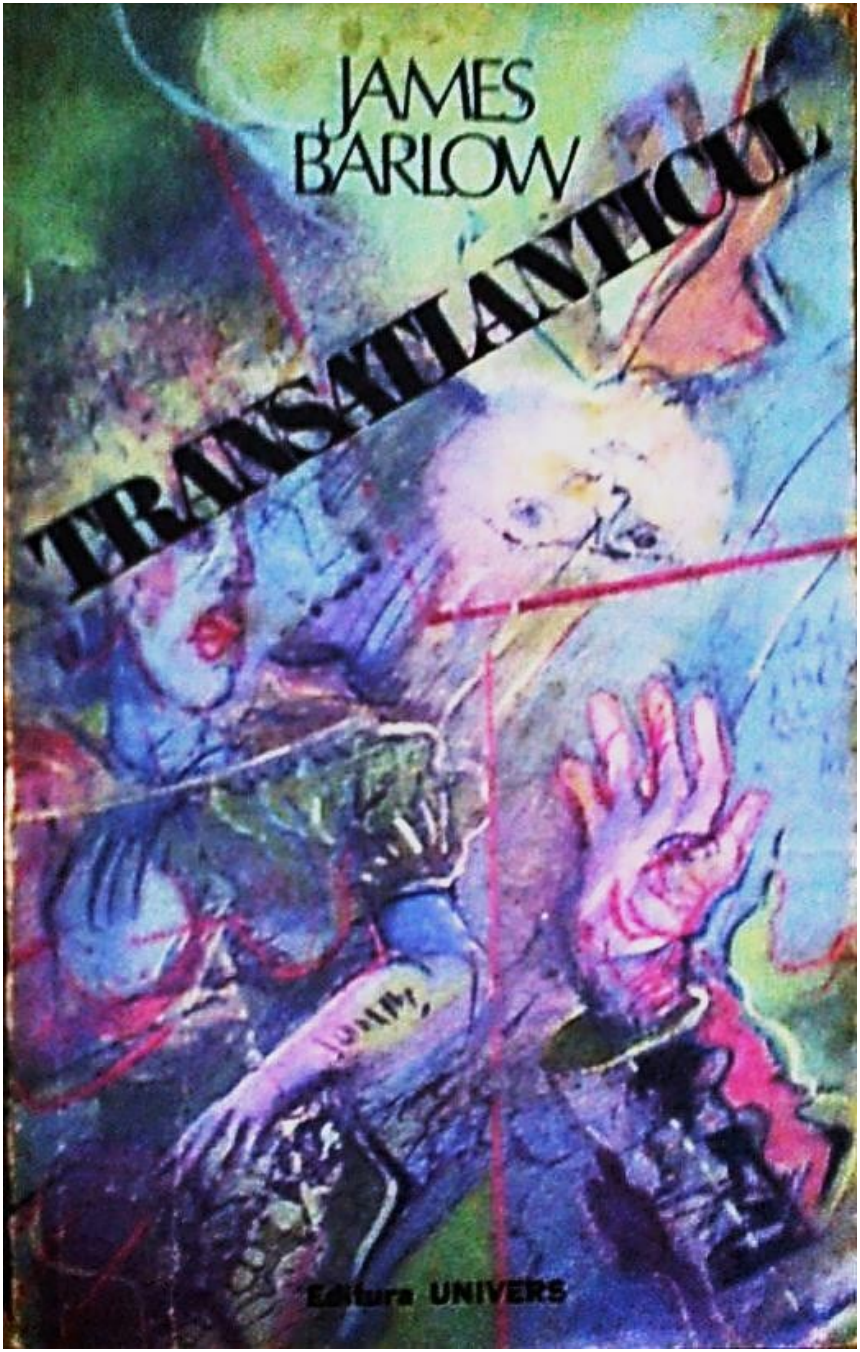
JAMES
BARLOW
TRANSATLANTICUL
Editura UNIVERS

JAMES BARLOW

TRANSATLANTICUL

În româneşte de
Ileana Verzea

Coperta de Doina Botez

LINER

James Barlow
Pan Books Ltd: London

Toate drepturile asupra acestei versiuni sunt rezervate Editurii Univers

Editura UNIVERS

Bucureşti, 1976

Partea întâi ANTIPOZI

„… noi vapoare cu aburi, puternice, mari şi splendid echipate, care poartă corespondenta de la Poşta Maiestăţii sale.”

reclamă, 1837

Bărbaţi… plini de energie, activi pe tărâmuri străine şi exploratori ai regiunilor îndepărtate ale lumii.

HAKLUYT

1

— O să discutăm noi despre asta, spusese bărbatul la telefon.

Vorbise italieneşte şi pe Bartolomeo Tornetta îl apucase durerea de stomac de emoţie. Subiectul convorbirii telefonice fusese, bineînţeles, banii. Banii lui, câştigaţi prin muncă şi chibzuinţă, prin iscusinţa lui în traficul de plăceri, specific secolului al douăzecilea. Italianul putea pur şi simplu să fie vreo cunoştinţă, dar putea să fie şi un om al Mafiei. Tornetta trăia de pe urma fetelor, dădea ordine care nu se discutau; dar adesea trebuia să facă faţă şi neplăcerilor: nătărăi beţi, care îşi închipuiau că fetele sunt mecanisme automate cu butoane pentru plăceri.

— Stai să vezi, încercase el să explice. Săptămâna trecută am fost la dentist. Două plombe mici. Azi îmi aduce poştaşul nota. Optsprezece dolari. Nebunie curată! Ce fel de ţară-i asta pentru un om sărac?

Pronunţase cuvântul „sărac” de parcă s-ar fi aflat pe punctul de a se lua la harţă cu perceptorii de impozit pe venit.

Era, într-adevăr, o ţară ciudată.

Tornetta se afla în Australia de cinci ani, şi tot timpul locuise la Sydney. Îşi păstrase aceeaşi locuinţă, la o aruncătură de băţ de docurile unde debarcase.

Modul de viaţă australian îi convenea, deşi în multe privinţe îl pusese în încurcătură. În cea mai mare parte, însă, nu-l afecta deloc. Făcuse din meserie un comerţ vulgar, dar până la urmă îi mersese bine.

Restul nu avea pentru el nici o importanţă, deşi merita să fie luat în seamă şi chiar exploatat. Existau două Australii. La început i se păruseră amândouă atât de lipsite de eleganţă şi atât de *gauche*[1] încât se gândise să se întoarcă în Italia. Pe de o parte, bătrâna Australie, pierind mânioasă; copaci victorieni, înalţi şi maiestuoşi, alături de eucalipţii ce puteau fi întâlniţi pretutindeni; clădiri publice coloniale cu acoperişuri de tablă; temperanţă, conformism social, afectare burgheză; Liga militarilor întorşi la vatră şi corolarele ei, berea şi patriotismul; dezastrul de la Gallipoli sărbătorit de bărbaţi şi de fiii acestora, care se târau în fiecare an din cartierele mărginaşe, ca un fel de Dunkirk la antipod.

Apoi venea noua Australie: discuţii teoretice clar formulate; bunuri de consum; plaje acoperite de cutii de bere şi de gunoaie, tineri bine făcuţi care îşi demonstrau calităţile pe schiuri nautice, şi fete înalte, suple, bronzându-şi sânii pe nisipul prea fierbinte pentru picioare, gata să-şi dovedească egalitatea; şi muzica pop urlând din tranzistoarele din maşinile de tip militar.

Tornetta nu aparţinuse nici uneia din aceste Australii, cu excepţia cartierului Kings Cross, deşi vorbea acum bine englezeşte şi nu i se mai spunea „macaronar” de mai bine de trei ani. Adaptase lumea la capacităţile lui, nu se adaptase el la mediu; se afla acolo în primul rând pentru a obţine ceea ce dorea. Se acomodase repede la atmosfera hedonistă din Sydney. Oraşul agitat, prietenos, vulgar putea fi exploatat. Avea nevoie de ceea ce poseda el, darul de a furniza cele necesare.

Oraşul, aşa cum îl găsise, era atât de aproape de începuturi şi încă neformat, încât chiar şi cel mai mic lucru însemna un progres. Prima oară când se dusese la un bar mare dintr-un

---

1 Stângaci (fr.).

cartier mărginaş, a rămas uimit văzând cum oameni care câştigă bine stăteau desculţi, mirosind acru a sudoare, în vestă sau în cămaşă, în acel cub pardosit cu plăci de ceramică ce semăna cu un closet public şi mirosea aidoma. Îşi amorţeau simţurile cu bere şi ascultau un radio hodorogit care zbiera ceva despre câini sau despre cai. Toată atmosfera era atât de agresiv masculină încât simţeai că lipseşte ceva.

Şi Tornetta a procurat fete pe care să-şi plimbe privirile această masculinitate deşănţată. Cartierul Kings Cross din Sydney se fălea cu o şcoală de *strip-tease*. Găseai discoteci, librării, pop art, cofetării, delicatese, pizzerii şi fete…

Vocea de la telefon îi propusese un termen de gândire de câteva zile. Nu era cazul să te alarmezi; era ceva necesar, ca asigurarea. Condiţiile puteau fi discutate. Ei – Zito şi Attolico – îl vor suna vineri la ora nouă…

În aceste trei zile, Tornetta trăi cu groaza celor ce aveau să se întâmple. Nu putea plăti. În ziua următoare, mânia îşi ceru drepturile, furia începu să clocotească. Nu va plăti! Îşi dădea seama că îl vor bate, vor distruge localul, vor răni câteva fete. Treaba se putea lăsa şi cu ceva morţi. Păstrând proporţiile, oraşul era de patru ori mai violent decât Londra.

Se gândi ce se gândi, şi până la urmă se hotărî să fugă. Dacă făceau parte din Mafia, îi vor stoarce oricum ultima picătură de sânge. Dacă nu, cu atât mai bine… Nimeni în Sydney nu putea fi sigur dacă Mafia operează sau nu. Unii ziarişti credeau că dacă ar fi operat, viaţa de noapte ar fi avut mai multă picanterie…

Tornetta se duse încet în spatele unui mic grup care se uita la „Prudence Decojitoarea” – o australiancă voinică, cu picioare lungi, plete negre cu cărare la mijloc şi o faţă de o frumuseţe sălbatică. Tornetta o avusese de două ori, sus, pe patul lui ponosit, de la etaj.

Era ciudată, nebună de-a binelea şi îi deranja pe clienţii care simţeau că sunt dispreţuiţi.

Patru tineri cu plete se hlizeau, beţi. Puşti din cartierele în care, după ora şase, rămâneau deschise doar un singur lactobar sau o fructărie Continental, răzleaţă. Alături, un şofer de taxi, cu fruntea lucioasă de sudoare, şi un om care semăna a salvator de vieţi murat în saramură, pironit în picioare, cu trupul bronzat, de culoarea tekului. Mai era un om a cărui soţie se afla afară, la câţiva metri distanţă, bând bere într-o limuzină.

Şi un docher bătrân, cu burta ca un balon, tatuat pe braţele încrucişate, cu bretele de poliţist şi de pompier peste flanela de corp; de fapt dormea…

Tornetta alergă pe treptele de cărămidă de la intrare şi îl preveni pe contrabandist.

— Vor veni doi tipi, la nouă. Trimite o fată să-i aducă în bucătărie.

Se duse la bucătărie să aştepte. Frica i se îngrămădise în stomac şi ar fi vrut să o ia la goană, fără nici o altă discuţie. Era obişnuit cu violenţa, dar trecuseră câţiva ani de când nu se mai încăierase. Doi, Zito şi Attolico. Nu ştia ce statură aveau, dacă purtau cuţite sau arme sau altceva de prin partea locului. Sau dacă foloseau pumnii ori loveau cu picioarele încălţate în pantofi de seară.

Tornetta aşează pe masa butucănoasă un singur tacâm şi puse oala de metal plină cu supă pe sobă, în spate. La nouă fără zece îşi turnă o farfurie de supă, se aşeză şi îşi pironi ochii asupra ei; îi tremurau genunchii sub masă. La spate, aproape cinci kilograme de supă clocoteau în oală. Pentru un singur om? Pentru fete? Or să observe cei doi? Aşează două scaune oarecum vizavi de el, aşa încât, într-un arc descris de oală…

Auzea zgomotul disonant al orchestrei de la discoteca din cealaltă stradă. Dacă trebuie, va plăti. Daca ar fi oameni de înţeles…

O fată îi introduse în bucătărie fără să bată la uşă, şi cum paşii nu li s-au auzit, îl surprinseră moţăind.

Fata era „Anne Anatomica” şi Tornetta îşi dădu numaidecât seama că cei doi erau mafioţi, pentru că în lumina din bucătărie nu profitaseră de ocazie să o examineze nesăţios, când se aflase acolo. Anne purta un fel de bikini, era înaltă şi voluptuoasă, dar ei nici măcar n-au privit-o şi nici nu au mormăit vreo banalitate ca „Mulţumesc”. Însemna că de acolo de unde veneau aveau pe nimica toată fete care fac *strip-tease*, sau altele de teapa lor.

Au şovăit până ce Anne s-a retras dincolo de uşă, pe care a închis-o în urma ei. Apoi cel mărunt şi subţire, îmbrăcat îngrijit, cu o faţă prelungă în formă de pană, anunţă, arătând cu mâna spre pieptul lui:

— Zito.

— Attolico, adăugă şi celălalt, posac.

Era un bărbat între două vârste, gras, dar asta nu însemna

nimic, nu era un indiciu de moliciune.

— Luaţi loc, îi invită Tornetta, dar cei doi zâmbiră la auzul propunerii absurde: nu erau ei oameni să se lase puşi în asemenea dezavantaj, aşa că rămaseră în picioare, lucru care îl umplu pe Tornetta de presimţiri. Pierduse.

— Beţi ceva? îi invită.

Se făcură că nu observă gluma proastă.

— E drăguţ aici, spuse Attolico. Ai un local bun. Dincolo sunt douăzeci de oameni. E bine pentru primul spectacol de vineri seara.

— Nu-i rău, încuviinţă Tornetta.

— De cât timp eşti aici?

— În Sydney?

— *Aici*.

— De şase luni.

— Nici un necaz?

— Necaz? De ce să am vreun necaz? E o plăcere.

— Asta-i bine. „Bine” părea să fie un cuvânt preferat de-al lui Attolico. Plăteşti ceva ca să fii protejat?

— Cine are nevoie de protecţie în Australia?

Zâmbiră din nou.

— Sunt o mulţime de bande pe aici, explică Zito.

— Protecţia pe care o oferim noi e mai bună decât orice societate de asigurări, explică Attolico. În caz de pagubă plătim daunele, dar îi căutăm pe autori ca să se facă puţină dreptate socială. Dacă te ameninţă cineva, avem noi grijă de asta. Dacă ai probleme financiare… Şi fete avem berechet, dacă ţi se pare greu să lucrezi cu astea de aici.

— Într-un cuvânt, noi îţi rezolvăm toate greutăţile în afaceri. Şi tot ce cerem este a treia parte din profit, spuse Zito cu toată seriozitatea.

— La cât se ridică cifra de afaceri? întrebă Attolico.

N-avea nici un rost să protesteze: „Asta nu-i treaba voastră”. Tornetta îi dădu o cifră, scăzând o treime.

— Şi profitul?

— Greu de spus. Sunt aici doar de…

— Dar cu aproximaţie?

Tornetta îi dădu o cifră, scăzând din nou a treia parte.

— Câte fete?

— Cinci.

— Cu cât le plăteşti?

Pe Tornetta îl trecură sudorile. Le întrebaseră, probabil, pe fete. Dădu cifra corectă.

— Şi suplimentele?

— Nu înţeleg.

— Îţi explic eu, îl informă Zito cu un calm înspăimântător. Fata căreia îi spui Lucy Lolita e de-a noastră. Ea ne-a vorbit de suplimentele plătite de unii clienţi buni, acolo, sus, în dormitor. Încasezi treizeci la sută, nu?

— Uitasem.

— Îţi aminteşti cifra de afaceri, dar nu şi profitul, spuse Attolico asemenea unui contabil adresându-se clientului care încearcă să fie necinstit, ceea ce era cât se poate de neplăcut.

— S-o luăm de la început, propuse Zito, aşezându-se brusc. Cinci fete. Un contrabandist. Patru spectacole pe seară. Care-s încasările? Nu prea eşti bun la afaceri. Aranjăm noi lucrurile.

Tornetta se ridică, se întoarse şi întinse un braţ.

— Uite registrul de încasări. Deschise un sertar de la un bufet ieftin de lemn de lângă sobă şi aruncă registrul uşor spre locul unde stătea Zito, care îl luă cu dreapta, punând alături un creion.

Dintr-o mişcare, Tornetta se întinse mai mult şi înşfăcă oala de metal. Minerul îl ardea, dar se pornise.

Arcul de lichid gros, fierbinte, îi prinse lui Zito faţa şi urechea stângă. Reacţia la durere a fost atât de violentă încât cu genunchii ridică masa în aer. Căzu de pe scaun și se zvârcoli pe jos urlând.

Attolico era obişnuit cu cuţitul. Se trase puţin îndărăt, căci fusese luat prin surprindere şi se feri de oală. Se schimbase la faţă. Discuţia se terminase. Era om de meserie şi avea dreptul acum să-şi pună la încercare îndemânarea. Patronii l-ar fi aprobat.

Aruncă cu un scaun în Tornetta, care trebuia sau să se lase lovit sau să verse conţinutul oalei din mâna dreaptă întinsă.

Se încăierară într-un colţ şi Tornetta turnă lichid peste mâna care ţinea cuţitul gata să i-l înfigă în stomac. Mișcarea slăbi, pierdu din forţă şi, înainte de a cădea, cuţitul îi străpunse doar vesta.

Attolico dădu din picioare, se zbătu să ajungă la oală, dar îşi opărise mâna cu care opera şi, dealtfel, şuiera de durere.

Tornetta îi deşertă conţinutul oalei pe piept.

Asta era prea mult. Attolico se predă, cerând îndurare, iertare; nu va spune nici un cuvânt, va pleca, *acum*, te rog –

Dar Tornetta era inspăimântat de parcă l-ar fi atacat o viespe sau de parcă ar fi călcat din greşeală pe un păianjen cu spatele roşu. Ca să fie sigur, trebuia să-i mai lovească, să strivească viespea, să calce încă o dată păianjenul în picioare.

Răsturnă cele patru ceşti de lichid clocotit rămas în oală peste nasul şi ochii lui Attolico, ceea ce îl dădu gata, orbit, gemând.

Tornetta scrâşni din dinţi, asudat tot. Trebuia să continue. Nu să-i ucidă, asia i-ar fi atras pe copoi. Dar să-i scoată din circulaţie – ceea ce era o chestiune care-l privea personal.

Îl izbi cu piciorul pe Zito, care zăcea cu faţa în jos, ca să-l paralizeze şi apoi, la fel de îngrozit, îl lovi cu pantoful în cap.

Se uită disperat în jur să găsească ceva ca să-l paralizeze pe Attolico, care făcea mult zgomot bâjbâind prin odaie. Într-un sertar găsi un ciocan mic. Cu el îi zdrobi încheieturile, apoi îl lovi de câteva ori în ceafă până când, ca un taur uriaş rănit, Attolico, cu cele o sută de kilograme ale sale, se prăbuşi lipsit de cunoştinţă.

Tornetta de-abia îşi mai putea trage răsuflarea. Sorbea aerul lacom, ca un motor cu reacţie.

Uşa de la bucătărie se deschise şi intră Prudence, care îşi dădu numaidecât seama de situaţie, râse şi comentă:

— Doamne, Iisuse, straşnică ispravă! şi dădu să plece.

Panicat, Tornetta o înşfăcă de păr şi când fata, solidă, se împotrivi cu forţă, o lovi peste nas, zdrobindu-i-l. Ea începu să plângă, urlând; o podidi sângele pe nas. Avu o mare satisfacţie. De acum înainte n-o să-l mai dispreţuiască cu una cu două. Îi veni o idee şi mai bună – să îi pună vârf cu oala.

Metalul mai era încă foarte fierbinte. Împinse trupul solid, aproape gol, al fetei lângă uşa prin care se grăbise să iasă şi apăsă metalul înfierbântat pe spate, arzând-o.

Prudence se zbătu şi ţipă, apoi se prăbuşi. Sângele care-i curgea din nas aproape că o sufoca; era inspăimântată. Tornetta îşi dădu seama că făcuse o prostie. Fata ar fi putut, pe bună dreptate, să se plângă poliţiei si să ducă totul de râpă. O lovi de două ori cu ciocanul cel mic… Acum zăcea gemând, gata să-şi piardă cunoştinţa, într-o stare jalnică, puţin probabil să-i mai

dea de furcă…

Pentru orice eventualitate, încuie uşa de la bucătărie, puse cheia în buzunar, se duse într-o spălătorie părăginită, nefolosită de multă vreme, şi scoase dintr-un dulap unica valiză, gata făcută.

Se întoarse în bucătărie, scotoci prin buzunarele lui Zito şi ale lui Attolico şi găsi şapte sute de dolari.

Afară, în curtea murdară, întunericul îl orbi o clipă, dar aerul rece de octombrie, chiar cu mirosul de gunoi, îl readuse în puteri. Nu era epuizat, nici măcar obosit, iar teama se manifesta atât cât să-l îmboldească să nu stea pe loc.

O apucă, respirând din greu, pe nişte străzi dosnice. Simţea mirosul de pâine caldă şi vedea caleidoscopul reclamelor de neon de la magazinul de automobile din William Street. Inspiră adânc mirosul de conopidă *au gratin* de la Loronzini, urmată, îşi aminti, de *zabaglione* şi un espresso foarte amar.

Automobilul închiriat era acolo unde îl lăsase acum două ore. Aşeză valiza în portbagaj şi conduse la întâmplare, mişcarea fiindu-i în acele momente mai necesară decât direcţia. Farurile strălucitoare şi circulaţia intensă îi dădură câteva momente senzaţia că e urmărit. Ajunse la concluzia că era cuprins de panică. La un stop, în maşină pătrunse miros de ceapă; fete în mini-fuste se plimbau tacticos. Nici o primejdie. Tarabe cu flori, librării, butici, Crest Hotel, soldaţi americani dincolo de Pancake Parlour. Tornetta rătăci drumul şi se îndreptă spre docuri.

Intră într-un cartier mărginaş acoperit de gunoaie, se ascunse printre şirurile de case cu verande de fontă, cu câte un lămâi în peticele de grădini din spate nu mai mari decât o batistă, cu migdali plini de praf, şi cu ferigi osul peştelui; şiruri de case vechi de lemn, părăginite, îmbibate de vopsea în toate culorile curcubeului, după cum cartierul varia între aristocraţie, sărăcie şi excentricitate.

Trecură treizeci de minute până când Tornetta îşi dădu seama că benzina era pe sfârşite, că obosea şi că mai avea drum lung de făcut. Îşi umplu rezervorul, verifică presiunea cauciucurilor şi o apucă pe şoseaua principală spre Canberra, la trei sute de kilometri depărtare.

Făcuseră o prostie dându-i un răgaz de câteva zile. Avusese

timpul necesar să facă numeroase aranjamente. Poate ei – adică patronii lui Zito şi Attolico – îl credeau pe el, Tornetta, un fel de contrabandist de rând sau un codoş onorabil.

În cazul ăsta puteau crede acum că se ascunde într-un cartier mărginaş, înghesuit, din Sydney, că o să iasă el cu timpul la iveală şi că vor avea ei grijă de el. Dar nici un cartier nu-l putea ascunde de mafioţi; ar fi trebuit să-şi pună toată şiretenia la bătaie ca să le scape. Şi asta şi făcuse în cele mai mici detalii. La Sydney era un vas de curse, iar de la Melbourne avea cursa Sitmar şi pacheboturile Show Savill. Compania aeriană Quantos avea în fiecare zi curse internaţionale de la Sydney şi Meldourne; mai erau curse cu BOAC, Pan American şi chiar cu Compania aeriană Sud-Africană. Se putea însă ca mafioţii să păzească aceste locuri şi, destul de vigilenţi, să cerceteze principalele linii navale, agenţiiile de curse aeriene şi de voiaj.

— Am un prieten care şi-a reţinut aici biletul pe listă. Se numeşte Tornetta, un bărbat la vreo treizeci şi şase de ani, şaizeci şi cinci de kilograme, un metru şi optzeci şi cinci. Nici nu ştie că sunt în oraş. Sunteţi atât de amabilă să vă uitaţi?…

Şi se găsea vreo fată care să o facă. Dar pentru o călătorie internă cu avionul în Australia, Tornetta nu trebuia să-şi dea numele adevărat. Era necesară, totuşi, cea mai mare prudenţă, aşa că îşi luase un bilet de avion de la Canberra la Hobart, capitala statului insulă Tasmania, sub numele de Costello. La Melbourne trebuia să aştepte zece minute pentru reactorul cursă, dar dacă reuşea, şansele de a ajunge neobservat la Hobart erau foarte mari. Iar la Hobart, unde va sosi a doua zi în zori, după ce le va fi venit de hac lui Zito şi Attolico, se putea îmbarca pe un transatlantic grecesc. Toate astea îi fuseseră explicate la o agenţie de voiaj într-un cartier foarte mărginaş din Sydney, acum două zile. Vaporul urma să plece de la Hobart la Sydney şi apoi la Melbourne, Fremantle şi, după câteva porturi exotice din Asia, la Guam, San Francisco, Panama, Anglia şi Genova. Tornetta avea un frate la San Francisco despre care „ei” nu ştiau, probabil, nimic. Şi cine, practic fără nici un indiciu, ar putea reface acest itinerar complicat, la timp pentru a interveni? Cine s-ar gândi că el goneşte nouă sute de kilometri spre sud ca să se îmbarce pe un vas care venea la Sydney?

Iar acum, avea ochii atât de obosiţi încât abia se mai putu

concentra când un autobuz de la aeroport traversă podul de beton peste fluviul Derwent, lat de peste un kilometru; dincolo de rezervoarele pentru depozitarea petrolului, dincolo de cluburile proprietarilor de yachturi, dincolo de peluza verde a reşedinţei guvernatorului şi dincolo de ciudatul cimitir de pe promontoriu, care-ţi sărea în ochi înaintea clădirilor cu faţada spre râu si a zgârie norilor care păreau mici de la o distanţă de cinci kilometri, văzu o dâră subţire de fum negru, unsuros. Se ridica din coşurile verzi ale unui vis. Pulsul începu să-i zvâcnească accelerat; împlinirea cuvintelor, planurilor, minciunilor, schimbarea monedelor pe bancnote de hârtie. Căci acesta era vaporul grecesc *Areopagus*, care sosise aici la Hobart din Noua Zeelandă, în timp ce el patrulase neliniştit prin aeroportul din Canbera.

Era doar zece dimineaţa. Tornetta nu ştia ce să facă. I se spusese că vaporul pleacă la zece seara, dar nu ştia la ce oră se îmbarcă pasagerii. Ora trei i se păru convenabilă. Până atunci trebuia să scape de valiză şi să-şi petreacă ceasurile la frizer, să mănânce bine şi să citească, dacă găseşte, „Sydney Morning Herald”.

Cu puţin înainte de trei, Tornetta se îndreptă cu valiza spre Docul Împărătesei pentru a se îmbarca. Cum văzu vasul, se linişti, căci era un vapor vechi, deteriorat, probabil bun de nimic.

— Ce epavă, Doamne! murmură el.

Carcasa vopsită de curând în alb avea un aspect zgrunţuros ca pudra aplicată pe faţa unei târfe bătrâne; şi nişte pete verticale, brune, ca degetele unui fumător înveterat. Se simţi, dintr-o dată, la largul lui. După presupunerile sale, un vapor unde banii vorbesc, iar mita, la nevoie, se acceptă ca un fapt divers.

Venise, de fapt, cu câteva ore prea devreme, dar se alătură unui şir de oameni de lângă proră, neobservând că aceştia nu aveau valize. După câtva timp, un bătrân în haină albă, care făcea ordine în acest grup nu prea mare, de vreo sută de persoane, le spuse cu indiferenţă:

— Cealaltă pasarelă, şi cu o mână artritică le indică direcţia.

Tornetta avea o valiză, îi era cald şi se simţea la capătul puterilor. Îşi târi grăbit picioarele, ocolind baraca de vamă şi acciza din oţel ruginit, trecu printre zecile de automobile

parcate, păşi peste funii groase înnodate în jurul bolarzilor şi ieşi din drumul basculantelor cu macara. Vasul alb, murdar şi vechi părea impresionant de mare. Pe vas, o atmosferă de vacanţă – oameni râzând, fete cu aparate de fotografiat – dar şi mare hărmălaie. De partea cealaltă a barăcii mari lui Tornetta îi atrase numaidecât atenţia o mulţime de aproape o mie de oameni. Începu să fiarbă de mânie. Fu strivit de copii şi de cucoane dichisite ca pentru o ceremonie, care ţineau cu îndârjire nişte cartonaşe – Societatea Fondatorilor, Membru al Clubului de vizitare a vapoarelor şi permise de trecere de la agenţii companiilor de navigaţie.

Oamenii coborau de pe vapor şi intrau în baracă. Nişte namile în cămăşi caraghioase se îmbulzeau spre un şir de autobuze, întrebând:

— Aveţi păsări?

Un preot stătea de vorbă cu doi poliţişti, iar mai încolo oamenii care coborâseră de pe vapor, striviţi sub valize, cărucioare şi copii, răspundeau funcţionarilor de la Vamă şi Imigraţie, care şedeau în spatele unor mese. Tornetta simţi că se sufocă. Se auziră nişte urale. O femeie se ridică pe vârfuri şi îl întrebă inutil „Cine-i ăsta?” despre un fotbalist care vorbea în faţa camerelor de televiziune.

Mulţimea era prea numeroasă pentru spaţiul în care se aflau şi începu să se împingă în faţă. Unul din poliţiştii în cămaşă zbieră fără prea mare efort:

— Înapoi!

Cum însă nimeni nu se mişca, cei doi poliţişti împreună cu funcţionarul cel gras de la vamă aduseră o barieră portabilă de oţel şi împinseră mulţimea.

Tornetta fu înghesuit într-o parte, aproape de grosul mulţimii. Protestă, mânios.

— Eu vreau să mă îmbarc.

— Nici o grijă. Încă trei ore, prezise un ofiţer de poliţie, strâmbându-se.

— Dar am plătit.

— Acum se coboară.

Şi chiar aşa, o mână de oameni care debarcaseră la distanţă de vreo şaizeci de metri, într-un loc care nu se zărea, veniră zăpăciţi prin mulţime şi se urcară într-un autobuz. Câteva autobuze împroşcară fum în jur când se puseră în mişcare.

— Sunt pasager, am plătit, insistă Tornetta cu amărăciune, dându-şi seama acum că mulţimea voia doar să viziteze vasul, şi nu să plece cu el.

— Cam devreme, ce zici? observă poliţistul. Să vii la şase.

Lui Tornetta nu-i era deloc teamă de el, atât se simţea de furios; copoi tâmpit, bătut în cap! Dar, pe neaşteptate, omul îl lăsă să treacă de partea cealaltă a barierei.

Dar la ce bun? În baraca cea mare părea să domnească o zăpăceală de nedescris. Se alarmă văzând italieni cu copii, cărucioare şi mâncare, care plângeau, suspinau, îi îmbrăţişau pe ceilalţi, în timp ce funcţionarii din spatele meselor cu piedestal aşteptau indiferenţi. Nimeni în afară de el nu se grăbea.

Se îndreptă spre ceea ce arăta clar a ieşire, dincolo de care se afla vaporul în masivitatea lui. La şaizeci de metri în stânga era o pasarelă în formă de L care ducea la o intrare pe puntea superioară. Acelaşi bătrân în haină albă stătea în josul treptelor. Un ofiţer de pe vas se postase la punctul de legătură dintre braţele „L”-ului şi altul la intrarea pe vas. Mai coborau unii fără să se grăbească deloc, zăbovind, mai schimbând două cuvinte cu un ofiţer, mai râzând cu un altul.

Bătrânul în alb îl opri pe Tornetta care se apropia de pasarelă, fierbând de mânie. Furios, prudent în acelaşi timp, ca să treacă neobservat.

— Am plătit. Doar n-o să stau aşa ore întregi. Am plătit. Aşa ştiţi să vă purtaţi cu pasagerii?

Dar bătrânul nepriceput şi ramolit nu făcea parte din echipaj. Vaporul nu însemna nimic pentru el.

— Nu pot să-ţi dau drumul până când nu coboară cu toţii.

— Şi cum o să-ţi dai seama de asta, neghiob bătrân?

Bătrânul se încăpaţâna. Dreptatea era de partea lui. Şi Tornetta îl văzu pe ofiţerul de la punctul de legătură uitându-se curios, aşa că se retrase spre intrarea de la baraca de vamă.

Ce neghiob! Avea sentimentul că îl observă toată lumea.

Cei doi poliţişti şi vameşul obez stăteau tot acolo, aşteptând să treacă după-amiaza. Totul se învârtea în jurul îmbarcării pe vas, ca să scape de măscăricii care îşi exercitau posaci autoritatea.

Tot mai coborau oameni, deşi numai Tornetta ştia că *Areopagus* se afla în port de cel puţin şapte ore. O matahală cu

părul vâlvoi ca o tufă şi cu o pălărie moale îndesată pe cap se plimba de colo colo.

— Pasager de tranzit? întrebă vameşul. Debarci?

Dar lui îi era total indiferent care din două, iar cei trei, doi poliţişti şi vameşul între două vârste, incompetent, poate corupt, nu verificau pe nimeni. În mod absurd asta îl irita pe Tornetta care avea nevoie în primul rând de incompetenţă şi indiferenţă. Pentru aceşti nătărăi zâmbetul constituie o garanţie. Priveau cu nepăsare pachetele care erau coborâte, chiar la cele cărate de tineri chinezi.

— V-ati rătăcit? le întrebă un sticlete pe două fete cu picioare lungi, prea tare fardate, pline de persoana lor, avide de privirile de care ar fi trebuit să se simtă jignite, priviri de bătrâni, scurgându-se după picioarele lor şi cântărindu-le mărimea sânilor. Tornetta le privi şi el, dar în silă, epuizat, cu urme mici de pete de supă pe pantaloni.

Mulţimea năvăli din spate, neluând seama la poliţişti. O voce de femeie spusese: „Putem urca pe vas” şi acum se îmbulzeau într-acolo.

Tornetta porni în faţă, dar bătrânul cu haină albă îşi manifestă autoritatea în ultimul moment.

— Cealaltă pasarelă.

— Ai spus că aia e pentru echipaj.

Mulţimea se întorsese. Tornetta nu mai era primul, ci cam al douăsutelea. Nimeni altcineva nu avea valiză. Erau cu toţii vizitatori.

— Ne-am gândit să plecăm cu croaziera din februarie, îi spuse o femeie.

Prin preajmă se aflau membri ai echipajului şi un ofiţer, dar nimeni nu-l opri pe Tornetta. Nimeni nu-i ceru biletul sau paşaportul şi nici nu-l întrebă la ce oră doreşte să ia micul dejun sau dacă îşi făcuse vaccinul anti-holeric.

Îşi croi cale printre grupurile care stăteau acolo blocând drumul, coborî câteva punţi şi, dintr-o dată, se pomeni într-o linişte deplină, singur, cu sute de uşi de cabine înşirându-se spre proră, cu linoleumul lustruit lucind, fără urme de pantof.

I-a fost uşor să găsească puntea de clasa întâi. Şi asta era goală. Vizitatorii inspectau barurile şi sălile de bal, odihnindu-şi picioarele obosite în hol, la o cafea, uitându-se plini de îndoială la bărcile de salvare.

Uitase că uşile cabinelor vor fi încuiate, dar văzu că pe coridor, din loc în loc, erau nişte cutii şi în fiecare atârnau câte douăzeci de chei.

Tornetta alese cheia de la cabina ce urma să fie a lui. Apoi înaintă treizeci de metri şi smulse o cheie la întâmplare. N-o să-l deranjeze nimeni. Nici chiar ofiţerii n-ar îndrăzni să-l întrebe:

— Aţi furat cheia de la A 93? De ce?

Iar pasagerii de la A 93 ar cere pur şi simplu o cheie de rezervă stewardului.

Cabina A 145 avea două cuşete. Era aranjată şi curată, iar în clipa aceea, liniştită cu desăvârşire. Tornetta se prăbuşi pe cuşeta de jos şi începu să râdă.

Nu era un tip formidabil? Păcălise Mafia şi reuşise să scape.

2

Băiatul veni pe strada întunecoasă, pustie şi sărăcăcioasă. Era speriat, dar avea nevoie de consolare. Locul pe care-l căuta era în întuneric, ceea ce îi luă o piatră de pe inimă şi-l intimidă totodată. Sună la uşă şi la etajul al cincilea se deschise o fereastră, la care se ivi, impacientat, capul preotului.

— Cine e?

— Eu, îl informă tânărul în mod absurd.

— Cât e ceasul?

— Şase jumate.

— Chiar aşa. Cobor să deschid.

Lumina aprinsă arăta că preotul cobora. Deschise uşa, aşeză sticlele de lapte pe prag şi-l întâmpină pe băiat:

— Ia stai puţin! Dimitrios, nu-i aşa? Dimitrios Bitsios.

— Dimitrios Retalis, îl corectă băiatul, câtuşi de puţin impresionat de felul în care preotul îşi amintise un nume după cinci luni. Bitsios e mecanicul şef.

Strada păruse pustie, dar prin uşa deschisă se conturau în lumina încăperii siluetele zvelte a doi tineri marinari chinezi, zâmbitori şi glumeţi. Urcară toţi patru, preotul care era masiv, comentând:

— Trebuie să-mi măsor fiecare mişcare, altfel m-aş istovi de tot, când sus, când jos pe scările astea.

Pe pereţii de piatră erau anunţuri scrise de mână despre

badminton, dans, slujba de seară.

— Ştiu pentru ce aţi venit, aruncă preotul o vorbă. Pentru badminton. Şi unul dintre cei doi marinari tineri râse sfios.

Două fete urcară treptele şi la etajul al patrulea, într-o încăpere de vreo douăzeci şi patru de metri pe doisprezece, se apucară să monteze plasa.

Începură să joace badminton cu cei doi marinari chinezi. Erau nişte fete oarecare, drăguţe. Atmosfera semăna întrucâtva cu cea din incinta unei biserici, fără a fi însă un lăcaş religios: fără severitate. Mulţi marinari veneau aici pur şi simplu să-şi găsească o companie, să mai audă o bârfă de pe alte vase sau să scape de atmosfera de puşcărie cure îi chinuia pe propriul lor vas. Majoritatea vapoarelor care făceau escală erau vase comerciale. Un transatlantic era un mic eveniment ce se repeta doar de vreo cinci-şase ori pe an. Nişte marinari japonezi îi puneau preotului întrebări despre terenul de golf, despre călărie sau despre faună. Avea obligaţia să cunoască excursiile locale şi orariul autobuzelor. Marinarii nu mai erau drojdia societăţii. Le plăcea să li se spună carc sunt restaurantele bune. Uneori, preotul îi aducea direct de pe vas şi atunci se urca pe punte şi punea un afiş indicând adresa sau vorbea cu căpitanul. Oricum, veneau o mulţime. Alţii nu veneau deloc.

Băiatul grec rămase în picioare, stingherit, pe podeaua lustruită pentru dans. De jur împrejur fuseseră înghesuite scaune de metal. Probabil urma să se danseze în seara aceea. Nu-l interesa. Se aflau pe acolo un patefon vechi şi un radio, dar nici nu le atinse.

Jocul de badminton era în toi şi partenerii râdeau. Băiatul se simţea stânjenit. Preotul intrase într-un birou mic şi întunecos care nu avea uşă. Îl putea vedea, se putea duce la el, dar băiatul se sfia. Stătea în picioare, în sală şi privea, fără să vadă, steagurile atârnate sau ţintuite de pereţi, aparţinând diverselor companii de vapoare. Majoritatea erau steaguri ale unor companii mici. Unul din ele reprezenta un S întors pe dos de oriunde l-ai fi privit. De asemenea, mai erau atârnate şi centurile de salvare, în formă de potcoavă sau circulare, de pe mai multe vase.

Băiatul se apropie de birou, care servea şi de prăvălioară. Un anunţ şters era lipit pe singurul geam: „Aici se primesc

donaţii” şi se nimerise că preotul tocmai număra dolari în bacnote şi în monede de argint.

— Sunt foarte generoşi, îi spuse el băiatului.

— Pot să vă vorbesc? întrebă Dimitrios.

Preotul recunoscu tonul, încărcat de suferinţă sau de vinovăţie. Din afara biroului se auzea ţăcănitul bilelor de biliard, zgomotul ceştilor de ceai, iar cineva reuşise să facă bătrânul patefon să scârţâie. O voce politicoasă de chinez se interesa de scor.

— Desigur, încuviinţă preotul. Dar puţin mai încet, Dimitrios, dacă e ceva confidenţial.

Dimitrios înţelese rugămintea şi nu se simţi jignit. Începu să explice:

— Din cauza zgomotului motoarelor. Sunt aproape surd vreo două zile după ce punem piciorul pe uscat şi lumea îmi spune că zbier. Dar nu-i aşa rău ca pe vaporul celălalt, îi mărturisi preotului, vorbind repede, ca într-o conversaţie, uitând pentru moment de suferinţă. Ştiţi, ăla era un diesel. Îi spuneam mamei să vorbească mai tare şi se simţea jignită, căci ea, într-adevăr, era puţin cam surdă! Au adus o maşină pe vasul ăla, ca să înregistreze intensitatea sonoră, ştiţi, numărul de decibeli. Şi vasul nostru a spart maşina! Zâmbea, avea un zâmbet bun. Era prea fierbinte în sala maşinilor. Şi gazele, ştiţi, produc cancer.

— Hai să mergem în salon, propuse preotul, dacă nu-i nimeni acolo. Îl mai opri cineva, casierul, un bărbat înalt, serios şi posac. Dar salonul era gol. Însă nici unul nici celălalt nu era îndeajuns de relaxat pentru a se aşeza în fotoliile moi.

În încăpere erau fotografii de corăbii cu pânze şi vapoare cu abur, iar pe poliţa încărcată a căminului se afla un model de navă. Un anunţ îngălbenit despre slujbele religioase. Pe fereastră, afară, se vedeau lumini licărind în apă şi, la o distanţă de peste un kilometru şi jumătate, *Areopagus* sclipea ca o poză dintr-o carte de aventuri pe mare.

— Când am ajuns la Pireu, începu Dimitrios, de parcă voia să demonstreze ceva, tot echipajul mai vechi şi-a dat demisia şi nu s-a mai reangajat.

— O navă nefericită, constată preotul.

— Aşa că toţi am fost noi angajaţi, afară de ofiţeri şi de încă vreo câţiva.

— Înţeleg, spuse preotul.

Se lăsă o tăcere prelungită. Apoi, băiatul, cu ochii în jos spre covor, spuse cu glas tremurat:

— Ştiţi, am sifilis, asta e.

Preotul nu păru nici uimit, nici mustrător.

— Pe lumea asta sunt o mulţime de locuri sordide care răspândesc păcatul, spuse el. O nenorocită adunătură de oameni fără nici un rost, gata să vândă plăcerile pe bani.

Preotul nu părea surprins, dar scoase un oftat, sigur de zădărnicia faptei. Un băieţandru slăbuţ, cu păr castaniu ciufulit, cu haine ieftine, cu încălţăminte roasă la călcâie, cu faţa slăbită şi pământie şi cu ochii roşii de oboseală sau de ruşine. Un băieţandru şi atâta tot, în ciuda celor mărturisite şi în ciuda nenumăratelor porturi în care fusese, şi a cazanelor la 3000° F şi a aburului supraîncălzit care colorează primele rânduri de palete ale turbinei într-un roşu şters. Şi un băieţandru cu suflet, care ştie ce înseamnă vină şi care se teme de Dumnezeu!

— Aşa urmă el! Va trebui totuşi să faci un tratament. Azi nu mai e dureros. De ce nu începi chiar acum?

— Păi plecăm diseară.

— Încotro?

— Sydney, Melbourne. Fremantle, Bali, Singapore…

— Şi nu poposiţi şi în Anglia? Tratamentul e gratuit acolo. Sau în America. San Francisco, nu-i aşa? Cu ce te pot eu ajuta? continuă preotul, deschis. Dimitrios, aici sunt două aspecte, cel fizic şi cel spiritual. Asta o înţelegi, altfel n-ai fi venit la mine…

— Nu ştiu, recunoscu Dimitrios.

Preotul îi vorbi cu blândeţe, dar cu convingere, despre aspectul spiritual. Nu-l mustră şi nici nu-i ţinu o predică, ci pur şi simplu îi sublinie câteva lucruri. Băiatul era sau fusese ortodox grec, dar asta e foarte aproape de catolicism.

Apoi preotul se ocupă de aspectul degradării fizice.

— În ce stadiu este?

— Nu ştiu.

— Poţi să orbeşti sau să înnebuneşti, dacă e grav. După un timp, dar… Ascultă! Trebuie să te duci la medicul de bord. Se pricepe sigur la aceste probleme.

— Am avut necazuri.

— Necazuri?

— *Areopagus* a venit de la Southampton, Bremerhaven şi Rotterdam. Peste o mie de emigranţi. Am fost la Wellington prin

Panama. S-au terminat proviziile de apă pentru spălat şi a trebuit să folosim apă de mare la duş. S-au terminat şi proviziile de mâncare pentru copii şi alte lucruri necesare. Stăteau câte opt într-o cabină pe puntea Attica. Nu exista hrană la alegere Nici flori pe mese. Femeile trebuiau să spele cârpele în bazinul de înot. Au fost cazuri de dizenterie…

— Şi acum? se interesă preotul. Acum e bine?

Dimitrios nu-şi stăpâni râsul.

— Nu. E şi mai rău! Avem apă, e-adevărat. Dar în Noua Zeelandă s-au mai îmbarcat două sute de persoane, majoritatea în vârstă. Credeau că se îmbarcă pe un vapor gol pentru o croazieră în jurul lumii! Au făcut scandal la administrator povesti el amuzat. Căpitanul Yafiadis a fost şi el băgat în povestea asta. Fără bună ştiinţă, desigur. El preferă să fie domn. Au ţinut întruniri de protest, la care a refuzat să ia parte. Sunt cozi la infirmerie.

— Îmi pare rău că aud aşa ceva, zise preotul, dar nu sunt surprins.

Mai auzise el de *Areopagus*. Diverşi prieteni îl pomeneau în scrisori venite din Malta, Vancouver şi Melbourne. Era un vas foarte vechi, pe care proprietarii îl aruncaseră în furtuni până la uzura totală.

— Şi n-o să putem să ne ţinem de programul acestei croaziere ridicole, urmă Dimitrios. O dată ajunşi în apele tropicale, temperatura mării nu va permite răcirea motoarelor, aşa că randamentul va scădea. Proprietarii cred că putem merge cu 19 noduri pe tot traseul în jurul lumii, dar abia de facem 17. Ţevile crapă şi avem de furcă să le înlocuim pe cele curbate. Nu putem căra cu noi un munte de ţevi de schimb.

— Dar cel puţin emigranţii ăştia or să debarce la Sydney sau la Melbourne?

— Probabil, încuviinţă băiatul, dar era clar că nu crede că funcţionarii sanitari vor fi liberi sau dispuşi să se ocupe de problema lui. Toţi îşi bat joc de mine…

— Nu te lăsa jignit de vorbe, îl sfătui preotul, dându-şi perfect de bine seama cît de dificil va fi asta şi cât de singur trebuie să se simtă băiatul. Treci peste lucrurile astea, făcând puţin haz de necaz. Alungă săgeţile!

— Aşa am să fac, încuviinţă Dimitrios, pregătindu-se să plece. Şi mulţumesc.

— Ştiu că nu va fi uşor, recunoscu preotul. Dar nu-mi vine să cred că tot echipajul din sala cazanelor nu te poate suferi. Nu eşti o persoană care să trezeşti antipatie. Bineînţeles, am să mă rog pentru tine.

Băiatul zâmbi.

— Bine, am să mă duc la doctor când s-o mai goli puțin vasul. Ne vom vedea peste şase luni, spuse el în chip de rămas bun.

Şi preotul simţi un fior de deznădejde. O discuţie penibilă de zece minute, pentru a contracara influenţele întregii lumi.

Marinarii, gândea preotul, fug de ceva. Mulţi dintre ei nu doresc deloc să navigheze şi aşteaptă, de fapt, încă din prima zi, întoarcerea. Sub duritatea lor se ascunde adeseori o slăbiciune. Mulţi dintre cei de pe vapoarele comerciale australiene şi britanice nu erau prea ageri la minte. Uneori deveneau chiar agresivi faţă de preot, care atunci îşi scotea haina şi-i provoca: „Hai, vino-ncoace!”, dar nu veneau. Câteodată plângeau sau se aşezau în camera în care stătuse băiatul; şedeau ca nişte copii în timp ce el îi ocăra.

Îi iubea. Comportarea lor era simplă şi omenească, iar problemele lor, eternele probleme: băutura, neveste care îi înşeală, certurile de sub punţi. Mecanicii şi marinarii, ca uleiul şi apa, nu se amestecau niciodată. Marinarii nu puteau să-i sufere pe cei care obţineau un certificat într-o fabrică de motoare de pe uscat şi veneau pe mare pentru un timp, dar nu acolo le era locul. Alcoolul era o problemă, pe apă ca şi pe uscat. Unii marinari, în special cei de pe cargouri, erau beți în tot timpul călătoriei. Căpitanul, ca să se descotorosească de ei, era probabil binevoitor şi le dădea referinţe „curate”, aşa că marinarul se muta cu succes de pe un vas pe celălalt. Marinarii asiatici nu păreau să sufere de nici o nevroză, sau cel puţin şi-o ascundeau extrem de bine.

Câteodată, preotul trebuia să le aducă veşti proaste, să-i spună unui marinar că, în timp ce el se aflase pe mare, copilul i-a fost călcat de o maşină şi omorât. Cunoştea cazul unui biet om timid, un bucătar, care, tocmai dintr-un asemenea motiv, avusese un acces şi până la urmă îl cuprinsese nebunia.

Preotul credea că Dimitrios, din cauza slăbiciunii sale, considera că lumea îl copleşeşte şi, de aceea, prefera lumea mai

mică, mai tolerantă şi în care te descurci mai uşor, de pe vas. Dar lucrurile nu stăteau chiar aşa. Băiatul se făcuse marinar pentru că era o meserie bună la Atena, salariul mediu anual fiind cam de 200 de lire. În regiunile rurale, ţăranii se puteau considera fericiţi dacă strângeau 50 de lire pe an. Grecia era o ţară frumoasă, dar săracă la culme, şi o slujbă pe un vas însemna carne la masă.

Părinţii lui Dimitrios locuiau într-un sat care, de când îl ştiau ei, fusese distrus de două ori de focul de artilerie. Vara trecea lume prin sat, străini în limuzine care lăsau nori de praf şi vorbeau despre mireasma ierburilor şi a florilor sălbatice, despre farmecul uliţelor de ţară abrupte, pietruite cu bolovani de râu sau despre o fată în negru care purta pe cap un ulcior înalt, cafeniu.

Oftau satisfăcuţi şi vorbeau de anticul leagăn al democraţiei şi al discuţiei civilizate. Admirau arhitectura cubistă a căsuţelor văruite, cu terasă, priveau pierduţi munţii din depărtare şi acceptau un pahar de vin la o masă dintr-o *taverna*, riscând vitejeşte să capete vreo boală de la paharele nu tocmai curate. Apoi se întorceau agale la limuzinele lor, despărţind o mică turmă de capre costelive şi plecau înapoi la Atena să vadă cursele de cai la hipodromul de la Phalcron sau să ia cina în aer liber, mâncând delicioase preparate pescăreşti la Tourkolimano, ignorând măcar o dată mirosurile din jurul docurilor.

Nu rămâneau şi iarna şi nici nu observau frecvenţa tuberculozei…

Dimitrios se întoarse pe vapor. Nu mai era nimic de făcut sau, mai precis, nimeni care să-l ajute. Se urcă la bord pe aceeaşi pasarelă pe care se urcase Tornetta; dar apoi coborî două punţi, străbătu bucătăriile şi, ajuns în cabină, îşi schimbă hainele.

Se întorsese în împărăţia semiîntunericului, unde nu exista deosebire între zi şi noapte, în atmosfera umedă a mirosurilor impregnate de ulei, funingine, abur, diverse mâncăruri, urină, prosoape murdare, sudoare, ventilate toate în zadar de aerul greu care venea din conductele metalice pătrate. Acum domnea o atmosferă de uşoară stare de urgenţă, căci *Areopogus* urma să ridice ancora peste două ore. Oameni în pantaloni scurţi şi în flanele pătate, în pantaloni îmbibaţi de ulei şi murdărie şi în veste zdrenţăroase, transpirând de pe acum, se agitau pe acolo

fără zgomot în pantofii rupţi, de cauciuc.

Dimitrios se duse în spate pe puntea Metaxas şi, numaidecât, dădu peste John la bucătărie, care se îndopa cu bucăţi de carne fierbinte. Băiatul se simţi stingherit, aproape ruşinat, ca şi cum l-ar fi trădat pe omul acesta de treizeci de ani, înalt şi colţuros, posesiv şi iute la minte. Fusese, poate mai era încă, o prietenie ciudată, în care John, cu sarcasm, considera subânţeles faptul că el şi Dimitrios nu erau oameni obişnuiţi, ci superiori acelor ţărănoi cu capul tare care umpleau vasul.

— Unde-ai fost?

— De unde ştii c-am fost undeva?

— Te-am căutat, spuse John simplu. Mă gândeam c-am putea arunca împreună o privire prin orăşelul ăsta.

— Am fost la doctor, i se adresă Dimitrios evaziv. Nu i se părea uşor să-l mintă pe John.

— Eşti bolnav?

— Cred că am sifilis.

John râse cu poftă, ca de o glumă formidabilă.

— Şi ce-a spus doctorul australian?

— Că nu mai e timp să facă ceva.

— Ce prost! N-avea decât să-ţi dea nişte pilule. Am să-ţi dau eu. Pari de-a dreptul speriat! Sunt mişcat. Ia o farfurie de supă. E bună.

— Intru de serviciu.

— Şi eu. Al dracu' căpitanu' are musafiri. Să-ţi dau nişte tablete?

— N-ai decât.

— Ştiu eu unde-ai fost! strigă John amuzat. La preotul ăla gras şi caraghios. Ai fost şi data trecută la el.

Dimitrios se răsti înfierbântat şi supărat:

— Ei şi ce?

— Ce minunat trebuie să fie să ai o conştiinţă şi să suferi! îl tachină John. Dragostea devine cu atât mai palpitantă! Şi sifilisul! Ăsta trebuie să aibă aroma focului din iad!

— Nu mi se pare amuzant.

— Dar ce chinuri data viitoare, când carnea va învinge spiritul!

— Nu va mai fi o dată viitoare, anunţă cu tărie Dimitrios.

— Sunt copleşit de milă! Dar bine, Dimitrios, n-ai decât optsprezece ani. Cu toată neplăcerea provocată de bolicica asta,

ţi se va face poftă de dragoste la fiecare câteva zile…

Dimitrios ştia că e adevărat; trupul său îl umilea, chiar când era singur. Se furişase în întunericul culcuşului, furios, ruşinat şi speriat.

— Nu vrei tabletele alea ca să te vindeci? îl întrebă John.

— Nu. O să mă duc la doctor.

— Trebuie să te grăbeşti, îl informă John, căci doctorul coboară la Sydney. Dizenteria aia l-a scos din circulaţie.

— O să mă duc la celălalt.

— De ce nu la o soră? Ar fi fascinată!

— Du-te dracului, mârâi Dimitrios furios şi dădu să plece.

— A, nu, la dracu se duc ăia ca tine! îl corectă John.

Ieşi din bucătărie spre prova, prin sala de mese goală, în timp ce Dimitrios, clătinându-se şi cu o uşoară durere de cap, o luă spre pupa. Chiar spre partea de la pupa a bucătăriilor deschise o uşă dincolo de care, la vreo doisprezece metri, se afla o altă uşă, pe care intră. Îndărătul acestei uşi începea domeniul mecanicilor. Cele două uşi erau făcute pentru a împiedica evacuarea curentului artificial, trimis în jos de o pompă acţionată de o turbină de pe puntea Soarelui. Aerul era necesar aici, printre altele, pentru arderea motorinei.

Dimitrios coborî vreo nouă metri în jos, pe nişte scări tocite, alunecoase din cauza motorinei. După câtăva vreme, picioarele, apoi pieptul şi faţa îi pătrunseră într-o atmosferă atât de încinsă de parcă se cufunda într-un lichid.

Rampele de care se ţinea îi pârjoleau mâinile la atingere. Străbătu atelierul de reparaţii, vechi ca o întreprindere din secolul al nouăsprezecelea: bancuri de lucru uzate, menghine, supape şi ventile de rezervă. Aerul dintr-o conductă pătrată, ieşită în afară, îi răvăşi părul, producându-i o scurtă senzaţie de uşurare.

Tot coborând, ajunse în zona unde se învălmăşeau cazane, ţevi, instrumente de măsură, supape, conducte şi instalaţii auxiliare şi unde lucrau cei şaizeci de oameni din sala maşinilor. Se lucra în trei schimburi sau carturi, astfel încât erau întotdeauna de serviciu douăzeci de oameni la sala cazanelor şi la turbinele de la babord şi zece la tribord. În sala maşinilor de la babord, totul era murdar şi vechi, foarte multe instalaţii fiind căptuşite cu un strat grost de azbest, care era crăpat şi începuse să se rupă. Balustradele de siguranţă veneau la

înălţimea pieptului şi erau inutile căci te puteai rostogoli pe sub ele, fără să-ţi încovoi prea mult spinarea; o mare agitată te putea zvârli pe sub balustradă. Dar tot ce-ai fi păţit, era să-ţi spargi capul sau să-ţi rupi o mână, căci toate piesele mobile erau bine prinse.

Munca lui Dimitrios consta în a supraveghea aparatele de măsurat, presiunea din sala cazanelor de la babord, dar, în acelaşi timp, trebuia să arunce un ochi şi la cadranele şi aparatele de măsurat, fixate pe cloasonul dintre cele două săli ale maşinilor (căci erau dispuse una în spatele celeilalte). *Areopagus* era un vapor atât de vechi încât fusese proiectat înainte ca ingineria şi arhitectura de nave să fi devenit ordonată şi îngrijită. Ergonomia era un cuvânt care, pe atunci, nu fusese încă inventat. Vasele proiectate astăzi – cele de război, tancurile petroliere, cargourile, vasele de pasageri, chiar feriboturile – au dispozitivele şi aparatele de măsură de pe covertă sau din sala maşinilor aranjate logic şi cu grijă. Ca şi în cazul tabloului de bord la automobil, numărul instrumentelor crescând, se ia în considerare şi viteza de percepere a ochiului şi a minţii umane. Se studiază îndelung dacă pe console cadranele să fie albe cu numerele negre sau invers; se ţine seamă şi de posibila oboseală a suprafeţelor reflectorizante ale materialului în care sunt fixate cadranele. Dar pe *Areopagus* părea că există ceva împotriva dispozitivelor şi o grămadă de cutii şi de discuri de alamă cu roţi cu clinchet şi ace indicatoare erau îngrămădite peste cloasonul unde stătea ofiţerul de cart şi şeful mecanic. Telefonul pentru punte fusese plasat nepotrivit şi nu era izolat fonic, de fapt îi lipsea total orice cutie protectoare.

Şeful mecanic se afla acum în picioare pe această platformă „netedă”. Era un om corpolent, cu ochi şireţi şi tenul palid, cu pielea ca de şopârlă. Era singura persoană care arăta întotdeauna relativ curat aici jos, îmbrăcat în uniforma albă pe care o purtau ofiţerii mecanici. Îl privi pe Dimitrios uşor surprins, dându-şi seama că băiatul venise la lucru cu douăzeci de minute mai devreme. Poate va consemna cu generozitate acest lucru în registrul din sala maşinilor. Ochii lui Dimitrios citiră aparatele care intrau în atribuţiile sale sau care îl interesau; abur auxiliar 250, transmisia cârmei 210, curent invers 120°.

După o vreme, de pe covertă se telefonă jos şi şeful mecanic

îl urmări pe Dimitrios supunând telegraful la testul cerut. După un sfert de oră sună sirena şi după un alt sfert de ceas se comandă telegrafic de pe punte: „Porniţi uşor motoarele la pupa!” ceea ce însemna doar 25 de rotaţii ale elicelor pe minut. Senzaţia de mişcare sau de direcţie lipsea cu desăvârşire, chiar şi atunci când, pilotina fiind abandonată, viteza a fost mărită prin rotaţiile de manevră ale elicei de viteză redusă de la provă (45), care atinseră apoi cifra de aproximativ 130 de turaţii pentru fiecare elice, iar *Areopagus*, începu să capete viteză până la aproape 17 noduri. Un aparat care înregistra aceste turaţii se punea în mişcare la atingerea cu degetul, ca la kilometrajul unei maşini. Arăta 89.937 şi continuă să ticăie cînd Dimitrios se uită la el.

Stătea acolo în căldura groaznică şi în aerul de pe acum viciat şi se gândea cu tristeţe la locul lui pe lumea asta. Era singur şi bolnav. Îşi dăduse imensa osteneală să înveţe englezeşte ca să poată emigra din sărăcia Greciei în bogata Australie. Dar, mai mult ca sigur, aici nu-l vor primi bolnav şi, oricum, nu prea mai avea curajul să meargă înainte. Era condamnat la acest trai ciudat printre cazane şi turbine, cu sudoarea şiroindu-i pe piept şi pe gât, pe acest bătrân vapor pe care îl iubea prea puţin. Dar aici era locul lui…

3

Camionul care gonea prea tare pe George Street viră spre docuri atât de brusc, încât cauciucurile din spate scrâșniră în derapaj. Era încărcat cu cisterne de gaz sub presiune. Una din ele se rostogoli, iar supapa se sparse.

Gazul se răspândi într-o zonă cu vitrine. Un marinar grec tocmai ieşea dintr-un magazin de dulciuri cu ţigara aprinsă. Gazul explodă şi focul se aprinse cu vâlvătaie şi zgomot.

Camionul se afla la vreun kilometru şi jumătate distanță, iar şoferul nici nu ştia ce se întâmplase.

Strada nu era aglomerată, dar se auziră câteva ţipete. Focul, se pare, a fost stins cu multă greutate. Din cauza apei care n-avea nici un efect, scena a avut un oarecare iz de comedie.

Un taxi se opri şi un om la vreo treizeci de ani îi plăti şoferului. Se uită în jur şi spuse cu un accent în parte

australian, dar mai mult irlandez:

— Doamne, parc'au năvălit barbarii pe-aici!

Dar traversă grăbit spre marinarul care zăcea inconştient într-o mică băltoacă de sânge.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el.

O mulţime de oameni erau gata să-l informeze, dar nu-i mai ascultă de îndată ce află motivul.

— Sunt doctor, spuse el celor din jur. Faceţi rost de o targă, îl ducem la bord.

— O ambulanţă, propuse cineva, dar doctorul spuse grăbit:

— Ca să vină la spartul târgului şi, oricum, l-ar zdruncina de l-ar omorî de tot.

Ceea ce era cam nedrept pentru Sydney…

Pulsul marinarului era rapid, dar foarte slab.

Tipic pentru personalitatea sa puternică, doctorul găsi pe loc doi oameni şi o targă şi, grăbit, o porni înaintea lor spre *Areopagus*.

Amăritul în haină albă încercă să-l oprească, dar doctorul îl dădu la o parte.

— La o parte, Thucydides, avem necazuri. Şi apoi către un ofiţer: Unde-i cabinetul medical? şi ofiţerul se supuse personalităţii înainte de a observa targa.

— O punte mai în faţă îi spuse el. Doctorul le transmise, strigând, informaţia celor doi voluntari între două vârste care asudau şi se clătinau sub greutatea tărgii. Marinarul începuse să geamă.

În cabinetul medical era un doctor grec în uniformă. Şedea pe un cărucior, bând cafea. Cu el se afla şi o soră grecoaică, o femeie la vreo treizeci de ani, cu faţa oacheşă, tristă şi plină de înţelegere.

Doctorul în uniformă se ridică la venirea străinului şi îl întrebă în englezeşte:

— Cine dracu eşti?

— Sunt cel nou, îi răspunse el. Dempsey. Daniel Dempsey. Am adus pe un biet membru al echipajului.

— Consultaţiile pentru echipaj au loc între opt şi nouă. Doctorul grec se scobea în dinţi cu un băţ de chibrit. Scoase o tabacheră de argint.

— Nu în cazul ăsta, insistă Dempsey.

Avea o voce pătrunzătoare şi destul de puternică, chiar şi

când, ca acuma, nu o ridica nervos. „Doamne, zise în sinea lui. Vrea să-şi aprindă ţigara în cabinetul medical! Sper să sară în aer şandramaua”.

— Acest om este rănit.

— A fost rănit la bord? întrebă doctorul în uniformă pe ton de conversaţie.

— Nu, lângă docuri.

— A, bun. Nu-i de-al nostru, A trimis cineva după o ambulanţă?

Doctorul Dempsey spuse muşcător:

— Am auzit eu că e un vas împuţit şi că ultimul doctor australian s-a retras dezgustat. Când eram pe *Opalescent* acum câţiva ani…

Aveau să se sature până peste cap tot auzind de meritele vasului britanic *Opalescent*.

— Ce te legi de vas sau de cabinetul medical, zbieră doctorul grec, roşu de furie. Ai să înţelegi când ai să te uiţi mai bine.

Sora plângea acum fără zgomot.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dempsey sarcastic.

— E obosită.

— Extenuată de muncă sau de prea mult dans?

— Aici eu sunt stăpân, strigă grecul, furios de-a binelea.

Oamenii cu targa deschiseră cu piciorul uşa cabinetului şi, asudând şi gâfâind, rămaseră în spaţiul mic care forma sala de aşteptare.

— Un’ să-l punem, prietene? întrebă unul din ei.

Dempsey îi spuse doctorului grec, profitând de venirea lor:

— N-am putea discuta importanţa dumitale mai târziu? Să-l ajutăm pe nenorocitul ăsta.

— Bineînţeles, încuviinţă cu răceală cel în uniformă. Te vom urmări cu toţii foarte atenţi când îţi vei demonstra iscusinţa profesională printre urlete şi înjurături.

O începuse prost. Ba mai mult, marinarul avea splina ruptă şi intestinele perforate. A fost tratat contra şocului prin injecţii cu morfină şi antibiotice pentru a opri infecţia, dar peste două ore a trebuit să fie transportat pe uscat pentru a fi operat.

Lui Dempsey i se dădu o cabină la tribord, lângă cabinetul medical. Îşi despachetă valizele şi rămase pe poziţie, fără nici o urmă de remuşcare. Se comporta întotdeauna direct şi deschis,

enervând lumea tot atât de repede pe cât în societate îi amuza şi îi şoca pe toţi. Era celibatar, mare admirator al femeilor, care îl plăceau pentru că era vesel, sigur de sine, vorbăreţ şi uşor scandalos – dar „neprimejdios”. Era înclinat spre destăinuiri riscante şi care îţi îngheţau sângele în vine, de obicei în timpul meselor, şi îl fascina bârfa. Dar femeile îl cunoşteau mai bine decât îşi închipuia el şi îşi dădeau seama că nu era un desfrânat, ci un gen de om cinstit; într-adevăr, când rămânea singur cu o femeie, era mult mai puţin efervescent, fiind de fapt un bun povestitor numai la petreceri. Perora cu violenţă împotriva catolicismului, dar oricine putea să-şi dea seama că era catolic şi irlandez, ţară pe care o părăsise cu zece ani în urmă.

Se plimbase într-o zi, cu opt ani în urmă, pe Leadenhall Street în Londra şi, călăuzit de un impuls, păşise într-una din acele clădiri impunătoare cu frontispiciul companiilor navale pentru pasageri.

— Aş vrea să fiu medic de vas, se prezentase el ca voluntar.

Dempsey avea toate calificările necesare şi obţinu referinţele cerute. După câteva săptămâni primise o scrisoare prin care era întrebat dacă preferă ruta africană sau asiatică. Îi trecuse odată prin minte să emigreze în Australia, aşa că alese Asia fără nici o ezitare. Două săptămâni mai târziu se prezentase pe *Opalescent* la Tilbury.

Avea cabinet la Sydney şi devenire cetăţean australian. Făcuse numai trei călătorii pe *Opalescent*, dar şi le amintea cu plăcere. Împrejurările din ultima vreme îi permiseseră să se gândească la o călătorie de câteva luni şi un prieten care lucra la autorităţile sanitare îi spusese că *Areopagus* are unele probleme şi că un doctor renunţase la contract – probabil pentru a nu fi concediat de companie.

Intră în tura de seară cu ofiţerul grec, care era vădit rece. Sora îl privea din când în când pe Dempsey şi el îşi dădea seama că i-a devenit aliat, câştigată de purtarea lui plină de umor faţă de pasageri. Nu făcu nimic de care ofiţerul grec, care era şi medicul prim, s-ar fi putut plânge.

Dempsey era pe postul de medic secund. Ştia din experienţa sa la bordul lui *Opalescent* că în calitate de ofiţer secund trebuia să se poarte şi să bea ca un ofiţer secund de punte sau din sala maşinilor. Pe *Opalescent* asta fusese neplăcut căci ofiţerii erau mult mai în vârstă şi beau mult la petrecerile din

cabine. Ginul şi whisky-ul erau foarte ieftine la bord. Dempsey îşi aminti de o petrecere la care participase şi o echipă de cricket în drum spre Australia. Sfârşise călătoria datorând companiei doi şilingi şi trei pence! Dar acum era cu opt ani mai în vârstă, cu mult mai mulţi bani la bancă şi cu siguranţa de sine agresivă pe care ţi-o dă experienţa; şi bănuia că vapoarele greceşti, ca şi ofiţerii greci, diferă în comportarea lor socială de cele britanice.

După ce îşi făcea tura în cabinetul medical şi după ce termina consultaţiile în cabine, era liber să colinde vasul, având însă grijă să-l anunţe pe operatorul de la centrala telefonică unde se află. În momentul acela, în spitalul vasului nu erau decât două persoane, amândoi marinari, care se aflau sub supravegherea ofiţerului grec. Doctorul mai mare în grad era cel care, probabil, va avea grijă de îndeplinirea cerinţelor şi a formalităţilor nesfârşite ale autorităţilor portuare. Dempsey îşi amintea de vizita în Japonia la bordul lui *Opalescent*. Autorităţile japoneze pretinseseră un munte de documente, dar, după ce au dat pe gât o cantitate zdravănă de gin, formularele au fost date uitării.

După două zile se plimba alene, dând o raită cu căpitanul, şeful de echipaj şi administratorul, care erau toţi trei greci şi mergeau de parcă Dempsey nici n-ar fi fost cu ei. Ceea ce nu-l intimidă pe Dempsey câtuşi de puţin.

Echipajul era pe deplin conştient de inspecţia iminentă şi se pregătise pentru aceasta. Stewarzii şi bucătarii, brutarii şi magazionerii, cei din sala de mese, ucenicii şi cofetarii erau cu toţii scunzi, negricioşi şi de o voioşie răutăcioasă. Nici unul din ei nu părea să fi folosit lame noi de ras în ultima vreme.

În bucătărie, Dempsey spuse pe ton de conversaţie, neadresându-se cuiva în mod special:

— N-aveţi distribuitoare de detergent şi pompe de injecţie pentru spălarea vaselor? Pe *Opalescent* aveam pulverizatoare speciale electrice care frecau şi călcau. Vreau să zic, care dracu-i rostul acestor obiecte – se referea la maşinile vechi de spălat – dacă vasele sunt luate de mânuțe murdare?

Căpitanul se întoarse să-l examineze pe Dempsey, de parcă acum îl observa pentru prima oară şi i se păru un obiect de gust îndoielnic.

Şeful de echipaj – un om formidabil cu o figură de uliu, care

prospera din necazurile altora – se uită şi el, dar nu spuse nimic.

Stewardul şef fu cel care făcu o uşoară obiecţie:

— Vasul ăsta a fost construit şi utilat ceva mai înainte de *Opalescent*.

După câteva minute, Dempsey comentă:

— Ăsta-i tot spaţiul pentru refrigerare? Doamne Dumnezeule! Nici nu-i de mirare că aţi avut dizenterie la bord! Pe *Opalescent* erau mile cubice de spumă îngheţaţă pentru izolarea camerelor cu provizii şi a spaţiilor frigorifice.

Din nou stewardul şef respinse implicaţia:

— Acesta este un vas mult mai mic.

Dempsey luă un ou.

— Doamne! Are imprimat pe el un leu britanic! Şi toate-s la fel, spuse el uimit. Adică folosiţi încă ouă englezeşti luate pe vas acum şapte săptămâni?

Căpitanul Vafiadis răspunse cu răceală, foarte încet, de parcă ar fi tradus cu greutate:

— Propuneţi să aruncăm două sau trei mii de ouă, doctore?

— Faceţi ce vreţi cu ele, replică Dempsey cu voioşie, numai să nu mi le serviţi mie!

— Nu cred să i se fi servit cuiva vreun ou stricat pe *Areopagus* în ultimii opt ani, spuse căpitanul Vafiadis, iar stewardul şef, care stătea aşteptând să fie atras în discuţie, aprobă netulburat.

— Asta aşa e.

Dempsey se hotărî să-ţi ţină gura în restul zilei.

În aceeaşi seară luă în primire cabinetul medical.

Doctorul grec avea obiceiul să dispară şi Dempsey refuză să se plângă.

Sora grecoaică stătea în preajmă, vag neliniştită, şi traducea atunci când era necesar. Dădea supozitoare, antibiotice şi pilule împotriva constipaţiei.

O mamă grecoaică, cu o a doua sarcină destul de avansată, a fost ultima din cei zece pacienţi. Venise cu un copilaş de vreo doi ani. Copilul tuşea rău, avea o bronşită acută, iar Dempsey nu fu prea încântat de starea ei.

Prescrise antibiotice şi spuse surorii:

— Spune-i că fetiţa trebuie să ia medicamentul, iar ea să stea în pat. E într-o stare destul de gravă.

Sora îi traduse şi răspunse la câteva întrebări ale mamei.

După două zile, făcându-şi vizita în cabine, se hotărî să treacă şi pe la această pacientă. Se aştepta s-o găsească pe fetiţă mult mai bine.

Zăcea întinsă într-o cabină îmbâcsită, pe punctul de a muri de pneumonie.

Dempsey se cutremură.

În cabină era foarte cald şi mirosea a haine, a plante medicinale şi a urină.

— Ştie cineva englezeşte? întrebă el.

Se găsi o fată de şaisprezece ani, care, după ce ascultă un fel de bolboroseală de sfaturi, îi spuse lui Dempsey:

— Am încercat să-i dăm doctoria, dar n-a vrut-o. E o fetiţă tare cuminte, tare liniştită. Îi e mai bine acum?

— Spune-le că fetiţa este foarte grav bolnavă şi că trebuie s-o duc numaidecât la spitalul vasului, o instrui el pe fată.

Obrazul fetei păli din cauza şocului şi ochii i se umeziră. După ce traduse, se porniră plânsete şi ţipete, începură să-şi agite braţele, şi să-şi înghesuie capetele spre el, cu chipuri de ţărani îngrijoraţi, pe care poverile vieţii lăsaseră urme adinci.

Dempsey o înfăşură pe fetiţă şi se duse cu ea grăbit spre spital, lăsând în urmă văicăreala rubedeniilor.

Sora era în cabinet împreună cu două infirmiere care dispărură pe loc.

Dempsey puse copilul într-un pat de spital şi începu să cerceteze farmacia. Era într-o stare de haos. Doctorul care plecase de pe vas comandase ceea ce crezuse că va fi necesar, dar nu îi pusese la socoteală pe cei o mie de emigranţi.

— Voi, ticăloşii dracului, nu daţi nimănui socoteală? răcni Dempsey cuprins de o mare îngrijorare.

Sora spuse împietrită:

— Dar n-a murit nimeni.

— De data asta o să moară.

— Ce căutaţi?

Îi spuse.

— N-avem aşa ceva, îi răspunse ea, şi apoi, explicându-se: Asta-i vapor grecesc, nu american.

— Puţin îmi pasă ce fel e! Dacă pot să comande treizeci de mii de ouă şi trei mii să le lase să se strice.

Sora îl întrebă cu amărăciune:

— De ce tot zbieraţi aşa? Avem şi noi pregătire de

specialitate, doctorul Zafiropoulos şi cu mine, ca şi dumneavoastră, australienii.

— Dublin, corectă el.

— Ce?

— Mi-am făcut studiile la Dublin.

— Atunci asta e.

— Ce vrei să spui, asta e?

Sora zâmbi şi se încumetă cu prudenţă:

— Suntem amândoi pe un vas sub pavilion panamez. Ce importanţă are unde ne-am făcut studiile?

— Dumnezeule, evazive mai sunt femeile, urlă el, însă bine dispus. Nu vorbeam de aptitudinile dumitale, ci de lipsa de medicamente.

— Vă aşteptaţi la o epidemie? întrebă ea calmă.

— Când eram pe Opalescent –

— A, nu! protestă sora. N-aş putea suporta un vapor atât de perfect.

— Vii să bem ceva după ce o instalăm pe fetiţă?

— Eu? O amărâtă de grecoaică nepriceputǎ? Cu dumneavoastră? Am unghiile şi picioarele destul de curate oare?

— La dracu, spuse el. Te-am călcat pe bătătură… Maică-sa e gravidă. Cam în luna a şaptea. Pe Opal*escent ave*am o sală de naşteri – O, pardon! Am să încerc să nu mai pomenesc de vasul acela.

— Foarte bine, zise sora. În acest caz, vin cu dumneavoastră să bem ceva.

O chema Eleni Kalogeropoulou. Era serioasă, dar formidabil de spirituală. Zi şi noapte, timp de trei zile, s-au luptat să salveze viaţa fetiţei. De câteva ori se aflase la un pas de moarte, dar până la urmă a fost salvată. Doctorul grec n-a spus nimic, dar Dempsey, la capătul celor trei zile, a simţit că este respectat şi şi-a dat seama că vor forma împreună o echipă bună. Pe medicul prim îl chema Panayiotis Zafiropoulos, ambele nume fiind greu de pronunţat pentru Dempsey. După o săptămână, îşi spuneau unul altuia Dan şi Pan.

Eficienţi ca pe *Opalescent* nu au fost, dar lui Dempsey începu să-i placă. Uneori deschidea gura să le povestească de *Opalescent*, dar renunţa. Poate că aparţinea unei lumi pe cale de dispariţie: India şi dominaţia britanică, colonialismul şi

călătoria spre patrie. Îşi aminti de stewardul său, Gomez, originar din Goa, un tânăr de un incredibil devotament. Dempsey încercase sentimentul că îi aparţinuse cu adevărat. Băiatul îl examina cu luare aminte înainte de a-i permite să meargă la cină. Când îi pregătea ciorapii, cămaşa şi celelalte, ciorapii erau întotdeauna aliniaţi pe pat în rând cu pantofii care luceau pe linoleum. De nenumărate ori Gomez măturase, în picioarele goale, cioburile paharelor de la petrecerea din seara precedentă. Şi o făcea fără zgomot, cu mult înainte de a-l trezi pe Dempsey.

Peste două seri, în timp ce îşi lua cina singur, Dempsey a fost chemat de urgenţă pe punte. De fapt, timonierul şef venise după el.

Îl găsi pe ofiţerul de cart – în seara aceasta al treilea ofiţer – vomitând şi cu o deplorabilă diaree. Evident, era o intoxicaţie alimentară.

— Ouă stricate! diagnostică Dempsey şi dispuse ca tânărul să fie adus la spital.

În dimineaţa următoare fu convocat să se prezinte în faţa căpitanului. Dempsey avea gradul de ofiţer secund, dar rareori un doctor era chemat de căpitan, afară de cazul când era trecut în jurnalul de bord.

Căpitanul Vafiadis se afla în cabina de zi pe care Dempsey o compară imediat cu cea a căpitanului de pe *Opalescent*, găsind-o mult inferioară, chiar jalnică.

Cu căpitanul mai era şi primul ofiţer, Tomazos, un tip bondoc şi vesel, de vreo treizeci şi cinci de ani. Tocmai studiau un grafic de combustibil.

Căpitanul îl privi pe Dempsey. Era un om ale cărui sentimente erau imposibil de ghicit. Faptul că gândea în altă limbă şi apoi traducea atenua orice emoţie pe care poate ar fi simţit-o. De aceea se exprima întotdeauna de parcă ar fi citit un text, iar dialogurile sale cu pasagerii de limbă engleză păreau lipsite de intonaţie.

Evident, totuşi, de data aceasta, intenţiona să facă o mustrare şi nici măcar nu-i ceru primului ofiţer să părăsească cabina.

— Doctore Dempsey, preciză el, aseară aţi eliberat un ofiţer ele pe punte pentru că vi s-a părut că nu este potrivit să-şi continue datoria?

— Avea o intoxicaţie alimentară, îi spuse Dempsey, nu fără satisfacţie.

— Puntea, zise căpitanul Vafiadis, este inima şi creierul vasului. Este esenţial ca un ofiţer să se afle întotdeauna acolo. De ce nu a fost informat ofiţerul prim că ofiţerul de cart a fost dus la spital?

Dempsey contestă:

— De unde să ştiu unde era ofiţerul prim? Aveam o datorie faţă de pacientul meu, care nu suferea amânare.

Îl privi pe ofiţerul prim, care stătea jos, aşteptându-se să întâmpine indignare, dar Tomazos zâmbi imperceptibil şi clipi din ochi.

— Se pare că sunteţi sub impresia că acest vapor, fiind grecesc, este condus în mod neglijent, se plânse căpitanul.

— Ba deloc.

— Este condus cu tot atâta pricepere ca oricare vas de război britanic.

— Nu mai există vase de război britanice, preciză Dempsey, refuzând să se lase intimidat, iar Tomazos îşi înclină capul şi îşi mască zâmbetul cu mâna.

— Pe această navă se află întotdeauna un ofiţer pe punte, spuse căpitanul Vafiadis.

Dobitocul îşi închipuie că am să-i cer scuze, deduse Dempsey cu enervare.

— Era întuneric pe punte, replică el, dar mi s-a părut destul de aglomerată. S-ar fi putut foarte bine ca ofiţerul prim să fie acolo.

— Foarte bine, încuviinţă căpitanul. Îmi permiteţi să vă întreb acum dacă doriţi să beţi ceva? Şi cum se simte al treilea ofiţer la ora actuală?

Ca şi pe uscat, pacienţii păreau să aibă crizele de urgenţă noaptea. Doctorul Zafiropoulos hotărî să dea o petrecere în cabina sa pentru toţi pasagerii de pe bord care se întâmplă să fie doctori. Erau trei şi au venit cu soţiile, în ţinută ceremonioasă, iar în primele douăzeci de minute vorbiră cu multă grijă. Apoi şi-au dat seama că ofiţerul grec dorea ca ei să se distreze. Începură să bea zdravăn, să râdă şi să umple cabina cu fum de trabuc.

Dempsey stătea cu sora Eleni şi cu o infirmieră, pe nume Anna, care era extrem de drăguţă, dar nu ştia nici un cuvânt

englezeşte, afară de câteva noţiuni legate de medicină şi de funcţiuni ale corpului omenesc.

Făceau mare larmă, când a intrat un om care a strigat:

— M-a lăsat bateria!

Nimeni nu-i dădu nici o atenţie şi australianul de vârstă mijlocie strigă:

— Unde-i doctorul? M-a lăsat bateria.

— Ce baterie? întrebă Dempsey. Omul il informă:

— Cea de la inimă.

— Maică precistă! zbieră Dempsey. Asta ne mai lipsea!

— Ce facem? întrebă Zafiropoulos şi nici unul din cei patru doctori nu ştiu ce să răspundă.

— N-ai o baterie de rezervă? se interesă Dempsey.

— Nu ştiu unde e, se jelui pacientul.

— Pentru Dumnezeu, omule! protestă Dempsey, întreab-o pe soţia dumitale sau pe cineva.

— Nu ştiu unde s-a dus.

— Dă-o naibii, doar nu-i un vapor aşa de mare, urmă Dempsey. Găseşte-o!

— Sunt obosit, recunoscu omul.

O căutară la nesfârşit pe soţia individului. Nu era în cabină.

— Am căutat-o acolo; v-am spus, se plânse el.

— Iisuse, găsiţi-o pe femeia asta! urlă Dempsey. Puneţi dracului în funcţiune mecanismul ăla de difuzoare către public.

Reţeaua de difuzoare avea nefericitul obicei de a se strica. Întâi au trebuit să-l găsească pe administrator sau pe cineva din serviciul său pentru a deschide încăperea şi a pune în funcţiune reţeaua. Apoi o fată grecoaică a difuzat anunţul în toate părţile vasului unde s-ar fi putut afla pasageri.

— Doamna Shugg este rugată să vină la – după care sistemul se întrerupse. După o vreme îl puseră din nou în funcţiune şi reîncepură: Atenţiune, vă rog, doamna Shugg este rugată să vină…

Doamna Shugg apăru peste zece minute. Era foarte indignată.

— Ziceau că bateria veche va ţine încă un an.

— Se pare că nu ţine, spuse Dempsey.

— Dar am plătit-o, fu argumentul doamnei Shugg,

— Unde-i bateria de rezervă, doamnă? o întrebă Dempsey cu nerăbdare. Soţul dumneavoastră poate să-şi dea duhul în orice

clipă.

— E în bagaje.

— În cabina dumneavoastră?

— Nu. În camera de bagaje.

— Bineînţeles, încuviinţă Dempsey cu amărăciune.

Camera de bagaje era închisă şi a trebuit să-l găsească pe ofiţerul care ţinea cheia. Apoi, împreună cu ofiţerul şi cu doamna Shugg, au fost nevoiţi să urnească din loc zeci de cufere grele deoarece nu fuseseră încă aranjate în ordinea debarcării.

În dimineaţa următoare, Dempsey a fost chemat de şeful de echipaj.

— Doctore Dempsey, i-a zis namila de om. Ne-aţi criticat vasul...

— Ba nicidecum!

— Este neplăcut că trebuie acum eu sa mă plâng de competenţa dumneavoastră.

— Competenţă! răcni Dempsey. Ce dracu ştii dumneata despre competenţa mea?

— O pacientă a reclamat că eraţi beat când aţi consultat-o.

— Prostii! Niciodată nu sunt beat când îmi consult pacienţii.

— Doamna spune că ţipaţi şi că miroseaţi a gin.

— Cine-i femeia?

— O oarecare doamnă Shugg de pe puntea B, cabina 41.

— Nu am consultat-o pe doamna Shugg, ci pe soţul ei. Şi miroseam a whisky, nu a gin.

— Recunoaşteţi că aţi băut? întrebă şeful de echipaj.

— Eram la o petrecere. Petrecerea doctorului Zafiropoulos. Sigur că am băut câteva pahare. Imbecilul acela a venit într-o stare de urgenţă. Nu eram de serviciu. Este interzis să mănânc şi să beau?

— Suntem întotdeauna de serviciu, conchise şeful de echipaj.

— Netot cu aere, zise Dempsey, dar a zis-o foarte încet, căci şeful de echipaj avea aproape un metru şi optzeci şi şase înălţime şi cântărea circa o sută de kilograme.

4

Nicolaos Tomazos, ofiţerul prim, se rezemă de biroul din camera hărţilor şi spuse vizitatorului:

— Vedeţi, sunt de cart de la patru până la opt dimineaţa şi stabilesc longitudinea vasului prin observarea cronometrată a soarelui imediat după răsărit. Acestea sunt continuate prin „estimă" – aflarea poziţiei vasului prin calcule deduse după citiri ale busolei şi ale datelor din jurnalul de bord – viteză, direcţie, distanţa parcursă, mai curând decât după observări astronomice; se foloseşte de obicei pe timp de ceaţă – ştiţi, adică luându-se în considerare viteza vasului şi direcţia, până la amiază când se determină latitudinea prin determinarea poziţiei soarelui la zenit, cu ajutorul sextantului. Rezultatul se înscrie pe hartă şi reprezintă punctul oficial de plecare pentru navigaţie în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Tomazos cunoştea numele vizitatorului, dar habar n-avea cine e. Cineva care cunoştea pe cineva, care la rândul lui cunoştea pe cineva. Nu se scuză pe motiv că era istovit – deşi avusese o zi îngrozitor de plină – şi nici pe motivul obligaţiilor ce trebuiau îndeplinite fără întârziere. Era un om scund şi îndesat de vreun metru şaptezeci şi vreo optzeci şi opt de kilograme, dar sprinten şi neobosit. Era entuziasmat de munca lui şi în stare să stea de vorbă ore în şir cu copilaşii de pe punte, în timp ce-şi îndeplinea cele mai migăloase obligaţii.

— Dar radarul? se interesă vizitatorul. Nu-l folosiţi niciodată?

Tomazos zâmbi. Avea o cicatrice exact în colţul gurii, căpătată acum zece ani când îl atacaseră doi indivizi cu o sticlă. Reuşise să iasă din încăierare, sărise drept în apa portului – se petrecuse la Keelung – şi înotase o jumătate de milă în întuneric.

— A, drăciile alea, începu el. Avem două aparate – unul englezesc, altul american. Le folosim în estuare si pe râuri sau pe vreme proastă şi aproape de loc în alte ocazii. Ştiţi, continuă el, reflectând, vapoarele ar putea fi complet automatizate, ca aparatele de fotografiat, avioanele şi automobilele. Acum s-ar putea construi vase care să n-aibă nevoie de echipaj si care să se poată opri în momentul critic al unei posibile ciocniri. Sau echipajul ar putea fi format dintr-un singur om. Dar ştiţi ce s-ar întâmpla?

— Sindicatele marinăreşti n-ar accepta aşa ceva, îşi dădu cu

părerea vizitatorul.

— Asta nu pot să ştiu, spuse Tomazos rezervat. Dar ar fi atâtea cadrane, aparate de măsură, avertizoare luminoase şi sonerii, încât unicul om ar înnebuni. Ar trebui încă doi oameni, astfel ca acesta să poată să mănânee şi să doarmă. Iar asta, sugeră el cu o mişcare caracteristică a braţului, ar duce la popularea vaporului cu oameni care să aibă grijă de cei trei – un bucătar să-i hrănească, un doctor… Înţelegeţi?

— Ăsta-i jurnalul de bord? întrebă vizitatorul.

— Da. Vasul geme de hârţoage, îi zise Tomazos. Majoritatea documentelor vasului nostru sunt în greceşte. Lista echipajului, cantitatea şi calitatea apei, declaraţiile vamale, certificatul arătând că vasul e capabil să ţină marea – toate sunt gata pentru plecare. În jurnalul de bord sunt înscrise numele căpitanului şi numărul. În el se menţionează toate aceste devieri de busolă şi de timp, pescajul vasului şi cantităţile de combustibil folosite şi rămase. Şi evenimentele zilnice.

— Şi evenimentele sociale?

— Totul. Adică ce raportează şeful mecanic, doctorul, certurile, plângerile, necazurile membrilor echipajului. După cum vedeţi, azi a fost rănit un om. Nici măcar pe chei nu eşti în siguranţă! „Gresorul Ioannidis a fost grav rănit în momentul în care un cilindru cu gaz sub presiune a căzut dintr-un camion aparţinând lui Babble and Company Proprietary Limited şi a explodat”, citi Tomazos cu voce tare. „Rănitul a fost adus la bord de doctorul Daniel Dempsey, el însuşi venit pentru a-şi lua slujba în primire, dar mai târziu a trebuit să fie transportat la Spitalul Paramatta”. Avem un om lipsă, explică Tomazos. I-am înştiinţat pe reprezentanţii noştri din Melbourne. Poate vom lua un înlocuitor.

În liniştea aproape totală de pe punte şi din camera hărţilor ajunse larmă de cântece şi voioşie. Tomazos se uită la ceas. Spuse uimit:

— E aproape nouă.

— Trebuie să cobor?

— Nu, staţi liniştit domnule Biggar, răspunse Tomazos. Dar va trebui să încep controlul. Ridică una din porţiunile superioare ale pupitrului din camera hărţilor şi examină un cronometru. Acesta merge exact după Greenwich, explică el şi potrivi ceasul din camera hărţilor care era cu o jumătate de

minut în urmă. Am anunţat că avem nevoie de două remorchere la ora 21,50. Am comandat motoarele în poziţie de pornire, ceea ce înseamnă că pot da abur oricând va fi necesar. De asemenea, am redus ancorajul. Sper că ştiţi ce înseamnă asta.

Domnul Biggar ştia.

— Adică aţi redus numărul parâmelor de amarare la minimum, astfel ca vaporul să se poată pune în mişcare îndată ce aţi dat semnalul.

— Exact, aprobă Tomazos. Am dat drumul celor două odgoane flexibile din spate şi din faţă. Nava e ancorată acum doar de parâma *principală* şi de cea de la pupa… S-a făcut curăţenie pentru controlul vamal şi sanitar. De fapt, suntem gata pregătiţi pentru a ridica ancora, domnule Biggar.

— Cred c-ar fi mai bine să plec, spuse domnul Biggar îngrijorat. Mă aşteaptă soţia în maşină. Nu ştie să conducă…

— N-o să vă răpim! îl asigură Tomazos. Puteţi sta liniştit încă o jumătate de oră… Ştiţi, am impresia că australienii sunt cei mai sentimentali oameni din lume când e vorba de vapoare. Veniţi să vă arăt.

Cei doi se îndreptară spre aripa dinspre tribord a punţii. În apropiere, în întuneric avea loc o scenă de necrezut. Pe cheiul dinspre George Street erau sute de oameni, fluierând, aclamând, cântând, făcând semne, unii din ei plângând. Fuseseră aruncate atât de multe serpentine de hârtie de la ţărm spre vas şi invers, încât se încrucişaseră între ele formând sute de straturi în zig-zag. Copii ţipau, fete alergau de colo colo, bătrâni care fuseseră cândva căpitani de vapoare comerciale veniseră să caşte ochii la această plecare. Ceea ce spusese Tomazos era adevărat şi cu atât mai bizar dacă ţineai cont de anumite premise. Australienii nu erau oameni sentimentali; unora li se părea chiar indolenţi sau taciturni; dar îi apuca un fel de isterie când un vapor ridica ancora. N-avea importanţă ce fel de vapor era sau încotro se îndrepta.

Erau de faţă chiar la plecarea lui *Emperess of Australia* care parcurgea doar o distanţă de şase sute de mile, până în Tasmania. Dar Tomazos nu mai văzuse şi nu mai auzise niciodată aşa ceva. Era emoţionat că sute de oameni veniseră să ureze drum bun bătrânului său vas şi pasagerilor lui…

Camera hărţilor era luminată slab, dar pe punte nu se vedea nici o lumină, afară de cea reflectată din clădirile de pe chei.

Aceasta pentru ca ofiţerul de cart şi marinarii să poată să aibă şi să-şi menţină capacitatea de acuitate vizuală noaptea.

Tomazos se mişca rapid şi cu siguranţă în întuneric, conectând telegraful, cele două aparate radar mai mult pentru a le încălzi şi pentru a îndepărta condensarea decât pentru a le folosi efectiv – explicându-i domnului Biggar:

— Busola giroscopică nu se deconectează niciodată, sau cel mult o dată la patru luni. Busola magnetică se află în carcasa periscopică de deasupra capului dumitale. O folosim foarte rar.

— Asta ce e? întrebă domnul Biggar, referindu-se la un mâner cu o sârmă, fixat la capătul punţii şi semănând oarecum cu un semnal de alarmă dintr-un compartiment de tren, însă mai mare.

— E pentru acţionarea manuală a sirenei, îi spuse Tomazos. O punem să sune la zece fără un sfert, dacă doriţi.

Domnul Biggar se opri în spatele timonei. Săgeţi de metal arătau unghiul de rotaţie. Indicatoare de pe pasarela de comandă din faţă confirmau poziţia cârmei. Timona se rotea cam 35° în ambele direcţii. Alte indicatoare de alături arătau ofiţerului de cart gradul de ruliu şi rotaţiile elicelor pe minut. Deşi se găsea în port, *Areopagus* avea aparent o înclinaţie de 6° la tribord.

— Ah, asta s-a stricat, făcu Tomazos.

Două telefoane începură să sune şi Tomazos alergă de la unul la celălalt. Domnul Biggar îl auzi pe Tomazos spunând la un telefon „sunt gata să încep când sunteți gata”, iar la celălalt „vă aud tare, dar nu clar”.

Domnul Biggar îl întrebă:

— Nu v-apucă niciodată panica? Dar Tomazos îi zâmbi şi îi răspunse:

— Nu. Apoi începu să facă verificările la telegraful de maşini. Poziţiile acestuia erau acum scăldate într-o lumină roşie strălucitoare. Tomazos le controlă pe rând, primind de fiecare dată un răspuns ce se putea auzi din sala maşinilor. Făcu testul în ordinea „cu toată viteza înainte”, „jumătate”, „încet”, „foarte încet” şi apoi reveni cu „înapoi”, lăsând după aceea telegraful în poziţie neutră. Sirena de alarmă sună în sala maşinilor, îi explică domnului Biggar, până când mecanicul răspunde ordinului meu mutând maneta telegrafului în poziţie identică, ceea ce anulează sistemul de alarmă. Vedeţi că pe telegraful meu există un

indicator care arată răspunsul. Acesta se mişcă pentru a corespunde cu poziţia pe care am comandat-o când mecanicul a anulat semnalul. Unele vase sunt prevăzute acum cu un „Semnal de acţionare greşită”, astfel încât dacă mecanicul confirmă ordinul corect, dar manevrează apoi vasul într-o direcţie contrară celei semnalate, axul elicei începe numaidecât să se rotească în direcţie greşită, iar semnalul de alarmă sună strident.

Tomazos încercă timona, învârtind volanul şi indicatoarele din faţa lui arătară gradul de rotaţie. Apoi telefonă şi întrebă:

— Elicele sunt gata?

Pe urmă telefonă autorităţilor din portul Sydney:

— *Areopagus* cheamă Sydney. Părăsesc rada la orele zece conform orarului. Aveţi să-mi comunicaţi ceva local?

O voce îi răspunse:

— *Lindisfarne* a plecat din port acum o jumătate de oră.

— O voi urmări cu luare-aminte, confirmă Tomazos.

Făcu testul motoarelor cu cei din sala maşinilor, indicatorul de pe puntea de comandă ridicându-se la valorile maxime de 140 babord şi 138 tribord.

Domnul Biggar comentă:

— Nu este nici o vibraţie şi nici un zgomot aici sus.

Radarele erau acum încălzite şi Tomazos îl lăsă pe domnul Biggar să se joace cu ele înainte de a le potrivi pentru actuala direcţie a vaporului şi de a le bloca. Cele două radare concordau acum şi se mişcau odată cu vasul, indicând un cerc complet în jurul său, cu direcţia „înainte” corespunzând părţii de sus.

— Sunteţi căsătorit? întrebă brusc domnul Biggar. Sau o fată în fiecare port?

— M-am căsătorit cu o australiancă, îi zise Tomazos.

— Bravo! se entuziasmă domnul Biggar. Unde aţi cunoscut-o?

— La un dineu al căpitanilor de vas, râse Tomazos.

— Ce făcea acolo?

— Mă întreb şi eu! recunoscu Tomazos: Apoi, peste câteva luni, s-a îmbarcat pentru o croazieră.

— Ah, croazierele astea! spuse domul Biggar, ca un ecou al poveştilor de dragoste din romanele marinăreşti – doi tineri ţinându-se de mână, stând lângă balustradă, privind pierduţi un apus de soare în culori roşiatice şi dâra de apă înspumată din

urma vasului.

Dar aşa ceva oricum nu se petrecuse. Punţile erau mult prea aglomerate şi intimitatea trebuia căutată în alte părţi. Şi, sigur, nu aşa se întâmplase cu el şi cu Elaine.

Cinci minute de conversaţie la o masă şi o grămadă de alţi ofiţeri de pe vas aşteptând să discute cu *această* fată nostimă. După câteva luni s-a ivit pe neaşteptate pe puntea de comandă. Era o coincidenţă, nu alesese în mod deliberat acea croazieră. El era de serviciu şi Elaine fusese una din cele câteva persoane care vizitau puntea. Tomazos se simţi destul de emoţionat când o văzu, dar ceva din comportarea ei şi cele câteva întrebări pe care i le pusese lăsau să se înţeleagă, cel puţin, că îşi amintea de el. Dar el era un ofiţer pe puntea de comandă. Nu putea colinda nava căutând-o. O găsi într-un bar într-o seară, împreună cu alţii şi ei, nu ea, îi făcuseră semn. Nu putea coborî pentru excursii pe ţărm, totuşi în a treia săptămână din acea croazieră o întâlni într-un magazin în Suva. Urmase o jumătate de oră de extremă sinceritate; dar, înainte de a se cunoaşte cu adevărat, când vasul a făcut escală (căci *Areopagus* nu făcea prea des escală la Adelaida) peste câteva luni, el a trebuit să plece la Adelaida şi ea la Melbourne.

În ultima vreme, Elaine venea uneori până la Melbourne, dar de data asta, când *Areopagus* va fi acolo, n-o va face, din cauza celor doi copii. Nu puteau să lipsească atâta de la şcoală…

La un moment dat visase să o ducă în Grecia, dar aceasta nu părea nici măcar probabil, tot din cauza copilaşilor. Elaine locuia acum într-un cartier mărginaş din Adelaida, într-o casă de piatră de mărime mijlocie cu vederea spre colinele Mount Lofty. Ca şi lui, îi plăceau restaurantele greceşti, înotul, călătoriile pe mare şi maşinile sport. Ştia să facă ski nautic. Era o australiancă înaltă, cu un corp şi nişte picioare superbe, cu o faţă sinceră şi deschisă, cu părul de culoarea mierii. Era foarte pătimaşă şi primul copil veni pe lume foarte curând. Elaine avea şi ea ceva bani. Tomazos avea foarte puţini. Nu se putuse hotărî să devină cetăţean australian. Nici măcar nu-i plăcea Australia ca ţară. Dar *Areopagus* aparţinea unei companii, care, deşi era înregistrată în Panama, lucra în special între Grecia şi Australia. De fapt era un vas grecesc, dar avea atâția pasageri australieni sau englezi, încât o parte din echipaj trebuia să fie alcătuită din

australieni – unul din doctori, câteva din fetele de la biroul administratorului şi, pe puntea de comandă, ofiţerul secund, Mollon, un prieten apropiat de-al lui Tomazos.

Al treilea ofiţer, Makris, veni pe pasarelă, cu un ziar în mână.

Tomazos îl prezentă domnului Biggar.

— Ghici ce s-a-ntâmplat? spuse Makris.

Tomazos ridică din umeri:

— Un alt război?

— Aproape. E o grevă în Melbourne. Grupul de intervenţii urgente al portului. Cer „măsuri adecvate de securitate” şi patru dolari în plus pe săptămână. E vorba de numai vreo sută de oameni, însă îi vor sprijini paisprezece sindicate şi trei mii de lucrători. Refuză să dea personal pentru remorchere la vasele cu încărcături periculoase…

Tomazos spuse cu oarecare enervare:

— Deci dacă obţin cei patru dolari pe săptămână sunt gata să renunţe la măsurile de securitate? Vedeţi, domnule Biggar? Ne mai dau şi ei de furcă, de parcă n-am avea şi-aşa destule probleme. Intenţionăm să debarcăm 473 de pasageri la Melbourne, să îmbarcăm 112, dar aveam de gând să încărcăm şi douăzeci şi două de automobile noi-nouţe, care trebuie să sosească de la Adelaida.

— Cu trenul? întrebă Makris. Nu vor ajunge niciodată la Melbourne. De douăzeci şi patru de ore cei de la căile ferate au declarat o greva în semn de solidaritate cu ceilalţi…

Ofiţerul secund Mollon apăru pe pasarela de comandă.

— Sosesc remorcherele. Nu-i momentul să sune sirena, Nikolaos?

Tomazos aruncă o privire la ceasul pe care îl potrivise înainte:

— Mai e un minut.

Freamătul zgomotos de pe chei nu scăzuse deloc. Când Tomazos dădu drumul la sirenă – cea de pe *Areopagus* avea un şuierat tânguitor, impresionant, adânc şi melancolic – sutele de persoane începură să ovaţioneze.

— Trebuie să plec, îndrăzni să spună domnul Biggar, neliniştit.

— Aţi dori să faceţi cunoştinţă cu căpitanul?

— Nu cred c-ar ţine să mă cunoască, tocmai acum.

— E un tip cumsecade, îl linişti Tomazos pe vizitator. Nu-i formidabil la vânătoarea de x-uri, dar altminteri e băiat bun.

„Vânătoare de x-uri” însemna matematica şi, implicit, pilotarea vasului, navigaţia.

Tomazos se precipită în cabină, care se afla vizavi de cea a căpitanului şi reapăru luptându-se să-şi îmbrace haina. Era frig la Sydney în această seară de octombrie şi Tomazos îşi pusese haina neagră de iarnă, cu cele trei benzi de trei centimetri, din panglică aurie, la manşete.

Bătu la uşa cabinei de zi a comandantului şi căpitanul Vafiadis îşi făcu apariţia în prag. Era în cămaşă, aşa cum fusese şi Tomazos, dar aceasta nu-i ştirbea cu nimic din prestanţă. Era puţin mai înalt decât toţi ofiţerii, cu excepţia şefului de echipaj, şi avea o faţă bătută de vânturi, lipsită de expresie, cu o vagă urmă de – să fie mândrie, aroganţă sau încredere în sine? Domnul Biggar nu putea fi sigur, dar o fracţiune de secundă fu intimidat.

— Bună seara, domnule căpitan, începu Tomazos. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Edmund Biggar, preşedintele Asociaţiei de Navomodele New South Wales. Căpitanul Vafiadis.

Un zâmbet imperceptibil modifică trăsăturile căpitanului. Un zâmbet frivol poate. Discutară cu dificultate despre vas, despre construcţia de navomodele şi despre serviciul militar al domnului Biggar, ca locotenent în Marina Regală Australiană, în timpul războiului.

— Îl cunoaşteţi pe Ernest Bedford? îl întrebă domnul Biggar pe un ton aproape deznădăjduit, dar comandantul de pe *Areopagus* a fost nevoit să recunoască: „Nu”, deşi o spuse cu blândeţe, de parcă de mult tot aşteptase să-l cunoască pe domnul Bedford, însă situaţia fusese nefavorabilă întâlnirii.

— Este maestru al Lojii, explică domnul Biggar cu toată convingerea. Are un navomodel al *Areopagus*-ului.

— Am impresia că retrag pasarela de la prova, spuse dintr-o dată Tomazos.

Nu era adevărat, dar domnul Biggar se pregăti să plece, cuprins de o subită voioşie.

— Trebuie să mă duc, altfel pleacă vasul cu mine.

Căpitanul Vafiadis mai auzise de multe ori această remarcă, dar zâmbi.

Puţin mai târziu, îşi făcu apariţia pe puntea de comandă.

Nimeni, fie el ofiţer, pilot sau marinar de rezervă, nu deveni mai rigid sau mai nervos, aşa cum s-ar fi întâmplat pe un vas de război. Căpitanii vapoarelor de cursă lungă sunt persoane importante, dar atunci când coboară pe ţărm sau când se urcă la bord nu sunt anunţaţi cu surle şi trâmbiţe. La bordul lui *Areopagus* lipsea acel special *esprit de vaisseau*[2]. Fuseseră prea multe schimbări în echipaj pentru aceasta. În întunericul de pe puntea de comandă erau trei ofiţeri, doi marinari şi pilotul, care tocmai urcase la bord. Conversaţia continuă şi nimeni nu se străduia să pară absorbit în muncă sau nu credea de cuviinţă să afle răspunsuri la posibile întrebări ori observaţii critice. Într-un fel, aceasta părea un compliment la adresa căpitanului şi arăta că *Areopagus* era un vapor comod, pe care nu exista nevoia de a se face uz prea des sau prea sever de arma disciplinei.

Căpitanul Vafiadis era, de fapt, un vestigiu din alte vremi a ceea ce reprezentau la origine atribuţiile unui căpitan de marină.

În calitate de comandant de vas, nu era tot atât de competent ca Tomazos, nici tot atât de priceput în problemele de radar şi pilot-automat – cu toate că Tomazos îşi amintea amuzat că în urmă cu zece ani, când navele de pe această linie fuseseră utilate cu aparate radar, toţi ofiţerii fuseseră în mod vizibil iritaţi şi toţi căpitanii ţinuseră aparatele încuiate atunci când nu erau folosite! De atunci ofiţerii căpătaseră cunoştinţe despre radar, deşi, chiar şi acum când schimbau vasul, voiau să se asigure că aparatele radar de pe noul vas sunt de aceeaşi fabricaţie.

În realitate, căpitanul, deşi obiect de oarecare veneraţie printre pasageri, abia dacă era ceva mai mult decât un arbitru pe un hotel plutitor. Ca şi un director de hotel, atribuţiile sale aproape că se mărgineau la a face o inspecţie zilnică a anumitor porţiuni ale vasului şi, în rest, la aşteptarea calmă a unei crize. Responsabilităţile sale juridice şi comerciale erau numeroase, dar reduse aproape la o simplă formalitate. Se întâmpla ca poşta să-i aducă un teanc gros de scrisori şi avea obligaţia să scrie el însuşi un raport la fiecare escală mai importantă. Trebuia să discute cu directorii Companiei înaintea fiecărei călătorii şi să se consulte cu un supraveghetor în probleme de

2 Spirit al vasului (fr.).

navigaţie, care putea să-i atragă atenţia asupra eventualelor schimbări în hărţi, sondărilor adâncimii fundului mării, canalelor balizate sau căilor de acces în porturi. În rest, trebuia să păstreze o rezervă, să-şi menţină prestigiul în faţa pasagerilor şi a echipajului şi să aştepte acel rar caz de forţă majoră la care avea obligaţia să facă faţă cu toată priceperea şi cu tot curajul şi pentru care era răspunzător. De obicei, avea de rezolvat o dramă de ordin minor – să refuze să se lase, intimidat de oficialităţi străine sau, cum fusese cazul în aceste ultime zile, să aplaneze o dispută dezagreabilă între un grup de pasageri nemulţumiţi şi administrator – de fapt nava însăşi. Şi acest lucru îi displăcuse, căci ştia că cei o mie şi mai bine de pasageri, dintre care cinci sute tocmai debarcaseră la Sydney, călătoriseră, într-adevăr, în condiţii neplăcute şi că, de fapt, fuseseră victimele lăcomiei şi ignoranţei Companiei.

Al treilea ofiţer se afla la timonă cu mâinile pe telegraf, gata să asculte, să repete şi să transmită motoarelor ordinele pilotului. Mollon se afla pe teugă cu câţiva îngrijitori de punte, iar Tomazos, cu alţii, pe dunetă, la pupa. Mecanicul de cart era postat la telegraf, în sala maşinilor, împreună cu alţi oameni, aşteptând ordinele.

A dirija ieşirea din radă a unui vapor mare este mult mai periculos decât a-l conduce pe timp de furtună. Căci o navă nu poate fi pilotată fără mişcarea şi fără presiunea apei asupra cârmei. Şi în aceste condiţii, *Areopagus*, ca toate vapoarele de curse, depindea în întregime de mecanici. Grupul celor de pe punte nu putea face nimic altceva decât să dea drumul la odgoane, să manevreze nişte cabluri de oţel sau să lanseze bărcile de salvare dacă nu aveau energia aburului. Când era nevoie de o manevră delicată, vasul se afla la discreţia mecanicului. Se crea întotdeauna un decalaj între momentul când se dădea ordinul de mişcare de la telegraful de pe punte şi funcţionarea efectivă a turbinelor, a mecanismelor de reducere a vitezei, a aburului şi a celor de viteză auxiliară. O greşeală de inversare a motoarelor din cauza decalajului de timp dintre fixarea mai întâi a telegrafului în poziţia de oprire a motoarelor şi apoi în poziţia de „toată viteza înapoi” putea reprezenta diferenţa dintre alunecarea perfectă de-a lungul cheiului şi deteriorarea plăcilor de oţel ale vasului.

Tomazos auzi prin megafon semnalul de pe pasarela de

comandă, „Daţi drumul la pupa!” şi îl strigă şi el însuşi. Pe puntea de comandă, al treilea ofiţer semnală sălii maşinilor „Foarte încet înapoi” şi *Areopagus* trase de singurul odgon cu care era ancorat. Pupa se răsuci în afară, în vreme ce mulţimea ovaţiona frenetic. „Daţi-i drumul la prova!” fu următorul semnal de pe punte. Căpitanul Vafiadis spuse pilotului:

— E în mâinile dumitale, domnule pilot.

În faţă şi la pupa se găseau remorchere care ajutaseră la toate aceste manevre. *Areopagus* se puse în mişcare cu o alunecare prudentă, împins uşor din spate de elice, înaintând în apele lucitoare şi liniştite ale golfuleţului Sydney, spre râul Parramatta. Curentul era slab, mareea propice, însă pilotul trebuia să dea dovadă de multă prudenţă, căci în zona aceea erau cabluri submarine.

Pasagerii urmăreau cu interes şi încredere cum *Areopagus* îşi schimbă direcţia spre podul din portul Sydney, peste care trecea un tren bubuind ca un avion cu reacţie.

— Priviţi toate luminile din spatele digului circular, se adresă pilotul căpitanului pe ton de conversaţie. Zece grade la tribord… Începe să semene cu New York-ul… Un şuierat lung de sirenă, vă rog… Dracu sa le ia de feriboturi…

Areopagus alunecă uşor prin faţa Fortului Denison, cu golful Rushcutter la tribord.

— *Seaway Hawk* tocmai a anunţat postul de control din port că se apropie de Cap, spuse al treilea ofiţer.

— Mulţumesc, confirmă pilotul. Anunţaţi-l prin radio și spuneţi-i că mă apropii de cotitură…

— Ah, iată-l, zise numaidecât pilotul şi cei de pe puntea de comandă deslușiră cu destulă claritate luminile celuilalt vapor în spatele Capului de Sud.

— Bun, zise pilotul, după câteva minute. Cam asta este. Opriţi lumea, vreau sa cobor… Ce-i cu greva asta? Durează de douăzeci şi patru de ore!

— Curată belea, spuse căpitanul Vafiadis. Avem douăzeci şi două de automobile de încărcat, pasageri de debarcat şi vreo sută care se îmbarcă.

— O să se termine până ajungeţi la Fremantle, prezise pilotul.

— S-ar putea să fim nevoiţi să renunţăm la maşini, zise posomorât căpitanul.

Areopagus era un vapor de cursă lungă pentru pasageri, dar transporta şi o mică cantitate de mărfuri. Spre deosebire însă de multe cargouri de pe rula Australia – Europa, nu transporta carne de oaie sau de miel, nici cutii cu unt de Noua Zeelandă. Avea o capacitate de douăzeci şi două de automobile asamblate, neambalate, sau aproximativ acelaşi volum (cu o greutate superioară) de caric general care, în ultima vreme, era format din automobile neasamblate, transportate în lăzi, tractoare, lămpi electrice, îmbrăcăminte, mobilă, ţigarete, colete şi poştă. Echipele de docheri tocmai le încărcaseră în cursul după-amiezii, în timp ce camioane şi furgonete aduceau gem, carne, legume, şuncă, făină şi fructe, merindele pasagerilor pentru următoarele câteva săptămâni. Toată ziua ofiţerii supravegheaseră aceste activităţi, atenţi la furturi. Totul trebuia ambalat astfel încât să nu se frece din cauza tangajului vasului: cuferele uşoare să nu fie strivite de cele grele; lăzile cu utilaje mecanice care fuseseră prost expediate pe vas, cu păcură rămasă în jompuri, cel puţin să nu lase păcură care să deterioreze cutiile cu articole de îmbrăcăminte; lucrurile ce aveau mirosuri puternice să nu impregneze şi altele fără miros; să fie suficientă aerisire şi, totuşi, să împiedice aerul sărat să corodeze utilajele mecanice, sau vremea umedă să altereze sacii cu făină. Marfa trebuia astfel încărcată încât să nu fie distrusă de lucrurile mai grele dar, în acelaşi timp, acele lucruri ce urmau să fie descărcate primele, sa fie la îndemână. Aceasta însemna descărcarea în primul port de escală a ceea ce ar fi trebuit să se afle pe paniomul[3] de jos. Logic, prin urmare, acestea trebuiau să se afle la îndemână; dar în raport cu greutatea proprie ar fi trebuit să se afle la fund…

Toată această încărcătură fusese manevrată în drum spre vas, şi, totuşi, odată trecută de parapet, vasul putea fi acuzat de pagubele care putuseră fi provocate de calea ferată, de macarale, de camioane…

Căpitanul Vafiadis era în mod explicabil îngrijorat de o grevă de douăzeci şi patru de ore, căci aceasta avea loc tocmai în ziua în care *Areopagus* urma să sosească şi să plece din Melbourne. Toţi marinarii de pe punte munciseră din greu astăzi, toţi stewarzii fuseseră ocupaţi cu strângerea bagajelor pasagerilor

3 Raft în cală.

şi cu schimbarea aşternuturilor de pat. Planul de depozitare fusese desfăşurat în camera domnului Tomazos şi se purtaseră discuţii referitoare la măsurile pentru încărcarea păcurii şi a apei. Tambuchiurile fuseseră închise, prelatele puse la loc, bigele de încărcare oprite, docherii şi oamenii care virau parâmele de tambururi plecaseră. Mâine în zori marinarii osteniţi vor uda cu furtunul punţile. Se comandase prin radio o echipă pentru încărcarea celor douăzeci şi două de automobile. Dacă soseau, oamenii vor trebui să fie plătiţi, fie că maşinile veneau, fie că erau blocate pe vreo derivaţie de cale ferată…

Şi toate acestea necesitau hârtie. Hârtie, hârtie, hârtie, cu mila pătrată, se pare, de care *Areopagus* va trebui să răspundă. Inventare şi certificate internaţionale, tichete de bagaje, formalităţile de poliţie, vamă şi imigrare, biletele şi paşapoartele pasagerilor, listele echipajului, declaraţiile vamale…

Era o muncă foarte grea, care presupunea bani. Cu cât o ştergeai mai repede, cu atât mai bine, căci porturile costau bani, piloţii şi remorcherele, de asemenea; menţinerea lui *Areopagus* în stare de funcţionare costa 2000 de lire pe zi, ba şi mai mult… Ocaziile de a coborî pe ţărm erau rare, căci, chiar şi în timpul unei perioade mai lungi de ancorare, în radă se găseau de făcut o mulţime dc verificări şi de reparaţii. Şi se făceau numai atunci când la bord nu se aflau pasageri sau mărfuri, când calele erau complet goale, când se putea inspecta carena dublă cu apa dulce şi rezervoarele de balast. Echipajul putea să-şi permită să petreacă câteva ore într-o cafenea ieftină de la periferia oraşului pentru a întrerupe monotonia hranei de pe vas. Cei ce doreau puteau să obţină bere şi femei străine, dar ambele în mare grabă, căci Areo*pagus nu* părea niciodată să rămână pe loc.

Când pilotul plecase de la bord, *Areopagus* ieşise în larg şi pe puntea de comandă se ordonase „Cu toată viteza înainte!”, iar ofiţerii şi marinarii îşi reluaseră ocupaţiile lor normale.

Tomazos stătea pe puntea de comandă cu doi marinari când transatlanticul părăsi râul Parramatta şi intră în partea de sud a Oceanului Pacific. Să masori cu pasul de-a lungul şi de-a latul o punte dc comandă foarte bine utilată, la o sută cincizeci de metri deasupra unei mări calme, era plictisitor şi aveai impresia că Tomazos duce o viaţă lipsită oarecum de adevărata

experienţă pe mare. Era plătit mai bine decât ofiţerii de pe cargoboturile ce traversau oceanul, deoarece obligaţiile sale erau mai exigente şi trebuia să aibă şi ceva cunoştinţe despre o varietate de utilaj ştiinţific. Înainte de a obţine calificarea, toţi ofiţerii greci erau obligaţi să cunoască mulţumitor limba engleză. Jurnalul de bord era în greceşte, dar avea şi însemnări în paralel în engleză. Harta şi buletinele meteorologice, care păreau nişte telegrame vechi, agăţate într-un cârlig pe puntea de comandă, raftul de cărţi de pilotare din mica bibliotecă din sala hărţilor, în care se explica cum se intră în orice port din lume, mare sau mic – toate acestea erau în englezeşte. Totuşi, impresia pe care o făceau pasagerilor ofiţerii era că, pur şi simplu, transportă un hotel dintr-un port bine utilat într-altul. În schimb, ofiţerii de pe cargoboturi ştiau, într-adevăr, să conducă o navă, adeseori greu de manevrat pe o mare agitată, către vreo radă obscură, cu aşezare primejdioasă şi al cărei pilot – dacă exista vreunul – putea foarte bine să fie un tip încins peste coapse cu o zdreanţă, neştiind o boabă englezeşte şi considerându-i pe străini ca pe nişte indivizi buni de jecmănit.

De fapt, Tomazos, ca majoritatea ofiţerilor greci, lucrase pe o mulţime de vase, multe din ele vechi, doar câteva nişte tancuri petroliere noi şi strălucitoare. Dacă el se descurca bine în organizarea vasului – ancorajele speciale, mecanismele deosebite, sistemul complicat de descărcare şi încărcare şi acea reţea ramificată de agenţi şi comisionari, precum şi dosarele încâlcite de facturi, chitanţe, declaraţii vamale, inventare de navlu şi planuri de depozitare – asta era din cauză că avusese ocazia să le înveţe lovindu-se de ele încă din copilărie. Înţelesese cu timpul sistemul prin care, pe un cargo de 12 000 de tone, cu cinci punţi, puteai da imediat de urma unei sticle sau a unei biciclete. Lucrase pe vapoare de linie şi pe cargoboturi, certându-se cu oficialităţi străine, luând la bord marfa distribuită în loturi mici din cinci până la paisprezece porturi şi făcând singur calculele ca greutatea să fie uniform repartizată pe vas, spaţiile de încărcare să fie potrivite, iar mărfurile să fie astfel aşezate, încât să nu se contamineze sau să se strivească.

Uneori era soare, aer curat, mâncare acceptabilă, anumite distracţii pe vas, dar fără dans sau fete, fără televizor sau meciuri de fotbal, fără trândăveală în pat duminică dimineaţa.

Acum nu era aşa ceva pe *Areopagus*. Ofiţerii de pe navele comerciale nu prea aveau viaţă personală.

Lucrase pe o vechitură de vapor cu motor cu piston, în care cărbunele se aprindea singur şi vasul a ars destul de repede, din fericire într-un port. Văzuse oameni murind de silicoză, ca rezultat al faptului că avuseseră de-a face în repetate rânduri cu caolin. Îşi pierduse un prieten pe o navă care explodase, cauza fiind încărcătura de praf de cereale.

Bunicul său fusese ofiţer secund pe un vapor cu tot dichisul, de fapt peste măsură de utilat, cu arboreţi ai zburătorului scurţi şi cu arboreţi de arbore mare la prova lungi de 2,44 de metri. Era un vapor care necesita o manevrare atentă. În cele din urmă se ciocnise de un gheţar, a cărui parte superioară se spărsese şi căzuse pe punte. Un alt gheţar a dat peste ei, blocându-le drumul. Echipajul scăpase în două bărci de salvare, luând cu ei un câine, un papagal, luneta şi cronometrul căpitanului. Mai târziu, bunicul lui Tomazos, ajuns căpitan, îşi luă nevasta şi primul copil într-o călătorie de trei ani la bordul unui vas asemănător. La Valparaiso, într-o furtună, un vapor cu abur şi-a rupt cablurile şi a pornit în derivă spre vasul lor cu pânze, distrugându-i ancorajul şi provocând naufragiul. Izbindu-se de ţărm, şocul a sfărâmat catargele aruncându-le peste bord pe plajă, iar căpitanul, soţia lui şi tatăl lui Tomazos, pe atunci copilaş, s-au salvat agăţându-se de catargele distruse. Bunicul se îmbolnăvise mai târziu de dizenterie la Buenos Aires, unde şi muri. Vasul fusese reparat şi Tomazos îl văzuse când era mic, înainte de a fi naufragiat, în 1944, pe coasta de sud-vest a Angliei. Tatăl lui Tomazos luase hotărârea să nu se facă marinar şi devenise profesor.

În cursul perioadei de instruire, Tomazos făcuse serviciul timp de şase luni pe o frumoasă navă cu pânze cu patru catarge, care la origine fusese întrebuinţată în comerţul cu grâne din Australia, iar apoi transportase azotaţi din Chile. Se căţărase pe cea mai înaltă vergă, verga rândunicii de pe arborele mare, o experienţă ce-ţi tocea nervii, şi ţinea minte până în ziua de azi ruliul navei şi splendoarea celor aproape treizeci de pânze ale acelei corăbii zvelte, umflându-se în bătaia unui vânt uşor, iar rândunica de pe arborele mare pocnind ca un bici sub picioare.

Aşadar, dacă acum îşi făcea serviciul pe o platformă destul de stabilă, îşi câștigase acest drept. Şi, de fapt, manevrarea

unui vas mare ca *Areopagus* cerea îndemânare. Toată tehnica se baza, şi de data aceasta, pe experienţă şi consta în calcularea timpului şi a distanţei. Reacţia la ordinele ce veneau de la telegraful de pe puntea de comandă era înceată – motorul trebuia să fie oprit şi apoi repus în funcţiune, pentru ca uriaşa roată dinţată să se angreneze fără să se rupă – astfel că, adeseori, vasului îi trebuiau minute la rând pentru a se orienta într-o direcţie dată, iar distanţa pe care o câștigase sau o parcurgea între timp nu depăşea o milă. Cu o timonă ce se mişca numai la 35° şi cu o lungime şi greutate considerabile, era clar că *Areopagus* nu putea executa întoarceri cu repeziciunea unui distrugător; pentru pasageri carenarea ar fi avut efecte dintre cele mai deconcertante; vasele, paharele de bere, cuţitele şi furculiţele, valizele toate ar fi căzut sau ar fi pornit-o din loc…

Când nava se angaja într-un viraj, indiferent de viteză, treceau nu secunde, ci minute lungi până ce greoaia mişcare de virare să poată fi oprită sau, altfel, vasul îşi pierdea direcţia, indiferent ce alte ordine se telegrafiau sălii maşinilor sau se comunicau timonierului. Noaptea era şi mai rău, în special când era vorba şi de alte vase. Cu un minut înainte de ciocnire două vase puteau fi în afara oricărui pericol, la o mie de metri unul de altul, iar peste cincisprezece secunde nimic nu le mai putea salva, atât de puternic se angajau enormele mecanisme şi propulsia.

— Întoarcere la 180°, îi dădu Tomazos instrucţiuni cârmaciului şi *Areopagus* îşi schimbă direcţia pe aproximativ o milă, de la drept spre est, încotro se îndrepta când părăsise râul Parramatta, la drept spre sud de-a lungul coastei New South Wales.

Tomazos naviga cu ajutorul busolei giroscopice sau mai degrabă cu unul din cele şapte indicatoare după busola principală (căci aceasta se găsea la mijlocul vasului), având astfel posibilitatea să nu ţină seama de variaţie (diferenţa între meridianul magnetic şi cel adevărat) şi de deviaţie. Majoritatea vapoarelor sunt construite din oţel şi fier şi capătă proprietăţi magnetice ca rezultat al loviturilor de ciocan și al vibraţiilor din timpul construcţiei. Liniile de forţă ale acestui câmp magnetic făceau ca acul busolei magnetice să devieze la unghiuri diferite la fiecare fixare de direcţie şi provoca devierea acului busolei de

la meridianul magnetic. Existau fişe, în sala hărţilor, care marcau devierea pentru fiecare direcţie. Busola giroscopică, totuşi, permitea întotdeauna o citire corectă şi numai rareori, când aceasta se strica, ofiţerii de pe *Areopagus* recurgeau la cea magnetică.

Tot aşa, Tomazos nu urma ruta cea mai scurtă prin Oceanul Pacific de Sud pentru a ajunge la Melbourne. Aceasta ar fi însemnat să folosească un lung traseu circular transversal pe suprafaţa globului, adică să navigheze ţinând seama că pământul e o sferă. Să urmezi un traseu lung circular – afară doar de cazul când aveai de parcurs o distanţă foarte lungă – însemna să avansezi extrem de greoi, schimbând continuu direcţia. Se câștigau câteva mile, dar nu merita osteneala. Tomazos folosea o rută după o linie de cart, adică linia de pe harta mercator, pe care meridianele de longitudine nu converg către poli.

Aceasta se potrivea perfect cu distanţele mici sau mijlocii, cu condiţia să se ia în consideraţie toate mişcările mării şi ale vântului. Putea să fie şi mai „leneş” şi să folosească pilotul giroscopic, dar o făcea numai pe vreme proastă sau pe mare agitată. Între lochul din apă şi puntea de comandă exista o conexiune electrică, astfel ca lochul să poată fi citit în camera hărţilor şi Tomazos ştia, pornind de la poziţia iniţială, care era distanţa parcursă şl, în consecinţă, viteza.

Nu se înregistra derivă, căci nu era vânt la pupa şi *Areopagus* înainta cu o viteză stabilă de 18 noduri în timpul nopţii,

În spatele său şi jos, pasagerii – rămăseseră acum numai 590, dintre care 89 urmau să debarce la Melbourne – dormeau, erau la ultimul spectacol de cabaret, beau la barul de la prova, care rămânea deschis până la două dimineaţa, jucau cărţi sau făceau o ultimă plimbare tacticoasă pe puntea de paradă.

Tomazos se gândi la cele douăzeci şi două de automobile. Ajunseseră la Melbourne? Erau în drum spre oraş sau erau blocate de grevă pe vreo linie secundară, obscură? De unde veneau ele, de fapt? Automobile se construiau şi se asamblau în Melbourne şi Adelaida, după câte ştia Tomazos, şi dacă puteau fi încărcate mâine la Melbourne şi dacă greva urma să ţină într-adevăr numai douăzeci şi patru de ore, oare nu va fi cu putinţă ca agenţii proprietarului să propună vasului încă o escală la

Adelaida? Dacă maşinile se aflau în apropiere sau la Adelaida, exista această posibilitate. Depindea, poate, de felul cum se raportau cheltuielile din port la profitul transportului a douăzeci şi două de vehicule care se vor vinde cu 3.500 dolari bucata în America şi în Europa. Dacă *Areopagus* făcea escală la Adelaida, chiar şi pentru trei ore, putea s-o vadă pe Elaine…

Niciodată nu ceruse favoruri. Nu avusese nevoie de ele, fiindcă era, în acelaşi timp, extrem de competent în muncă şi mulţumit de viaţa particulară. Dar nu o văzuse pe Elaine de aproape paisprezece săptămâni şi nici nu avea vreo altă ocazie s-o vadă decât peste alte douăsprezece – şi chiar şi atunci trebuia ca ea să vină la Melbourne, o călătorie de douăsprezece ore cu trenul. Mollon, ofiţerul secund îi cerea adeseori favoruri lui Tomazos. Mollon era un hedonist, deşi robust şi capabil. Dacă vasul făcea într-adevăr escală la Adelaida şi el, Tomazos, era de serviciu – şi cu siguranţă că va fi –, atunci îl va ruga pe Mollon, o dată…

Stătea, legănându-se uşor pe călcâie, şi privind ţintă la orizontul întunecat, la stelele strălucitoare. Singurul zgomot era ticăitul cadranului giroscopic. Farul din port emitea o lumină difuză de un roşu incandescent, iar luminiţa de la tribord era verde. De foarte departe se auzeau râsete şi muzică. Dar nu simţi nici o invidie. Aici era locul lui, era perfect mulţumit, nu avea probleme şi era cel mai competent ofiţer de pe vas.

5

Familia Burston – tată, mama şi trei fete de cincisprezece, de zece şi de doi ani – au călătorit paisprezece ore pentru a ajunge la Melbourne, bântuit de un vânt rece şi pustiu în această sâmbătă după amiază de octombrie.

La fel ca Tornetta, au ajuns prea devreme. Cea mai micuţă, căreia îi ziceau cu afecţiune Bumble, plângea, iar întrebările celorlalte două fete o călcau pe nervi pe Marion Burston, care rosti ameninţător printre dinţi:

— Pentru Dumnezeu, tăceţi din gură! Ar fi trebuit să-mi închipui…

Pentru Mike Burston, aceste cuvinte însemnau, ca de obicei, „E vina ta”.

— Era singurul tren, protestă el numaidecât, apărându-se.

— De ce nu ne putem îmbarca până la opt? îi dădu Marion cu gura înainte.

Burston spuse ceva bătrânului în haină albă de la pasarelă şi se urcă la bord, de unde se înapoie cu ştirea că puteau să se îmbarce pe *Areopagus* chiar acum, însă că vor trebui să-şi lase valizele pe ţărm până la ora cuvenită – adică opt seara, când noii pasageri se vor îmbarca trecând prin vamă.

— Şi ce rezolvăm cu asta? se plânse Marion. Copiii sunt frânţi de oboseală.

Avea treizeci şi şapte de ani, era înaltă de vreun metru şaizeci şi trei, drăguţă, dar puţin slăbită de o suferinţă ascunsă. Părul era încă negru şi ochii căprui încă limpezi, dar o învăluia un aer de tristeţe, ca şi cum aici, în Australia, fusese înfrântă de viaţă şi voia să evadeze oriunde, deşi nu era câtuşi de puţin convinsă că viaţa ar fi mai bună în altă parte.

Mike era un tip solid, la un metru şaptezeci şi şapte, bine legat, bronzat, aproape negru. Avea mâini mari, înăsprite, care se agitau întruna şi părea în acelaşi timp surprins şi zăpăcit.

Amândoi aveau accentul englezesc al muncitorilor originari de undeva din Midlands şi cu cinci ani în urmă părăsiseră Anglia, conştienţi, poate, că cu un asemenea accent erau sortiţi înfrângerii. Bani, da; dacă Mike se spetea muncind, putea să facă rost de bani, dar, oricum, nu ar fi avut acces în compartimentele de clasa întâi, în restaurantele elegante, la premiere la teatru, la concerte sau la mesele date de cutare societate; erau atât de adânc înrădăcinaţi în condiţia lor socială, încât nici măcar nu voiseră să facă parte din altă lume. Acum se întorceau la ceea ce dispreţuiseră. Era un făcut, se gândea Marion, furioasă că până şi aici ajunseseră la o altă oră, morţi de oboseală, şi că trebuiau să-şi piardă vremea de pomană cinci ceasuri, stând în staţia cheiului şi mâncând plăcinte fierbinţi.

— Ai grijă de jachetă, trebuia să o facă mereu atentă pe Patricia, în vârstă de zece ani, şi vocile copiilor întrebau cu o inocenţă care durea:

— De ce nu mâncăm cartofi prăjiţi?

— Când o să ne suim pe vapor? Iar lui Bumble îi curgea nasul întruna, imediat după ce i-l ştergea Marion cu batista.

Cu toate acestea, li se îngădui să se urce la bordul vasului aproape pustiu, fără să intre în cabină. Şi se plimbară de colo

colo, se aşezară în colţuri însorite şi băură limonadă într-un hol mare.

De pe *Areopagus* debarcaseră toţi pasagerii, în afară de şaptezeci şi cinci dintre emigranţii europeni. Pasagerii din Noua Zeelandă şi din Australia care se îmbarcaseră la Wellington, Hobart şi Sydney erau pe ţărm la plimbare.

La şapte şi jumătate, familia Burston coborî pe chei, îşi luară valizele şi se duseră în sala de vamă. Nu ştiau că la Melbourne se îmbarcau numai optzeci de persoane şi că sutele celelalte care se învârteau pe acolo erau doar rude şi vizitatori ai vasului.

— Uite! a Irigă Marion dezgustată. Uită-te puţin cum se împinge femeia aia bătrână. Vrea să fie prima. Egoista! Ca toţi australienii, spuse ea aspră, căci descoperise că în privinţa egoismului australienii nu se deosebesc prea mult de cei din Staffordshire.

— Are perucă, observă Stella.

Mai trecu o oră până să se îmbarce.

— Ar fi putut începe la şapte si jumătate, remarcă Marion enervată. Peste tot acelaşi lucru!

Şi-au târât picioarele alături de ceilalţi, iar doamna în vârstă, cu perucă, a ţinut coada în loc, tot alergând îngrijorată înainte şi înapoi, de la un birou la altul. A trebuit să completeze formulare sau să răspundă la întrebări plictisitoare şi fără rost de două ori la ţărm şi o dată pe punte.

Un steward încercă să o ia mai repede înainte cu bagajele lor, dar abia se putea mişca. Punţile erau pline până la refuz cu vizitatori ai vasului, care erau mai agitaţi decât pasagerii.

Câţiva intraseră şi în cabina familiei Burston, iar Mike strigă cu voce tare:

— Ieşiţi afară! Ce credeţi că-i aici, circ?

Perechea între două vârste dădu din colţ în colţ şi bărbatul arătă spre un steward, care se învârtea pe acolo, servil.

— Ne-a spus că putem să aruncăm o privire. Ne gândeam la croaziera din februarie.

Mike se săturase şi era obosit şi vedea cu durere că Marion e şi mai obosită şi speriată de ieşirea lui.

— Ei bine, aţi aruncat o privire! Acum luaţi-o din loc, spuse el, şi cei doi plecară, prea uluiţi ca să se împotrivească. Şi dintr-o dată, după douăzeci de ore, se făcu linişte. Mike zăcea lungit

pe o cuşetă şi când Marion îi spuse într-o doară:

— Ar trebui să mâncăm ceva înainte ca fetiţele să se culce, el răspunse:

— Sunt prea obosit.

Marion insistă, cu intonaţia aceea de mironosiţă care-l scotea din sărite:

— M-aş duce eu, dar n-am să ştiu să mă întorc.

Ştia întotdeauna să arunce obligaţia morală asupra lui. Încuviinţă cu amărăciune:

— Bine, bine, mă duc.

— Vreau supă şi friptură si după aceea îngheţată ceru Stella.

Dar când au găsit sala mare de mese, înăunţru era pustiu şi când au intrat, resemnaţi ca de obicei, se apropie un ofiţer care-i informă:

— Sala de mese e închisă; şi apoi, de parcă asta nu era destul: Bucătăria e închisă.

S-au târât înapoi în cabină, în timp ce o sirenă şuiera.

— Nu-i nimic, îl linişti Marion pe Mike, dar el se simţea sfârşit de neputinţă.

Tot ce mâncaseră de douăzeci de ore încoace erau plăcintele şi câteva sandvişuri şi dormiseră prost într-un tren încins de căldură.

În cabină, Marion se lupta cu Bumble să o spele.

— Haide, haide! spuse ea obosită şi în pragul disperării.

— Apa e maronie şi doar călduţă, strigă ea din cămăruţa de baie. Crezi că e bine să se spele pe dinţi cu ea? Şi scrie că nu-i de băut.

— Am pornit, constată Stella cu bucurie. Slavă Domnului!

— Nu huli, o dojeni Marion.

— De ce nu? întrebă Stella. Nu mai înseamnă nimic.

— Ba da, înseamnă.

— Dar tu nu te duci la biserică, sublinie Stella.

— Eu nu hulesc.

— Spui câteodată „Dumnezeule!”.

— N-ai de gând să taci? zbieră Marion. M-am săturat de voi toţi, spuse ea cu un tremur în glas, care pe Mike îl tulbură, ştiind că se referă la el. El era de vină: toată nenorocirea şi experienţa amară se datorau nesăbuinţei sale.

— Nu mai fi obraznică cu mama, ordonă el sever.

— Nu sunt obraznică. Discut politicos.

— Ei bine, taci din gură.

— Cât farmec! spuse Stella. Ce spirit!

Dar văzu fulgerarea de mânie din ochii lui şi se potoli.

Patricia, dezbrăcată, întrebă:

— Mami, ce s-ar întâmpla dacă vaporul s-ar scufunda şi n-ai fi îmbrăcată? Adică cum sunt eu acum.

— Mi-aş pune toate hainele peste pijama, se băgă Stella în vorbă.

Patricia cântări cuvintele şi trase concluzia, gânditoare.

— Eu mi-aş lua caietul de desen ca să am ce face.

— Vai, ce emoţionant, nu-i aşa că-i mişcător? îşi exprimă Stella părerea.

— Putem să ţinem lampa aprinsă?

— E târziu, nouă şi jumătate, zise Marion.

— O, mami, mi-e frică, îi spuse Patricia.

— Una singură, atunci. Nu se citeşte şi nu se vorbeşte, căci Bumble a adormit. Fiţi cuminţi cât ne ducem noi să facem o plimbare.

Dimineaţa un steward le aduse câte o ceaşcă de ceai. La micul dejun au aflat că urmează să stea la aceeaşi masă ovală cu doamna în vârstă care fusese atât de hotărâtă să fie prima pe vas la Melbourne şi cu un bătrân atât de schilod, încât umbla de parcă ar fi fost rupt în mai multe locuri şi a cărui conversaţie era de neînţeles. Purta un aparat pentru surzi, dar îşi înclina capul către oricine vorbea şi nu părea să audă nici atunci.

Să faci conversaţie cu aceştia doi era cam greu şi Marion se gândi că lor, ca familie, ar fi trebuit să li se dea o masă separată, de preferat într-un colţ discret, astfel ca zgomotele făcute de Bumble, ca şi halul în care se murdărea când mânca să nu fie în auzul şi văzul celorlalţi pasageri. Asta, deduse ea, se datora condiţiei lor de oameni simpli care pot fi aruncaţi de colo-colo. Dar şi atunci când fierbea de iritare şi de ruşine pentru că era stânjenită, îşi dădea seama că e nedreaptă. Evident, stewarzii greci şi ofiţerii erau gata să se precipite la orice solicitare.

Bătrâna trimise mâncarea înapoi de două ori, iar câteva ore mai târziu Stella intră în cabină şi anunţă plină de veselie:

— Îl ştiţi pe idiotul bălrân de la masa noastră? – şi nu ţinu seama de mustrarea mamei: „E invalid, să fiţi fericiţi că…” Stella era mult prea amuzată ca să fie ipocrită şi le spuse

părinţilor: Tocmai i s-a făcut rău şi proteza dentară de jos i-a sărit afară şi s-a spart. O s-o încurce la prânz!

Evident, anticipa spectacolul, iar maică-sa îşi arăta în zadar compasiunea.

Nu-i nimic de râs, sărmanul bătrân.

Mai târziu, în cursul zilei, Stella se rugă fără speranţă!

— Vreau un aparat de fotografiat. Au un fel de mini-aparat la magazin şi e numai cinci dolari.

— Numai! protestă Marion.

— O să vedem despre ce-i vorba, se înduplecă Mike. N-avem aparat pentru toate priveliştile astea. Face şi fotografii în culori?

Stella îi spuse nerăbdătoare:

— Are şi blitz.

Patricia se porni să strige:

— Vreau îngheţată.

Mike le dădu ceva bani:

— Duceţi-vă şi luaţi fiecare o îngheţată. Să fiţi în sala de mese la ora douăsprezece.

Marion aranjase lucrurile, însă acum protestă:

— Eşti prea din cale-afară! Te porţi prea blând cu ele. Nu ne putem permite să zvârlim banii.

— O îngheţată fiecare?

— Nu poţi s-o răscumperi, îi aminti ea, amărâtă foc. Aici era buba.

— Ce să răscumpăr? întrebă el furios.

— Ştii prea bine. Şi să nu urli la mine.

— Suntem în vacanţă! Au şi ele dreptul să se distreze un pic, nu crezi?

— Vacanţă! suspină ea.

Mike aprinse o ţigară.

Marion îl dojeni numaidecât, cu aceeaşi asprime!

— Aş vrea să te laşi odată de fumatul ăsta. Ştiu că nu prea te ţin nervii, dar se umple cabina de fum. E nesănătos pentru copii.

— Avem aer condiţionat.

— Îl simţi?

Puse mâna sus pe peretele din faţă.

— Nu, râse el, nu se simte nimic.

— Ţi-am spus eu. Ce rost are să funcţioneze aici, jos, E minunat în sala de mese, dar asta-i o cabină ieftină…

— Ieftină! protestă el. M-au uşurat de aproape două mii de dolari.

— Aş fi preferat, spuse Marion, să ne fi întors direct acasă, cu o cursă de poştă în loc să facem toată croaziera asta. Stella şi Patricia ar trebui să se înscrie la şcoală.

— Ai dorit întotdeauna să vizitezi Singapore şi Hong-Kong.

— Asta era înainte ca tu…

— O luăm iar de la început?

— Era cu totul altceva, nu-i aşa?

— Să nu ne gândim toată viaţa la asta, Marion, te rog.

— Iartă-mă. Sunt obosită.

— Croaziera o să-ţi facă bine.

Dar lucrurile s-au repetat şi seara, când Mike a propus să se ducă la cinematograful de pe vapor.

— La ce bun? întrebă Marion, încă în culmea enervării.

Parcă dispreţuia plăcerea sau parcă simţea că nu au dreptul la „distracţie”. Distracţia era pentru alţi muritori, incontestabil nişte proşti, dar care nu făcuseră ceea ce făcuse el.

— E un film destul de bun.

— Şi cine o să aibă grijă de copii?

— N-o să-i calce nici o maşină şi nici n-o să-i răpească cineva pe vapor! îi explică Mike. Stella o să aibă grijă de ei.

— Nu e în stare, nu e de nici un ajutor.

— Foarte mulţumesc, zise Stella. Oricum, voiam şi eu să văd filmul ăla.

— Atunci te duci cu taică-tău, încuviinţă Marion. Voi avea eu grijă de Patricia şi de Bumble.

Implicaţia era gravă: asta-i datoria mea, misiunea mea, să fiu cal de povară…

— Hai, tată, să mergem, se rugă Stella. Începe peste zece minute şi s-au şi strâns mai mult de o sută de persoane.

— O să te descurci? o întrebă el pe Marion.

— Bineînţeles. Poate am să spăl câte ceva… Şi să nu beţi nimic, strigă ea, în timp ce tatăl şi fiica plecau.

— Crezi că ne arde de-aşa ceva? o înfruntă el.

Pe când traversau grăbiţi punţile, Stella îl întrebă de-a dreptul:

— Ce-i cu mama?

— E supărată.

— Şi trebuie să-şi verse nervii pe toată lumea? A devenit

meschină, se plânse Stella.

— Este supărată, repetă el fără rost. Am avut o grămadă de probleme. O să-i treacă îndată ce ne-om întoarce.

— Sper că nu ne întoarcem la Wolverhampton?

— Nu. Am căpătat o slujbă la Londra.

— Bravo! O viaţă un pic mai trepidantă! Ce loc jalnic a fost ăsta, spuse Stella, blestemând Australia de Sud cu hotărârea nemiloasă a copilăriei.

Marion nu se simţise niciodată la ea acasă în Australia, dar până acum trei luni nu îşi dăduse seama de asta. Îşi amintea destul de bine salonaşul ponosit din Wolverhampton – care da spre strada principală, cu camioanele ce-şi schimbau viteza la stopuri: zgomotul asurzitor continua toată noaptea, cauciucurile scrişneau în ploaie – ziua aceea de noiembrie când Mike se întorsese acasă, obosit, plictisit şi îi spusese:

— Lui Fred i s-au furat mărfurile din camion la Newcastle. Şi i-au spart şi capul, ca să aibă la ce să se gândească. Sfinte Dumnezeule, Marion, de trei zile la rând numai ceaţă şi ploaie. Ah, ce n-aş da pentru puţin soare şi o şosea uscată! Ar trebui să plecăm în Australia

S-au uitat unul la altul şi Mike a zis agitat:

— Doamne, fată, asta-i!

Peste o săptămână îi spunea entuziasmat:

— Se câștigă 150 de dolari pe săptămână la transportul de cupru. Închipuie-ţi: 67 de lire pe săptămână conducând camionul pe soare!

În patru luni sosiseră, zăpăciţi, plini de însufleţire, puţin dezamăgiţi. Căci găsiseră la început slujba şi speraseră că le va conveni locul, iar casa va fi aşa cum promiteau broşurile de propagandă. Nu prea era mare deosebire faţă de Wolverhampton. Era „mai bine”, îşi tot spunea Marion, mai bine decât la Wolverhampton, Sheffield, Leeds, Birmingham… Şi era firesc. Aveau un bazin de înot, un supennagazin, o căsuţă numai a lor, chiar dacă avea acoperiş de tablă. Rufele se uscau în cincisprezece minute. Toate lumea voia să fie prietenoasă.

Dar nu o prea puteai numi regiunea frumoasă a Australiei. Un orăşel provincial, la trei sute de kilometri depărtare de orice altă localitate. Era aşa de mic încât, mergând zece minute pe jos, ajungeai să vezi un orizont atât de neted şi de monoton, de-

ţi tresărea inima de groază. Şi ca să ajungi oriunde, însemna să călătoreşti ore în şir pe drumuri pe care până nu de mult le foloseau cămilele.

Un copac era o raritate, ca un monument. Orăşelul era o îngrămădeală dezordonată de căsuţe de culoare gălbuie, cu acoperişuri de tablă roşii sau verzi şi cu şiruri de uşi vopsite în roz-portocaliu. Nu existau garduri, nici un fol de izolare, nici grădini, afară de câţiva metri pătraţi de pământ gol, ars şi tare. De-a lungul celor două drumuri, afară din oraş, se găseau nişte resturi de maşini făcute praf sau abandonate şi inevitabilele mii de bidonaşe de bere. Pe strada principală erau câteva magazine cu verandă, dar restul erau făcute numai din mortar şi lemn. Singurul hotel părea a fi coborât dintr-un film cu cowboy. Sâmbătă seara femeile aveau obiceiul să stea în maşini, afară, accesul în barurile hotelului fiindu-le interzis. Înăuntru, bărbaţii, din ce în ce mai scandalagii, vărsau pe veranda murdară, bând direct din sticlele de bere bondoace sau chiar din cutii. Muştele, cu miile, bâzâiau fără încetare.

Marion fusese extrem de intimidată de asemenea indivizi – aşa grosolani, cinstiţi şi fără fasoane. A învăţat foarte repede că o comparaţie între acest loc şi oricare alt loc din Anglia era de neiertat, iar dacă te plângeai, provocai dispreţul făţiş. La început, avea o nostalgie dureroasă după o intimitate tihnită, un foc în cămin într-o zi friguroasă de Crăciun; tânjea după ploaie. Multă vreme avu sentimentul că nu-şi va găsi niciodată rostul aici, dar era atât de ocupată încât asta nu mai conta. Trebuia să aibă grijă de copii, să spele rufele, să scuture în fiecare zi praful de un centimetru care se strângea în casă…

Îşi dădu seama, amuzată, că aici femeile erau considerate de bărbaţi ca nişte fiinţe categoric inferioare. Se stabilea un alt gen de raporturi. Bărbaţii dădeau ordine nevestelor şi le cereau să facă faţă tuturor datoriilor şi problemelor casnice. Mike era singurul soţ pe o rază de mii de kilometri, bănuia ea, care îşi ajuta nevasta la spălatul vaselor sau care s-a îngrijit de copil, când acesta a venit de lume. Mike spunea că acelaşi lucru se petrece şi cu bărbaţii. Aveau un fel de bărbăţie demodată, adesea demnă de admirat, la care nu încercau să renunţe nici măcar o clipă. Vorbeau pe nas, lent, cu o morocăneală plină de indiferenţă, convinşi de propria lor perfecţiune în mediul lor, de o francheţe brutală când te examinau să vadă dacă eşti la fel ca

ei. Erau teribil de susceptibili si de insulari: nimic în lume nu se compara nici pe departe cu această mică margine de deşert. Când Mike le atrăgea atenţia asupra unor greşeli pe care continuau să le facă în mod obişnuit – greşeli care costau vieţi – puţin le păsa: părerea lui nu avea încă nici o valoare. Vorbeau despre aceste morţi sau accidente fără sens pe un ton sarcastic şi dispreţuitor.

Marele dezavantaj pentru Marion era că, la fel ca multe femei de vârsta şi de condiţia ei din Anglia, nu ştia să conducă maşina.

Nici Mike nu avusese maşină până să fi venit aici. Dar aceasta începu s-o deranjeze mai puţin pe măsură ce-şi făcu prietene, dintre care unele erau imigrante, iar altele recunoşteau că nu au de gând să înveţe să conducă. Având câteva prietene, era uşor să ţină piept vulgarităţii femeilor care o împingeau la o parte în supermagazin, şi să râdă de inscripţia de deasupra tejghelei „În Dumnezeu avem încredere – toţi ceilalţi plătesc cu bani gheaţă”. La oficiul poştal, construit din lemn, se putea citi în primele ore ale dimineţii un anunţ: „Nu deranjaţi, sortez poşta”. Femeia care punea acest anunţ era mărunţică, aprigă şi nu se putea dezvăţa să-şi vâre nasul în toate. Era la curent cu treburile tuturor.

— Ăsta-i cecul pe care-l aşteptai, îi spunea învăţătorului.

— Se pare că-ţi scrie mama, îi spunea lui Marion. Marion savura lectura ziarului local demodat. Împingea căruciorul la deal, pe colinele şistoase, pe o temperatură de 115°F. Ea care nu ştia să înoate şi se ruşina de propriul ei trup, defila în pantaloni scurţi sau în costum de baie. Băuse bere pentru prima oară în viaţa ei, căci aici mureai dacă nu beai, iar berea trebuia intâi răcită în frigider timp de o oră. A admirat chiar o casă construită din 11.000 de sticle de bere zidite cu ciment. Însă nimic nu-i vindeca oroarea de păianjenii mari şi se temea şi de şerpi, deşi Mike zdrobise unul, omorându-l destul de uşor.

Mike era de multe ori plecat cu camionul zile la rând, dar niciodată nu a câştigat într-adevăr 150 de dolari pe săptămână.

Copiii creşteau puternici, bronzaţi şi vioi şi învăţară să înoate şi să călărească. De fapt, Marion nu uitase Anglia, dar după ce a trecut şi al patrulea an, a depăşit momentul critic şi nu a mai vrut să se întoarcă înapoi, „acasă”; ar fi dorit mai curând să vină maică-sa aici, să vadă ce bine trăiesc,

dispreţuind viaţa de oraş şi traiul comod.

Ochii ei se umeziră acum, în lumina slaba a cabinei de pe *Areopagus*. Cu mâini tremurătoare luă prospectele pe care le primiseră chiar acolo, la marginea deşertului Nullarbor. Răspunsul la prima cerere sosise într-un plic care avea imprimat pe el transatlanticul greco-australian pentru marfă şi pasageri, divulgând astfel femeii de la poştă secretul.

— Plecaţi înapoi în Anglia? o întrebase ea fără nici o jenă, dar Marion parase răspunsul:

— E timpul să facem şi noi o excursie.

Asigurările date în prospect o sfidau acum prin lipsa lor de justificare: „Unul din cele mai eficiente sisteme de propulsie inventate de om şi aproape în întregime automatizat... Căpitanul Vafiadis ştie că vasul său, practic, nu se poate scufunda... complexul sistem de comunicaţii prin care Areopagu*s poate s*ă intre în orice moment în legătură cu oricare parte a globului... termometre speciale înregistrează automat orice ridicare de temperatură, raportând-o imediat ofiţerilor de pe puntea de comandă... împărţit în compartimente ermetice, în care apa nu poate pătrunde... dacă e străpunsă carcasa, 23 de uşi de oţel se închid brusc la apăsarea unui buton de pe puntea de comandă...” Şi ce s-ar întâmpla, se gândi ea cu cinism, văzând cum se executa această manevră cu o eficienţă care scârţâia, dacă tocmai în acel moment ar trece printr-una din acele uşi ermetice? „Zile tihnite şi seri încântătoare” prevedea prospectul. „Nu mai puţin de trei sferturi din echipaj se preocupă în exclusivitate de confortul dumneavoastră. Cele mai frumoase hoteluri din lume nu sunt mai comode... Zece mii de sticle de vin... Telefon în fiecare cabină... Stewarzi, personal care spală şi calcă, lustragii... Nimic nu face mai mare plăcere personalului restaurantului decât să afle câte o mică fantezie de gust a dumneavoastră, fie „pesmet Melba”, fie o cafea deosebit de tare; şi, odată anunţată, preferinţa e respectată pe tot restul călătoriei...”.

În familie începuseră să se facă glume pe tema asta, deoarece contrastul dintre promisiunile prospectului şi realitate era uluitor. Lista de mâncăruri era lungă, stârnea poftă de mâncare numai la lectură. Stewardul era vesel şi energic: trebuia să fie, servea doar la atâtea mese.

— Supă, domnule? întreba el, în timp ce sudoarea îi picura

de pe frunte în farfurii şi pe faţa de masă.

La micul dejun nu reuşea să iasă din încurcătură, ouă, roşii, sucuri de fructe, pâine prăjită erau totuna pentru el. Sosurile de mere, de coacăze şi de mentă nu erau niciodată pe masă şi, atunci când erau cerute, stewardul alerga cu tava cu brânzeturi la cei de peste două mese…

„Un loch electronic da posibilitatea căpitanului şi ofiţerilor săi să cunoască exact viteza de deplasare a navei… radarul controlează o rază de 48 de mile… două mecanisme ultrasonice măsoară adâncimca mării. Un sistem de radio-navigaţie captează semnale de la ţărm şi stabileşte pe moment poziţia vasului. Ceaţa, întunericul, ploaia sau furtuna nu înseamnă nimic pentru căpitanul vasului Areopagu*s, care a*junge întotdeauna la destinaţie cu câteva minute înainte de timpul planificat pentru sosire.”

O asemenea aparentă perfecţiune era prea mult pentru nişte pasageri de teapa familiei Burston, decise Marion, înăcrită. Îşi amintea de ceasurile petrecute pe la doctor, cu copiii, pentru vaccinuri. Scâncete, lacrimi şi analize. Şi ceilalţi pacienţi holbându-se, coaja de portocală azvârlită pe covorul înţesat de praf. Mai târziu, într-un alt coridor, aşteptând, nebăgată în seamă de nimeni, în timp ce copiii frunzăreau nişte numere murdare din *Life*.

— Vreţi să puneţi ştampila pe certificatele astea medicale? şi dezaprobarea de pe chipul surorii când a întrebat-o:

— Plecaţi definitiv?

Privirea ei mustrătoare atunci când Marion a recunoscut fără să ezite, fără justificări sau pretexte:

— Da.

„Deci noi australienii nu suntem îndeajuns de buni pentru dumneavoastră”, se citea ameninţător în expresia de pe chipul surorii.

Mike a recunoscut cu patru luni în urmă. Începuse să se drogheze. Pentru Marion a fost un şoc şi s-a speriat foarte tare când i-a mărturisit, dar Mike se justificase cu toată puterea:

— Toţi luăm. Ce poţi să faci altceva, măi fată, dacă ești într-o cursă de 1100 de kilometri şi adormi la volan? N-a devenit o obişnuinţă, zău aşa; pot să mă las şi mâine. Par eu bolnav? Dorm bine, nu? Ce altceva pot sa fac?

— Să-ţi găseşti altă slujbă, spuse ea simplu.

— Ce să fac? Am treizeci şi nouă de ani, fetiţo. Şi e o meserie bănoasă, nu crezi? Nouăzeci şi şapte de dolari săptămâna trecută, nu?

— Nu-mi pasă, Mike. Dă-ţi demisia sau lasă-te de pastilele astea.

— Nu cred să-mi facă nici un rău şi m-ajută să trec hopul. Unii băieţi le iau de cinci ani.

— Mike, mi-e frică. Cinci ani! Cum o s-arate peste zece? Te consumi prea mult. Şi pentru ce?

Asta îl duruse, a observat ea. Arătă în jur, ca să se justifice:

— Toate astea – şi făcu un gest către frigider, maşina de spălat, televizor, automobilul scump de la intrare. Le-am plătit doar.

— Nu vreau să fiu văduvă.

— Doamne păzeşte, râse Mike, nu-i chiar aşa rău. O pastilă pe săptămână, poate, şi nu ca puştii ăia din universităţi, care iau amfetamine ca să le dea vigoare. Şi tu iei o pilulă contra durerii de cap, nu-i aşa? O dată la două săptămâni. E acelaşi lucru…

— Mike, încearcă să-ţi cauţi altă slujbă, vrei?

— O să caut ceva, fetiţo.

Chiar din ziua aceea Marion începuse să nu mai poată suferi Australia. La început nu până într-atât încât să vrea să fugă de acolo, ci pur şi simplu pentru că Mike fusese nevoit să recurgă la droguri ca să poată lucra cele şaptezeci şi chiar optzeci de ore pe săptămână. Îl urmări să vadă dacă arată bolnav sau obosit sau dacă slăbeşte, dar nu părea să se fi schimbat.

Îngrijorarea o făcu să devină supărăcioasă și o irita în special locul, mult prea aspru şi prea întins. Începu să se gândească la Anglia ca la un loc în care fuseseră fericiţi înainte de a fi venit aici. Şi începu să vadă lucrurile cu un ochi critic şi fără bună dispoziţie. Îi dispreţuia în special pe cei ce conduceau vehicule. Căci oamenii ăştia, gândea ea furioasă, nu erau vânjoși, nici pricepuţi: la volan erau idioţi şi egoişti. În fiecare luni, în special, citea ziarul cu o satisfacţie macabră, căci îi oferea dovezi: băieţi şi fete morți, zvârliţi în copaci sau în stâlpi şi asta doar din cauza neglijenței, a prostiei şi a beţiei. Începu să se simtă ofensată când femei grase, care la ora 11 dimineaţa mai aveau încă bigudiurile în cap, o împingeau în supermagazin. De obicei era chiar penibil de politicoasă, ţinând uşa deschisă pentru persoanele cu braţele încărcate. Niciodată nu-i

mulţumeau. Acum începu să strige după ele țâfnoasă:

— Să nu vă pese de mine. Toată ziua asta fac!

Când vreun tânăr arunca o sticlă dintr-o maşină în mers, o ridica şi o ducea la el acasă, spunându-i mamei.

— Wally a aruncat asta din maşină. Am crezut că poate-i trebuie. Şi pleca înainte ca mama uluită să poată să spună ceva. Când se întâlnea după aceea cu femeia, aceasta se holba la Marion, însă pe ea o durea în cot.

Începu să tot repete: „Toţi sunt nişte *tâmpiți*”, toţi însemnând în mod clar australienii.

— Cai şi bere, zicea ea cu dispreţ, asta-i tot ce au în cap.

Şi părea că aşa este. La radio nu se transmitea altceva decât muzică uşoară, reclame şi anunţuri, descrieri sau ştiri postume de la cursele de cai sau de la alergările de trap care se desfăşurau la opt sute de kilometri depărtare. În orăşel se făcea un picnic anual, cu ocazia curselor, şi Marion se ducea cu copiii, fără nici o tragere de inimă. Primul lucru care apărea era un bufet temporar, adăpostit de soare de un şopron de trestie. Inevitabilele sute de sticle şi cutii goale erau aruncate claie peste grămadă pe o suprafaţă de o sută de metri pătraţi, încă înainte de prima cursă. Muştele bâzâiau cu miile şi se stârnea praful când caii defilau pe pista de zgură sau galopau uşor, traversând ochiurile de apă care licăreau în pământul galben, argilos, ce se întindea până departe către un orizont absolut neted, ici şi colo cu câţiva copaci.

Oamenii veneau de la distanţe de sute de kilometri; câţiva soseau cu avionul. Mulţimea se înşira de-a lungul grilajelor şi, uneori, se luau şi zece starturi greşite. Apoi, deodată, caii porneau la galop, conduşi de jockei – crescători de vite entuziaşti, printre care şi câţiva aborigeni. Se întorceau într-un nor de praf, iar câștigătorul era anunţat la megafon de o voce cu un accent australian nazal. Bărbaţii zbierau şi mormăiau şi se risipeau spre ghereta cu bere. Femeile şi copiii se târau sub umbrar să bea ceai, sucuri, să mănânce chiftele şi sandvişuri cu cârnați calzi.

Timp de două zile, cât ţinea, oamenii zăceau beţi morţi în mijlocul străzii, în praf, înconjuraţi de cutii de conserve şi de câini care-i miroseau. Aceiaşi tineri idioţi conduceau maşina tot atât de nesăbuit, scrâşnind din pneuri la fiecare colţ de stradă din oraș, iar pe locurile din spate, fetele ţipau când erau duse în

afara orașului. Marion le dispreţuia şi ştia că în curând vor forma obişnuita recoltă anuală de fetişcane gravide la cincisprezece ani.

— Sunt nişte proaste, îi spunea ea Stellei, care tânjea să se distreze, să danseze, să aibă admiratori. Cei mai proşti şoferi din lume, căci n-au pic de imaginaţie şi nici înţelegere pentru ceilalţi.

Apoi au venit să-i spună ce făcuse Mike şi asta a fost cel mai îngrozitor lucru din toate. Şi-a dat atunci seama că trebuie să plece din Australia. Nu se putea trăi într-un oraş ca ăsta, poate doar dacă erai unul de-ai lor, prost şi lipsit de conştiinţă. O sfâşia durerea când îl vedea suferind atâta, şi începu să-şi arate colţii nu numai pentru că nu se putea abţine, dar şi pentru a-l întărita ca să răspundă la atacuri.

„Singapore. Asia la minut" dădea asigurări prospectul, „acolo unde trăiesc cot la cot, în armonie, chinezi, malaiezi, eurasieni în imensul oraş de blocuri, temple şi *kam-pongs*"… „Hong Kong pentru festivaluri şi distracţii… durează până în a cincisprezecea zi a primei luni când se serbează festivalul lampioanelor antice… mii de lampioane chinezeşti, colorate, de toate formele şi mărimile… parfumul beţişoarelor aromate arse… Dineu la bordul unei şampane ce efectuează o croazieră, iar muzicanţi chinezi vă vor cânta o serenadă… iar sângele ei va clocoti mai aprins în vine… Spectacole de cabaret, ultime noutăţi din trepidanta Europă… Tocană mongolă".

Dar nu puteai evada din tine. Locul nu avea nici o importanţă. Marion avea senzaţia amară a unei vieţi întregi – a mai multor vieţi – oarecum ratate, o greşeală de strategie provocând-o pe cealaltă. Australia sau Europa, care era deosebirea? Dragoste. Îl voia înapoi aşa cum fusese înainte de ziua aceea şi, spre marea ei mâhnire, îşi dădea seama că pedeapsa era că nu va mai fi niciodată omul de dinainte.

Marea era agitată şi *Areopagus* îşi croia drum prin Marele Golf Australian, dar bătrâna şi domnul cel infirm mai stăteau încă la masă, mâncând cu dificultate. Mike făcu turul unei punţi pustii şi privi de la prora cum se ridica pupa la un unghi de aproape 40°. Marion şi copiii aveau rău de mare şi el suferea, simţindu-se răspunzător, de parcă le-ar fi cumpărat nişte fericire care nu merita banii cheltuiţi. Se întrebă alarmat dacă marea va fi tot mereu aşa timp de cincizeci de zile. Sau te pomeneşti că

marea era relativ calmă, însă *Areopagus* nu era un vas stabil? Veniseră în Australia cu un transatlantic de două ori mai mare, atât de imens că îşi croise drum sfărâmând valurile, nepăsător, printr-o furtună năpraznică, menţinându-şi viteza de 27 de noduri.

Mike îşi simţea sufletul, mai mult decât trupul, abătut, cuprins de mahmureală. Era îngrozit la ideea de a vorbi cu oamenii. Orice l-ar fi întrebat însemna să le dea un răspuns fals. Dar nimeni nu-l bătu la cap. De parcă ştiau şi îl evitau. Bătrâneii, câte doi sau câte patru, se salutau în bibliotecă sau în holuri, iar în sala de mese îi auzea dimineaţa interesându-se, plini de solicitudine, cum au dormit şi cum se mai simt. Ovaţionau pe toţi comesenii care îşi sărbătoreau ziua de naştere, când orchestra vasului, o formaţie de cuartet, se apropia de masa respectivă şi cânta „Mulţi ani trăiască”, iar stewardul şef le înmâna un tort de o formă foarte complicată; un fotograf făcea poze cu blitzul şi toată lumea din sala de mese aplauda. Dar cei din familia Burston, de parcă ar fi fost contaminaţi de Mike, erau invariabil singuri.

— Fetele acelea drăguţe sunt ale dumitale? îl întrebase o femeie în lift.

Şi Mike fu surprins, de parcă şi ele, pentru că erau ale lui, trebuiau să poarte pecetea ratării.

Marion lua foarte în serios exerciţiul cu bărcile de salvare, legând în jurul taliei fetelor nişte fâşiuţe care nu-şi aveau nici un rost şi zorindu-le spre holul unde se făceau exerciţii. Mike nu prea dădea atenţie atunci când se vorbea despre propria lor supravieţuire improbabilă. Femeile stăteau la taifas, trăncăneau între ele, iar un tânăr ofiţer gras, cu trei trese pe mânecă, conştient de indiferenţa lor bazată pe convingerea că nu li s-ar putea întâmpla tocmai *lor* aşa ceva, îi îndemna:

— Trebuie s-o luaţi în serios, de parcă el unul ar fi cunoscut o şubrezenie a vasului de care nu fuseseră informaţi.

Mike ştia că în caz de pericol ar fi pierit cu toţii. Era de-ajuns să-i fi văzut, chiar şi după câteva zile, tot încurcând iremediabil direcţiile, punţile, scările. E adevărat că uşile ermetice se închideau automat, dând un răgaz, dar apa putea ţâșni prin coloanele lifturilor. S-ar fi creat panică. „Chiar şi australienii intră până la urmă în panică”, îşi zise Mike necruţător. Ce ar face, cum s-ar comporta într-un caz de forţă

majoră ofiţerul ce se ocupa cu organizarea distracţiilor, un tip blond, ciudat, cu un costum roz; sau fetele palide şi frumuşele care aveau grijă de joaca copiilor şi de excursiile pe ţărm; ori fetele de la administraţie, care se jucau cu formulare şi timbre străine şi care te dezarmau cu un zâmbet când nu cunoşteau răspunsul? Chiar şi pasagerii îşi puteau da seama că erau tot atât de noi pe vas ca şi ei. Şi ce s-ar fi întâmplat cu stewarzii care stăteau prin colţurile mai întunecoase, tuşind cu evidente semne de tuberculoză? Şi fata blondă voinică şi plină de ea de la barul din mijlocul vasului, care prefera să continue să citească, lăsându-l pe Mike să aştepte cinci minute în picioare, fără să-l bage în seamă, decât să-i explice sistemul de funcţionare al acestui bar, care însemna să cumpere de la ea un bon asemănător cu un bilet de autobuz şi, deplasându-se apoi un metru-doi la dreapta, să dea de barman şi să-i repete comanda. Acesta era un înfumurat şi de multe ori stătea cu faţa la oglinda din spatele barului. Făcea, vădit, un mare efort ca să-i servească pe indivizii de teapa lui Mike. Ca şi în cazul fetei, zâmbetele şi solicitudinea erau rezervate pentru alţi călători mai interesanţi, beţivi inveteraţi care nu se uitau la bani, afacerişti din lumea teatrelor, ofiţeri, tineri musculoşi. Toţi ăştia s-ar prăpădi în caz de dezastru, ca şi el.

Numai stewarzii, care ştiau foarte puţin englezeşte şi pentru care oricine, fiindu-le lor superior, era important, nu reuşiseră să-l identifice pe Mike Burston, care era atât de uşor şi simplu de ghicit pentru studentele nemţoaice de optsprezece ani, angajate casieriţe, şi pentru barmanii ce serviseră mii şi mii de persoane şi care îi deosebeau numaidecât pe cei relativ importanţi, din cuprinsul acestor câţiva metri cubi, de ceilalţi. Băieţii care se îngrijeau de cabine ştiau că plătise pe bilet o avere, aşa că nu se pricepeau să deosebească figurile, ţinuta, clasa socială, şi îl gratulau cu un zâmbet sau cu un salut.

„Relaxează-te şi nu-ţi face griji!” era lozinca la ordinea zilei. „Ți-ai plătit biletul. Distrează-te. Acum nu ai de ce să-ţi faci griji!”. Dar Mike nu era in stare să se relaxeze şi să se lase în voia somnului. Şedea foarte singur într-un şezlong, pe puntea Soarelui, în timp ce sute de oameni se plimbau agale şi conversau pe puntea de Paradă. La trei metri mai jos, câţiva pasageri tineri, şi între două vârste, alergau de-a lurtgul punţii Soarelui după un tânăr solid care făcuse surf la Queensland.

„Aleargă un kilometru cu Peter – şi când se întoarseră, unii abia târându-şi picioarele, un om cu ochelari şi o fată oarecare, drăguţă, îi aruncară un zâmbet.

— Îmi omor timpul, i se adresă fata, şi îi zâmbi camaradereşte lui, vasului, miilor şi miilor de mile ce le aveau de parcurs, şi Mike fu mişcat o clipă, ieşind din starea de apatie, dar asta nu dură mult si nu făcu decât să-i aceentueze sentimentul de izolare, distanţa la care se afla faţă de ei, de cei normali. Aceştia păreau nişte oameni care nu citeau niciodată ziarele şi nici nu ascultau buletinele de ştiri.

Pe de altă parte, el părea că ascultă şi citeşte prea mult şi că aparţine prea mult lumii din afară ca să mai guste bucuriile obişnuite…

Îl asaltară voci care veneau însă de departe, împreună cu zgomotele de mişcare şi de metale ce se dilatau în soarele tot mai fierbinte; oameni pălăvrăgind, dornici să facă tocmai ceea ce Mike n-avea nici chef, nici intenţie, adică să vorbească despre ei cu indolenţă.

— Suporţi bine marea?

— Destul de bine, însă lui George i-a fost rău ieri.

— Olandez. Eu i-am dat slujba.

— Lucrează bine, nu?

— Da, dar se şi obrăznicesc.

— Ne-au condus paisprezece nepoţi ca să-şi ia rămas bun.

— Nu ne-am prezentat, nu? Mă numesc Roy şi ea este Elisabeth.

Şi, acoperindu-le pe toate, o voce metalică:

— Atenţiune, vă rog. Este ora 1,30. Latitudine 35 sud. Longitudine 127 est. Viteza: 17,6 noduri. Distanţa parcursă în 24 de ore: 463 de mile. Cap 267°. Temperatura 77°. Le amintim călătorilor că în această seară ceasurile de pe navă vor fi date cu o oră înapoi. Repetăm – Dar vocea n-a mai repetat nimic, căci sistemul de amplificare, ca de obicei, s-a defectat.

A doua zi dimineaţa, familia Burston se trezi în miros de păcură. Un miros greu, care provoca durere de gât şi de ochi, Stewardul chemă un ofiţer; urmă o lungă discuţie aprinsă la telefon. Ofiţerul îi spuse lui Mike:

— Ne pare foarte rău, dar s-a produs o scurgere de păcură. Trebuie scoase panelele. O să va dăm o cabină pe puntea A.

— Ura! interveni Stella.

Cabina A 73 era ceva mai mare şi avea şi hublou.

— E înăbuşitor de cald. Ne apropiem probabil de Fremantle, spuse Marion moleşită.

— Podeaua-i fierbinte, observă Stella în picioarele goale.

— Sper că funcţionează aerul condiţionat, interveni Marion, dar nu funcţiona. N-avea rost să se plângă, deoarece era o cabină mai bună decât prima, dar Mike se duse în biroul administratorului şi o nemţoaică înregistră defecţiunea. După masă apărură doi oameni, dar după ce plecară, peste două ore, nu se simţea decât un foarte vag curent de aer.

Noaptea, Marion n-a putut să doarmă din cauza căldurii, iar în cabina de vizavi, cineva tot intra şi ieşea trântind uşa, până când ea rosti cu voce tare:

— Ăştia nu ştiu să închidă fără zgomot o uşă?

Dar la ora trei dimineaţa o fată începu să râdă afară şi se auzi muzică la tranzistor.

— Noapte bună, spuse fata, după care începură chicoteli, zbenguieli şi pe urmă ea sau altcineva bătu la o uşă de vizavi, minute în şir, dar în zadar. Copiii nu se treziseră, în pofida zarvei, dar Mike, tot atât de îngrijorat ca şi Marion, zise cu voce tare:

— Sper că n-o să fie toată călătoria aşa.

Peste câteva ore, Stella întrebă:

— Fot să merg diseară la cabaret?

— Nu singură, îi răspunse prompt Marion.

— Dar nici cu *tine*, puse condiţia Stella. Inspiri milă.

— Atunci nu te duci deloc, ordonă Marion scurt.

— Zău, mamă, aşa e. Poate, pentru că eşti aşa de bătrână.

— Nu poţi să te duci singură.

— Merg cu Diane.

— Cine-i asta?

— O ştii – de vizavi.

— Ea e cea care trânteşte uşile la trei dimineaţa? întrebă Mike.

— De unde vrei să ştiu? Dormeam.

— Am văzut-o eu. E obraznică.

— Nu-i adevărat. E foarte drăguţă, o apără Stella cu căldură.

— Atunci ne-am înţeles, îi dădu Marion instrucţiuni severe: până după primul spectacol. Vreau să fii în pat la ora zece.

— O, mami, doar suntem în vacanţă, zău! Atunci nu poate Diane să meargă, căci ia masa în seria a doua. Şi-al doilea spectacol nici măcar nu începe înainte de 9,30.

— Las-o să se ducă, sugeră Mike.

Marion rosti tare:

— Am spus că nu poate să meargă. De unde să ştim ce fel de fată-i asta care umblă brambura la trei dimineaţa şi se zbenguie cu băieţii?

— Doamne, mamă, vorbeşti de parcă ar fi făcut o orgie, protestă Stella. Sunt convinsă că nici nu era ea. Şi am să mă întorc numaidecât după aceea. Îţi promit.

— Eu cred că poate să se ducă, îsi dădu cu părerea Mike.

— Ţie puţin îţi *pasă*, zise Marion plină de amărăciune. Dacă face ce-i place diseară, ce se va-ntâmpla mâine, săptămâna cealaltă? Se *ştie* că n-ai pic de simţ de răspundere.

— Asta-i curată porcărie, îi răspunse Mike urlând. Pentru numele lui Dumnezeu, n-a fost vina mea. De unde era să ştiu…

— Atunci de ce fugim din Australia? întrebă Marion cu o logică zdrobitoare.

— Tribunalul a decis că n-a fost vina mea –

— Tribunalul! ripostă Marion batjocoritor şi fără milă. neținând seamă de copii, care priveau uimiţi; de fapt Stella era fascinată. De, au spus-o ca nu cumva să te ţicneşti.

— Cine să se ţicnească? voi el să ştie.

— Eu, spuse ea şi fugi în baie, plângând.

— A fost decizia tribunalului, strigă Mike în urma ei, dar Marion îl contrazise:

— Ai avut un avocat bun. Avocatul companiei. Important era să ieşi basma curată. Slujba ta –

— Crezi că eu sunt foarte încântat? zbieră el, în culmea deznădejdii, tremurând.

— Nu urla la mine, spuse Marion printre hohotele de plâns, Pleacă de aici! Lasă-mă-n pace.

— Foarte bine, i-o reteză el. Sunt la bar dacă ai să-mi comunici ceva.

Pentru că spusese că se duce la bar, Mike se şi duse, de parcă ar fi fost obligat. O luă grăbit de-a lungul punţii, îşi făcu loc cu coatele printre cei ce se plimbau, cu o grabă care arăta că are de făcut ceva important. Ocoli barul de la mijlocul vasului, căci n-avea chef să dea ochi cu casieriţa nemţoaică,

voinică şi obraznică, şi nici cu barmanul ce-şi dădea aere, aşa că se îndreptă spre barul de la prova, în care nu mai intrase până atunci. Legănarea navei în sus şi în jos se simţea mult mal puternic aici, în față, la prova.

Graba lui părea cu atât mai absurdă şi suferinţa lui si mai deplasată în barul de la prova, care era un local discret, cu colţuri liniştite, cu lămpi cu lumină voalată şi covoare moi. Avea un podium de dans, mic, octogonal, pe care nu se afla nimeni atunci, iar cei patru membri ai „orchestrei” vasului (cum era denumită) cântau muzică sentimentală. Mike se aşeză tremurând, furios şi deprimat. Nu era prea multă lume la bar, căci era înainte de nouă şi majoritatea se aflau încă la masă. Câteva perechi – îi puteai ghici uşor pe cei căsătoriţi, căci n-aveau nimic să-şi spună unul altuia. Vreo câţiva tineri făceau gălăgie la o masă, distrându-se şi zbierând cât îi ţinea gura, ceea ce îl făcu pe Mike să îngheţe. Se simţea îngrozitor de singur.

O fată se apleca peste pian, mângâindu-l pe cap pe cel care cânta. Tipul avea vreo treizeci de ani, era prostuț şi plin de el; îţi puteai da seama de asta dintr-o privire. Era încântat de gestul fetei şi nu părea câtuşi de puţin jenat. La rândul ei, nici fata nu-şi dădea seama că ceea ce făcea ea făcuseră şi altele înaintea ei: intrase în tradiţie ca fetişcanele de pe transatlantice să se facă de râs, înamorându-se de ofiţeri, stewarzi, liftieri, coafori, animatori şi să idilizeze tot restul vieţii aventura şi vaporul. Fata ce se întindea peste pian purta o fustă foarte scurtă care se ridica, dezvelindu-i în întregime coapsele. Mike îi vedea chiloţii şi fu jenat, era ostentativ frivolă.

Tânăra avea păr roşcat şi, când îşi întoarse capul ca să-şi netezească părul cu un gest orgolios, văzu că era Diane, fata cu care îi dăduse el voie Stellei să meargă la spectacolul de noapte de la cabaret. Îi părea rău acum şi începea să se teamă, deşi avea toată încrederea în Stella, favorita lui, care, cu toată limba ei ascuţită (se datora unei agerimi ţinute în frâu, îşi zicea Mike mărinimos), asculta predica de la radio de două ori pe săptămână şi se ştia că se duce la şcoala de duminică fără să fie trimisă de părinţi. Pe Stella nu o interesau deloc băieţii.

Mike avea mare chef de o bere. Îi promisese lui Marion cu săptămâni în urmă că n-are să mai bea, dar tentaţia era foarte puternică: în afară de orice pericol, pe un vapor, cu gura uscată,

cu corpul încins şi cu nervii încordaţi.

Un steward se apropie legănându-se. „Un tip suspect”, îi spuse lui Mike instinctul şi, prin absurd, se simţi prost să-i comande o băutură nealcoolică. Puţin îi păsa lui că individul, un grec, era dubios.

— Limonadă, comandă el. Şi douăzeci de ţigări.

— Glumiţi, spuse băiatul într-o doară şi avea o voce care răsuna foarte tare. Credeam că sunteţi *australian*…

Voia să spună că, de fapt, Mike, bronzat şi vânjos, arăta a tip care bea bere în mod obişnuit, dar nu avusese intenţia să-i facă un compliment. N-avea nici o intenţie. Chelnerul îşi explica lui însuşi.

— Adu chestia aia şi lasă-te de comentarii, îi zvârli Mike cu ţâfnă.

— Imediat, *domnule*, spuse chelnerul, care pe loc nu îl mai putu înghiţi.

O luă din loc şi gaşca de tineri de la distanţă de patru mese îl strigă:

— Hei, John! Ia vino-ncoa! Nu te prea ocupi de noi!

Făcură o comandă complicată, pe care chelnerul o îndeplini. Apoi începu dinadins să-i facă curte casieriţei. Trecură zece minute în care Mike abia-şi ţinea firea şi se gândea să-şi folosească pumnii.

La câteva mese mai încolo şedea un ofiţer. Bea de unul singur și părea că face asta de o bună bucată de vreme. Mike îl recunoscu ca fiind primul ofiţer care dăduse instrucţiunile despre centurile de salvare.

Îl observase pe Mike, deşi nu dăduse nici un semn, căci era, evident, cu gândul în altă parte. Apoi pocni din degete şi chelnerul dubios se înfiinţă într-o clipită. Ofiţerul vorbea greceşte, dar se vedea clar ca îl mustra mânios pe chelner. Individul dădea înapoi în faţa furiei lui. După aceea, ofiţerul veni lângă Mike şi-i zise:

— Bădăranul ăsta vă face să aşteptaţi. Permiteţi-mi să vă ofer ceva de băut.

Rostise acestea în faţa chelnerului, care se simţea, evident, foarte prost.

— Voiam doar o limonadă, îi zise Mike.

— Şi de ce nu? E foarte cald, spuse ofiţerul.

Nu era beat, dar era un om comunicativ.

Chelnerul aduse numaidecât băuturile. Ofiţerul se aşează şi bău o jumătate de pahar de whisky.

— Nu sunt toţi ca ăsta, îl asigură el pe Mike.

— Nu, recunoscu Mike, sunt drăguţi, tare drăguţi!

— În vacanţă?

— Nu. Înapoi în Anglia.

— Foarte bine faceţi, spuse ofiţerul, cu totul pe neaşteptate. Europa e civilizată. Eu, unul îi detest pe australieni, îi mărturisi lui Mike cu înverşunare. Scuzaţi-mă. Am o grămadă de treburi. Vă doresc călătorie plăcută!

Ieşi afară din bar, un tânăr îndesat, nemulţumit de ceva.

Acest mic incident ciudat îi ridică moralul lui Mike. Pentru moment simţi o mare bucurie, deveni chiar bine dispus. Avea un prieten care era cineva. Nu. Nu era tocmai asta. Adevărul era că ofiţerul grec nu-l dispreţuise doar din întâmplare, pentru că nu-şi dăduse seama cine e, de asta îl tratase ca pe o fiinţă omenească.

Voia să-i spună şi lui Marion, de parcă ar fi avut importanţă pentru ei toţi.

Pe chipul ei se citi mirarea, văzându-l că se întoarce aşa de repede, dar îşi reluă numaidecât expresia solemnă, care semăna destul de mult cu suferinţa.

— N-am bătut bere, anunţă el. Un ofiţer mi-a oferit o limonadă.

Pentru Marion asta n-avea nici o importanţă.

— Unde-i Stella? întrebă el.

— Unde să fie? mârâi ea. A dispărut cu stricata aia pe care ai considerat-o o companie bună.

— Poate că am greşit, recunoscu el.

Însă Marion nu cedă deloc. Era sincer îngrijorată.

— E cam târziu ca să regreţi.

— Doamne, fetiţo! Tare-aş mai vrea să nu le iei pe toate aşa în serios, protestă el.

— Și eu tare-aş vrea ca tu să le iei, răspunse ea, tremurând.

— Bună! zise Diane, formula ei invariabilă de salut.

Stătea în uşa deschisă a cabinei, înăuntru. Stella văzu lenjeria de corp atârnând, claie peste grămadă pe o sârmă, şi, o bătrână pe jumătate aşezată pe jumătate culcată în cuşeta de jos.

— Ia te uită, ce cabină micuţă! nu se putu Stella abţine să

remarce. Călătoreşti cu bunica? o întrebă ea când porniră.

— Cotoroanţa aia! protestă Diane. Îşi închipuie că în aprilie o să vină sfârşitul lumii! N-aş vrea să-mi fie ursitoare. Aici şi-au băgat coada împuţiţii de la compania de navigaţie. Pun în aceeaşi cabină o fată şi o baborniţă, ca fata să aibă grijă de babă dacă e schiloadă, iar scumpa de bătrânică să se poată plânge dacă fata dă semne că s-ar distra! Ştii ce-a făcut noaptea trecută? M-a încuiat afară!

Diane era cam tot atât de înaltă ca Stella, dar mlădioasă. conştientă de sine. Purta o rochie foarte scurtă. Stella era ceva mai înaltă, dar stângace. Avea un nas puţin acvilin şi era palidă din cauza unei uşoare anemii. Diane era cu aproape doi ani mai mare şi avea o personalitate cu mult mai puternică. Stella se şi simţea subjugată de forța ei.

— De unde eşti? o întrebă Diane.

Stella îi spuse şi adăugă:

— Era atâta plictiseală!

— Doamne, te cred. Ei, dar ştii ce mi-a spus cotoroanţa azi dimineaţă? „N-ai decât să înjuri, mi-a zis ea. E treaba ta. Dar nu suport să-l huleşti pe cel de sus.”

Stella nu se putu abţine să nu chicotească. Dar parcă trăda pe cineva. Pe doctorul Haan, poate? El ar fi spus că bătrâna are dreptate. Doctorul de Haan vorbea la radio câte o jumătate de oră miercurea şi vinerea. Era formidabil. Nu putea să-i găsească nici un cusur. Şi nu era deloc *plictisitor*. Vorbea extrem de inteligent despre Biblie, despre Dumnezeu şi despre alte asemenea lucruri. Cine ştie, poate că era ceva de natură fizică, o reacţie reflexă, ca atunci când roşeşti fără să fii vinovat sau când nu-ţi poţi stăpâni chicotelile în faţa unor atrocităţi pe care le vezi cât sunt de cumplite.

— Ştii ce-a crezut când ne-au oprit la Adelaida? întrebă Diane. Mi-a spus: „Aici e Singapore?” şi i-am zis: „Nu, e o escală în plus, pe gratis: Adelaida”. Şi ştii ce mi-a spus?” Adelaida nu e capitala Singaporelui?” Ar trebui să se interneze într-un azil, sau mai ştiu eu.

Stella râse, apoi se interesă:

— Ce-ai făcut tu?

— În legătură cu ce?

— Când te-a închis afară?

— M-a luat Roy în cabina lui.

Pe Stella asta o şocă.

— Vrei să spui… –?

— A, nu, a fost perfect. Era şi Barry acolo, dar n-a avut nimic împotrivă.

Stella, stingherită, simţi că i se aprind obrajii de ruşine. Îi venea să întrebe „Nimic împotrivă la *ce*?”, dar nu avu curajul.

— Sunt din Sydney, o informă Diane. Am fost logodită. Mai am şi acum inelul. Frumos, nu?

— E foarte frumos, spuse Stella cu admiraţie şi respect. Nu i l-ai dat înapoi?

— Cui, ticălosului ăluia netrebnic?

Numai faptul de a merge alături de Diane constituia o experienţă. Bărbaţii *o* priveau într-un mod foarte ciudat. Stewarzii se prefăceau că se holbează la altceva, dar Stella vedea că îi preocupa fusta foarte scurtă şi picioarele bronzate. De trei ori în drum spre cabaret se întâlniră cu tineri care o salutară pe Diane, spunându-i pe nume şi o examinară cu interes pe Stella. Doi dintre ei au simţit nevoia s-o pipăie puţin pe Diane în timp ce vorbeau, de parcă nu-şi puteau lua mâinile de pe ea.

— Jos labele, protesta ea, dar băieţii n-o ascultau.

— Cum e când eşti logodită? se interesă Stella, explorând un teritoriu cu desăvârşire necunoscut.

— Sfinte Cristoase, spuse Diane repede, da’ plictisitoare viaţă ai mai dus în fundul ăla de lume! Ca de obicei, doar că îmbrăţişările sunt mai puternice.

Stella era fascinată, dar nu îndrăznea să continue cu întrebările, ca să nu-şi dezvăluie ignoranţa. Doctorul de Haan era împotriva îmbrăţişărilor de orice fel. Lua interviuri cursanţilor, întrebându-i dacă, după părerea lor, aceasta este sănătos şi apoi analiza răspunsurile lor înregistrate pe bandă. Părerile lor i se păreau totdeauna superficiale si până la urmă chiar păcătoase. De obicei, cei interogaţi erau cursanţi care ştiau să se exprime foarte clar şi care spuneau:

„Nu e nimic rău într-o îmbrăţişare dacă nu mergi prea departe, sau dacă ştii când să te opreşti” sau, cum spusese o fată: „Dacă eşti într-adevăr îndrăgostit de cineva, trebuie s-o arăţi într-un fel, să-ţi dovedeşti afecţiunea şi aşa mai departe.”

Dar nici unul din ei nu spunea niciodată clar ce înseamnă într-adevăr o îmbrăţişare sau ce înseamnă „prea departe”.

Doctorul de Haan lăsa să se înţeleagă că era vorba de sex, într-o anumită măsură.

— Doctorul de Haan spune că îmbrăţişările sunt periculoase pentru sănătate, se încumetă ca să vorberscă.

Diane chicoti amuzată:

— Asta cine-i?

— O cunoştinţă de-a noastră, spuse ea, în defensivă, trădând vocea de la radio pe care o ascultase cu atâta atenţie de zeci de ori.

— Trebuie să fie un puritan feroce.

— E un om drăguţ.

— Fereşte-te de el, o sfătui Diane. Ăştia-s de-a dreptul refulaţi. Ti-ar căra la pumni culcându-se cu tine…

Cuvintele erau atât de brutale, încât Stella roşi până în vârful urechilor.

— Toți stewarzii intră la mine în cabină când mă schimb, se văită Diane. Zău dacă ştiu cum se află… Vrei să dansezi după spectacol?

— Mi-au zis ai mei să mă întorc numaidecât, îi mărturisi Stella şi se bucură chiar că părinţii îi ceruseră asta.

Diane o speria. Dacă nu era atentă, putea să se pomenească vârâtă în cine ştie ce situaţie oribilă.

Roy a stat cu ele urmărind numărul. Era un tânăr bărbos, scurt şi îndesat, cu pielea lucioasă şi albă. A tot pipăit-o pe Diane în timpul spectacolului, ca şi cum nu-i venea să creadă că a dat atâta noroc peste el şi trebuia să pună mâna ca să se asigure. Nu i-a adresat Stellei aproape nici un cuvânt, o privea chiar cu oarecare ostilitate, de parcă simţea că fata îl dezaprobă.

Spectacolul de cabaret avea loc în sala Egeeană, unde era o căldură insuportabilă, şi te usturau ochii de la fumul rămas după prima reprezentaţie. Era un spectacol de profesionişti, aşa gândea Stella: dansatoare care se mişcau cu precizie senzuală, doi comici care făceau bancuri pe marginea întâmplărilor din ziua aceea, cântăreţi de muzică uşoară, un ventriloc, o pereche care a dansat un dans de salon.

— Au adus trei mii de costume pentru croaziera asta, şuşoti Diane. Hai să bem ceva, propuse puţin mai târziu… E o căldură aici! Şi respinse obiecţiile Stellei, explicând:

— Încă un sfert de oră n-o să se mai cunoască. Doar n-au

fost şi ei *aici*, nu?

— Nu, recunoscu Stella. Atunci un singur pahar, Diane, şi mai bine limonadă, îşi exprimă ea temătoare rezerva, ca să nu miros.

Diane îi zori, pe ea şi pe Roy, prost dispus, copleşit şi el, ca şi Stella, de personalitatea Dianei, pe care o urma peste tot.

— Mergem la barul Labirint, hotărî Diane.

Acesta era o galerie în partea din faţă a barului, cu o superbă vedere la mare, spre prova. Devenise loc de întâlnire pentru anume grupuri – beţivi, jucători de cărţi (în timpul zilei), îndrăgostiţi şi unii din tipii de la cabaret care nu voiau să fie priviţi.

Diane recunoscu un grup de vreo şase bărbaţi, retraşi dinadins într-un colţ întunecos. O întâmpinară ca pe un vechi prieten, ceea ce o lăsă perplexă pe Stella. Cum de putuse să cunoască atâta lume numai într-un interval de o săptămână? Şi nici măcar nu erau băieţi, unii erau bărbaţi de treizeci sau chiar de patruzeci de anî.

Erau gălăgioşi, goliseră optsprezece cutii de bere pe care le aşezaseră în stive de şase-şase şi o primiră pe Stella cu revărsări de efuziune, cu sinceră plăcere, de parcă o voce feminină în întunericul acela avea un farmec deosebit, desăvârşindu-le petrecerea.

Făceau glume din orice se spunea, în special din ce spunea Diane, şi Stella simţi iritarea lui Roy, o tăcere furioasă, posesivă, de parcă gândea morocănos în sinea lui: „asta e fata mea, a stat cu mine toată noaptea, a venit la mine în cabină; acum văd că-i accesibilă oricui…”

Stella, şi ea băţoasă şi neliniştită, îşi dădea seama cât de dificil era să scape de o astfel de companie la numai câteva minute după ce sosise.

Chelnerul era foarte săritor, cu un aer complice.

„John, John!” îl chemau tipii, iar el venea, ca unul de-ai lor; ceilalţi clienţi, din partea luminată a barului, nişte proşti de fraierit, de scuturat de parale.

— A sosit Diane!

— Ce doriţi, scumpii mei?

— Grozav! Acum se porneşte cu adevărat petrecerea! Şapte cutii de Victorie amară.

— Stai, John, ascultă! Nu pleca. Ea e Stella, Ce doreşti

Stella?

— Ceea ce dorim cu toţii, spuse John, aşa-i? stârni el chicote vesele.

— Nu te gândi numai la sex, zise un tip şi Stella se simţi o călugăriţă puritană, încercând să abată cursul discuţiei cu o rugăminte şoptită.

— Limonadă!

— De altceva să nu te atingi, scumpo, şi păstrează-ţi onoarea intactă printre domnii ăştia, o îndemnă John.

„Bineînţeles, gândi Stella, înroşindu-se, jenată de cuvintele tânărului, lui asta i se pare o prostie”.

— E o minune John ăsta, zău aşa, zise Diane. Ne serveşte mult după ce s-a-nchis barul. Face orice pentru tine, doar că nu-ţi sare-n pat. Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu, recunoscu Stella, stingherită.

Pentru ea, John însemna pur şi simplu o voce în întuneric, un vag miros de sudoare.

Îşi sorbi limonada, preocupată cum să plece de aici şi apoi se ridică.

— Mi s-a spus să mă întorc numaidecât, îi aminti ea Dianei, deşi era atât de agitată încât, oricum, dorea să plece.

Chiar puţin timp petrecut într-o astfel de companie, însemna pentru ea o lungă perioadă de gândire şi de observaţie. Trebuise să se ridice în picioare ca să spună asta, stânjenită, căci nu era una din situaţiile pe care le prevăzuse doctorul de Haan. Era stupid şi copilăros. Doctorul de Haan arătase cât de dăunătoare sunt îmbrăţişările şi toate poveştile astea, dar nu-i dăduse niciodată indicaţii cum să iasă dintr-o încăpere, cum să plece de la o petrecere, o dată ajunsă acolo…

— O să trebuiască să aranjăm ceva cu ai tăi, interveni Diane, şi Stella consimţi cu un „da” care, de fapt, nu însemna nimic.

Era ca şi cum ar fi recunoscut că părinţii ei erau oameni pe care dorea să-i înşele, și, o dată minţiţi, se va bucura de întreaga lume largă a dansului, a băuturii, a îmbrăţişărilor şi a altor plăceri necunoscute.

6

Domnişoara Irene Wearne, de şaizeci şi şase de ani, cu o greutate de patruzeci şi patru de kilograme şi o înălţime de un metru şi cincizeci şi doi, fusese profesoară la o şcoală dintr-un cartier periferic din Melbourne. Avea o faţă lungă, de cal, cu pielea aspră, cu ochi albaştri şi, până la operaţia pe o parte a capului pentru scăderea tensiunii, avusese părul cărunt, care, într-o anumită lumină, bătea în verde. Parcă n-ar fi avut nici o greutate, cu braţele ca nişte crengi palide în bătaia soarelui şi cu o carnaţie de culoarea şi consistenţa seului. Ochii ei mici, albaştri, aveau umoare apoasă, iar ochelarii îi măreau atât de mult privirea goală, provocată de maladie, încât oamenii care o întâlneau tresăreau uşor.

Dovedise foarte mult simţ practic. I se răsese părul înainte de operaţie şi, după aceea, Miss Wearne îşi cumpărase o perucă. Se dovedise foarte realistă, lipsită de orice vanitate, şi-şi căutase o perucă de aceeaşi culoare cenuşie-albă şi de aceeaşi calitate cu părul pe care-l pierduse.

Domnişoara Wearne ducea o viaţă de o singurătate dureroasă. Nimeni nu venea să o vadă. Şcoala la care fusese profesoară timp de treizeci de ani se bucurase când a plecat.

— Prea bătrână, conservatoare, îşi exprimase directorul părerea categorică.

Greşea şi, în acelaşi timp, avea dreptate. Căci domnişoara Wearne era profesoară de mulţi ani şi aparţinea unei generaţii care, prin comparaţie cu gândirea nouă, rapidă, fusese incredibil de ignorantă, mărginindu-se numai la scris, citit şi socotit. Făcea parte din acea Australie care aparţinuse vastelor suprafeţe roşii de pe mapamonduri: Imperiul Britanic.

Nu că ar fi însemnat cine ştie ce diferenţă. Generaţii la rând de băieţi şi fete se perindaseră prin şcoala aceea, îi văzuse crescând şi ratându-se. Vreo doi-trei plecaseră la Canberra şi alţi câţiva obţinuseră medalii în diverse războaie. Dar majoritatea figurilor de băieţi puteau fi întâlnite mai târziu în magazine locale, în locurile unde se vindeau maşini uzate sau, mai rău, în titlurile ziarelor locale: „şase ani pentru viol în bandă; doi morţi într-o ciocnire în plin; o fată despuiată într-o cabină telefonică…” O priveau pe domnişoara Wearne şi, dacă o recunoşteau cumva, rânjeau superiori. Căci o depăşiseră de mult şi descoperiseră lumea vulgarităţii şi a banului şi învăţaseră să o venereze.

Şi parcă întreaga viaţă fusese un eşec şi o pierdere de timp… Cartierul reprezenta o condamnare la ratare. Gunoi, sticle sparte, oameni beţi morţi pe troloare, până şi maşinile conducătorilor de taxiuri mergeau pe trei cărări în serile de sâmbătă. Câinii de pripas alergau de colo colo pe străzi. Presa de scandal scria despre violurile si obscenităţile de la petreceri, în vreme ce o mână de puritani încerca să îndrepte lumea, aducând-o înapoi la ceea ce fusese prin 1914 sau 1939 sau 1947, iar înfrângerea lor era cu atât mai dureroasă sub presiunile de tot felul ale lumii exterioare, care inundau chioşcurile de ziare sau oboseau retina în semiobscuritatea încăperilor de mahala, ţâşnind din televizoare…

Locuia pe un bulevard mohorât, la opt sute de metri distanţă de strada principală, într-o căsuţă mică, care însă era a ei. Fusese a părinţilor. N-avea nici o speranţă să locuiască în altă parte. Ar fi putut-o vinde, dar n-ar fi obţinut suma de bani necesară pentru a se putea muta într-un cartier mai bun. Căci cel în care locuia decăzuse în treizeci de ani dintr-o respectabilitate extrem de burgheză într-un cartier pe care îl traversezi foarte repede cu maşina, în drum spre un loc mai bun. Casa ei se afla lângă o curte pavată cu ciment, mărginită de un zid de cărămidă înalt de un metru şi jumătate, care era tot ce o despărţea de pensiunea învecinată. Aici locuiau vreo şase tineri de la fisc, de la companii de electricitate şi de la oficiile de construcţii; în curte se găsea inevitabilul morman de cutii de bere, un automobil cu motorul ambalat care tulbura liniştea nopţii, muzică pop pe discuri şi fete stricate care veneau şi uneori rămâneau toată noaptea. Se dusese vorba că, o dată, câţiva dintre tineri se îmbătaseră într-un dormitor, în timp ce o fată de paisprezece ani zăcea întinsă goală în pat. După vreo două ore, fata fusese violată (dacă ăsta e cuvântul pentru o victimă care păruse atât de dornică) de toţi cei prezenţi. Nu era prea greu de crezut. Femeia sfrijită, depravată şi dură care ţinea pensiunea, nu s-ar fi sinchisit şi, oricum, lipsea adesea la sfârşit de săptămână. Se făcuseră descinderi de la poliţie, dar în legătură cu furturi de aparate de radio sau cu reclamaţii pentru zgomot.

Domnişoara Wearne era puţin speriată de toate astea, dar avea simţul umorului, caracteristic australienilor, care se aşteaptă la nenorociri, privindu-le cu o resemnare sardonică, ca

pe nişte reguli generale.

Nu locuise niciodată în altă parte dccât în Melbourne. Huruitul tramvaielor, vacarmul perforatoarelor de pavaj şi al buldozerelor care lărgesc marginile oraşului făceau parte integrantă din existenţa ei. Îşi închipuia că e un oraş urât şi, bineînţeles, vederi din Paris, Roma, Capetown, Oxford şi aşa mai departe înfăţişau aceste oraşe ca foarte frumoase, presupunând însă că te poţi lua după fotografii (căci văzuse cărţi cu poze dintr-un Melbourne care pentru ea nu exista). În consecinţă, accepta mahalaua din Melbourne ca pe un fel de glumă proastă căreia ea i se dovedea superioară: casele din lemn sau cărămidă de un roşu murdar, cu acoperişurile de tablă; pitici din ciment în grădini mici, aride; bucăţi de sfoară acolo unde ar fi trebuit să fie garduri vii; un câine urlând într-o curte; eucalipţi care erau tot timpul pe jumătate veştejiţi, indiferent de anotimp: plăcinte cu carne îmbibate cu sos de roşii; reclamele de la radio şi platitudinile crainicilor muzicali.

În fiecare an urmărea cum focul ce izbucnea în regiunea de stufăriş de la câţiva kilometri depărtare se apropia tot mai mult, gata să distrugă mahalaua, iar uneori flăcările se apropiau de ajuns ca cenuşa încinsă să dea foc eucalipţilor de primprejur. De două ori se întâmplase să moară oameni în focul de pe o rază de opt sute de metri, şi astea erau lucruri care nu se puteau uita când urai Australia şi te temeai de ea, de atmosfera sufocantă şi de temperatura înăbuşitoare de 106°F.

În astfel de zile de vară, pale de vânt fierbinte se abăteau dinspre nord, dinspre nesfârşitele întinderi de pământ supraîncălzite, făcând şi respiraţia anevoioasă. Praful se ridica în vârtejuri şi era ridicol să mai ţii lecţii. Ore sau chiar zile întregi după momentul când devenea insuportabil, o voce striga:

— Îşi schimbă direcţia! şi drapelul britanic de pe clădirea şcolii şi steluţele de Crăciun sau de Moomba de pe supermagazin şi de pe clădirile din oraş începeau să mişte şi să se rotească atunci când vântul îşi schimba direcţia şi se răcorea, venind cu ploaie din Tasmania si de la Polul Sud.

De ziua Anzac[4] plângea puţin, căci avusese un frate care murise în acel război. Obişnuia să privească pe geam sau să

4 Anzac = Ziua armatelor aliate (trupele australiene și neo-zeelandeze care au participat la războiul împotriva Japoniei).

stea împreună cu copiii în faţa unui catarg de steag, în timp ce bărbaţi oarecare mărşăluiau cu un pas nesigur pe străzile urâte ale oraşului şi prin mahalalele nenorocite, celebrând un dezastru, ca apoi să se tâmpească de băutură şi să-şi bată joc de el.

Faptul că oamenii deosebiţi, în Australia mai mult ca în orice altă parte, nu erau înghiţiţi, făcea parte din mentalitatea specifică locului de a acorda o importanţă exagerată oamenilor mediocri. Oamenii deosebiţi fugeau de această egalizare agresivă, de pe aceşti peste două milioane de kilometri pătraţi în care aproape toată populaţia trăia în vreo cinci-şase oraşe. Oraşe urâte formate din cutiuţe, pe pantele dealurilor, cu copacii măcelăriţi, şi unde nu puteai afla izolare decât în locurile unde limbi de arbuşti se infiltrau spre mahalalele exterioare. Oraşe din cărămidă aparentă, cu acoperişuri de tablă şi din mucava, cu furtunuri care stropeau în zadar în plină arşiţă; hoteluri cu fier forjat şi clădiri publice semănând a closete; super-magazine de duzină pline de femei diforme, agresive și cu limba ascuţită, care împingeau cărucioare încărcate până la refuz cu cutii de conserve; şiruri nesfârşite de lăzi de gunoi puturoase; vehicule ce năpădeau din cartierele mărginaşe, cu planşe pentru surf şi bărcuţe legate cu curele de portbagajele supraîncărcate, sau care se îndreptau spre cartierele cu plaje unde zeci de mii de trupuri transpirate și de ochi scrutau marea.

Până nu de mult, domnişoara Wearne se ducea regulat la biserică: parfumată, împopoţonată cu ce avea mai bun – şi nici o clipă nu se îndoise că Dumnezeu e australian.

Şi la fel i se părea şi acum. Un Dumnezeu cu un umor atât de răutăcios nu putea fi decât australian şi domnişoara Wearne acceptase gluma cu o resemnare sardonică, tipic australiană.

Domnişoara Wearne predase geografia timp de aproape patruzeci de ani, dar nu fusese mai departe de împrejurimile Statului Victoria sau de munţii Tasmaniei, însoţind grupuri de şcolari. Aparţinea unei generaţii care în tinereţe se luptase cu sărăcia şi care nu prea primise ajutor. Dintotdeauna dorise să călătorească cu vaporul (cu avionul călătoria se sfârşea prea repede) în jurul Asiei, de care le vorbise copiilor; la Singapore, la Hong Kong, şi în America de Nord, în Anglia, Italia, la Paris.

Acum, la 66 de ani, putea în sfârşit să plece în călătorie,

deoarece câștigase un concurs organizat de o revistă feminină, iar premiul era un bilet pentru o călătorie în jurul lumii, la bordul transatlanticului *Areopagus* – Bali, Singapore, Hong Kong, Guam, San Francisco, Panama, Londra, Italia…

Era o glumă bună, tipic australiană…

Căci domnişoara Wearne nu mai avea mult de trăit, şi o ştia…

Îi mai rămăseseră de trăit cam două sau, cu oarecari şanse, trei luni. De pe acum o încercau din când în când nişte ameţeli de-a dreptul înspăimântătoare, care însă, o asiguraseră medicii, nu aveau nici o legătură cu poziţia în care stătea. Durerile de cap? Ei bine, chiar şi acestea erau doar rezultatul stării ei, şi nu o agravare.

La două zile după ce o anunţaseră că o să moară, sosise scrisoarea prin care era informată că a câștigat un bilet pentru o croazieră în jurul lumii.

Domnişoara Wearne s-a gândit şi a luat hotărârea să plece. Şi-a confecţionat chiar un soi de entuziasm şi a decis că s-ar putea să fie o glumă bună.

Voia să moară pe mare. Dorea ca cele câteva sute de persoane de pe vas să fie cutremurate şi să afle de existenţa ei. Oamenii pe care îi întâlnea în mahalaua din Melbourne n-o vedeau de fapt niciodată. Ştia asta, pentru că era mult prea inteligentă ca să nu înţeleagă că, de fapt, ea nu reprezenta nimic. Dacă le întindea monede sau bancnote, i se dădeau timbre. Primea un ziar plătind cinci cenţi şi i se răspundea „Bună dimineaţa”, dacă saluta ea prima. Dar de fapt o vedeau doar ca pe un client, o pisăloagă, un nimic… Şi voia ca cei câţiva zeci de oameni de pe vas să aştepte neliniştiţi şi să fie martori atunci când rămăşiţele ei vor fi aruncate în mare. Dorea ca în ziarul de pe vapor să fie inserată o mică notiţă şi o alta, nu cu mult mai mare, în paginile dedicate femeilor în ziarele din Melbourne, printre informaţiile despre mesele societăţii elegante şi printre descrierile toaletei purtate de doamna Ogilvy-Daylight la petrecerea dată cu ocazia logodnei fiicei sale Beryl, la hotelul zgârie-nori, unde închirierea unui salon pentru două sute de invitaţi costa cel puţin 1000 dolari, fără să pui la socoteală mâncarea sau băutura… Şi ofiţerul radiofonist de la bordul lui Areopagu*s va fi n*evoit să telegrafieze vestea morţii ei, în alfabetul Morse, sau poate va vorbi la microfon? Şi o altă

mică glumă macabră, tipic australiană, va fi atunci când revista feminină va trebui să recunoască faptul că cea care a câștigat biletul de premiu murise între Panama şi Southampton…

Toată viaţa ei, domnişoara Wearne nu reprezentase nimic – căci nu a fost niciodată frumoasă – în mahalaua cu acoperişuri de tablă, stâlpi de telegraf înclinaţi, tineri agresivi şi fete voinice, uşuratice, desculţe, toţi mult prea încrezuţi ca să-nveţe carte; indivizi plicticoşi din Lojile Masonice şi din Liga militarilor deblocaţi, şi marea armată de oameni care făceau lucruri pe care ea nu era în stare să le facă – să conducă automobile mari, să facă ski pe apă, surf, să bea… Nu avusese niciodată destui bani ca să fugă de ei. Evadarea ei de acum din mahala era dureroasă, dar o savura din plin. Îşi cumpărase şase rochii noi şi un aparat de fotografiat ca să poată să trimită în Australia diapozitive colorate singurei sale prietene, o oarecare doamnă Boyd, Eileen Boyd, văduvă, o femeie ursuză și arţăgoasă care locuia la o distanţă de opt sute de metri de ea.

Cele două femei ştiau că nu se aveau pe lume decât una pe cealaltă şi, câteodată, îşi arătau nemulţumirea. Domnişoara Wearne era bucuroasă că va muri prima. Asta o s-o necăjească pe baborniţă, care îi va duce dorul şi căreia îi vor lipsi prăjiturile pe care le făcea ea şi sticla de vin pe care o beau împreună în faţa televizorului.

Domnişoara Wearne bănuia că lecţiile de geografie nu oglindeau realitatea, mirosurile, umiditatea sau frumusețea peisajelor străine şi presimţea că prospectele de călătorie erau cu mult prea optimiste. Ajunse la concluzia că vor fi şi momente neplăcute, ceea ce era de la sine înţeles pentru cine se afla în starea ei de sănătate de acum.

Nu prevăzuse că acestea vor începe mai repede, odată cu sosirea taxiului la uşă. Căci a fost imposibil să-şi păstreze calmul. Nu se urnise din statul Victoria de unsprezece ani, iar din mahalaua din Melbourne, de trei ani. Aşa că dormise prost şi se simţea obosită chiar înainte de venirea taxiului.

Mai era ceva enervant şi plicticos. Şoferii de taxi din Melbourne sunt fiinţe vesele; nu aşteaptă bacşişuri; le place ca pasagerii să se aşeze pe locul din faţă, de lângă ei, şi au obiceiul să discute calităţile unor anume cai, boxeri sau fotbalişti. Dar nu vin până în casă să care şi valizele afară. Unii nici un ies din maşină şi deschid portbagajul automat, dinăuntru. Domnişoara

Wearne avea două valize grele. Se luptă să scoată una din ele.

— Asta e tot, coană? o întrebă şoferul şi domnişoara Wearne fu nevoită să îl roage:

— Nu. Mai e una. Sper că nu te deranjează?

La cheiul Victoria a fost şi mai rău, căci a trebuit să care cele două valize până la capătul sălii de vamă pe unde urmau sa intre pasagerii. Dacă rămânea cu valizele, putea să se îmbarce prima, dar mai era de aşteptat o oră şi se simţea îngrozitor de obosită şi ar fi vrut să se aşeze.

După o vreme, valizele au fost luate, spre marea ei uşurare. Străbătuse, împletícindu-se, încă vreo câţiva metri ca să se aşeze, dar băncile fuseseră toate ocupate şi oamenii se uitau fix la ea, ostili sau indiferenţi, sau evitau pe cât se poate privirea epuizată din ochii ei. Unei doamne cu accent englezesc i se făcuse milă de ea și îi spusese unei fetiţe:

— Patricia, scoală-te ca să se aşeze doamna.

Domnişoara Wearne îi fusese recunoscătoare şi ar fi vrut să intre în vorbă cu doamna, dar ceva din expresia ei îi dăduse de înţeles că n-avea chef de conversaţie.

După un timp, domnişoara Wearne se simţise ceva mai bine şi se dusese să-şi ocupe locul ce-i dădea posibilitatea să fie prima la coadă. Va fi o coadă foarte lungă, gândise ea, în culmea agitaţiei, căci sute de persoane se plimbau de colo-colo. Undeva, nişte oameni ovaţionau şi cântau.

Câţiva funcţionari de la vamă, care erau de serviciu, se plimbau agale, fără nici o grabă; pur şi simplu nu vedeau mulţimea care forfotea. Se îndreptaseră spre un chioşc ca să bea ceai şi să vorbească cu alţi indivizi în uniformă. Nu se uitau deloc la ceasurile de pe perete şi se făcuse opt şi cinci când începură să se preocupe de mulţimea de la rând.

— Asta-i tipic, o auzi ea pe englezoaică văităndu-se. Ar fi putut să ne dea drumul la şapte şi jumătate. Cretini!

Domnişoara Wearne nu înţelesese de ce a fost nevoie să treacă prin faţa a două birouri înainte de a i se permite îmbarcarea. Se încurcă şi alergă du-te vino de la al doilea la primul birou. Apoi câţiva ofiţeri se aşezară pe un postament chiar pe punte şi începură să pună şi ei întrebări. Cete de oameni se îmbulzeau pe bord, împingând-o la o parte; tinerii zbierau şi aruncau cutii goale de bere: o fată atârnă o ghirlandă de flori de gâtul domnişoarei Wearne; câţiva bărbaţi se

prăpădeau de râs; toţi, afară de ea, păreau că ştiu ce fac; se simţea moartă de oboseală. Trecuseră patru ore de când venise taxiul să o ia. Avea senzaţia penibilă că mahalaua venea după ea: pasagerii păreau că sunt la fel de grosolani şi de arţăgoşi ca şi oamenii pe care-i întâlnea de obicei în supermagazine. În revista feminină nu se făcuse nici un fel de menţiune cu privire la această tracasare. Şi când, în cele din urmă, un steward o conduse în cabină, avu un alt şoc. Ar fi trebuit să se aștepte la asta, dar din condiţiile de participare la concurs pe care le citise, din scrisorile primite de la revistă şi din asigurările companiei de navigaţie, reieşea oarecum că o sa fie singură în cabină. Lăsaseră chiar să se înţeleagă vag că va avea servicii complete.

Dar a fost condusă într-o cabină în care mai erau trei femei între două vârste. Stăteau în picioare într-o lumină chioară, care, cu siguranţă, era starea permanentă a cabinei, deoarece nu exista hublou; nici ele nu fură câtuşi de puțin bucuroase văzând-o.

Îşi dădu numaidecât seama, deprimată, că erau nişte cațe din Sydney, pentru care oricare cetăţean din Melbourne nutrea profund dispreţ.

Rămaseră în picioare, fără să se clintească, de parcă nu observaseră şi, cum erau femei solide, domnişoara Wearne nici nu se putea mişca. Însă, de îndată ce se aşeză, extenuată, pe una din cuşetele de jos, o observară numaidecât:

— Nu acolo, cucoană, spuse una, fără drept de apel. A matale e colo sus.

Pe domnişoara Wearne o îngrozi pe loc gândul ca va trebui să doarmă într-o cuşetă de sus.

— Nu cred că am să pot să mă urc acolo sus, spuse ea.

— N-o să ai încotro, îi răspunse cealaltă fără milă. E cearceafuri curate acolo.

— Nu suport înălţimea, interveni alta, pusă pe conversație, însă neadresându-se domnişoarei Wearne. Ştiţi, Harry mă lua… Urmă o anecdotă nesărată, iar femeia căreia i se adresase, zise ca să-şi dovedească propriul bun simţ:

— Oricum acolo sus nu-i lumină. Mie îmi place să citesc înainte de culcare.

Cineva bătu la uşă şi intră fără să mai aştepte răspuns. Un individ în cămaşă şi bretele; cu faţa pătrată, cu ochelari, neras

şi cu respiraţia mirosind a alcool răsuflat.

— Bună, bună, bună! spuse el. Toate îmbrăcate! Ce păcat! Hei, fetelor, nu mergeţi să vedeţi nava ridicând ancora? Luminile frumosului Melbourne şi aroma delicioasă a râului Yarra?

Scoaseră nişte sunete de dezgust.

— Mai mult ca sigur că mai stăm o oră, fu de părere una din ele.

— Nu, susţinu Harry. Pasarelele au fost ridicate şi căpitanul Vafiadis e sus cu busola de buzunar.

Râseră amabile.

— Nu mă prezentaţi? întrebă Harry.

— Ce? întrebară ele, plictisite. A, ea! Şi catadicsiră să facă prezentările: Ada, Muriel şi Iris.

— Numele meu este Irene Wearne.

— Singură, nu?

— Ce mai faci, Irene? întrebă Harry, ca să mai treacă timpul – îşi dădu seama domnişoara Wearne – sau ca să fie amabil.

Nu voia să-şi dezvăluie slăbiciunea în faţa unor persoane atât de vulgare, dar se afla la capătul puterilor, era puţin ameţită şi nu se distra câtuşi de puţin.

— Nu mă simt prea bine, recunoscu ea.

Asta nu însemna nimic pentru ei, era numai un pivot în jurul căruia să facă haz.

— Arăţi cam jigărită, spuse Harry, deschis.

— La ce-ai mai venit, întrebă Muriel cu o indiferenţă crudă, dacă eşti bolnavă?

— Am câştigat un concurs, le spuse domnişoara Wearne. În clipa aceea dispreţuia revista *Femeia şi soţia australiană* mai mult decât orice altă revistă din lume. Excrocherie ieftină! Doar ca să crească vânzările!

— Adică faci o călătorie pe gratis, nu? insistă Muriel, cu implicaţia „noi *am plătit* pentru asta”.

Avea păr de culoarea nisipului, nu nas borcănat şi trei inele ţipătoare pe degete.

— Aşteaptă să ieşim în Golf, rânji batjocoritor Ada. Să vezi atunci necazuri!

Mai intră un bărbat în cabină, după ce bătu foarte scurt la uşă. Era greoi, cu gâtul gros, o faţă roşie, cărămizie, zdravăn şi energic, ca majoritatea locuitorilor marilor mahalale din Sydney.

Domnişoara Wearne ghici că trebuie să fie un spectator nelipsit al curselor de ogari, că joacă cărţi, că participă la jocul de bingo de pe vas şi că oricum nu i se face rău înainte de a da pe gât vreo zece-douăsprezoce cutii de bere. Ea n-avea nimic în comun cu oamenii ăştia și era speriată de limba lor ascuţită.

— Trebuia să-mi închipui, tună noul venit, de parcă i-ar fi surprins într-o orgie şi era dezamăgit doar pentru că fuseseră atât de haini ca să înceapă fără el. Iar aţi început? Grăbiţi-vă, trăgeţi-vă fermoarele şi toate alelalte. Marele vas părăseşte în curând portul.

Rosti aceste cuvinte, ca şi celălalt, pe un ton de adâncă amărăciune, de dispreţ la adresa vasului, de parcă *Areopagus* îl dezamăgise de nenumărate ori.

— Vii, Ada? întrebă Muriel, iar Ada îi răspunse:

— Sigur că vin. Şi după aia ce urmează? se interesă ea de parcă ar fi avut o dorinţă pe care vaporul era obligat să i-o îndeplinească: nici un moment de plictiseală; plătiseră…

Un steward aduse cea de-a doua valiză a domnişoarei Wearne.

— O să fie cam greu să găseşti loc pentru tot calabalâcul ăsta, o informă Muriel răuvoitoare şi părăsiră cu toţii cabina.

Stewardul îi urmă şi lăsă uşa deschisă, astfel încât domnişoara Wearne auzi tot ce vorbeau.

— A dracu’ de pisăloagă bătrână, se văicărea Ada.

— Stăm claie peste grămadă, adăugă şi Muriel. Nu-i nimic. Atâta vreme cât n-o dă pe panta religioasă. E o experienţă, tu ce zici, Harry, scumpule?

Domnişoara Wearne se înroşi puţin auzindu-se astfel forfecată, dar nu se simţi ofensată. Se aştepta să fie dispreţuită de asemenea bădărani, incapabili să înţeleagă tot ceea ce depăşea experienţa simţurilor. Dar era descurajată la perspectiva de a petrece săptămâni la rând în compania lor. Era mult prea obosită şi prea nervoasă ca să adoarmă pe loc, dar o cuprinse somnul înainte ca ei să se fi întors, cu mâna încleştată pe marginea de lemn a cușetei de sus, ultimul ei gând înainte de a se cufunda în vise fiind îngrijorarea de a coborî pe scară a doua zi dimineaţă. Dimineaţa, stewardul îi aduse o ceaşcă de ceai şi o ajută să se dea jos. Cele trei femei protestară, foindu-se.

— De ce ne-ai trezit? se plânse Iris, dar fără rezultat, căci

domnişoara Wearne hotărâse să meargă la micul dejun în prima serie.

Areopagus avea puţin tangaj, dar domnişoara Wearne nu se simţea cu nimic mai rău decât de obicei. Stowarzii o conduseră la o masă unde dădu peste doamna englezoaică cu familia. Erau cu toţii ciudat de sfioşi şi nu făcură nici o încercare de a lega conversaţie cu domnişoara Wearne. Mama îi muştruluia pe copii de fiecare dată când aceştia erau neastâmpăraţi. Îi frământă ceva, deduse domnişoara Wearne, surprinzându-l pe tată cu privirea în gol, pierdută, cu gândul probabil la mii de kilometri depărtare.

Îi plăcea sala de mese. Era mare fără a fi copleşitoare, avea nişte coloane înalte în stil ionic şi un mic balcon semicircular pentru orchestră. Domnişoara Wearne nu avea mare poftă de mâncare şi când stewardul – un tânăr vesel care parcă nu se răsese în ziua aceea – veni să le ia comanda, ea ceru compot de fructe.

Era cu faţa spre pupa, aşa încât îl văzu cum scotea cu degetul nişte prune uscate şi nişte caise dintr-un castron pe o farfurie. Îi puse farfuria în faţă, zâmbind, dar domnişoara Wearne, simţind că i se face puţin greaţă, o refuză.

— Nu, nu-mi plac fructele acestea. Îmi puteţi aduce şuncă şi roşii?

De astă dată îl urmări pe chelner cu o vagă presimţire, iar acesta, bineînţeles, ca să scape mai repede, privi precaut împrejur ca să vadă unde se afla ofiţerul şi mută pe furiş pe farfurie o roşie şi un cârnat din nişte resturi de dimineaţă.

— Sunt reci, îi spuse domnişoara Wearne. Du-te şi adu ceva cald de la bucătărie.

Băiatul zâmbi, dându-şi seama că fusese prins şi dispăru la bucătărie. Englezoaica se încrunta dezaprobatoare la aparentele moşturi pe care le făcea domnişoara Wearne. O să vină şi rândul ei, gândi ea îngăduitoare.

Era o zi rece, posomorâtă, care trecu foarte încet pentru domnişoara Wearne. Nu avea chef să meargă la nici unul din cele două baruri. Barurile, în mentalitatea australienilor din generaţia ei, erau rezervate exclusiv bărbaţilor. Nu ştia să înoate, să danseze sau să joace bingo. Se simţea singură într-un fel cu totul aparte, căci se plimba prin mulţimea de oameni; îşi bea supa caldă la ora unsprezece; lua dejunul cu indivizi care

nu-i adresau nici un cuvânt, afară de: „Bună, nu-i aşa că-i frig?” Dormea puţin după amiaza; stătea în holuri, alegea o carte din bibliotecă; lua cina; cumpăra timbre; citea ziarul de pe vas şi mergea cu toţi ceilalţi la exerciţiile de salvare. Dar în tot cursul unei zile nu scotea mai mult de vreo două sute de vorbe, majoritatea cărora se adresau stewardului în sala de mese.

Cele trei femei din cabină se îmbrăcau, se dezbrăcaţi, se spălau pe dinţi, căscau cu gura până-n tavan, îşi tăiau unghiile de la picioare, îşi puneau părul pe bigudiuri, fumau, pălăvrăgeau între ele, trânteau uşile, pierdeau cheia, o găseau – toate acestea fără a adresa un singur cuvânt domnişoarei Wearne. De parcă nici n-ar fi existat: era o cantitate neglijabilă.

Bărbaţii lor apăreau în cabină în orice moment din zi sau din noapte. Băteau la uşă, dar asta nu însemna nimic și intrau oricum.

Domnişoara Wearne era la cinema şi se uita la un film despre un divorţ. Ceva amuzant, pe semne, căci publicul râdea din când în când. Însă domnişoarei Wearne nu-i spunea nimic – nişte oameni foarte elegant îmbrăcaţi, neobosiţi, deschizând şi inchizând mereu uşile într-un apartament luxos de dimensiunile unui stadion, făcând bancuri la telefon, flecărind despre adulter de parcă n-ar fi fost cu nimic deosebit de un sărut. Se termina „cu bine”.

Ceea ce dorea şi aştepta domnişoara Wearne erau zile însorite şi o mare calmă, când ar fi putut şedea într-un şezlong pe punte şi privi la lumea care se plimba agale, schimbând câteva cuvinte cu cineva şi păstrându-şi forţele pentru momentul când ajungeau în porturi străine. Dar urmară câteva zile prea reci şi furtunoase pentru a sta pe punte, iar în holuri nimeni nu vorbea cu ea. Trebuia să se tot mute dintr-un loc în altul, lucru care o obosea peste măsură. N-avea pace nici măcar în cabină. Parcă femeile se aflau acolo ori de câte ori domnişoara Wearne ar fi vrut să stea liniştită sau să se odihnească. Zgomotul părea că nu încetează nici o clipă, scărţâitul cheii şi monotona bonomie a lui Harry:

— Bună, bună, bună! Cum ne mai simţim astă seară?

N-avea încotro. Domnişoara Wearne nu putea să-i sufere, iar ei o să-i strice călătoria.

Cu o zi înainte de a ajunge la Fremantle, se întoarse în cabină, după ce luase cina, şi le găsi pe cele trei femei, pe Harry

şi pe steward stând neajutoraţi. Femeile erau furioase şi necăjite.

— Mi-a nenorocit sandalele şi rochia galbenă, se plânse Muriel.

— Nu-i bine deloc, spuse Harry. Şi aşa am înghiţit destule în călătoria asta.

Stewardul ridică receptorul din furcă, cu un gest de neputinţă.

— Am să vorbesc cu administratorul.

— Nu-ţi mai pierde timpul, îl sfătui Harry. Nu-i bun de nimic.

— S-ar putea să ne îmbolnăvim cu toţii, mormăi Ada nemulţumită. Ce indivizi murdari, meridionalii ăştia.

Un ofiţer intră în cabină, privi în jur şi-şi frânse mâinile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el şi se porniră cu toţii să-şi verse nemulţumirile.

— Uitaţi-vă la rochia mea galbenă. Ia uitaţi-vă – şi în cele din urmă ofiţerul lămuri cauza reclamaţiei.

— E o scurgere undeva. A inundat şi baia şi mi-a distrus sacul maro.

Nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenţie domnişoarei Wearne. Stewardul urla acum la telefon atât de furios, încât bătu odată cu pumnul în măsuţa ieftină de toaletă; cutiile zburară care încotro.

Domnişoara Wearne îşi suflă nasul şi înţelese pe dată că ceea ce inundase cabina nu era numai apă, care aluneca încoace şi-ncolo într-un şuvoi negru, după tangajul *Areopagusului*. Era urină. Ava o mică satisfacţie, bucurându-se de situaţia neplăcută în care se aflau ei şi de neputinţa stewardului şi a ofiţerului de a face pe cineva să-i ia în seamă.

Ofiţerul plecă şi se întoarse peste cinci minute cu un instalator care nu le dădu nici cea mai mică atenţie călătorilor, deoarece nu vorbea englezeşte.

— Mi-e teamă că va trebui să vă mut, spuse ofiţerul, scuzându-se, iar inima domnişoarei Wearne tresăltă de bucurie.

— Cu mine ce se-ntâmplă? întrebă ea.

Ofiţerul, în fine, o observă şi pe ea.

— Dormiţi aici?

— Da.

— Le vom aranja pe toate. Or să vină stewarzii să vă ia valizele. O cabina mai bună, prezise el nechibzuit.

Domnişoara Wearne hotărî că venise timpul sa se impună.

— Împreună cu cineva?

— Da, cu prietenele dumneavoastră.

— Nu-s prietenele mele, zise domnişoara Wearne, pe faţă, furioasă.

Cele trei femei acceptară situaţia, fără ceartă, căci si ele erau tot atât de nerăbdătoare să scape de domnişoara Wearne, pe cât era ea să fugă din mijlocul lor.

— Nu putem să vă oferim o serie de cabine –

— De ce nu? întrebă Ada. Vasul e pe jumătate gol.

— Da, dar multe cabine sunt rezervate de la Fremantle. explică ofiţerul.

Nu-l crezură şi el ştia asta.

— Am să văd ce se poate face, le asigură el.

În absenţa lui, femeile n-o mai băgară în seamă pe domnişoara Wearne. Ea îşi împachetă cele două valize, aproape fericită. Peste zece minute sosi un băiat şi întrebă:

— Cine-i pentru A 101?

— Cred că eu sunt, spuse ferm domnişoara Wearne. Băiatul îi duse valizele şi la vreo treizeci de metri mai spre prova bătu într-o uşă. O fată deschise. Părea de vreo şaisprezece ani, dar era destul de înaltă pentru vârsta ei. Avea un obraz în formă de inimă, plin de demnitate. Purta părul negru lung, legat la ceafă. Nu mai era nimeni altcineva. Era o cabină de două persoane. Fata tocmai scria o scrisoare.

O salută, cu un uşor accent american.

— O, bună, intraţi.

Domnişoara Wearne se împiedică în propriile ei valize.

Băiatul zâmbi forţat şi spuse:

— Atunci este totul în regulă, şi plecă.

— Aţi avut necazuri cu prima dumneavoastră cabină? întrebă fata.

După glas părea fată cultivată, dar domnişoara Wearne îi observă mâinile, frământându-se, trădând timiditate. Îi plăcu fata din prima clipă.

— A fost inundată, îi zise domnişoara Wearne.

— S-a stricat ceva?

— Sper că nu.

— Unde să vă pun valizele? întrebă fata, ridicând una din ele.

— Oriunde.

— Cred că preferaţi cuşeta de jos?

— Eşti foarte amabilă, îi spuse domnişoara Wearne cu sinceritate.

Întreaga călătorie îi păru dintr-odată mai uşoară. Nu se va certa deloc cu o persoană atât de drăguţă, decise ea.

— Am folosit-o eu, zise fata, dar am să schimb cearceafurile…

— Mă numesc Irene Wearne, spuse domnişoara Wearne. Am câștigat un concurs organizat de o revistă.

— I-auzi! exclamă fata, plăcut surprinsă. N-am cunoscut niciodată pe cineva care… n-am crezut că se întâmplă într-adevăr… Numele meu, îi spuse ea domnişoarei Wearne, este Debbie. Debbie Vertigan.

7

Avusese o dimineaţă încărcată, doi oameni trimişi pe uscat, în spital. Idioţii, îi califică Dempsey pe nedrept. Oare ce mai urmează? Mă întreb. Unul din ei plonjase în bazinul de înot când vasul tocmai se înclina şi nu calculase corect momentul. Căzuse şi era în stare de inconştiență. (Dar ce păzea al naibii echipaj care cică umplea porcăria aia? se întrebă Dempsey). Celălalt individ era un membru al echipajului care îşi rupsese amândouă picioarele în timpul exerciţiului cu bărcile de salvare. Barca de salvare coborâse brusc – o surpriză plăcută pentru toţi, conchise Dempsey cu cinism, căci porcăriile alea ruginiseră în gruie – iar mânerul sau cum naiba îi spun, se răsucise violent, tăind amândouă picioarele omului…

Pentru moment nu avea nimic de făcut decât să aştepte prânzul. Dempsey îl aştepta de pe acum nerăbdător. Luă de undeva o listă a călătorilor. Poate că ar fi plăcut sa aibă o companie. Sau poate că nu; la bordul lui *Opalescent* cunoscuse nişte plicticoşi fără pereche. Avea dreptul să invite călători să ia masa cu el. Niciodată nu-l refuzau, de parcă îşi închipuiau că li se face cine ştie ce onoare sau că mâncarea ar putea fi mai deosebită.

Pe listă nu părea să fie nimeni cunoscut. Nu se prea dădea în vânt după doctorii care călătoreau pe vas şi considera că-şi

făcuse datoria faţă de ei pentru două-trei săptămâni. Erau câteva sute de nume de persoane ce se îmbarcaseră la Sydney. Debbie Vertigan, citi el, care debarcă în San Francisco. Un nume neobişnuit şi Dempsey îşi aminti că cineva îl menţionase. După puţin timp îşi aduse aminte că un pacient cu un alt nume de familie spusese într-o doară:

— Pleci cu *Areopagus*? Aș fi vrut să vin şi eu! Vei întâlni-o, probabil, pe o nepoată de-a mea. E o fată foarte drăguţă…

„O fată foarte drăguţă”, era exact ceea ce-şi dorea Dempsey ca tovarăş la masa de prânz. Trimise un steward în cabina ei cu o invitaţie.

Undeva în subconştient i se întipări pentru o oră plăcuta perspectivă de a dejuna cu o fată atrăgătoare, genul colegiu, cu o exprimare foarte clară şi corectă, sau genul stenodactilografă. Fu puţin deconcertat când şeful de sală o conduse la masa sa, căci se dovedi a fi o fată de şaisprezece ani, pe deasupra tulburată de situaţie. Se purta de parcă ar fi îndeplinit o datorie primejdioasă.

— Bei ceva? sugeră el.

— Mi-e puţin cam rău, îi spuse ea decisă.

— E pur şi simplu din cauza nervilor, declară Dempsey. Oricum, porcăria asta de vapor nu se scufundă. Bei un gin? Un singur gin mic şi o să-ncepi să cânţi!

— Nu beau, îi spuse domnișoara Vertigan categoric.

— Eu am să beau, zise Dempsey. Am muncit ca un câine toată dimineaţa, *merit* o băutură. Ce-ai zice de o limonadă sau de o coca-cola?

— O, asta da, consimţi ea.

— Ei bine, slavă Domnului că ne-am înţeles! declară Dempsey în felul lui direct. Ia loc, te rog. Şi râzi puţin. Se zice că excursia e amuzantă.

Ea zâmbi prudent şi se aşeză.

— Nu ţi-am cunoscut tatăl. Din întâmplare am avut o conversaţie cu unchiul tău.

— Cred că-i cam greu, zise fata. Toţi unchii mei au murit.

— Nu-i cam mult? Un masacru de unchi! Atunci cine era cel pe care l-am cunoscut?

— Poate v-aţi înşelat.

— Nu, nu, am cunoscut pe cineva. *Şi sigur* mi-a spus: „Nepoata mea merge în călătoria aceasta”.

Fata ridică din umeri:

— Habar n-am. Nici măcar nu stnt australiancă.

„E timidă, asta e, gândi Dempsey. Cu atâția oameni în jur, cu vocea mea stridentă care o stinghereşte…”

— Cu ce te ocupi? întrebă el pe un ton mai coborât.

— Mă ocup? Am urmat liceul la Canberra. Tata se ocupă de politică.

— De ce n-au venit şi părinţii tăi pe *Areopagus*?

— Treburi urgente. Ştiţi. Zâmbi din nou, tot atât de prudent. M-au lăsat să-mi termin trimestrul şi am vrut să văd Singapore şi Hong Kong. Am un prieten la Hong Kong.

— Aha, spuse el, dezamăgit, fără motiv. „Nu era chiar aşa de neajutorată”.

— Un prieten prin corespondenţă, urmă fata. Asta e una din pasiunile mele.

— Şi te duci să vezi cum arată această persoană?

— Da – şi oraşul.

— O să fii dezamăgită. Persoanele care îşi fac prieteni prin corespondentă sunt nişte cretini. O, iartă-mă. Am vrut să spun că în general sunt oameni singuri şi asta înseamnă că ceva nu-i în regulă cu biata lor persoană.

— Îmi scrie scrisori încântătoare.

— Aici ai dreptate, recunoscu Dempsey. Vroiam să zic că media prietenilor prin corespondenţă nu sunt nici pe jumătate atât de drăguţi ca dumneata…

Ea se înroşi şi se foi stingherită.

— Ce mâncăm acum?

— Nu mi-e foame, îi spuse ea.

— Cum asta? o întrebă Dempsey cu asprime. Avea o foame de lup. Am să-ţi comand ceva. Răul de mare nu e numai în imaginaţie, deşi unii îşi închipuie că-l au. E ceva în legătură cu urechile. Unde stai? În ce cabină?

— Puţin mai jos, pe puntea A, A 101. Dar n-are importanţă. Mă simt bine. Am si încerc nişte miel, spuse ea ca să o dovedească.

— Cum îţi merge?

— Cu ce?

— Aici, pe vas.

— O, minunat, răspunse cu jumătate de gură şi lui Dempsey îi păru rău pentru ea, bănuind adevărul; singură într-un fotoliu,

într-un hol imens, prefăcându-se că citeşte o carte; prea tânără ca să meargă la baruri; nepotrivindu-se cu exhibiţionistii musculoşi din jurul piscinei.

— Învăţ dansuri greceşti, îl informă ea…

— Dumnezeule, ce eroic! Cunoşti multă lume?

— Toţi joacă jocuri de noroc, spuse ea, plângându-se.

— Şi de ce nu? Trebuie să-şi omoare timpul. Dar fata nu continuă disputa. Se vedea că nu e prea încântată.

— Băieţi vulgari? o chestionă el fără ocolişuri.

— Unii din ei.

— Vii la o mică petrecere? o invită el, sperând pe jumătate că o să refuze.

— Cu cine? se interesă ea.

— Ofiţeri secunzi, cea mai mare parte. Poate Tomazos, primul ofiţer. Vreo câtova surori, doamnele de la administraţie. O să se bea cam mult, dar e veselie.

— Da, dar *unde*?

— În cabina mea. Este voie, explică el, observând o vagă dezaprobare. Doamne, fetiţo, am înnebuni cu toţii dacă n-am putea să bem ceva împreună.

Ea chicoti, ascunzându-şi faţa.

— Spune-mi şi mie gluma, o rugă el.

— E caraghios felul în care îmi spui „fetiţo”. Ca un profesor de şcoală.

— Am să-ţi spun Debbie. Mi se pare un nume oribil, zise el deschis.

Nu-l întrebă cum să-i spună ea, dar adăugă:

— Foarte bine. Mulţumesc. La ce oră?

— La orice oră, oricât de târziu, după 8,30 diseară.

— Da, dar nu vreau să beau.

— Doamne, fetiţo, prea-ţi faci multe probleme! Ai nevoie să bei!

— Îmi place să fiu bine-crescută, ripostă ea cu răceală.

— N-are rost cu ofiţerii secunzi, o sfătui el.

La jumătate de oră după prânz coborî în cabina ei, ducându-i pilulele contra răului de mare, duhnind a gin, cu soarele în faţă. Spera, fără nici un motiv, că n-o va găsi acolo.

Dormea. Dempsey o privi, întrebându-se dacă să o trezească. Se gândea că se va face tare frumoasă peste câţiva ani, dar chiar în momentul acela Debbie se trezi. Era surprinsă,

ruşinată şi puţin şocată, de parcă l-ar fi prins făcându-i ochi dulci.

— Mă simt bine acum, îi spuse ea.

— Bine, în caz că o să mai ai nevoie.

— Cât costă?

— Nimic. Face parte din politica companiei greco-australiene ca să te ferească de boală.

Dempsey luă tura de seară în cabinetul medical, în timp ce doctorul Zafiropoulos făcea vizite în cabine, astfel ca amândoi să se poată pregăti pentru petrecere. Parcă era un făcut, atunci când Dempsey vroia să termine repede, se prezentau o mulţime de călători, aşteptând un tratament. Sora Eleni lucra alături de el, aproape fără să scoată o vorbă.

Ultima pacientă în seara aceea era o tânără de vreo douăzeci şi trei de ani şi Dempsey presimţi exasperat că o să aibă de furcă cu ea. Avea o anume privire în ochi şi o anume încordare în întreaga ţinută. Era una din femeile care nu-şi pot masca senzualitatea debordantă, o fată care transmitea un curent electric fără să fie îmbrăcată sau machiată vulgar. De fapt avea o rochie modestă, albastru deschis, al cărei tiv ajungea, contrar modei, până aproape de genunchi. Dar văzu numaidecât că era pe deplin conştientă de sine. Parcă s-ar fi aprins semnale de alarmă în mintea lui: asta nu era bolnavă; în cel mai bun caz, voia să se certe cu cineva: era însetată de compătimire, dar aşa ceva el nu putea vindeca.

Îşi roti privirea, plină de interes, în jurul micului cabinet medical şi întrebă fără nici o introducere:

— Trebuie să rămână şi *ea* aici?

— Sora Kalogeropoulou este tot atât de competentă ca şi mine, spuse Dempsey.

— N-am nici un chef să fie şi ea de faţă, insistă fata fără să clipească. Ce dracu, nu există nimic personal?

— Sora Kalogeropoulou nici nu ştie prea bine englezeşte, zise Dempsey, un neadevăr care-o făcu pe Eleni să caşte gura, surprinsă, însă rămase tăcută.

— Dar o fi având ochi să vadă, nu?

Dempsey socoti că măcar cu asta putea să o oblige pe fată, deşi acest lucru îl făcea să se simtă jenat.

— Nu te superi, soră, nu? Nu mai e nimeni, cred? Ai putea chiar să pleci. Ne vedem peste patruzeci de minute.

— Bine, consimţi Eleni.

Dempsey o întrebă, la capătul răbdării, după ce sora plecase:

— Ce-i cu dumneata?

Fata aproape că se năpusti asupra lui:

— Cum adică, ce-i cu mine? Ştii foarte bine ce-i cu mine. De cum am intrat, mi-am dat seama că ştii. Şi mă dezaprobi pentru că e ceva sentimental.

Multă lume, probabil în special femei, îi vorbeau aşa lui Dempsey. Necunoscutele se aruncau direct în cele mai intime detalii ale propriilor lor vieţi, ale dificultăţilor lor sexuale, necruţându-l cu nimic. Aceasta reprezenta, după părerea lui, un semn al dezagregării societăţii. Aveau o nevoie disperată de ajutor, nu fizic, ci sufletesc, ca să le rezolve problemele de conştiinţă. Uneori devenea amuzant şi nicidecum tragic, să manevrezi astfel încât să nu te laşi sedus de o femeie, probabil o soţie bună, care nu era satisfăcută sexual, era mult prea speriată de latura socială şi aşa mai departe pentru a merge pe stradă să agaţe un bărbat, sau era poate prea cumsecade pentru a seduce soţul unei prietene. Dar doctorul – ei bine, el putea înţelege asemenea lucruri: ar fi păstrat secretul; era curat, nici un pericol de vreo boală şi, în general, simpatic… Era un lucru trist, o reflectare înfiorătoare a lamei de cuţit pe care stătea societatea. Câteodată, erau sincere până la nepăsare, începând să se dezbrace de îndată ce-l aduceau într-un dormitor. Nu se simţeau jignite când le refuza, iar el, fără nici o excepţie, le dădea sfaturi, cu sinceritate şi înţelegere.

De data aceasta începu:

— Să vedem atunci cu ce te-aş putea ajuta?

— Numai Dumnezeu ştie, zise fata candid. Am să-ncep să mă dezbrac. Ai ceva împotrivă? E cumplit de cald, adăugă ea ca din întâmplare.

Avea un corp superb, dar lui nu-i spunea nimic. Văzuse atâtea trupuri, şi pe acesta îl examină ca pe o problemă. Fata păstrase nişte chiloţi foarte scurţi.

— Poţi să-i scoţi tu, dacă vrei, propuse ea.

— Lasă prostiile, răspunse Dempsey tăios. Nu esti bolnavă, deci ce doreşti?

— Nu fi aşa, se rugă ea. Fii mai uman!

— Aşa sunt cei umani, zise Dempsey. Care ți-e povestea? o

întrebă el pe acelaşi ton supărat. Povestea dură, dureroasă, atât de neobişnuită încât continui să-ţi joci rolul. Să ţi-o povestesc eu?

— S-auzim, îl provocă ea.

— Aveai şaisprezece sau şaptesprezece ani, erai vioaie, stăpână pe tine, superioară, conştientă de puterea ta de seducţie şi urai pe cineva sau ceva – pe părinţi, societatea, şcoala, o prietenă care-ţi furase iubitul? Aşa că ai început o legătură cu acest bărbat făcând-o cât mai publică, aşa ca toată lumea să fie la curent, acea lume plicticoasă, morală, convenţională, sleită, pe care o disprețuiai. Un bărbat mai în vârstă, probabil, cu o soţie drăguţă, cu copii, cu limuzină, bine îmbrăcat, cunoscând restaurante bune, teatre, versat în probleme de sex şi altele. N-a fost greu pentru el să te convingă să-ţi dai jos chiloţii. Ţi-ai dat seama că asta ar putea s-o distrugă pe nevastă-sa, dacă ar afla. Desigur, la mijloc era dragostea, spuse Dempsey zeflemitor. Şi poate că într-adevăr te-a iubit atât de mult încât să-şi distrugă propria-i viaţă. De fapt te iubea aşa de tare încât te dorea crudă şi pe vremea aceea tu şi societatea n-auziserăţi încă de pilulă. Aşa că te-ai trezit cu burta umflată şi ai început să-l urăşti pentru că s-a întors înapoi la nevastă-sa, care l-a primit cu mare bucurie. Acum şase sau şapte ani societatea nu ajunsese în gradul actual de cloacă. Să faci un avort era privilegiul celor cu bani, nu al curvuliţelor de liceu. Aşa că ai lăsat copilul. Ce s-a întâmplat cu el?

Ştia, după sfârcurile sânilor, că avusese un copil. Ea pălise puţin, ca la un şoc, apoi începu să râdă nesigur:

— Te-am subapreciat. Îmi pare rău. Văd că ştii despre ce-i vorba.

— Dumnezeule, fetiţo, sunt doctor, dar de fapt cine nu ştie? Toţi se uită la televizor de la şapte ani. Dar ceea ce îţi închipui tu că e un lucru important, că-l faci mult mai bine decât bietele neveste bătrâne şi că e caracteristic pentru indivizii stăpâni pe sine din secolul al douăzecilea, nu-i de fapt aşa. Asta se întâmplă de când lumea şi pământul.

— Arătai ca un doctoraş de mahala mizeră, plecat în croazieră. Şi, când colo, vorbeşti foarte deschis. Îmi placi.

— Hai, las-o baltă, protestă Dempsey. Voi, biete fiinţe fremătând de sexualitate, de parcă asta-i ceva inventat de ziarul *Time* sau de vreun episcop englez radical… Oamenii au aceleaşi

probleme din vremuri biblice. Le-am văzut în Irlanda, fete nostime de la ţară, catolice, puse pe lista neagră. Acolo mai era şi Dumnezeu cu care aveau de furcă. Nu se văicăreau ca voi, astelalte. Se căsătoreau cu băiatul şi trăiau fericite până la adânci bătrâneţi.

— Tâmpitele! zise ea dispreţuitoare. Ce înţelegi tu prin „problema mea”?

— Eşti cam isterică, spuse Dempsey grosolan. Ia spune, care-i versiunea ta?

Fata începu să povestească:

— M-am căsătorit la şaisprezece ani. Da, cu un om mai în vârstă. Din partea mea, a fost cu adevărat dragoste. Am crescut citind *Pe aripile vântului*, nu raportul Kinsey. Am avui doi copii. Pe la optsprezece ani m-a părăsit. Aveam o prietenă care m-a ajutat. Aşa că m-am dus să locuiesc la ea. Dar era târfă şi a trebuit s-o părăsesc. Mi s-au luat copiii. Mă gândeam să dispar… ştii cum… peste bord… Aşa că am venit la tine.

Nu o crezu decât pe jumătate, deşi era ceva adevărat la mijloc. În realitate, era, probabil, şi mai rău, chiar mai urât decât în versiunea ei.

— N-ai mai mult de douăzeci şi trei de ani, remarcă Dempsey. Şi eşti drăguţă. Astea două la un loc nu sunt de lepădat.

— A, las-o moartă, protestă ea. Dacă am nevoie de popă n-am decât să trimit după el. Toţi îmi spun că sunt drăguţă, dar dacă-mi dau jos chiloţii, n-au nimic împotrivă. Nici eu, dealtfel. Nu sunt drăguţă!

— Ai un trup minunat şi, din punct de vedere fizic, o sănătate de fier…

— Adică tot ce-i trebuie unei fete?

— Exact. Deci de ce să faci o prostie?

Ridică din umeri:

— Altceva nu fac.

— Cum te cheamă, de fapt?

— Pauline. Celelalte nume nu contează.

— Ce doreşti? Oare poate într-adevăr să te vindece un doctor temporar de pe un vas? Pot să te ajut cu ceva, chiar cu o vorbă sau cu un sfat? Sincer să-ţi spun, vreau să mă duc la o petrecere.

— Ia-mă şi pe mine, se rugă ea. Ori una, ori alta, cerşi ea

fără ruşine.

— Îmi pare rău, Pauline. Nu e genul ăsta de petrecere şi nici eu nu sunt genul ăsta de bărbat.

— O să fiu cuminte… Dar n-are importanţă, zise ea dintr-odată, decisă… Când e prea cald, mă port ca o proastă. Începu să se îmbrace. Ce-ar fi să-mi dai nişte pilule?

— Nu avem piluie de astea.

— Hai, lasă-te de bancuri!

— N-o să-ţi fie de nici un ajutor.

— N-ai făcut totdeauna atâtea mofturi, îi spuse ea deodată.

Dempsey fu surprins şi încurcat.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ce-am spus. N-ai fost întotdeauna atât de plin de principii cu fetele la ananghie…

— Tu nu ai necazuri.

— Ba vezi bine că am, scumpule, şi sunt încântată de asta.

— Înţeleg.

— Repet, zise fata. Ador încurcăturile. Ador să le provoc.

Dempsey rămase tăcut.

— Nu eşti îngrijorat. Daniel Dempsey?

— Mă întrebam, îi spuse el, dacă să te pun să plăteşti consultaţia. Cred că am s-o fac. Te costă cincizeci de cenţi. Şi acum te rog să ieşi afară.

Spre surprinderea lui, ieşi.

— Am să mă întorc, ameninţă ea.

— O ştiu prea bine, răspunse doctorul.

Dempsey se duse în cabină ca să o aranjeze pentru mica sa petrecere. Invitase numai oameni care îi erau simpatici, nu indivizi de rang important. După o vreme, uită de fată, de Pauline.

Cele două infirmiere, Anna şi Sophia – care semănau precum între ele, cu feţele blajine, de culoarea ocrului, Sophia având un breton mic, negru – luaseră loc, timide, pe canapeaua mică, desfundată, din cabina lui Dempsey; se aşezaseră grijuliu, picior peste picior, şi aşteptau politicoase, gata să izbucnească în râs, când cineva o să le traducă şi lor, gata să se scandalizeze de acest nou doctor australian, atât de vesel şi de arătos, să ronţăie alune, să soarbă câte o înghiţitură de vin… Kristina de la biroul financiar, şedea pe braţul canapelei, cu foarte multă grijă, de parcă braţul era gata să se

rupă. Era înaltă, subţire, atrăgătoare, o fată onestă, înspre treizeci de ani, care dădea atenţie la tot ce spunea Tomazos, când acesta îşi făcu, în cele din urmă, apariţia. Sora Eleni se relaxa într-un fotoliu de răchită, purtând pe chip o expresie mai curând maternă şi satisfăcută. Mollon, ofiţerul secund australian, înalt şi solid, se servea şi servea şi pe alţii cu bere, Zafiropoulos împărţea pahare cu vin de Xeres şi cu whisky. Dempsey dădu redepe pe gât un pahar si comentă:

— Ce zi!

— Ce voia fata? întrebă sora Eleni.

— Ce te face să crezi că într-adevăr *voia* ceva?

— Am treizeci şi doi de ani şi sunt femeie. Şi eu doresc unele lucruri.

Râseră cu toţii, iar Dempsey îi spuse:

— Sper că nu doreşti ce dorea ea. E cam ţicnită, asta e.

— Asta a fost şi impresia mea, încuviinţă sora Eleni.

Tomazos veni târziu, în uniformă, cu atitudinea celui care mai avea încă datorii de îndeplinit şi anunţă, încântat:

— Până la urmă, facem escală la Adelaida.

Kristina se înroşi, păru descumpănită, chiar descurajată, dar îl iscodi, râzând:

— Nikolaos, ce faci tu pe punte?

— Joc cărţi, o asigură el prompt.

— Poţi să crezi sau nu, îi spuse Kristina, dar am şi organizat câteva excursii pentru mâine, pentru 290 de călători…

Se auzi o bătaie în uşa cabinei.

— Intră, strigă Dempsey.

Era fata, Debbie. O fracţiune de secundă rămase surprins, căci era îmbrăcată cu o eleganţă remarcabilă. „O familie bogată, trase concluzia Dempsey. Fără probleme. Ai naibii americani!”

Toţi se uitară la ea; era încă un copil, dar, evident, avea să devină, nu peste multă vreme, o femeie cu totul deosebită. Dempsey încercă, în zadar, să nu înjure:

— N-am dracului nici o limonada, trebui să recunoască pe tonul său cel mai ridicat. Ce-ai zice de-un vin de Xeres sau de nişte bere? Şi fata alese vinul.

Se aşează pe celălalt braţ al canapelei – cele două infirmiere chicotiră, căci se auzi un scârţâit amenințător – şi începu să vorbească cu Tomazos:

— O să-ţi placă la Hong Kong, îi spuse el. Am fost de multe ori, dar tot mă mai impresionează. Nu-ţi uita banii! O să-i cheltuieşti cât ai zice peşte!

— Dar la Bali? se interesă Debbie.

— N-am fost niciodată acolo, spuse prim-ofițerul. Apropo, tocmai citeam în cartea de pilotare despre ancorări. Vom fi nevoiţi să ancorăm la două mile depărtare…

Kristina se aplecă puţin şi, cu braţul drept, lung, atinse mâneca lui Tomazos:

— Nikolaos, trebuie să-ţi daţi o veste – nu ştiu, bună, rea. Părăsesc nava la Singapore.

Tomazos rămase uluit.

— Cum! Ce-o să ne facem fără tine, Kristina? Haos în biroul administratorului, prevăzu el într-un aparte către Debbie. Te-ai săturat chiar în halul ăsta de Demetropoulos?

— Nu, sigur că nu. Am avut multe neplăceri cu călătorii, dar acuma s-au terminat.

— Îmi pare rău, Kristina. N-o să mai am compania unei doamne graţioase la masa căpitanului.

— Mulţumesc, spuse ea repede. N-am încotro, Nikolaos. Dar nu spuse adevăratul motiv. E vorba de o slujbă pe o linie aeriană!

— Linie aeriană! protestă Tomazos cu umor. Asta-i trădare!

Dempsey, întrerupându-l, se adresă tuturor:

— Fiindcă veni vorba despre masa căpitanului, aseară a refuzat afurisita aia de supă şi vinul. Mie mi se păruseră amândouă foarte bune. Naiba să-i ia pe căpitani, îşi închipuie că sunt nişte zei poleiţi, conchise el. M-a pus la punct, de parcă ar fi fost director de şcoală, iar eu un biet şcolar, pentru că am dovedit că ouăle erau mucegăite.

Văzând că Debbie chicoteşte, Dempsey îi spuse:

— Dar l-ai văzut pe băiatul acela musculos, subofiţerul însărcinat cu disciplina? Un nătărău binevoitor, care are vreo 113 kilograme, dar nici un pic de minte în cap! Un steward pirpiriu a aruncat cu o scrumieră după el şi l-a lăsat lat! Bagă de scamă, era o scrumieră grea de aramă! Pe *Opalescent* aveam –

— A, nu! obiectă Eleni.

— Vezi? îi zise lui Debbie. Nici nu pot să deschid gura! Sora Eleni e la datorie! Totuşi, recunoscu el, e mult mai bună decât sora de pe *Opalescent*! Aleasă cu grijă, cu multă experienţă, nu

face uz de sex ca armă de luptă, şi-i gata să vadă bolnavii înainte ca aceştia să-şi dea duhul!

— Şi dreaptă şi corectă, propuse sora Eleni.

— Am să cânt ceva, anunţă Tomazos dintr-odată. Să nu mă întrerupă nimeni!

— Doamne! Am şi ajuns în stadiul ăsta? întrebă Dempsey.

Tomazos cânta bine. Avea o voce adâncă, din piept, și un gât gros care se înroşea puţin. Îl aplaudară după ce termină cântecul grecesc sentimental.

— Tom, se adresă el ofiţerului secund. Ţi-am cerut eu vreodată o favoare?

— Nu, răspunse Mollon numaidecât. Şi ar fi timpul s-o faci. Chiar înainte de a o formula, Nikolaos, răspunsul este: Da.

— Se pare că ştii despre ce-i vorba!

— Glumeşti, camarade, Dacă nu mi-as fi văzut soția de luni de zile şi dacă vasul s-ar îndrepta spre Adelaida…

— N-am crezut, spuse Tomazos mişcat, că australienii ştiu ce-i aia dragoste! Sport, da! Cai, da! Să conducă maşini, poate! Dar *dragoste*… Vă rog să mă scuzaţi acum că v-am asurzit. Sunt foarte ocupat. Am de încărcat mâine douăzeci şi două de automobile şi nu prea am spaţiu pentru ele. Debarcă şaptezeci şi cinci de persoane. Carburant, apă, cutii de marmeladă, poşta…

— Stai o clipă, Nikolaos! strigă Kristina şi ieşi după el.

Una dintre infirmiere spuse ceva în greceşte.

— Ce om simpatic, declară Debbie. Lipsit total de aroganţă.

— E o fată drăguţă, comentă sora Eleni. Păcat că o pierdem. Desigur, el nici nu bănuieşte…

Tomazos se întoarse.

— Doctore, e aici un călător –

— Cineva a încercat să se sinucidă, se auzi o voce. O fată s-a aruncat în piscină.

— Ştim noi foarte bine despre *cine* e vorba, nu-i aşa, soră Eleni? îşi dădu cu părerea Dempsey.

— Mă duc eu, spuse doctorul Zafiropoulos.

— A, nu, de mine are nevoie, mărturisi Dempsey.

Îi părăsi, grăbindu-se spre cabinetul medical. Infirmiera de serviciu dăduse primele îngrijiri victimei. Era tânăra Pauline. Dempsey n-avu altă soluţie decât să o interneze în spital. Călătorul era ferm convins că nu fusese un simplu accident.

„Astăzi e probabil ziua în care au neglijat să golească bazinul”, socoti Dempsey, cuprins din nou de iritare, căci bazinul era de obicei golit la apusul soarelui.

Apăru şi o prietenă a ei, iar Dempsey îi vorbi deschis. O chema domnişoara Reidy, şi era o femeie îndesată, destul de plăcută, de vreo treizeci de ani, cu păr blond, îngrijit, scurt şi drept.

— Sunt în drum spre San Francisco, îi spuse ea. Mă duc să mă angajez infirmieră – mă angajez de fapt în Canada, dar am vrut să fac această croazieră. Pauline are şi ea aceeaşi calificare dar se pierde cu firea. E puţin nimfomană, la drept vorbind, şi mereu se bagă în încurcături: rămâne între noi, a adus în cabină bărbaţi agăţaţi de prin baruri. Foarte jenant pentru mine. Unde m-aş fi putut duce? Şi i-am plătit biletul…

— Te-ai certat cu ea?

— E imposibil să nu te cerţi cu Pauline. Este un fel de *morală de situaţie*.

— Ce rude are?

— Un soţ, pe undeva!

— Crezi că e necesar să iau legătura cu el?

— Nu, spuse domnişoara Reidy, fără ezitare. Pierdere de timp. Oricum, e treaba administratorului, nu?

— Crezi că o s-o facă din nou?

— Da, dacă are ceva de câştigat din asta.

— Eşti foarte cinică.

— Ţin la Pauline. Ţin foarte mult. Înţelegeţi? Dar mi-e deloc teamă pentru ea.

— Unde a făcut şcoala de infirmiere? se interesă el prudent.

— Pe undeva prin Surrey, în Anglia.

— La Middle Hospital?

— Acolo, încuviinţă domnişoara Reidy.

Dempsey se întoarse la petrecere, care, oricum, era pe sfârşite.

Nu putea s-o lase aşa, să se ducă pur şi simplu la culcare şi să adoarmă. Se duse să vadă dacă Pauline e conştientă.

Şi era. Singura pacientă din secţia de femei. Palidă, plină de vânătăi, cu ochii injectaţi, se sili să zâmbească.

— Bună, Daniel. Eşti îngrijorat din pricina mea?

— Ţi-am spus să nu faci prostii.

— Asta-i condiţia mea permanentă. Poţi să-mi dai acum o

pilulă?

— Poate, dar ca să te facă să dormi.

Îi dădu un somnifer. Ea îi înhaţă mâna în care ţinea paharul şi i-o muşcă, făcându-l să verse conţinutul. Nu făcu nici un comentariu asupra gestului ei.

— Cât pot să rămân aici? întrebă Pauline.

— O zi, două.

— Ai văzut? M-am întors. Şi dacă o mai fac o dată?

— O să-ţi fie mult prea rău ca să-ţi mai vină pofta.

— Mă simt bine:

— Pentru că-ți poartă alţii de grijă.

— Din iubire? Sau vrei să spui ca sunt iresponsabilă? întrebă ea. Era foarte alarmată de starea ei,

— Mai mult sau mai puţin, recunoscu Dempsey. Unii oameni preferă sa stea în spital. Nu se pot acomoda cu lumea. De obicei se târăsc înapoi în spitalele de boli mintale.

— Îi înţeleg, Daniel, crezi că sunt nebună?

— Cred doar că nu prea avea rost să cumperi un bilet pentru croazieră, spuse Dempsey.

Ea râse, dar începu să tuşească.

— Vroiam să plec în Canada. N-am să ajung niciodată acolo. Nu-mi place tusea *asta*, recunoscu ea îngrijorată. Părea sincer speriată.

— Te-a examinat vreodată cineva? întrebă el plin de presimţiri.

— Nu.

— Poate ar trebui s-o fac eu.

În timp ce o consulta, ea rosti epuizată:

— Am încredere să te las să mă examinezi când mă simt prea obosită ca să-mi mai pese.

Dar el nu-i dădu nici o atenţie. Se întoarse pe partea cealaltă când i se ceru şi era imposibil să nu remarci faptul că avea picioare frumoase. Le ridică puţin ca să dezbrace pijamaua urâtă pe care i-o dăduse infirmiera. Nu-i găsi nimic la plămâni.

— N-ai nimic. Culcă-te, Pauline, o sfătui el. Suferi, probabil, din cauza şocului.

De data aceasta păru chiar alarmată.

— Ia pilula, îi spuse el, şi culcă-te. O infirmieră va rămâne aici toată noaptea. Nu-mi da bătaie de cap, Pauline.

— Bine, consimţi ea. Poţi să pleci acum, îi zise, devenind

dintr-o dată furioasă şi-i întoarse spatele. Apoi îl întrebă: A venit Reidy să te vadă?

— Da, spuse el.

— Era speriată?

— Nu, zise Dempsey şi porni spre uşă.

— Daniel!

— Ce mai e?

Se răsucise din nou ca să-l poată vedea şi faţa-i era palidă, lipsită de senzualitate şi de dorinţă, aproape copilăroasă din cauza neliniştii.

— Mi-a fost frică.

— Fără nici un motiv, îi spuse el.

— Îmi pare rău de ce-am făcut, îl mărturisi ea.

Întors în cabină, Dempsey nu putu să adoarmă şi se simţi stânjenit din cauza agitaţiei. Îl necăjea faptul că i se deşteptau instinctele trupeşti pur şi simplu pentru că vremea devenise umedă pe măsură ce se apropiau de Australia de Sud.

Dădu pe gât o cantitate mare de whisky. „Târfa naibii! – gândi el dintr-o dată. Ţicnită caraghioasă! Pentru ce a făcut-o”?

8

Areopagus sosi în dreptul barăcii de tablă care reprezenta Portul Adelaida, la ora şapte dimineaţa. Cu o zi în urmă, în sudul Australiei se înregistraseră peste 100°F, iar pe uscat aerul mai era şi acum încins şi umed; termometrul se şi urcase la 75°F.

Tomazos aruncă o privire peste aripa dinspre tribord a punţii de comandă şi văzu douăzeci şi două de automobile noi, strălucitoare, aşteptând pe chei. Notiţele din ziare deveniseră realitate; greva luase sfârşit. Tot soiul de oameni ce-şi manifestaseră solidaritatea – îngrijitori, paznici, băieţi de lift şi securitatea portului, care sprijiniseră greva de douăzeci şi patru de ore a serviciului de urgenţă din port, îşi reluaseră lucrul. Cinci tancuri petroliere erau ancorate în afara radei portului Adelaida. Sindicatul muncitorilor portuari refuzase să le manevreze sau să manipuleze orice încărcătură periculoasă… Tomazos se întreba dacă se va ajunge la vreo schimbare. Porturile australiene erau notorii pentru haosul care domnea în materie de securitate. Caracteristic pentru îndărătnicia

australienilor era faptul că, atunci când în cantinele docherilor se proiectau filme despre securitatea în port, aceştia nu se urneau nici măcar patru metri spre şirurile de scaune, ci continuau să joace cărţi…

A fost primul care a coborât de pe vas. Funcţionarul de la firma de închiriat automobile l-a reţinut cu tot felul de formulare, explicându-i inutil că automobilul nu poate fi închiriat numai pentru cele sase ore cât rămâne *Areopagus* aici, ci trebuie închiriat pe toată ziua. Tomazos plăti şi îşi descărcă năduful conducând repede pe şoselele drepte şi înguste care parcă fuseseră construite de soldaţi în timp de război şi apoi abandonate.

În această parte a Adelaidei periferia nu era doloc frumoasă. Se compunea din cuburi de cărămidă şi de piatră, aruncate neglijent în iarba aspră de un galben tern, fără nici un copac pe o rază de kilometri întregi; doar ici şi colo câte o mână de flori. Majoritatea clădirilor erau urâte, nici una construită din lemn, după cum e obiceiul în Australia. Elaine îi spusese că în aceste locuri furnica albă distruge cheresteaua.

Oraşul tocmai se trezea din somn. Era construit pe o colină şi dincolo de terasamentele de cărămidă roşie şi de statuile de piatră ale lui George al V-lea şi ale colonelului Light, întemeietorul Adelaidei, culmile stâncoase ale lanţului Mount Lofty crenelau orizontul. În această dimineaţă toridă şi umedă culmile erau albastre, ca rotocoalele de fum de ţigară. Tomazos îşi urmă drumul în direcţia lor câteva mile încă.

La scară se afla o maşină pe care Tomazos nu o mai văzuse, tip sport, cenuşie metalizată, ca oţelul. Cam robustă pentru Elaine, gândi el, deşi părea foarte sprintenă.

Vâri cheia în uşă. Era singura cheie pe care o avea. Valizele şi cuferele din cabina lui erau nişte vechituri, ale căror încuietori nu mai funcţionau de multă vreme.

Totul îi dădea să înţeleagă, farfuriile, scrumierele, paharele de vin, poziţia scaunelor, dar el n-avea ochi pentru ele, căci sosise plin de dragoste, cu braţele încărcate de daruri de la Southampton şi Pireu, pentru Elaine şi pentru copii. Singurul lucru vădit în neregulă era ora. Unde să fi fost copiii? Mai era jumătate de ceas până să plece la şcoală.

— Elaine, strigă el plin de voioşie. Unde eşti, fetiţă leneşă? Se năpusti în mijlocul camerei,

Era în pat cu un bărbat.

Preţ de o jumătate de secundă îi apăru nespus de frumoasă, mult mai adevărată decât în fotografiile din cabină.

După aceea însă, şocul fu atât de puternic, de parcă l-ar fi spintecat cineva.

Ar fi fost mai suportabil, într-un fel chiar de înţeles, pâna la urmă chiar scuzabil, dacă situaţia i-ar fi fost adusă la cunoştinţă sub forma unor cuvinte într-o scrisoare sau la telefon, sau dacă măcar ar fi fost *singură*…

Dar şi ei erau tot atât de surprinşi ca şi el şi nu ascundeau nimic. I-a fost dat să o afle în chip flagrant, fără nici un menajament. Cel mai dureros lucru se dovedi a fi expresia din ochii Elainei – o strălfulgerare de lumină, şocul, dar nu din cauza vinovăţiei, ci din dorinţa ca, pur şi simplu, el să nu fie acolo, să plece; ca ea să poată continua. Dar expresia se schimbă cu viteza cu care tragi brusc o jaluzea, înlocuită fiind de îngrijorare, jenă şi teamă de violenţă şi scandal.

— Nikolaos! ţipă Elaine, şi se ridică puţin, aranjându-şi părul, pregătindu-se parcă cu întârziere să-l întâmpine. De ce n-ai dat un telefon? îl întrebă ea cu o logică absurdă.

Bărbatul începu să râdă. Era cineva pe care Tomazos îşi amintea să-l mai fi văzut pe undeva; la o petrecere sau la vreo masă; poate vreun vechi coleg de şcoală de-al ei! Nu, căci Elaine urmase o şcoală foarte bună, numai de fete.

— Unde sunt copiii? întrebă Tomazos dezgustat. Au să dea buzna în dormitor, să vadă asta?

— La mătuşa Elizabeth, îi spuse Elaine. Părea că nu prea avea experienţă în situaţii de astea, neştiind ce să facă în continuare, astfel că se limită să răspundă la întrebări.

— De ce nu pleci? Nu vezi că nu eşti dorit? spuse bărbatul, prinzând curaj, când îşi dădu seama de suferinţa lui Tomazos.

— Peter, taci din gură, spuse Elaine fără rost. Ce s-a întâmplat cu vaporul?

— Am făcut o escală să încărcăm nişte automobile. Credeam – dar Tomazos nu-i mai spuse ce credea.

— Îmi pare rău. Aş fi preferat să-mi fi telefonat, spuse Elaine, ca şi cum, chiar şi într-o mică măsură, era vina lui.

Parcă bărbatul acela nici nu se afla acolo. Se distrusese ceea ce era între Tomazos şi Elaine. N-avea nici un rost să încerce să mai repare ceva. Tomazos era mult prea copleşit de suferinţă

pentru a mai simţi mânia la care s-ar fi aşteptat. Ar fi putut să sfărâme totul în jur. Nu-i era frică de individul care părea, totuşi, un tip solid şi care ar fi putut şi el să-l doboare. Dar dorinţa lui era să fugă de aici, afară din această cameră cu perdelele trase, cu aerul încins de căldura de ieri şi cu mirosul stătut – de respiraţie, râsete şi sudoare de corpuri înfierbântate.

— Plec, zise Tomazos cu un tremur în voce şi îl răni ca o ultimă lovitură licărirea de uşurare din ochii Elainei.

Nu fusese cruţat deloc, nici măcar acum.

Elaine se dădu jos din pat, complet goală, astfel că putu să vadă pe coapse şi pe stomac urmele lăsate de eforturile dureroase cu care îi născuse copiii. Şi în spate apăru pentru o clipă bărbatul.

Tomazos ieşi afară din cameră. Auzi exclamaţia de satisfacţie neruşinată şi de amuzament a individului şi şuşoteala aprigă, izvorând din mustrarea de conştiinţă a Elainei.

„Nu fi atât de oribil. Mai târziu, implica tonul, ceva mai târziu o să putem continua!”

Ea se repezi jos pe scări după Tomazos, cu un capot vaporos, fluturând la spate, astfel că şi acum continua să-i amintească de lucrul oribil pe care îl făcuse mai înainte. De câte ori şi cu câţi, n-avea importanţă; ceea ce era insuportabil era că o făcuse, şi acea fulgerătoare mărturisire din ochii ei.

Stătea în uşă, foarte înaltă şi pe jumătate bronzată, o femeie cu care se însurase, o străină; o fată australiană mlădioasă, care, cu picioarele ei lungi, avea o înfăţişare atât de sportivă… Şi acum se prefăcea că se căieşte, spunându-i câteva cuvinte ca să-i aline durerea. Oare dorea să le păstreze pe amândouă – plăcerea adulteră cu bărbaţi străini, în timp ce soţul era plecat, şi căsătoria?

— Mă tot pisa la cap. Cu amabilităţi, atenţie, politeţe, pledă Elaine, abjectă o clipă.

Asta nu se potrivea deloc cu chicotelile batjocoritoare, pline de satisfacţie, auzite sus.

— Şi aşa se poartă cu toată lumea – le ia de braţ sau pe după umăr, aşa că de la o vreme nu-ţi mai dai seama. Sunt măritată de atâta timp, se scuză ea, ciudat, dar nu fără oarecare logică, încât uitasem că e întotdeauna un motiv la mijloc. Nu credeam că mai pot fi… interesantă.

Lui Tomazos nu-i prea venea să creadă asta privind-o şi

văzând-o acolo, foarte frumoasă chiar şi acum, în ochii lui.

Îi spuse rece, cu gura amorţită de deznădejde:

— Şi pe mine mă pisează lumea la cap – în vizitele pe punte, la petreceri, în baruri. Îşi închipuie că face parte din programul de distracţii. Au plătit pentru aşa ceva. Ofiţerul trebuie să se poarte drăguţ cu pasagerele.

Dar în cuvintele ei era ceva adevărat, o foarte mică porţiune care putea fi iertată.

— Ce ne facem? întrebă Elaine, de parcă se găseau amândoi la strâmtoare, la fel de neputincioşi.

Dar asta era prea mult pentru el.

— N-ai decât să faci ce dracu vrei, spuse şi plecă de lângă ea.

În automobilul încins, sudoarea îi curgea şiroaie. Nu privi înapoi. Abia dacă îşi dădea seama ce face. Ar fi vrut să urle în gura mare la Dumnezeu, dar la ce bun? Ca fiinţă umană, Elaine avea acest privilegiu, să facă ce vrea, să provoace suferinţă…

De fiecare dată când va auzi o glumă obscenă – şi Mollon avea tendinţa să povestească anecdote fără perdea – în faţa ochilor îi va apărea ceva în legătură cu această dimineaţă, făcându-l să sufere.

De fiecare dată când va vedea – pe ţărm sau pe mare – unul din acele filme groteşti – englezeşti sau suedeze, în care amanţi în pielea goală se întind languros pe un pat, într-o cameră urâtă, şi se plâng că lumea nu le înţelege frumoasa lor iubire, lui Tomazos îi va veni în minte realitatea adulterului. Camera cufundată în semiobscuritate, cu atmosfera înnăbuşitoare, cicatricele maternităţii, de data aceasta neluate în seamă; goliciunea ei, când se dăduse jos din pat, încă pângărită de alt bărbat; chicoteala lui batjocoritoare, chicoteala celui căruia puţin îi pasă… Ar trebui, reflectă Tomazos plin de amărăciune, să se facă filme care să aibă şi miros, pe lângă imagine şi sunet… Simţea, totuşi, o foarte mică îngrijorare pentru ea, victima unui oportunist atât de venal; căci un individ care era în stare să chicotească într-un moment atât de crâncen, o va privi, mai devreme sau mai târziu, ca pe o marfă uzată şi bună de înlocuit, ca pe o proastă care i-a dat tot ce a vrut.

O luă înapoi spre Port Adelaida, căci n-avea altceva de făcut. Era în jurul orei nouă dimineaţa. Unul dintre petrolierele ancorate în mare şi care acum se apropiau de radă era grecesc.

Cu mulţi ani în urmă, Tomazos făcuse parte din echipajul lui. Oamenii de acolo or sa vadă *Areopagus*-ul şi or să vină să-l caute.

Nu se simţea în stare să dea ochii cu ei şi se înfiora gândindu-se la această posibilitate. Mai era ancorat un vas comercial grecesc de 9 000 de tone. Era o navă foarte veche, ruginită, cu părţile de lemn despicate de atâta uzură; pasarelele erau aproape verticale şi putea să vadă cât de absurd de mică era puntea de comandă. La bord se aflau bidoane cu păcură, legate cu funii. Docheri australieni se îndreptau spre rampa de lucru. În arşiţa zilei, încărcătura dintr-o cală deschisă – mii de piei de oaie netăbăcită – duhnea. Un şir de conteinere pentru mărfuri, acoperite cu prelate, aşteptau pe chei. Nişte docheri dezveleau câteva conteinere în timp ce Tomazos se apropia și un om care folosea un electrocar cu macara trase o înjurătură, când nu izbuti prin manipulare să plaseze furca electrocarului în deschizătura respectivă. Ceilalţi oameni începură să râdă.

— Cine-i şeful? îl întrebă Tomazos pe un marinar.

— Căpitanul Athanassiadis.

— E la bord?

— Da, domnule. Azi e ziua lui, spuse marinarul.

Tomazos nu-l cunoştea pe acest căpitan. Se urcă la bord. Îl ului aspectul dărăpănat al vasului. Avea o înclinare evidentă spre babord, deşi asta putea fi rezultatul repartizării încărcăturii.

Ofiţerul secund se afla pe punte, un om înalt, mucalit, cu tocurile scâlciate. Observase privirea rapidă pe care Tomazos o aruncase asupra punţii de comandă – foarte veche, mai veche ca cea de pe *Areopagus*, gata gata să se desfacă, şi care avea aproximativ dimensiunea unei bucătării de cartier. Barele ei Flinders de bronz şi sferele colorate arătau ca într-un muzeu naval. Timona era de alamă şi avea multe cavile şi, într-o fantă specială, se găsea un topor, gata pentru lupta cu focul sau „pentru orice altă eventualitate”, completase ofiţerul secund.

— Am avut o traversare grea, îi spuse ofiţerul secund lui Tomazos. Un vânt cu viteza de 75 de noduri a produs spargerea unor conteinere, provocând o înclinare de 30º. Asta a forţat nava să se careneze pentru o bună bucată de vreme din cauza mării agitate – astfel că un număr de cabluri de oţel au plesnit. A izbucnit şi un foc, iar al naibii sistem automat de siguranţă în

caz de inundare era cât pe ce s-o scufunde… Veniţi să-l cunoaşteţi pe căpitan. E ziua lui de naştere.

Căpitanul Athanassiadis era prea tânăr ca să fie căpitanul unui vapor de 9.000 tone; un om subţirel, cu o fire calmă, şi cu o voce foarte liniştită.

Cabina lui era de modă veche, dar confortabilă, cu frigider, o bibliotecă plină de cărţi de navigaţie şi un dulap umplut cu sticle şi pachete. Din cabina alăturată venea zvon de glasuri de copii şi vocea unei femei care îi dojenea.

— ’Neaţa, domnule Secund, îi salută el. Pe cine ne-ai adus?

Urmară prezentările şi strângerile de mână. Veni şi al treilea matroz, un bărbat foarte tânăr, cu barbă; purta un pulover şi nişte pantaloni cenuşii.

— Gata de plecare, domnule matroz? se interesă căpitanul Athanassiadis.

— Cam pe la amiază, căpitane,

— Atunci avem timp de un păhărel, propuse căpitanul. E ziua mea.

— Aveţi soţia şi copiii pe vas? îl întrebă Tomazos.

— N-am încredere să-i las la Pireu! zise căpitanul şi râseră cu toţii.

Veniră şi alţi ofiţeri, toţi, foarte tineri şi puţin intimidaţi de Tomazos, care stătea într-un scaun colţar capitonat, în formă de L.

Începură să bea.

Nimeni nu-l întrebă pe Tomazos ce căuta acolo. Apăru şi un preot şi, după o oră, reprezentanţii autorităţilor portuare, apoi agenţii; şi peste o jumătate de oră, un ofiţer de pe un petrolier, în permisie. Se făcură prezentările, explicându-se că era ziua căpitanului. Tuturor li se dădu de băut. Şi căpitanul povestea fiecăruia despre pagubele provocate de furtună, despre cărţile din mica bibliotecă publicate ilegal şi cumpărate la Keelung, despre nevastă şi copii. Şi ceilalţi, la rândul lor, povesteau unde merg şi ce fac… Soţia şi copiii nu-şi făcură deloc apariţia.

În tot acest timp, vocile acestor oameni buni şi oneşti şi alcoolul dat pe gât îl făcură pe Tomazos să mai uite de experienţa de umilinţă şi disperare. Dar îi revenea în auz şi în faţa ochilor, de îndată ce glasurile se potoleau; bărbatul acela vulgar şi cu o mustaţă roşcată, mâinile lui care se plimbaseră pe trupul Elainei… Era insuportabil, şi mâinile lui Tomazos se

strânseră cu o tensiune dureroasă. Mai multă, mai multă băutură! Dacă n-ar fi avut nimic de ce să-şi aducă aminte, ar fi fost altfel, suportabil, o experienţă neplăcută şi cu asta gata!

Dar atâtea lucruri îi veneau în minte – nu numai simple clipe erotice sau dorinţe satisfăcute în acelaşi pat, ci momente de haz, imensa îngrijorare când aştepta la spital ca ea să nască. Picnicuri, pregătirea grătarului, mii de mese luate împreună, plimbări cu barca cu pânze, înot, contemplarea stelelor pe care i le explica, săltatul copiilor pe genunchi… Şi, totuşi, mesajul pe care-l citise în ochii ei, într-o străfulgerare, fusese: „pleacă, nu-mi strica plăcerea cu el!” *T*oate celelalte lucruri nu au însemnat nimic, au fost doar trecere de timp, în aşteptarea acestui lucru… Şi poate că partea cea mai amară a semnalului spunea: „Aşa sunt eu, de aceea îmi place acest bărbat. Sunt necioplită, în călduri, tot atât de vulgară ca şi el; nu eram fecioară când m-am măritat cu tine; vai, cât de absurde erau dezmierdările tale tandre! Îţi închipuiai că o femeie cu un trup dornic de senzaţii, care gustă viteza, emoţiile şi riscul, aştepta doar să apară un ofiţer de marină grec, mic şi gras?”

Gândurile chinuitoare despre prefăcătoria ei şi despre umilinţa lui continuau la nesfârşit. Aveau să-i umple multe ore din zi şi din noapte. Băutura îi făcu puţin mai bine, fără îndoială. Să mai bea atunci!

— Doamne, ce căldură, spuse el şi până şi acest cuvânt îi evoca imagini intime ale Elainei. Cât e ceasul?

— Unsprezece fix, i se răspunse.

— Doamne sfinte, ridicăm ancora la amiază!

Le strânse mâinile, erau băieţi buni, îi salvaseră ceva din această zi îngrozitoare.

Tomazos se urcă la bordul lui *Areopagus* şi lumea se schimbă dintr-o dată. O simţi în ochi şi în nări. Acum toată lumea îi apărea potrivnică, în cel mai bun caz o să râdă de el. (De câte ori? Gura ei senzuală, subţire, mare şi rece, arzând când săruta mustăţile acestui nemernic, umărul lui gol, pieptul lui. Şi lunga înşiruire de cuvinte – a început oare cu „Nu” sau „Sunt măritată”; care fusese drumul vorbelor de convingere şi de înşelătorie de atunci şi până când ea se dezbrăcase şi balanţa se înclinase în favoarea lui: „Grăbeşte-te, îndată se întorc copiii de la şcoală… El? Oh, la dracu, cu toţii greşim. Un grec mic şi grăsun. Nu, dragule, nu-i bogat. Nu-ţi face

probleme. Strânge-mă mai tare, Peter, fii brutal cu mine!”)

Pasagerii se înşiruiau de-a lungul parapetelor – era foarte târziu – năduşiţi şi topiţi de oboseală: cea mai ridicată temperatură din Adelaida îi storsese şi pe ei de vlagă. Şi mirosurile – erau de când lumea şi ar fi trebuit să-i fie familiare, dar nu le remarcase până acum: diverse uleiuri, mirosuri de mâncare, de lemn vechi, de vopsea şi de oţel. Nava. A lui. Cel puţin avea asta! Pe punte, Mollon observă:

— Dumnezeule, Nikolaos, ai descoperit în fine berea australiană!

— Ce vrei să spui?

— Eşti beat, amice, ce mai vorbă!

— Ce-ţi pasă?

— Mie nu, amice. Poate căpitanului?

— Care-i situaţia?

— Suntem la fix. Ridicăm ancora în patruzeci de minute.

— Bine, spuse Tomazos violent. Cu cât o ştergem mai repede din oraşul ăsta îngrozitor –

— Ce mai e şi asta? Ce are Adelaida?

— E un oraş urât şi vulgar.

— Oho, chiar aşa?

— Şi cretin. Cretin, urât şi o porcărie!

— Cristoase, Nikolaos, exagerezi! Nu desfiinţa chiar aşa sărmanul oraş! Berea e de vină!

— Să nu mai aud de ţara asta şi de oamenii ei…

— Ia stai o clipă. Ai chef de cafteală sau aşa ceva?

Te deranjează persoana mea?

— Tot ce-i australian!

— Da’ păi ai vreo şase sute la bord, remarcă Mollon.

— Gloată vulgară, înecaţi în bere şi în bingo.

— Hei, ia ascultă, amice, nu prea-mi place asta – începu Mollon furios.

Căpitanul Vafiadis venise pe punte. Nu şi-au dat seama dacă auzise acest dialog. O barcă cu motor făcea mare zgomot în apă şi vocile de pe chei aclamau, deşi de această dată nu era decât o mână de oameni. Mollon devenise acum vădit ostil, de unde înainte era foarte prietenos.

— Ai avut norocul să-ţi vezi soţia? se interesă căpitanul.

— ’Mda, spuse Tomazos printre dinţi. Am văzut-o. Şi simţi, prin vălul tulbure al alcoolului, că erau şocaţi si că înţeleseră.

Ştiau, mai mult sau mai puţin, de păţania lui.

Peste o jumătate de oră manevrau în fluviul Torrens si căpitanul Vafiadis dădu comanda:

— Ofiţer de cart, fă un ocol.

— Foarte bine, domnule, răspunse Tomazos. Timonier, 25’ tribord.

Aceasta însemna că *Areopagus* trebuia să ocolească în semicerc, spre tribord.

— Nu spre tribord! strigă tare căpitanul. În cealaltă direcţie, spre babord.

Tomazos, foarte zguduit de faptul că ordinul său fusese contramandat de căpitan, îl ascultă, totuşi, pe şef.

— Timonier, la travers… Babord 20’.

După ce făcură ocolul, Tomazos văzu de ce greşise. Pe acea parte a râului era încă ancorat un petrolier. *Areopagus* ar fi trecut pe lângă el la numai nouă metri, dar partea groaznică era că, fiind atât de supărat astăzi, nici măcar nu-şi dăduse seama de prezenţa petrolierului.

Al treilea ofiţer, Makris, se găsea şi el pe puntea de comandă şi era uluit, neştind încotro sa privească. Tomazos nu mai fusese astfel mustrat, dar nici nu mai făcuse vreodată asemenea eroare.

— S-ar părea că nu eşti treaz, domnule Tomazos, zise cu răceală căpitanul Vafiadis şi părăsi imediat puntea.

Tomazos, care niciodată nu purtase pică oamenilor cu care lucra, îl urî în clipa aceea pe căpitanul Vafiadis. Căpitanul ştia al naibii de bine că neatenţia îi fusese provocată de deprimare, nu era nevoie să mai pună paie peste foc.

— Fir-ar al dracului! zise el cu voce tare, stingherit. Babord sau tribord, ce mare diferenţă?

Dar îl durea, căci Makris va povesti întâmplarea ca pe o bârfă palpitantă. Mai rău, timonierul era Yannopoulos, un om agil, de vreo patruzeci şi mai bine de ani, cu faţa de culoarea nucii, un marinar foarte bun, calm, care nu-şi ieşea niciodată din fire, un om de totală încredere, cu care era foarte plăcut să lucrezi.

Era vina ei, a Elainei. Tot ce avusese valoare şi pe ce pusese preţ înainte era acum privit cu stânjeneală şi neplăcere. Nu că Yannopoulos s-ar fi apucat să bârfească, dar putea să piardă o parte din încrederea oamenilor. Makris, tânăr şi plictisit, o să

clevetească şi, aşa de la unul la altul, o versiune înflorită va face ocolul vasului. S-ar putea chiar să devină un comentariu obişnuit în anumite momente, când erau nemulţumiţi de ordine, de pildă:

— Primul ofiţer? A, da, n-avea nimic până ce a prins-o pe nevaslă-sa cu un tip. De atunci se comportă cu totul neaşteptat, aşa că ai grijă…

Se ascunse de ei în cabină – care se găsea la câţiva metri în spatele punţii de comandă. Era o cabină mică şi îngrijită, de vreo patru metri jumătate pe trei metri şaizeci, dar care acum putea deveni foarte uşor o carceră. Înăuntru se aflau o cuşetă, un dulap de haine, un radio cu tranzistor cumpărat în Japonia, o măsuţă de toaletă şi o chiuvetă. Cabina avea o uşă care, în mod normal, în timpul zilei, stătea larg deschisă, intrarea fiind mascată numai de o perdea. Acum, Tomazos închise uşa. Nu se mai atinse de sticla de whisky, căci intra din nou de serviciu peste câteva ore. Soarele încinsese cabina şi aerul era înăbuşitor. Tomazos se întinse în cuşetă aşteptând să se scurgă orele.

O furtună cu trăsnete se porni să bubuie deasupra capului, şi când vasul părăsea fluviul intrând din nou în Marele Golf Australian, valurile izbiră nava şi *Areopagus* incepu să se clatine şi să trepideze.

Intră în tură şi observă cu satisfacţie că marea avea culoarea ardeziei şi munţi mici de apă se mişcau pe suprafaţa ei… Pe bord nu se afla nimeni în afară de Yannopoulos, care îl salută politicos. Niciodată nu se înjghebase prea mare conversaţie între ei – ar fi fost inutil, amândoi erau perfect sincronizaţi – dar, de data asta, Tomazos se simţea cam încurcat. Şi obosit. El, care nu ostenea niciodată, îşi dădu seama că ziua aceasta îl sleise, îl istovise pentru totdeauna.

— O fixez pe pilotul automat, îî spuse el timonierului care învârtea roata ce acţiona cârma prin sistemul telemotor.

Tomazos fixă maneta de control la „oprire”, deschise principalele butoane şi, cu ajutorul timonei, aduse cârma în travers. Apoi deschise supapa de ocolire a sistemului hidraulic telemotor, astfel că Yannopoulos nu mai avea nimic de făcut. Potrivi maneta de control la indicaţia „manual”, aşa că *Areopagus* se afla acum sub controlul pilotului automat acţionat manual. Stubili nava pe direcţia dorită, adică 272 şi fixă maneta

de control la „Automat”. *Areopagus* urma deci să parcurgă de la sine distanţa celor 1348 de mile până la Fremantle, cu condiţia ca Tomazos să facă unele mici modificări la „regulatorul de stare meteorologică” şi la „aparatul de corecţie al timonei”, două regulatoare de oprire a mişcării, indicând în sens invers acelor de ceasornic, pe o scală gradată de la 0 la 6, şi care ţineau cont de starea mării. Acum marea era agitată şi potrivnică, aşa că Tomazos, având în vedere acest lucru, precum şi încărcătura şi direcţia de navigare a vasului, făcu o corecţie de cârmă. Făcu astfel ca să lase o porţiune de cârmă „iniţială”, care să permită un anume grad de cârmă „de întâlnire” atunci când nava va reintra în cursa ei. După un timp cercetă diagrama ce se găsea în camera hărţilor şi pe care se înregistra cursa navei.

Harta avea douăzeci şi şapte de metri lungime şi asigura o înregistrare neîntreruptă a cursei navei pe timp de treizeci de zile. În partea din stânga jos a hărţii se aflau patru zone, fiecare reprezentând sectorul unei curse de 90°. Restul hărţii era împărţit în nouă diviziuni principale, fiecare de 10º, cifrele de la 0 la 90 şi de la 180 la 270 citindu-se de la stânga la dreapta, iar cele de la 90 la 180 şi de la 270 la 360 de la dreapta la stânga. Două peniţe erau acţionate de motorul repetitorului şi traversau suprafaţa diagramei, indicând cursa vasului. Peniţele „de zonă” treceau peste cele patru coloane din stânga şi arătau care şir de cifre era aplicabil la peniţa ce trasa cursa… Harta era împărţită în linii orizontale, fiecare linie reprezentând un timp de 10 minute.

Motorul repetitorului acţiona de asemenea un cadran indicator, care arăta direcţia vasului. Peste acesta era montat un indicator într-un brachet pivotant de deasupra echipamentului de control de pe punte (în care era adăpostită acea parte a dispozitivului dublu de pilot automat, acţionată de ofiţerul de pe punte). Acesta nu avea nici un rol în acţionarea pilotului automat, dar reproducea indicaţiile fişei busolei principale la scară mai mare. Amândouă aceste indicatoare arătau acum 272.

Zig-zagul lăsat de peniţe pe diagrama de înregistrare a cursei era strâmt şi egal pe margini, indicându-i lui Tomazos că făcuse modificările corect.

Echipamentul de control de pe punte, situat în timonerie, şi elementele mecanice din motorul de comandă al direcţiei erau

legate prin cablu împletit; prin mici impulsuri în acest cablu se transmiteau modificările de la echipamentul de control de pe punte elementelor mecanice, care acţionau supapa de transmisie a motorului de comandă a direcţiei.

Dacă *Areopagus* devia de la cursă în actuala pilotare automatâ, se punea în funcţiune indusul unui motor repetitor, care mişca rolele unui sistem de reglaj cu inel prin regulatorul de „stare meteorologică”. În felul acesta era activat indusul servomotorului şi, la rândul lor, prin rotaţie, şi inelele de urmărire ale cârmei şi acul indicatorului de la etrier. Pe lângă aceasta, el trecea inelele sistemului de reglaj prin „regulatorul de oprire a mişcării” al cirmei iniţiale, scurt-circuitându-i indusul pentru a-i stopa mişcarea…

Învârlirea inelelor de urmărire completa circuitele ce închideau contactele care controlau funcţionarea elementelor mecanice.

Jocul comenzilor era introdus în sistemul de reglaj cu ajutorul unui mecanism de oprire a mişcării, pe care Tomazos îl reglase, şi care controla reacţiile pilotului automat. Regulatorul „de stare meteorologică” se găsea în transmisia dintre motorul repetitorului şi rolele sistemului do reglaj. Acesta avea rolul de a împiedica ca devierile de la cursa vasului datorate condiţiilor meteorologice – vântului sau mării – devieri care oricum tindeau a fi corectate de însăşi stabilitatea vasului, să influenţeze pilotul-automat.

De fiecare dată când *Areopagus* deriva cu câteva grade, pilotul automat indica mişcarea, transmiţătorul se punea în funcţiune şi indusul repetitorului era acţionat. Acesta pornea rolele sistemului de reglaj punând astfel în funcţiune servomotorul. Servomotorul acţiona inelele „de oprire” ale cârmei, indicatorul cârmei şi propriile sale inele „de oprire”. Cind inelele „de oprire” şi rolele sistemului de reglaj ajungeau în poziţia lor relativă iniţială, servomotorul se oprea… Între timp, mişcarea inelelor „de oprire” ale cârmei antrena cârma, gradul de corecţie depinzând de mărimea devierii şi de reglarea mecanismelor „de oprire a mişcării”.

Atunci când capul vasului era pus din nou pe direcţia stabilită, busola giroscopică indica din nou mişcarea şi, odată ce *Areopagus* fusese stabilizat pe cursă, se încheia acţionarea inversă a echipamentului, agregatele se găseau în poziţiile lor

de „repaos”, iar motoarele în mişcarea de regim permanent.

Aceasta îi economisea lui Yannopoulos o mulţime de învârtiri ale roţii telemotorului, dar îi lăsa prea puţin de făcut.

Căpitanul Vafiadis veni pe punte. Tomazos se simţi stânjenit – si căpitanul, vrând parcă să-şi impună autoritatea, un lucru pe care poate fusese incapabil să-l facă timp de şapte ani – spuse puţin prea brutal după opinia lui Tomazos:

— Arată-mi ultima poziţie pe care ai făcut-o şi nu-ţi mai pierde vremea jucându-te cu flecuşteţul ăla prostesc, de parcă el ar fi în stare să ne facă toată munca.

Asta era absurd, căci compania nu prea părea să cumpere echipament „prostesc” şi, de fapt, pilotul automat era un aparat extrem de complicat şi de precis, capabil să facă „munca” lor cu cel puţin o fracţiune mai corect decât o făceau ofiţerii singuri.

Tomazos îşi dădu seama uşurat că, de fapt, căpitanul să nu fi luat poziţia lui *Areopagus* de îndată ce intrase de cart.

Cu toate acestea, căpitanul făcu o obiecţie:

— Am pierdut al dracului de mult timp cu încărcarea automobilelor alea.

De parcă escala de la Adelaida fusese ideea lui Tomazos.

— Vreţi să cer mărirea vitezei cu câteva noduri, domnule căpitan?

— Crezi că şeful mecanic o să ţi le dea?

Tomazos îşi dădu seama uşurat că, de fapt, căpitanul era îngrijorat de propria lui situaţie. Va fi în întârziere pe toată ruta Fremantle, Bali, Singapore, Hong Kong. Depăşise limita de timp cu mult înainte de a fi ajuns la Adelaida. Compania va reclama şi, mai grav, pasagerii vor face la fel, şi aceasta va submina infailibilitatea şefului, reputaţia sa de a sosi la destinaţie odată cu fluxul şi la ora precisă menţionată cu nesăbuinţă în prospectele Companiei… Pe Areo*pagus era* bine cunoscut faptul că şeful mecanic şi căpitanul nu se puteau înghiţi. Căpitanul Vafiadis avea oroare să-i ceară ceva acestuia, mai ales atunci când îşi dădea perfect de bine seama că domnul Bitsios i-o va refuza net.

Când Tomazos ieşi din tură la capătul celor patru ore, Kristina stătea la fereastra postului de radioficare.

— Bună, Nikolaos, îl strigă ea, căci altminteri, evident, n-ar fi observat-o, după cum n-ar fi observat pe nimeni altcineva,

Şi ea se afla acolo de douăzeci de minute, întreţinând o

conversaţie destul de dificilă cu ofiţerul de transmisie, pe care în mod obişnuit nu îl vedea mai des decât o dată pe lună şi atunci numai în trecere. Era un turc de vreo cincizeci de ani, foarte capabil, ceremonios şi politicos, iar Kristina discuta cu el ca să poată avea o justificare că este acolo când Tomnzos iese din cart.

— Ce faci, Kristina?

— Îi telegrafiez mamei.

— N-am ştiut că ai o mamă, spuse el.

— Toţi avem o mamă, îl mustră ea cu blândeţe. Şi a mea îşi sărbătoreşte mâine ziua de naştere.

„Foarte ciudat", gândi Tomazos o clipă şi apoi observă:

— Cunoşti pe cineva şi totuşi nu ţi-o închipui niciodată ca pe o fiică a cuiva – înţelegi ce vreau să spun?

— Perfect. Mă consideri ca pe o parte din această navă, o fată din biroul administratorului… şi când mă vezi altfel ţi se pare oarecum că greşeşti.

— Da. Cam aşa ceva, deşi, Kristina, tu eşti cu mult mai mult decât o piesă de funcţionare de pe *Areopagus*…

Stătea acolo dreaptă, tăcută, îmbrăcată foarte îngrijit în uniforma Companiei – fustă verde închis şi bluză verde deschis – într-un lung moment de stânjeneală. El nu-i spuse nimic, căci astăzi era lipsit de voioşie.

În cele din urmă, Kristina i se adresă ezitând, încurcată:

— Ştim cu toţii – adică eu – că ai un necaz. Şi îmi pare foarte rău.

— Nu e nimic.

— Eşti un om atât de bun.

— Li se-ntâmplă marinarilor… şi nevestelor lor.

— Îmi pare rău de cele întâmplate…

— N-ai ce-i face. Cam greu pentru copii, recunoscu el.

— Ai să primeşti o scrisoare, prezise ea, când vom ajunge la Bali sau la Singapore, şi vă veţi împăca.

— A fost mai rău decât atât, Kristina –

— Dar se poate repara, Nikolaos.

— Nu, spuse el. Nu se mai poate repara niciodată. N-aş putea să mai trăiesc din nou cu ea.

— Vai, ce trist! suspină fata. Dar asta o spui astăzi, Nikolaos. Timpul o să-ţi aline rana.

— E drăguţ din partea ta să crezi asta.

Fetei îi era imposibil să mai adauge ceva.

— Noapte bună, Nikolaos, nu uita că ai prieteni.

— Noapte bună, Kristina.

Tomazos se duse în cabină. Era încă umedă şi neconfortabilă. Ascultă un buletin de ştiri. Mai erau războaie şi ravagii, oameni cu necazuri mai mari ca ale lui. Îşi dădea perfect de bine seama că un prim ofiţer amărât nu poate să aibă secrete intime, fie că are sau nu prieteni. Fiecare cuvânt de-al său, fiecare gest, fiecare slăbiciune, toate obiceiurile or să-i fie de-aici înainte observate, discutate si analizate pe punţi, în camerele de gardă sau în baruri. La mese, stewarzii vor trage cu urechea la vorbele lui sau vor observa momentele lui de tăcere, relatându-le, probabil, cu înfloriturile de rigoare.

Dacă va fi „încordat”, faptul se va pune pe socoteala nervozităţii, iar dacă nu, se va putea trage concluzia că e complet dărâmat, că s-a dedat băuturii…

În toate gândurile astea nu o incluse pe Kristina, deşi simpatia pe care i-o arătase dovedea că bârfa ajunsese şi în biroul administratorului, adică pretutindeni…

Era extenuat, dar căldura înăbuşitoare şi caleidoscopul de impresii şi gânduri nu-l lăsau să adoarmă. Oare Elaine era şi ea trează? Era singură astă seară? Individul acela, Peter, o fi însurat? Probabil că da, se gândi Tomazos, acum, că-i venise acest lucru în minte, căci era trecut de treizeci de ani. Deci și alte persoane vor suferi. Dar Elaine? Îi era oare frică acum? Nu, Elaine era o femeie aparte, nu-i era niciodată frică. Doar gândul că s-a sfârşit cu căsătoria îi va tulbura, fără îndoială, liniştea sufletească. O aşteptau o mulţime de lucruri neplăcute, în cel mai bun caz conversaţii plictisitoare cu avocatul. Pe maică-sa, care era snoabă, o va jigni această dezonoare. Dar ceea ce-l jignea pe el era ceea ce văzuse, corpurile goale care se împreunaseră, strălfulgerarea de indiferenţă din ochi care precedase panica de a fi fost prinsă. „Du-te de-aici şi lasă-ne să continuăm!” În contrast violent cu tot ceea ce fusese până atunci.

N-avea nici un rost.

Trebuia să bea ceva.

Următoarele opt ore erau ale lui şi dac-avea chef să bea… Cealaltă sticlă de whisky se găsea sub cuşetă, neatinsă.

În durerea şi în disperarea sa, Tomazos bău zdravăn, apoi

puse sticla la loc, cât mai dosită, astfel ca omul de gardă care urma să vină să-l trezească la patru dimineaţa, să n-o vadă.

9

La douăzeci şi unu de metri sub punte, Dimitrios Retalis devenise peste noapte un om cu mult mai fericit.

Avea un prieten.

Keith Rajaratnam se îmbarcase la Melbourne pentru a-l înlocui pe marinarul rănit la Sydney de cisterna de gaz care explodase.

Politica Companiei greco-australiene era să aibă câţiva membri ai echipajului care să vorbească englezeşte, pentru pasagerii australieni, neo-zeelandezi, britanici şi sud-africani. Fetele din biroul administratorului, barmanii, doi-trei ofiţeri pe puntea de comandă. Dar sub punte, cei şaizeci de membri ai echipajului şefului mecanic erau toţi greci şi numai doi dintre ofiţeri o rupeau puţin pe englezeşte.

Rajaratnam era din Sângapore şi învăţase meseria de mecanic în marele port, al cincilea ca mărime în lume. Era indian de origine, dar ştia numai englezeşte. Dimitrios învăţase ceva englezeşte – destul de mult, îşi dădu el seama acum – şi, printr-o fericită coincidenţă, avea aceeaşi calificare tehnică ca Rajaratnam. Prin urmare, el a fost cel ales să-i arate tânărului nou venit măruntaiele lui *Areopagus*, să-l instruiască în legătură cu amplasarea si citirea corectă a aparatelor de măsurat presiunea aerului şi a păcurii din sala cazanelor, a telegrafelor cu sistem de distribuţie, cu punctele de ungere de-a lungul axului elicei de la babord, cu aparatele de măsurat şi supapele de control pe conducta de abur principală, cu supraîncălzitorul cu ochiurile de observaţie ale arzătoarelor, cu rezervoarele şi filtrele de ungere şi cu alte zeci de supape, conducte şi ventile.

Şi lui Dimitrios îi fu dat să afle că Rajaratnam asimila informaţiile foarte rapid şi profund. Parcă se născuse în sala maşinilor de la babordul lui *Areopagus*.

Era un tinerel mic de statură, îngrijit, destul de chipeş şi, lucru de mirare, părea întotdeauna curat, niciodată năduşit. Avea un simţ al umorului foarte dezvoltat şi, lucrul cel mai important, îl acceptase pe Dimitrios fără rezerve, nereuşind să-l

„identifice”, cum ar fi făcut pe loc orice alt european, vorbind greceşte sau altă limbă.

Juca zaruri cu Dimitrios şi-l învăţă şah. Era capabil să stea ore în şir la taclale şi, totuşi, alteori să spună, fără ca acest lucru să jignească: „Acum aş vrea să citesc cartea asta. „Te superi?” sau „Trebuie să scriu o scrisoare prietenului meu, aşa că te părăsesc pentru vreo jumătate de oră”,

— Când ajungem la Singapore, îi spuse el lui Dimitrios, am să-ţi arăt o mulţime de locuri. Mai frumoase ca Change Alley, deşi am putea merge şi acolo să facem troc cu negustorii, dacă ai chef. Îţi place curry de Madras şi satay malaez? Şi raţa chinezească friptă e foarte bună, în special cea din Canton… Tatăl meu ţine o prăvălie pe Serangoon Road… Ai văzut orhideele de la Grădina Botanică? întreba el, de parcă era cum nu se poate mai natural ca un marinar de pe un vas comercial să dorească să vadă aceste flori; şi lui Dimitrios îi plăcea să-l audă spunându-i toate astea.

Era de la sine înţeles că, dacă vor coborî cumva la ţărm, se vor plimba împreună, ceea ce îl umplea pe Dimitrios de încântare. Zilele şi obligaţiile pe care le avea de îndeplinit vor trece repede şi plăcut, n-avea nici o îndoială şi singura îngrijorare era legată de data plecării băiatului de pe vas.

Ar fi vrut să-l oprească pe Rajaratnam, să-l ţintuiasca locului, să încheie cu el un contract nescris pe un an, pe cincisprezece luni sau cât va fi nevoie.

— Cât timp rămâi cu noi? îl întrebă el.

— O, nu ştiu, Dimitrios, spuse Rajaratnam cu îndoială.

Mişcat că i se spusese pe numele mic, Dimitrios insistă:

— Dar cât ai dori să stai?

Nu dorea să se arate posesiv, avea doar nevoie să fie liniştit.

— O să mă dea afară la Pireu, prezise Keith râzând, şi o să mă înlocuiască cu un grec. E lesne de înţeles, remarcă el, fără îngrijorare, prea înţelept, ca de obicei.

— Dar nu se poate ca la Atena să te zvârle pur şi simplu.

— Sper şi eu că nu, dar n-am putut să mă angajez decât pentru această cursă.

— Trebuie să te lase să semnezi din nou contractul.

— N-ar fi rău deloc, consimţi Keith şi aceasta a fost deajuns pentru ca Dimitrios să se simtă încurajat: Rajaratnam nu mai stătea de vorbă cu nimeni, afară de el, Dimitrios, şi credea,

totuşi, că ar fi bine să se angajeze pe *Areopagus* şi pentru călătoria următoare. Asta, într-adevăr, însemna camaraderie.

Areopagus a rămas la Fremantle numai trei ore, spre enervarea unor pasageri care fuseseră informaţi că va sta şaisprezece ore – dar pentru Dimitrios a fost ca o vacanţă.

Hoinări împreună cu prietenul său prin vastul port ultim de escală. Nimeni nu-şi bătea joc de ei. Stewarzii umpleau de râsete portul, strângându-se roată, stând pe scaune şi bând cafea, dar Dimitrios nu-l văzu pe John. Câţiva jucau fotbal cu ofiţerul însărcinat cu distracţiile (care era civil, nu ofiţer), îmbrăcat în costumul său roz, strâns pe corp… Keith nu făcu nici o remarcă. Luă în mână o carte poştală care reprezenta un vas de linie britanic.

— Am lucrat pe vasul ăsta. Foarte bine condus. Ofiţerii vorbeau pe nas. Mă tot întrebam la ce şi-or folosi gura!

„Preotul a avut dreptate, se gândi Dimitrios, jubilând. S-a rugat pentru mine. Mi s-a răspuns. Nu-mi cere nimic. Şi nici eu lui. Îmi place grozav. E încântător şi chiar cultivat. Ar trebui să fie ofiţer inginer. Nici unul din noi nu cere nimic celuilalt şi, totuşi, aş fi în stare să-mi dau viaţa pentru el.”

În acest ultim port de escală, de la pasageri până la echipaj, domnea agitaţia. Căci ei, pasagerii, îşi părăseau ţara, societatea albă a legii şi a ordinii, a băncilor, ziarelor, telefoanelor şi suburbiilor, îndreptându-se spre pădurile umezi şi verzi ale unei Asii necunoscute. Se simţea un entuziasm electrizant şi aveai senzaţia clară că te desparţi de legi şi orânduieli plicticoase, de moralitatea ortodoxă şi de convenţionalism pentru a te deplasa în regiuni unde comportarea nu-ţi va mai fi judecată calitativ de străini, nici observată de alţi albi în afară de tine însuţi. Era ca o conspiraţie în care cinci sute cincizeci de persoane voiau să evadeze pentru câteva săptămâni şi să nu aibă de dat socoteală nimănui.

După câteva ore, Dimitrios şi Keith stăteau în acea mică porţiune de pe puntea B, destinată echipajului din sala maşinilor.

Marea era la numai un metru şi jumătate sub picioarele lor. Priveau eu nesaţ apa şi cerul. Din depărtare veneau crâmpeie de muzică şi mirosurile bucătăriei greceşti. Dintr-o dată, lui Dimitrios viaţa i se păru frumoasă, chiar viaţa în spaţiul închis din sala maşinilor de la babordul lui *Areopagus*, cu sala de mese

aglomerată a echipajului, cu cabina de patru persoane emanând mirosuri omeneşti, mult prea încinsă pentru a fi salubră şi cu aceşti câţiva metri pătraţi de pe puntea B.

— Uite-acolo, aia-i steaua Alpherat, îi arătă Keith. Nu. N-o vezi! Priveşte. Dă-mi mâna să-ţi arăt eu în ce direcţie.

În cabină se dezbrăcară pe întuneric ca să nu-i deranjeze pe ceilalţi doi mecanici, însă nu prea dornici să-şi întrerupă conversaţia. Aveau de vorbit despre întreaga lume şi aceasta în englezeşte; n-aveau cum să se simtă jenaţi dacă îi auzea cineva.

— Ai să te-nsori vreodată? întrebă Dimitrios.

— Eu? Dumnezeule, ar fi un dezastru! zise Keith cu convingere. Dar cred că vom ajunge şi la asta. O să am o droaie de copii! Vreo opt!

Dimitrios râse, căci asta părea absurd şi puţin probabil, şi poate că nici nu era intenţia lui. Un marinar tresări şi îi rugă:

— Linişte, vrem să dormim!

Şi Dimitrios, după ce-i traduse lui Keith, se mulţumi să stea acolo întins, în aşteptarea somnului. „N-are pic de răutate în el, se gândi Dimitrios. E mărinimos. N-are absolut nici o urmă de duritate. Violenţa şi murdăria l-ar ului, pur şi simplu. Este imposibil să nu-l iubeşti.”

10

Areopagus fusese construit prin anii ’30 într-un şantier naval american. Construcţia purta amprenta lăsată de glorioasa lui perioadă de navigaţie; o soliditate în proiectare şi în stil care aproape că aparţineau anului 1914, în special uşor de remarcat în prova dreaptă şi la pupa în formă de „lingură tip vas de război”, precum şi în coşurile aproape verticale. Carcasa şi elementele scheletului ei de rezistenţă, ale căror solicitări compuse nu pot fi prinse într-un calcul matematic, fuseseră nituite nu cu unelte mecanice, ci manual, prin nituire la cald. Sudarea carcasei vasului, un procedeu puţin folosit în acea vreme, a avut ca rezultat reducerea greutăţii, economie de timp şi de muncă, şi o structură netedă ce a dus la micşorarea efortului de propulsie, dar nu a putut egala vreodată soliditatea demodatei nituiri individuale.

Dar acum, după treizeci de ani, *Areopagus* începuse să-şi simtă vârsta.

În construcţia sa fuseseră luate în consideraţie reglementările din industria navală americană şi convenţiile internaţionale care se refereau la proiectarea de bază, sistemul radio, bărci de salvare, instalaţii sanitare, asigurări contra incendiilor, materiale de construcţie şi revizii generale. Cazanele sale, deşi de tip învechit, erau noi cel puţin pentru epoca 1914, folosind păcură şi nu cărbune. De asemenea, nava era destul de modernă pentru ca bateria de țevi de apă să treacă prin aceste cazane. Până la această vreme, înaintea construcţiei sale, se obişnuia ca bateriile de ţevi din cazane să fie cele prin care circulau gazele fierbinți ce încălzeau tone de apă. Pe *Areopagus*, ca pe toate vasele moderne cu turbină, în cazanul principal se găseau gazele şi flăcările, în timp ce ţevile făceau să circule apa prin ele. Aceasta ducea la o economie imensă de spaţiu si de greutate. Pe de altă parte, metalurgia făcea mari progrese la vremea când fusese construit *Areopagus*, ceea ce permisese o creştere substanţială şi fără riscuri a presiunii aburului, adică, de fapt, a capacităţii de lucru. Creşterea presiunii, la rândul ei, a permis o reducere a consumului de combustibil pentru fiecare cal putere produs pe ax.

De la bun început, *Areopagus* fusese destinat să navigheze în apele tropicale şi de aceea fusese prevăzut cu o punte deschisă de promenadă (numită puntea de Paradă), spre deosebire de vapoarele de linie care făceau curse în Atlanticul de Nord. Funcţionase până în 1948 în folosul primilor săi proprietari americani în Marea Caraibilor. Apoi trecuse în Mcditerana, sub pavilionul unei companii daneze care îl achiziţionase. În 1961 a fost cumpărat de Compania Greco-Austrialiană de Navigaţie pentru Pasageri şi Marfă, înregistrat în Panama, însă, în primul rând, ca transatlantic grecesc care funcţiona între Pireu și porturile australiene şi care făcea croaziere în Oceanul Indian „în afara” sezonului.

Tonajul său brut era de 23.191 tone, iar cel net de 12.463. Avea o lungime de aproape două sute de metri şi o lăţime de peste douăzeci şi şase de metri (aproape douăzeci şi şapte de metri la avântare). Pescajul era de nouă metri. Turbinele gemene ale elicei dezvoltau o putere axială totală de 22.000 de cai putere, ceea ce permitea o viteză de 20 de noduri (pe care timpul şi uzura o reduseseră întrucâtva). Partea care se afla la

suprafaţa apei era destul de înaltă şi vasul avea, ce să mai vorbim, alura timpului său, cu cele două centre de plutire şi de greutate (Torţele care acţionau asupra lui de jos în sus şi de sus în jos) oarecum depărtate unul de altul, astfel încât metacentrul se găsea sub centrul de greutate. Aceasta îi dădea tendinţa de „rigiditate” şi de a sălta brusc de pe un val într-o poziţie dreaptă.

Cele două coşuri se înălţau mult deasupra carcasei şi erau numai foarte puţin înclinate, un alt indiciu al vârstei sale „mijlocii”. Aceste două coşuri erau alcătuite dintr-o structură de aluminiu nituit, având doisprezece metri şi jumătate înălţime, nouă metri şaptezeci şi şase lungime, şase metri şaptezeci şi unu lăţime şi cântărind fiecare 29 de tone.

Pasagerii aveau cinicul obicei de a enumera ceea ce *Areopagus* nu avea. Nu avea stabilizatoare, distanţiere de probă, intalaţia radar nu era tranzistorizată şi nu avea nici acei indicatori anti-coliziune, atât de folositori pe mările aglomerate… Nu fusese înzestrat nici cu tacâmuri ergonomice sau cu mobilă fixă din mahon african, de culoare deschisă, pentru cabinele echipajului. Deşi fusese construită în America, nava nu fusese prevăzută cu aer condiţionat pe trei din punţile sale şi chiar şi acum, când situaţia fusese remediată, echipajul, precum şi mulţi dintre pasageri, deşi teoretic aveau aer condiţionat, se trezeau într-un lac de sudoare. De asemenea, pentru echipaj nu existau cabine de una sau două cuşete cu lavabouri cu apă caldă sau cu scaune de fag curbat ori cu dulapuri de rufărie din prelate lavabile de plastic sau cu spaţii pentru lipit poze.

În cabinele echipajului nu se găseau nici acele lămpi speciale de aluminiu pentru cuşete sau tuburi cu lumină fluorescentă şi nici cuverturi de pat din acel material ţesut în mod special pentru a rezista la intemperii şi umezeală. Asemenea confort şi multe altele erau destinate vapoarelor comerciale ale ţărilor bogate, unde se ştia foarte bine cât de greu e să ademeneşti pe cineva să vină să lucreze pe mare, la bordul marilor petroliere şi al vaselor cisternă…

Areopagus fusese construit într-o vreme când „confortul” era un cuvânt dispreţuit de societate şi chiar de marinari, care erau consideraţi cea mai joasă categorie socială.

Areopagus poseda o cârmă necompensată dublă cu profil

carenat. Mecanismele sale de pilotare erau acţionate de telemotor, dar, de asemenea, după dorinţă, şi de Echipamentul pilotului automat. Ancorele şi lanţurile corespundeau cerinţelor americane originare, adică erau trei ancore fără traverse la prova, fiecare cântărind 13.300 kilograme cu un cablu cu zale de oţel special de 310 stânjeni şi cinci metri diametru.

În timonerie se aflau două aparate radar şi nava poseda şi echipament de sondare mecanic. Un mecanism de sondare acţionat electric era montat pe puntea de comandă. Pe lângă aceasta, exista şi un dispozitiv echometric. Un aparat de înregistrare a puterii era fixat în camera hărţilor. Acţiona în conexiune cu două proiectoare interne, unul la prova şi celălalt la pupa. La bord se afla şi o busolă giroscopică cu şapte repetitoare, precum şi două busole magnetice.

Cele şaisprezece bărci de salvare, opt din fibră de sticlă şi opt din lemn, aveau o capacitate totală de 1873 de persoane. Şase din ele aveau motor, restul erau acţionate manual. Majoritatea aveau gruie stricate, înţepenite din cauza ruginii şi a excesului de vopsea.

La bord se găsea şi o sursă cu dinam pentru cazul de urgenţă când generatorul s-ar fi stricat. Postul radio cuprindea un emiţător de medie frecvenţă şl de înaltă frecvență, un emiţător pentru caz de pericol, receptoare principale şi de urgenţă şi de asemenea instalaţii radio telefon IF. Se prevăzuse un echipament radio portabil pentru bordul tuturor bărcilor de salvare. Cineva trebuia să învârtească de un mâner pentru a produce energia… Dacă vasul ar fi fost în pericol sau dacă se scufunda, se transmitea automat un semnal – prezenţa operatorului nefiind necesară – către toate navele pe o rază de două sute de mile. La acelaşi mecanism, se aprindea o lumină roşie şi începea să sune un claxon dacă se recepţiona un semnal de alarmă de la un alt vapor.

Pe diversele punţi deschise se găseau 670 de şezlonguri şi 104 scaune din lemn de tek. Căci *Areopagus* nu era numai vapor, ci şi hotel.

Şi problemele ridicate de transportarea unui hotel pe mare dădeau multe dureri de cap proiectanţilor. Un hotel, pe uscat, e conectat la un vast sistem de drenare subterană, pus la dispoziţie şi plătit dinainte de alţii. Apele reziduale şi conductele de canalizare ale unui hotel pe uscat sunt cum nu se poate mai

simplu şi mai frumos conduse spre un perete exterior, apoi, spre pământ. Rezerva de apă fiind limitată doar de condiţiile vremii, hotelul are nevoie numai de un rezervor pe acoperiş şi, pentru a-l umple, de presiunea dată de alimentarea oraşului. De asemenea, se poate instala o alimentare electrică nelimitată şi complicată, conectată la o conductă principală locală, cu o minimă posibilitate de deconectare.

Pe *Areopagus*, ca pe orice transatlantic, pretenţiile pasagerilor puteau fi aceleaşi cu ale oricărui client de hotel, dar, în ceea ce priveşte cantitatea de apă care putea fi luată sau distilată, exista o limită. Nava nu avea ţevărie elastică si conductele n-aveau cum să alerge în sus şi-n jos pe suprafaţa sa exterioară, căci riscau să fie sfărâmate. Totuşi, pentru o evita amplasarea acestor conducte sau a cablurilor electrice la vedere, ar fi fost necesare multe cheltuieli şi s-ar fi îngreuiat inspectarea şi repararea lor. Dar defecţiunile nu erau permise, iar atunci când pasagerii răsuceau un buton, un robinet sau duşul, ori foloseau toaleta, acestea trebuiau să funcţioneze, şi să funcţioneze pe acest hotel care se balansa, se legăna, se răsucea şi tremura şi care străbatea în câteva săptămâni distanţa dintre o Europă învăluită în frigul iernii şi o Australie toropită de arşiţa verii. Problema drenării nu era deloc uşoară, deoarece *Areopagus* nu putea beneficia de un număr nelimitat de guri de scurgere, căci fiecare gură de scurgere reprezintă o potenţială gură de intrare şi, astfel, o posibilă sursă de catastrofă.

Sala maşinilor rezolva multe din aceste probleme. Aici se aflau nu numai cazanele masive, dar relativ simple, şi turbinele care antrenau vasul, ci şi o serie de maşini auxiliare şi pompe pentru acţionarea instalaţiilor interne. Acestea au stricat numaidecât proiectul simplu al vasului funcţional, transformând puntea principală şi sala maşinilor într-un haos de zgomot şi maşinărie. Vasul însuşi, încărcătura (dacă exista) şi pasagerii aveau nevoie de utilaje: un troliu greu pentru ancoră, tambururi la pupa şi pe teugă astfel ca marinarii să poată manipula parâmele de amarare, toate acţionate mecanic de la distanţă, din sala maşinilor aflată la o sută de yarzi depărtare. Reţeaua complicată de ţevărie era vitală, căci fundul dublu al navei, pe toată lungimea, era împărţit in compartimente separate şi trebuia să se asigure umplerea lor cu combustibil, apă potabilă

sau de mare prin nişte conducte lungi, apa de mare pentru a menţine echilibrul. În fiecare cală, apa care se strângea din umezeala condensată şi prin găurile de la niturile stricate era drenată în jos către colector sau santină de unde din nou trebuia pompată în mare prin conducte pe o distanţă de câteva zeci de metri. Pe de altă parte, era nevoie ca acelaşi sistem să se dovedească tot atât de eficient în a umple cu apă o anumită cală pentru a potoli focul ce se înteţea în ciuda stingătoarelor cu abur şi chimice.

Era necesară, de asemenea, şi o reţea de conducte pentru răcire, cu ventilatoare montate în cazul când vasul transporta o încărcătură congelată, sau o instalaţie asemănătoare pentru conservarea cărnii şi a celorlalte alimente folosite de pasageri în decursul săptămânilor de călătorie. Căci *Areopagus* nu intenţiona să facă dese escale pentru a cumpăra oale cu smântână şi a primi laptele. Asta ar fi însemnat un coşmar menajer şi ar fi implicat opriri frecvente, adică taxe portuare… Areo*pagus ave*a o capacitate de 1382 de pasageri şi, cu toate că acum transporta numai 550 (si un echipaj de 452 de oameni), necesităţile erau imense. La fel ca replica sa de pe uscat, hotelul, vasul avea o măcelărie, o brutărie, o secţie de cofetărie, una de spălatul vaselor, o argintărie şi secţia pentru fructe şi salate. De la magaziile uscate şi de la refrigeratoare funcţionau patru transportoare şi în saloanele pasagerilor fuseseră prevăzute lifturi către cămări.

Pentru o călătorie de 12.000 de mile – şi multe din croazierele pe care le făcea *Areopagus* aveau cam această distanţă – dacă nava era plină (şi pe ruta dintre Europa şi Australia erau transportaţi o mulţime de emigranţi), brutarii coceau 300.000 de franzele, 20.000 de chifle şi 400.000 de prăjituri. Măcelarii găteau 58.890 de kilograme de carne de vită şi de pasăre, reprezentând 1.000 de capete şi 4.500 păsări; iar pasagerii consumau 18.120 de kilograme de peşte. Se foloseau, de asemenea, 100.000 de ouă, 6.795 kilograme de unt, iar îngheţata dispărea cu un ritm de 66,8 kilograme pe zi. Erau folosite o tonă de ceai, 7 tone de cafea, 100 tone de cartofi şi 19 tone de făină; 2.500 de pachete de hârtie igienică, iar pasagerii puteau consulta 25.000 de liste de bucate, tipărite pe vas.

Îşi ştergeau degetele pe 6.000 de şerveţele şi scăpau mâncare pe 2.000 de feţe de masă. Copiii lor spărgeau o parte

din cele 20.000 de pahare de pe *Areopagus*, 25.000 de vase de faianţă, 12.000 de ceşti şi farfurioare şi 1.150 de ceainice. Foloseau 33.100 tacâmuri, aprindeau şi stingeau 4.600 de instalaţii electrice şi făceau plângeri la 400 de telefoane dacă ceva nu mergea cum trebuie. Ca să se înveselească dădeau pe gât 15.000 de sticle de vin, 100.000 de cutii de bere şi pufăiau 1.000.000 de ţigări. Din când în când priveau la unele din cele 30 de ceasuri electrice cu impuls, toate controlate de ceasul principal de pe puntea de comandă care, la rândul său, era potrivit după un cronometru de opt zile. Dacă pasagerii se simţeau extenuaţi, îşi zvârleau hainele de pe ei (350.000 de articole de îmbrăcăminte treceau pe la spălătorie în fiecare traversare de la vest la est) şi se trânteau pe cele 8.000 de cearceafuri existente la bord…

Călătorii erau cazaţi în cabine şi stewarzii aveau grijă de ei. Dar *Areopagus* făcuse atât de multe traversări, fără nici o pauză între ele, încât de problemele minore nu se putuse îngriji nimeni. Covoarele uzate nu fuseseră reparate sau înlocuite. Tapiţerii şi cusătoresele nu avuseseră timp să repare perdelele, stolele şi mobila. În fiecare zi, căpitanul Vafiadis făcea inspecţie pe una din punţile de pasageri şi el însuşi încerca sertarele, uşile de la dulapuri, robinetele şi comutatoarele şi găsea în fiecare zi invariabil vreo duzină care trebuiau reparate. Erau însă defecţiuni mici, faţă de altele care nu se puteau repara sau care nici măcar nu erau descoperite până când *Areopagus* nu rămânea în port mai multă vreme. Uneori nici atunci nu li se dădea de urmă. Scârţâiturile care se auzeau mereu în timpul călătoriei n-aveau cum să fie identificate pe mare de un maistru asamblor din port.

Areopagus era vechi. În general, lucrurile încep să scârţâie după treizeci de ani de uzură. Fiecare lambriu în parte fusese proiectat şi montat cu mare grijă, astfel ca mişcările sale să fie sincronizate cu cele ale vasului şi fiecare îmbinare sau balama a fost permanent protejată cu pâslă înmuiată în grăsime. Altminteri, toată nava ar fi răsunat de scârţâituri asemănătoare cu zece mii de copii la prima lecţie de vioară. Echipamentul folosit pentru imobilizarea accesoriilor şi mobilierului – şuruburi, zăvoare, balamale, bolţuri şi piuliţe – fusese de foarte bună calitate, rezistând mai bine de treizeci de ani la uzura puternică şi la atmosfera sărată. Se întrebuinţaseră un milion de

şuruburi pentru *Areopagus*. La construirea cabinelor au fost folosite 4.575 metri pătraţi de foi de placaj, 5.185 metri cubi de cherestea solidă şi 19.825 metri pătraţi de panouri pentru tavan. Aproape fiecare piesă de mobilier trebuise lucrată „de comandă” ca să se potrivească cu convexitatea şi verticalitatea vasului şi pentru a face posibilă instalarea dispozitivelor electrice şi a ţevilor.

Sistemul de cabluri electrice al navei pornea de la sursa generatoare din sala maşinilor, răspândindu-se cu infinite ramificaţii pe tot cuprinsul navei. Nimeni, afară de al treilea electrician, nu cunoştea precis încâlcitele trasee; acesta era un om extrem de hărţuit pe *Areopagus*. Firele electrice învelite într-o cuirasă de plumb rezistau cam tot atâta vreme ca şi echivalentele lor dintr-un hotel pe uscat – douăzeci şi cinci de ani nu prea dădeau bătaie de cap nimănui. Dar în multe locuri, firele n-au putut fi protejate şi, în orice caz, n-au putut fi îngropate sau trase între scândurile podelelor. Inevitabil, deşi izolate, firele trebuiau să treacă prin spaţiile din cală, prin zone de umezeală şi coroziune, pe feţele laterale ale cloasoanelor şi de-a lungul multor coridoare. Cât de uşor putea cineva care fixa o toaletă, o cuşetă, o oglindă sau un dulap să atingă cu şurubul un circuit electric de pe partea cealaltă! Sau cât de simplu se putea întâmpla ca pe o mare agitată, o ladă, o parte din încărcătură sau chiar o valiză să distrugă prin frecare unul din circuite! Pe mare, incendiul reprezenta riscul suprem, iar cele mai groaznice se datorau scurt-circuitelor electrice.

Formidabil de multe erau lucrurile de care trebuia să se ţină cont pentru mişcarea vasului. În acest sens, *Areopagus* era demodat şi sensibil. Pe coridoare şi în saloane fuseseră instalate balustrade de mână, la mese – margini de protecţie, scaunele şi pianele erau prinse în şuruburi de punte. Căci nimic n-ar fi putut ţine piept masivei inerţii a unui talaz uriaş sau ruliului şi tangajului, iar dimensiunile *Areopagus*-ului ar fi produs, altminteri, o mişcare alarmantă a acestor obiecte, care s-ar fi deplasat.

Ca toate vapoarele, *Areopagus* era în esenţă o cutie plutitoare cu traverse, împărţită în compartimente impermeabile. Feţele laterale şi fundul cutiei erau de fapt părţile laterale şi fundul navei, iar capacul era puntea principală (Metaxas), deşi pasagerii nu-şi dădeau seama de acest lucru,

deoarece mai existau 30 de alte punţi şi o supraetajare încâlcită. „Cutia” trebuia să suporte solicitările tangajului, ruliului, vârtejurilor, şi trebuia să fie destul de solidă ca să stea fără să se răstoarne pe creasta unui val uriaş, cu cele două capete nesprijinite de nimic, pur şi simplu suspendate în aer.

Numărul de compartimente impermeabile în care a fost împărţit *Areopagus* a fost determinat de o sumă de reglementări obligatorii, pentru a preveni scufundarea, concepute astfel încât chiar dacă la o ciocnire sau într-un naufragiu puternic se distrugea carcasa, nava continua să plutească. Subdiviziunile *Areopagus*-ului erau de fapt legate de scheletul construcţiei interne şi în acesta urmau să fie montate cabinele. Carcasa era din oţel şi scheletul său alcătuit dintr-o serie de nervuri la distanţă cam de aproape un metru una de cealaltă, formând părţile laterale; acestea se numeau cadre. Erau îmbinate transversal cu nişte nervuri asemănătoare, numite bare în partea de jos, şi „grinzi” în partea de sus. În exterior, scheletul fusese acoperit cu o cuirasă de plăci de oţel, prinse între ele cu milioane de nituri. În interior, nava avea două funduri, unul fixat de partea de jos a scheletului – acesta fiind adevăratul fund al vasului – şi un al doilea fund fals, aflat în partea de sus. Spaţiul dintre ele era împărţit în compartimente folosite pentru înmagazinarea combustibilului, a apei potabile sau a apei de balast. Capetele în formă conică ale *Areopagus*-ului, ca pe orice vas comercial sau transatlantic modern, fuseseră despărţite în interior în secţiuni impermeabile foarte solid construite, care constituiau cloasoanele anticoliziune, ce asigurau navei o bună şansă de supravieţuire, fără pericol grav de inundare, în caz de ciocnire, la pupa sau la prova.

Toate cloasoanele şi cabinele au fost străpunse, în limitele admise, de ţevi şi cabluri electrice, iar în partea de jos se făcuseră deschizături în cloasoane pentru axul de propulsie; în primul caz, exista posibilitatea protejării cloasoanelor prin închiderea din loc în loc a unor uşi etanşe pe acele punţi care erau socotite în pericol de inundare. Axul de propulsie care trecea prin compartimentele etanşe era protejat de nişte cutii şi de nişte inele de etanşare pentru a se evita contactul cu scurgerile dintr-un compartiment inundat în cel alăturat lui, precum şi stânjenirea activităţii sale.

Toate acestea li se păreau pasagerilor extrem de simple.

Arareori se gândeau ei la aceste aspecte de pe *Areopagus*. Îi interesau mai mult barurile, bazinele de înot şi porturile de escală. Li se părea că tot ce au de făcut este să cumpere un bilet, şi să rezolve problema paşapoartelor, a vizelor şi a biletelor la o agenţie de voiaj sau direct cu Compania.

Dar, chiar şi această operaţiune de vânzare-cumpărare, aparent simplă, implica nişte calcule şi permutări, aproape de competenţa unui calculator. Căci reţinerea unui loc pe un transatlantic se putea compara cu obţinerea unui bilet la teatru. Nici nu se putea conta pe vreun funcţionar de la vreo agenţie de voiaj, deoarece zecile şi sutele de agenţii trebuiau, la un moment dat, să facă apel la cineva care poseda planul general.

Scrisorile, telegramele şi telefoanele, toate se adresau în ultimă instanţă Companiei. Unele puneau numai întrebări, altele cereau să li se reţină bilete definitiv – sau provizoriu – iar acestea din urmă dădeau cea mai mare bătaie de cap.

De exemplu, un individ a dorit să reţină o cabină pe *Areopagus*, pentru el şi familia sa, de la Singapore în Europa. Avea tot dreptul, şi asta a şi făcut, încă din timp. Dar acest lucru însemna că respectiva cabină rămânea goală din Noua Zeelandă până la Singapore, dacă nu cumva se găsea cineva s-o ia de la Wellington, Hobart, Sydney, Melbourne sau Perth până la Singapore; şi nu s-a găsit nimeni.

O doamnă în vârstă a dorit să facă croaziera în exact aceeaşi cabină pe care o mai ocupase într-o călătorie anterioară mai scurtă. I s-a repartizat. Dar a scris şi un alt călător, cerând în mod special respectiva cabină, şi numai pe aceea. A trebuit să fie refuzat. Mai târziu, doamna în vârstă le-a comunicat că se înşelase asupra datei, şi anume pe ea o interesa croaziera din februarie anul viitor… Pasagerul care primise răspuns negativ a fost din nou contactat, dar, de data asta, a refuzat el categoric să mai aibă de-a face cu Compania. Nu i se arătase destulă consideraţie de la bun început, a declarat.

Câteva fete singure îşi reţinuseră loc pentru tot voiajul sau pentru o anumită porţiune. Pe *Areopagus* existau cincizeci şi şase de cabine de o cuşetă, dar nici una din ele nu avea hublouri sau „confort” – adică duşuri, baie ori toaletă. Şi toate aceste persoane singure ţineau să aibă confort şi, în majoritatea cazurilor, şi hublou, chiar pentru cei câţiva zeci de dolari în plus. Asta însemna că trebuia să li se dea fiecăreia una din cele

248 de cabine duble. Atunci, automat, acestea erau blocate pentru orice pasager masculin, care călătorea singur şi care avea aceleaşi pretenţii de confort. Şi ar fi fost mult prea mult să speri că un număr echivalent de femei şi de bărbaţi singuri aveau să-ţi reţină locuri pentru a se putea completa toate cuşetele din cabinele duble.

Adeseori, Compania primea cu întârziere cereri de la unele persoane care nu-şi puteau permite decât puntea A; dar puntea A era plină – de fapt nu chiar plină, din cauza acestei permutări pe sexe, dar, teoretic, „completă” – aşa că acestora li se dădeau locuri pe o punte superioară, dar la preţul punţii A.

Pe urmă soseau anulările şi reţinerile de ultimă oră, scrisori, telegrame şi diverse bagaje care trebuiau descurcate chiar cu puţin înainte ca vasul să ridice ancora, iar pentru cântăreţii pop, actriţe şi alţii asemenea, teancuri de telegrame şi buchete de flori.

Compania trebuia, de asemenea, să realizeze un profit atunci când pasagerii insistau să se deplaseze în turme sezoniere. Australienilor le plăcea să plece în Europa primăvara şi vara şi, când se înapoiau, vasul gemea de aglomeraţie – australieni şi europeni emigranţi sau care fugeau de frigul iernii lor. În mod obişnuit, emigranţii se îngrămădeau ca sardelele pe *Areopagus* când acesta se îndrepta spre sud-est către Australia, dar atunci când traversa oceanul spre Europa, în afara sezonului, era aproape gol. Şi asta pe lângă pierderile înregistrate din cauza permutărilor din cabine.

Pentru a compensa acest efect de sezon şi pentru a evita creşterea preţurilor biletelor până la nivelul celor de transport aerian, Compania greco-australiană, ca multe altele, trebuia să ademenească lumea să călătorească în străinătate „în afara sezonului” şi asta se realiza prin tarifuri reduse în afara sezonului sau prin croaziere spre Europa sau în jurul Asiei. Astfel, pasagerul care urma să plece oricum în Europa beneficia de un tarif redus, şi Compania nu putea să facă deosebire între pasageri şi să excludă reducerea nejustificată.

Pentru pasageri, croaziera devenise acum ceva mai confortabilă. Pe *Areopagus*, li se părea lor, totul mergea ca pe roate, şi după câteva zile cam reci şi furtunoase, înaintau acum pe un ocean atât de calm, încât prova vasului îşi croia drumul ca pe un frumos lac albastru.

Şi era cald. În sfârşit, domnişoara Wearne putea să dormiteze ore în şir într-un şezlong. Marion Burston renunţă într-o oarecare măsură la atitudinea el de disperare. Dempsey avu primul caz de atac din cauza căldurii – un om din sala maşinilor al cărui trup încetase să se mai adapteze la temperatură şi nu mai transpira. Dempsey îl internă în spital şi îl împachetă în gheaţă… Ofiţerii îşi schimbaseră uniformele de iarnă, închise la culoare, cu cele albe, pentru tropice. Pasagerii se plimbau în costume de baie, în şort şi în bluze hawaiene decolorate, cumpărate prin alte croaziere. Pe puntea de Paradă, înspre pupa, se organizau picnicuri, cu peşte mai deosebit, cu murături, salate şi delicioase prăjituri greceşti. Ştirile tipărite zilnic în ziarul de la bordul vasului începură să pară absurde, nu tragice.

Areopagus străbătea marea – acea imensă suprafaţă de 141.000.000 de mile pătrate care ocupă şapte zecimi din suprafaţa globului, dar care, comparativ, are o adâncime destul de mică faţă de volumul său de 324.000.000 mile cubice. Marea era calmă şi pasagerii recunoscători. Nu se gândeau însă nici o clipă cât de incredibil era ca această masă colosală de apă – Oceanul Indian – să rămână calm. Luna acţiona asupra mării prin forţa de atracţie, şi la fel soarele. Pământul, la rândul său, îşi exercita şi el atracţia, de milioane de ori mai mare ca cea a lunii sau a soarelui. Exista, totuşi, o forţă suficientă pentru a produce naşterea unui val în largul oceanului care să urmeze, la suprafaţa unui val în largul oceanului care să urmeze, la suprafaţa pământului, mişcările de rotaţie ale lunii. Valul avea douăsprezece ore şi douăzeci de minute lungime – exact jumătate din timpul necesar lunii pentru a se roti în jurul pământului. Înălţimea acestui „talaz”, măsura aproape un metru în Oceanul Indian şi el înainta cu o viteză de cinci sute de mile pe oră.

Marea era liniştită şi inofensivă, valurile – mici şi fără putere, rezultatul neglijabil al unei uşoare brize care producea ondulaţii prin mângâierea blândă a suprafeţei apei. Briza atingea partea bombată a ondulaţiilor, dar nu era destul de puternică pentru a le sparge în vălurele… Ar fi fost necesar un vânt mai tare care să dea naştere unui efect cumulativ şi crescând asupra valurilor şi chiar si atunci era necesar spaţiul imens al oceanului pentru a obţine un impuls.

Valurile Oceanului Indian erau neregulate, alcătuite din foarte multe unduiri mai mici cu originea în sute de locuri, având diferite viteze, şi care ba se împreunau, ba dispăreau, unele supravieţuind, altele fiind doborâte. Fiecare val se forma din mişcarea milioanelor de particule de apă care se roteau în cerc la suprafaţa mării şi în adâncuri. Un om care se afla într-un birou la mii de mile depărtare putea acum, prin consultarea formulelor şi a tabelelor şi prin calcule matematice, să informeze asupra condiţiei mării, dacă i se comunica în prealabil starea locală a vântului şi a caracteristicilor atmosferice pe timp de mai multe ore. Sau putea să facă prevederi meteorologice exacte sau să anticipeze cum *va fi* marea…

Acest gen de informaţii despre condiţia mării nu erau transmise pe *Areopagus*. Dar el recepţiona buletine meteorologice, ceea ce reprezenta cam acelaşi lucru. Starea vremii, pe toată suprafaţa globului era urmărită de vreo opt mii de staţii terestre, trei mii de avioane şi patru mii de vase comerciale. Se înregistra totuşi o deficienţă, deoarece emisfera sudică, acoperită pe trei sferturi de oceane, nu beneficia de o suficientă proporţie din aceste observaţii. Lucru de înţeles, din moment ce porţiunile mari de uscat de pe glob se găsesc în mare măsură în emisfera nordică, în special în lumea civilizată, într-o perpetuă mişcare şi dornică să fie informată despre starea vremii.

Se înregistrau întârzieri în comunicarea informaţiilor către emisfera sudică şi ştirile despre păturile atmosferice superioare erau foarte reduse. Recent se introdusese în folosul navigaţiei cercetarea curenţilor oceanici cu ajutorul diferenţelor de temperatură obţinute prin observaţii cu raze infraroşii din sateliţi. Calculatoarele erau pregătite să prelucreze date pentru tot globul.

Dar *Areopagus* nu primea astfel de informaţii complexe. I se transmiteau pur şi simplu buletine meteorologice de la Perth, Singapore, Manila sau din alte părţi şi cele mai recente îi asiguraseră pe ofiţeri că Oceanul Indian era scăldat în soare şi că practic nu se semnalase pic de vânt. Oricum, *Areopagus* nu intenţiona să-şi schimbe ruta. Când pornise să străbată cele mai bine de două mii de mile între Fremantle, Bali şi Singapore, avea douăzeci şi două de ore întârziere.

Partea a doua ASIA

În a şaptesprezecea zi, ne aflam sub ecuator, care este cel mai fierbinte loc din zona arşiţei: unde în toi de februar îndurarăm asemenea fierbinţeală, adeseori însoţită de tunete şi fulgere, încât năduşeam fără oprire, parcă ne aflam în cuptor sau într-o seră.

JOHN WINTER

Danț şi promenadă la pupa de la 7 până la 9 seara, când toţi pasagerii pot să se distreze, dar nu înspre pupa de arborele artimon.

Plimbăreţii nu trebuie să întrerupă în nici un fel pe dănţuitori.

Extras din
„REGULAMENTUL VASULUI”
Lightning, Nr. II: 1855

11

Lui Tornetta nu-i trecuse prin minte că în timpul călătoriei la bordul lui *Areopagus*, dat fiind spaţiul atât de restrâns în care se găseau, se vor stabili, inevitabil, diverse contacte umane. Era singurul pasager care nu făcea acest voiaj nici pentru distracţie, nici pentru spectacol. În starea lui de tensiune nervoasă, aproape de panică, croaziera nu avea nici un efect asupra imaginaţiei, care făcuse un salt rapid de la Hobart şi Sydney la San Francisco, unde-l aştepta Ignazio, fratele său. De fapt, însă, între oraşe era o „distanţă” de cincizeci de zile. De la Hobart la Sydney a fost singurul ocupant al cabinei A 145, pe care nu o

părăsise în timpul lungilor ceasuri de încordare, în vreme ce restul pasagerilor coborâseră pe ţărm. Nu mânca nimic şi nici nu frecventa vreun bar (oricum nu serveau alcool), ci îşi trecea vremea într-un lac de sudoare, în obscuritatea cabinei, cu perdelele trase.

Emoţia plecării fusese pentru el o senzaţie de uşurare, înjurase mânios când, la căderea întunericului, deşi se făcuse vremea ridicării ancorei, vasul grecesc nu se urnise din loc.

A fost luat prin surprindere şi iritat atunci când intră stewardul – un omuleţ liniştit care, dacă observa ceva, nu făcea nici un comentariu – încărcat cu două valize, urmat de un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani care, la rândul său, căra un aparat de filmat, unul de fotografiat, un trepied şi o valiză mai mică.

Individul purta un costum prost croit de tweed maro şi o şapcă, şi avea un aer ridicol. Clipea miop pe sub sticlele groase ale ochelarilor şi umbla şchiopătând: avea ceva la piciorul drept.

Tornetta îşi manifestă antipatia şi dori în sinea lui să-l vadă mutat în altă parte.

Omul avea păr brun-roşcat, rărit în creştetul capului şi ochi verzi lipsiţi de expresie – privire de nătărău, decise Tornetta.

Ca multe persoane handicapate, era extravertit; mai târziu, deveni cunoscut pe vas sub porecla de „Hâtrul”, care-i era însă dată din simpatie. Era greu să-ţi inspire milă, dar imposibil să-ţi placă, căci avea o francheţe de-a dreptul agresivă. În timpul călătoriei avea să înghită o mulţime de bobârnace pe tăcute, uneori umilitoare – unele persoane mergeau până acolo cu sinceritatea, încât se ridicau de pe şezlonguri şi plecau dacă el se aşeza cumva alături. Era imposibil de ştiut dacă avea piele groasă ca de rinocer sau dacă sub francheţea lui se ascundea o ură fără margini la adresa celorlalţi oameni.

Oricum, însă, tot încerca să stabilească contacte cu el. Îl salutase pe Tornetta care, cufundat în tăcere, emana indiferenţă:

— Salut. Pe mine mă cheamă Ron. Ron Squibb… Fac bum bum! Râse, dar pe faţa lui Tornetta nu apăru nici urmă de zâmbet. O să stăm destul de multişor împreună, ce zici? Aşa că mai bine să-mi spui pe nume. O să mâncăm oare şi la aceeaşi masă? E plăcut să cunoşti lume, nu-i aşa? Afli o mulţime de lucruri, nu crezi? Am văzut că mâine se ţine o prelegere despre

istoria şi tradiţiile greceşti. S-ar putea să fie interesant, nu?

Văzând că Tornetta nu răspunde la nici una din aceste întrebări, Squibb insistă:

— Cum te cheamă?

Tornetta, cu părere de rău, spuse cum îl cheamă. Să-mparţi cabina cu nebunul ăsta era ca şi cum ai fi dat drumul la un difuzor.

— Italian, aşa-i? spuse Squibb. Sper că nu ţi s-a făcut lehamite de Australia, eh? Şi eu sunt emigrant, dar îmi place. Poa' să fie interesant, ce zici? Să vezi lumea şi să afli o grămadă de lucruri.

Aceeaşi tăcere dezaprobatoare din partea lui Tornetta. Squibb încercase din nou.

— O croazieră pe mare nu poate decât să ne priască. Sunt burlac. Mi-ar trebui o văduvă cu o tuse de-aia urâtă.

Chicoti, însă Tornetta începu să caşte.

— Obosit, aşa-i? Ei, care ţi-e cuşeta?

— Cea de jos.

— De unde eşti?

— Din Sydney, îi spuse Tornetta, dar îi veni să-şi muşte limba. O astfel de informaţie în posesia acestui clovn guraliv…

— Dar erai pe vapor, remarcă Squibb, cu un simţ de observaţie prea ascuţit pentru a fi pe gustul lui Tornetta.

— Stau la Hobart de câteva luni.

— Am fost acolo, afirmă Squibb. Nu-i ca la Sydney, dar merge. Hei, ia te uită, plecăm. Mă duc s-arunc o privire. Hai şi tu!

— Eu rămân aici.

— De ce? întrebă Squibb sincer uimit.

— Am o grămadă de lucruri pe cap.

— O grămadă de lucruri pe cap! râse Squibb.

Tornetta clocotea de enervare; o să aibă multă bătaie de cap să scape de idiotul ăsta care-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala…

— Lasă-le baltă, îl sfătui Squibb; evident, era tipul de om care, dacă nu-l calci pe picioare, devine insuportabil de autoritar, la modul pisălog. Eşti doar în vacanţă.

— Afaceri, îl corectă Tornetta.

— Dă-le încolo de afaceri.

— În afacerile mele nu poţi să uiţi de afaceri.

— Şi cu ce te ocupi?

— Nu te priveşte, stârpitură, îl repezi Tornetta.

Dar Squibb nu se arătă jignit; râse admirativ la jocul de replici şi zise:

— Eu mă duc să arunc o privire, şi ieşi afară din cabină.

În ziua următoare, Tornetta îl ocoli pe Squibb atât cât era posibil pe un vapor de câţiva zeci de metri lungime şi unde nu existau decât două punţi pe care puteai să te plimbi dacă voiai să iei aer. Îl zări de la distanţă, gălăgios şi bonom, închipuindu-se sufletul şi animatorul croazierei, acostând străini – asiatici, greci, cupluri de neozeelandezi bătrâni, tineri marinari lustruind balustradele de alamă – şi chiar de la treizeci de metri distanţă, Tornetta observă cum aceştia dădeau înapoi, fie din cauza urâţeniei respingătoare a lui Squibb, fie din cauza bunei sale dispoziţii zgomotoase. Uneori, oamenii păreau că se opresc să stea de vorbă pentru că era schilod şi le era milă de el.

De fiecare dată când Tornetta îl vedea de la o distanţă suficientă ca să se retragă, se ducea pe o altă punte sau la un bar sau, ca să-l amăgească, înapoi în cabină.

Dar, în mod inevitabil, calculă greşit şi aproape că se ciocni nas în nas cu el lângă bazinul de înot de la pupa.

— Hei, ia uită-te, îl rugă Squibb, şi de data asta n-avea cum să scape, căci ce motiv mai putea invoca?

Squibb se bălăngănea sub greutatea aparatului de filmat şi a trepiedului, dar avea cu el şi un binoclu.

Privea ţintă la un punct de pe mare, îşi micşoră ochii şi se holbă, apoi scoase binoclul din toc. Îl potrivi înspre acelaşi punct vreme de un minut.

Tornetta simţi că oamenii din jur, cei din picioare şi de pe şezlonguri, începeau să se uite şi ei în aceeaşi direcţie.

— Ce vezi acolo? îl întrebă el.

Squibb spuse în şoaptă:

— Nimic, dar ai răbdare.

După cum era şi de aşteptat, un om de vârstă mijlocie se interesă:

— Ce-i acolo? Un peşte zburător?

— Nu-l vedeţi? întrebă Squibb.

— Ce să văd?

— Hidroglisorul.

— Nu, probabil că-i mult prea departe…

— Uitaţi-vă cu binoclul, se oferi Squibb.
— O, mulţumesc, spuse bărbatul, şi luă binoclul lui Squibb.
— Tot nu-l văd…
— Puţin mai la stinga, îl dirijă Squibb.
— Gata, l-am prins, zise omul. Ce-o fi făcând, mă întreb?

Plecă mai departe şi o femeie care şedea lungită pe un şezlong se interesă:
— La ce se uită acolo?
— Un hidroglisor.
— Oh, să mă uit şi eu. A aterizat pe mare?
— Da.
— Mă întreb pentru ce.
— Poate că nu mai are combustibil.

Squibb asculta toate acestea cu mare satisfacţie şi Tornetta îşi dădu seama că în felul ăsta se răzbună el pe oameni pentru ofensele şi privirile pline de milă… Înţelese, de asemenea, că Squibb era un individ extrem de periculos pentru el.

Din care cauză îşi înăbuşi enervarea când îl găsi la prânz la aceeaşi masă cu el. Tornetta lua masa într-un colţ suficient de discret din salonul cel mare. Coloanele şi chiar distanţa limitau numărul de persoane care ar fi putut să-l spioneze de la şapte-opt metri şi, oricum, îşi dăduse seama că aceste câteva zeci de persoane erau „inofensive”. La fel şi cele două bătrâne de la masa lui, a căror discuţie se învârtea în jurul unor subiecte ca sănătatea, vremea, posibilitatea de a avea rău de mare şi comportarea stewarzilor.

De acum înainte, însă, însemna că râsul zgomotos al lui Squibb şi întrebările sale iscoditoare – dacă nu răspunsurile cu voce joasă şi prevăzătoare ale lui Tornetta – să fie auzite de vreo zece persoane, şi, mai rău, să atragă atenţia către masa lor.

Înţelesese mobilurile lui Squibb, poate chiar mai bine decât Squibb însuşi. Căci Tornetta era receptiv şi n-avea cum să scape. Împărţind aceeaşi cabină, era obligat să petreacă cu Squibb câteva ceasuri din zi şi din noapte. Alţii aveau posibilitatea să se eschiveze, să-i dea un răspuns monosilabic şi să-i întoarcă spatele sau, totuşi, o dată acostaţi, puteau să-i întoarcă vorba şi să-l distrugă, dur Tornetta era ca o rudă cu care trăieşti sub acelaşi acoperiş: n-ai decât să mergi la lucru, la curse cu prietenii, dar trebuie să te întorci mereu la cei pe care nu poţi să-i suferi: trebuie să-ţi cari povara. Cu toate acestea,

Tornetta deprinse un fel de tehnică, astfel că Squibb cădea adesea în propriile sale curse. Pentru că atunci când îl înlreba:

— Mergi la jocurile de pe punte?

Tornetta îi răspundea:

— Dar tu?

Şi dacă Squibb spunea: „Da”, atunci el putea să-i răspundă foarte sincer:

— Eu nu.

Dar ajunsese la o subtilitate şi mai mare. Dacă Squibb zicea:

— Nu participi la întrecerea de inele?

Tornetta mârâia dispreţuitor:

— La ce dracu? (şi caracterul lui Squibb îl făcea pe acesta să ia apărarea jocului).

— Cred că e o metodă foarte nimerită să-ţi petreci timpul şi să te menţii în formă.

La care Tornetta îşi exprima părerea:

— N-ai decât să te duci tu dacă-ţi plac astfel de chestii.

Iar lui Squibb îi plăceau chiar foarte mult astfel de chestii, pentru că lumea era obligată atunci să intre în contact cu el. O parte din firea lui extravertită se manifesta prin încercările de a-i obliga pe ceilalţi să trăiască alături de el…

Cu toată afirmaţia sa că ceea ce îi trebuia era o „văduvă suferind de tuse”, Tornetta observă că femeile, chiar fetele de paisprezece ani, nu-i dădeau nici o atenţie lui Squibb. N-avea nimic care să le intereseze; nu prea păreau să fie drăguţe cu dânsul şi Tornetta se distra văzând cum îşi bat joc de el, căscând nedumerite ochii la glumele sale, ba întorcându-i chiar spatele dacă cumva se oprea şi încerca să intre într-o conversaţie care tocmai se purta pe punte. Doar persoanele în vârstă îi arătau puţină milă şi îşi mai pierdeau câteva ceasuri pe zi cu el. Fetele de la administraţie îl făceau să aştepte şi nu se bucura nici măcar de zâmbetele care i se adresau lui Tornetta.

De fapt, femeile se uitau la Tornetta. Chiar adolescentele australiene, de nouăsprezece ani, înalte şi cu picioare lungi, îi descoperiseră calităţile de agresivitate interesantă. Le privea, fără să se ferească, feţele şi picioarele lungi, iar ele, nu rareori, tresăreau sau făceau pe supăratele.

Avea treizeci şi şase de ani, era solid, şi orice femeie care îl vedea şi afla că nu este căsătorit, nu se îndoia că avusese experienţe pasionante cu femeile. Avea şi acea uşoavă paloare a

feţei şi expresia de oboseală care se zice că place atât de mult femeilor.

Ştia cum să stea lângă o femeie, antrenând-o fără mare efort într-o conversaţie şi, chiar dacă în cele din urmă femeia îl respingea, se simţea flatată, dacă nu chiar uşor coruptă. Squibb n-ar fi fost niciodată în stare să facă aşa ceva.

Acum, că plecaseră din Sydney, îl mai părăsise o parte din îngrijorare. Situaţia începea să ţină întrucâtva de domeniul trecutului. În curând avea să simtă nevoia să caute în jur lucruri care să-l intereseze cât de cât.

Dorea să fie singur, dar asta era imposibil. În jurul lui se aflau sute de persoane, majoritatea guralivi.

Prefera să stea în barul de la prova, chiar pe unul din scaunele de lângă bar, mai degrabă decât singur, la o masă, unde era uşor de remarcat; peste câteva clipe se aşează lângă el o fată tânără. Tornetta era un bărbat care percepea numaidecât efluviile sexuale, aşa că îşi dădu seama, chiar înainte ca fata să deschidă gura, că palpita toată de dorinţă. Îi întâlni privirea în oglindă şi rămase uluit. Era foarte tânără şi frumoasă şi ardea toată. Nu era o decăzută sau o prostituată sau o târâtură drogată, ci o femeie tânără, foindu-se uşor pe scaun, atât era de tulburată. Îl cuprinse o dorinţă puternică care învinse îngrijorarea din ultimele zile.

— Se aude că vom face escală la Adelaida, spuse el.

Ea râse. Degetele i se mişcau pe pahar în jos şi în sus. Bea bere.

— Mă lasă rece dacă oprim sau nu la Adelaida, răspunse ea.

Avea accent englezesc.

— Eşti imigrantă, constată el.

— O, nu-mi mai aminti. Ai fost vreodată în Surrey?

— Am ajuns o dată până pe la Oxford.

— Nu-i rău. Acum unde mergi?

— La San Francisco. Dar dumneata?

— În Canada, cred. Dar şi eu cobor la San Francisco.

— Ce mică-i lumea, observă el.

— A’dracului de mică, răspunse ea cu amărăciune.

— De ce-ai spus „Canada, cred”? Nu eşti încă sigură?

— Depinde, se mulţumi fata să răspundă.

Îi veni o idee.

— Cauţi cumva de lucru?

Ar putea să-i găsească tot felul de slujbe, dansatoare, prostituată, *striptease*…

Ea privi în oglindă şi protestă:

— O, la dracu, şi se aplecă spre Tornetta. Te rog, ajută-mă, şopti serioasă. Prefă-te că eşti soţul meu. Am duşmani pe vasul ăsta. Plătesc, îi comunică ea în mod bizar.

— Aha, aici erai, Pauline, i se adresă un bărbat. Am crezut c-ai spus…

Dar fata coborî de pe scaun şi răspunse cu răceală:

— Noi tocmai plecam.

„Noi” îl includea şi pe Tornetta.

— Haide, am întârziat, intră şi el în joc.

Îşi dădea seama perfect de bine că fata, Pauline, vorbea prostii. Se încurcase, pur şi simplu, prea devreme cu un individ nepotrivit şi acum îl trimitea la plimbare. Tornetta ar fi fost omul potrivit. Era însetată de dragoste. O să aibă el grijă. Făcu planuri pentru viitorul ei, pe distanţa celor o sută cincizeci de metri până la cabina fetei: plăceri violente, tainice, în timpul călătoriei, apoi, când se va plictisi de ea, o să-i aducă şi câştiguri, ca angajată… Odată ajunşi în cabină, ea îl respinse câtăva vreme, uitându-se întruna la ceas. Apoi, deodată, începu să se dezbrace.

O cheie scârţâi în uşa cabinei.

S-ar fi putut să fie un bărbat, soţul chiar, dar nu era. În spate, Tornetta auzi o voce de femeie protestând, mai mult scârbită decât şocată:

— Ah, Pauline, cum ai putut?

— Pleacă de-aici, Reidy. Nu trebuia sa te-ntorci încă.

Reidy, pe drept cuvânt supărată, spuse:

— Târfa naibii de ţicnită, mi-e scârbă de stârvul tău spurcat!

Ieşi afară, trântind uşa de la cabină.

Pauline căscă.

— Îţi mulţumesc. Acum poţi pleca dacă vrei.

— Nu încă, zise Tornetta. Nu mi-am căpătat contravaloarea serviciului.

Tornetta coborî să ia masa de seară. Era foarte simplu să plece înaintea lui Squibb, căci acesta avea o mulţime de lucruri de făcut. Pentru im „hâtru” era un om extrem de serios. Înghiţea o grămadă de pilule – contra enteritei, a constipaţiei, pentru a anticipa şi a scăpa de răul de mare. Într-o cabină în

care te înăbuşeai de căldură, în care aerul condiţionat se simţea atât de puţin încât puteai crede că se stricase instalaţia, Squibb îşi supunea trupul unei sumedenii de ritualuri. Dar duşul şi deodorantele pentru picioare se dovedeau zadarnice, căci umplea cabina de miasme umane şi pe Tornetta de scârbă. În cabină se amestecau mirosurile amândorura, imposibil de evitat, de sudoare, flanele de corp, de ciorapi şi de săpun, iar în lavabou rămâneau fire de păr.

Şi în ciuda bonomiei, Squibb era capricios şi plângăreţ.

— Aş vrea să stingi lumina, spusese noaptea trecută. E trecut de miezul nopţii. Şi cu o seară înainte se văitase: Aş dori să nu mai fumezi în cabină. Riscul de incendiu e foarte mare pe vapor, ştii doar. Şi-aşa e destul de puţin aer aici noaptea…

La aceste obiecţii, Tornetta se mărginise să-i sugereze pur şi simplu:

— De ce nu-ţi schimbi cabina?

Nu era o simplă aluzie şi pe oricare altul ar fi fost suficient ca să-l trimită la biroul administrativ; însă Squibb nu făcu decât să clipească din ochi, virtuos şi jignit, dar de neclintit, şi scânci:

— Am plătit pentru jumătatea mea de cabină. E bună şi am tot dreptul să rămân aici.

Sala de mese se afla pe puntea Metaxas, cu o punte mai sus de cabina lui Tornetta de pe puntea A. Vizavi se afla biroul administrativ, câteva magazine, o frizerie şi cabinele telefonice. Când se apropie, Tornetta văzu foarte multă lume, nu persoane care mergeau la masă – deşi câţiva se duceau într-adevăr acolo –, ci pasageri furioşi.

Aceştia se certau zgomotos cu administratorul şef. Demetropoulos era un om destul de înalt, zvelt, cu talia accentuată de o curea foarte strânsă. Părea de vreo patruzeci de ani şi avea un cap foarte interesant. Faţa avea o formă clasică, cu ochii mari, înfundaţi în orbite, sprâncene groase, negre, şi păr negru care, probabil, fusese dat cu briantină. Era aproape imposibil să-l scoţi din sărite, dar nici să-l înveseleşti. Uneori schiţă un zâmbet – dar nu acum – un zâmbet detaşat, care n-avea nimic de-a face cu interlocutorul său. De fapt, detaşarea era trăsătura dominantă a lui Demetropoulos. Unii pasageri susţineau că e obtuz, alţii că e un dobitoc de nepătruns, capabil să vorbească englezeşte numai când făcea curte vreunei femei. Mai avea o caracteristică: privirea îi

aluneca puţin pe deasupra şi mult dincolo de orice pasager îngrijorat sau (cel mai adesea) furios, ca şi cum doar o părticică din capacitatea mentală a acestei fiinţe superioare se dăruia nimicurilor banale ale pasagerului, în timp ce partea importantă a maşinăriei continua să fie angrenată în meditaţia asupra marilor probleme din care fusese întreruptă.

Pasagerii supăraţi nu-şi aleseseră un reprezentant prea impresionant. Îl chema Pybus şi se zicea că este avocat, dar lucrul părea de necrezut, căci era un tip gras, cu o faţă roşie din cauza alcoolului, înjura şi, după o modă de la antipozi, purta nişte pantaloni groşi, cenuşii, care-i ajungeau până la mijlocul pieptului, susţinuţi de o curea groasă de piele.

Zbiera la administratorul şef.

Cele două fete din personalul administrativ, una din ele fiind Kristina, cealaltă o nemţoaică blondă, priveau în gol, drept în faţă. În timpul ultimelor două croaziere se obişnuiseră cu aceste conflicte publice.

Pybus striga:

— Am plătit biletele şi căpitanul e obligat să îndeplinească clauza din contract care îl priveşte. Se spune acolo că trebuia să rămânem la Sydney douăzeci şi şapte de ore – şi cât am stat? Şapte ore. Vin din Noua Zeelandă şi voiam să văd oraşul cum trebuie.

— Bravo, bravo! îl susţineau ceilalţi pasageri.

— Şi acum ne spuneţi că o să stăm la Fremantle şi Perth numai trei ore. În pliantele trimise de Companie scrie douăsprezece până la şaisprezece ore. N-am venit pe sărăcia asta de vas ca să mă holbez la mare. Am venit…

— Bravo, bravo! se ridică din nou corul pasagerilor.

— Avem un program, spuse Demetropoulos destul de tare, dar fără să se înfurie.

— Schimbaţi porcăria aia de program! tună Pybus.

— Am întârziat din cauza unei furtuni, argumentă administratorul şef.

— Întotdeauna sunt furtuni în Golf. Ar trebui să ştiţi asta…

Mulţimea aplaudă.

Pybus zise tare, cu o glorie vulgară:

— Am fost foarte sincer cu dumneavoastră şi cu toţi oamenii ăştia şi am dori să ne arătaţi aceeaşi sinceritate. Am vrea să ştim…

— Aţi avut o escală în plus, câteva ore la Adelaida, le aminti Demetropoulos tuturor.

— Aţi făcut escală acolo numai pentru voi, fulgeră Pybus. V-aţi încărcat automobilele alea.

— Avem multe escale, rosti imperturbabil administratorul şef. Trebuie să respectăm programul – şi o vom face pentru binele vostru şi al nostru, căci şi alţi pasageri aşteaptă acest vapor, iar ancorajul depinde de flux. Totul e aranjat. Dacă ne permiteţi să plecăm de la Fremantle conform orarului, o să recâştigăm timpul pierdut.

— Bune toate, continuă Pybus, dar mai moale, căci începea să piardă şi pasagerii deveneau nerăbdători şi doritori să meargă la masă, numai că o să fie întuneric când ajungem la Fremantle.

— Au fost organizate excursii, vizitarea oraşului noaptea, îl informă Demetropoulos, tot atât de imperturbababil – doar îşi cumpăraseră biletele: Compania câştigase în ziua aceea. Toate excursiile anterioare au fost contramandate şi pasagerii care nu doresc să vadă oraşul Perth noaptea pot primi banii înapoi.

— Nu-i chiar acelaşi lucru, îi şopti Squibb la ureche lui Tornetta.

Dar era bine. Exact cum dorea Tornetta. Asudase de frică în cabină, aşteptând scurgerea lentă şi nesfârşită a timpului la Sydney, Melbourne şi Adelaida. Cu cât *Areopagus* stătea mai puţin la Fremantle, şi cu cât se îndrepta mai repede, spre Bali, cu atât mai bine. Căci poate chiar în acest moment, „ei” au bănuieli, şi oameni zeloşi şi vehementţi s-ar putea să traverseze chiar acum Australia cu avionul pentru a face investigaţii. Şi dacă s-a dovedit că pe vas există corupţie într-un sens, s-ar putea să existe si în celălalt, şi cine ştie cum s-ar materializa neplăcerile. S-ar putea să i se ceară lui Tornetta să părăsească nava. S-ar putea ca nişte pasageri să se urce la bord cu singurul scop de a vedea ce-i de făcut cu domnul Tornetta din cabina A 145. S-ar putea telegrafia la Sydney: da, omul de aici răspunde semnalmentelor date sau fotografiei transmise; şi pare teribil de alarmat. Ce instrucţiuni ne daţi? Aşadar, cu cât *Areopagus* părăsea mai repede Australia, cu atât mai bine…

Simpatiza cu administratorul şef din toată inima şi cu toţi nervii; spera din tot sufletul să nu se raporteze acest incident căpitanului care să fie influenţat. „Pleacă, îi striga raţiunea sa.

Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă, mişcă-te, fugi…”

Ajuns în sala de mese, îşi turnă un pahar cu apă care, însă, nu avu efectul scontat. Trimise pe steward după o sticlă de bere.

Slewardul aduse berea şi era gata să o toarne în paharul lui Tornetta, când observă că acesta era pe jumătate plin cu apă. Luă paharul, răsturnă apa înapoi în carafă şi apoi îl umplu cu bere.

— Ce murdărie, se plânse Squibb, iar Tornetta simţi că explodează atunci când cele două bătrâne începură şi ele să protesteze: „Da foarte neigienic”. Persoanele de la alte mese priveau lung, în vreme ce stewardul, surprins, satisfăcu totuşi capriciile acestor australieni ciudaţi, aducându-le „o altă” carafă. De fapt nu făcuse decât să toarne puţină apă peste cea din carafă, dar bătrânele şi Squibb n-aveau cum să ştie. Nu voiau să bea apă care fusese în contact cu gura lui Tornetta, dar el, în agitaţia sa, nu era de ajuns de atent ca să-şi dea seama de aşa ceva…

În după amiaza următoare, toată lumea de pe vapor a participat la exerciţiile de salvare. Totul se petrecea cu o încetineală penibilă. Pasagerii stăteau aliniaţi de-a lungul punţii de Paradă, cu faţa la echipaj, format nu numai din marinari şi stewarzi, ci şi din bucătari, mecanici, operatori de la telefoane, surori, membrii cabaretului şi ai orchestrei vasului. O jumătate de oră trecu cu glume, iar echipajul grec îi examina pe pasageri cu aceeaşi curiozitate cu care, la rândul lor, erau examinaţi. Foarte puţini australieni nutreau față de echipaj altceva decât o părere vesel şi cinic critică. Se spunea, pe nedrept, că grecii intră în panică în caz de catastrofă, că bărcile de salvare se răstoarnă sau că sunt aruncate cu susul în jos.

Căpitanul Vafiadis, şeful de echipaj şi primul ofiţer trecură pe acolo, confirmând, parcă, acest cinism, deoarece păreau că nu sunt preocupaţi de nimic altceva decât de ţinută şi aparenţe. Tocmai ordonară încetarea exerciţiului când o duzina de mecanici greci mărunţei reîncepură să rostogolească pe punte cilindri de oxigen. Apoi, cu o supremă neglijenţă, aprinseră aparatele de sudat cu oxi-acetilenă direct de la mucurile ţigărilor. Întinseră o prelată pe punte, sub o barcă de salvare pe care începură să o ciocănească şi să o taie la flacără, evident cu scopul de a o elibera din embolia de rugină şi vopsea. Operaţia

a continuat timp de două ore după care au lăsat-o neterminată.

La două zile după ce plecaseră din Fremantle, Tornetta încercase să deschidă uşa cabinei, dar nu reuşise. Avea o cheie greşită, de la cabina A 93, pe care o furase mai înainte. Aproape că uitase de ea.

Tornetta cântări câteva clipe situaţia în care se afla. Luase banii din buzunarele lui Zito şi ale lui Attolico după ce-i schilodise cu supa opărită. Îşi vânduse maşina. Scosese banii de la bancă şi din propriul safe până la ultimul gologan şi o întinsese fără să le plătească pe fete. Suma se ridicase la 4000 de dolari, dar biletul de avion până la Canberra şi Hobart şi biletul pe *Areopagus* până la Genova (debarca la San Francisco, dar prudent îşi reţinuse loc până în Italia) înghiţiseră aproape 1500 de dolari. Restul de 2500 era o sumă bună ca să se pună pe roate la San Francisco, dar Tornetta avea nevoie de mult mai mult dacă voia să se lanseze în afaceri, să-şi cumpere o maşină nouă, să mituiască în dreapta şi-n stânga, să se-mbrace bine, să-şi permită femei…

I se părea cât se poate de logic să folosească cheia ca să intre în cabină şi să fure. Nu sta scris nicăieri în codul său moral preceptul de a nu-i jefui pe câţiva din pasageri în timpul călătoriei. Îşi fabrică la iuţeală o justificare: Pierduse o afacere straşnică. În primii ani ai şederii în Australia i se spusese „Macaronarul”. Între timp înghiţise şi alte insulte.

Cabina A 93 se găsea la numai treizeci de metri de propria sa cabină, A 145, puţin cam prea aproape şi asta nu-i plăcea. Pe de altă parte, avea tot dreptul să fie văzut în acea zonă, venind sau plecând. Spionă cabina respectivă până când îi identifică pe cei doi ocupanţi. Avu un sentiment de uşurare când văzu că nu erau decât doi; agitaţia cu mesele, schimbarea hainelor, încărcatul aparatelor de fotografiat, spălatul, odihna şi aşa mai departe a patru persoane ar fi făcut ca intrarea în acea cabină să devină foarte periculoasă. Dar cu două persoane, era mult mai uşor.

Erau soţ şi soţie, amândoi de vreo şaizeci de ani, şi Tornetta începu să spioneze cu atenţie, nu cabina ci pe ei. Îl amuză să observe că erau guralivi şi vioi când se plimbau pe puntea Metaxas, dar obosiţi şi irascibili pe ultimii metri spre cabină, aruncându-şi unul altuia observaţii acre.

— O, pentru Dumnezeu, George, parc-ai fi o babă!

— În schimb, tu eşti o babă.

— A vrut numai să…

— Ei, bine, ai tărâţe în cap sau ce ai?

— Ba tu ai – iar Tornetta o auzi pe femeie izbucnind mânioasă: Ce-ai mai făcut cu cheia? Dumnezeule, George, doar n-ai mai pierdut-o şi pe asta?

N-a fost prea greu să le înveţe obiceiurile, deşi unele păreau a fi măsuri de precauţie neintenţionată. Dimineaţa, Tornetta nu îndrăznea să se apropie prea mult de cabină din cauza agitaţiei stewarzilor, iar între unsprezece şi douăsprezece căpitanul făcea uneori inspecţie pe puntea aceea sau, dacă nu, câte unul din ei se întorcea în cabină şi stătea, tot să fi fost un sfert de ceas. După amiaza dormeau în cabină până la patru.

Între patru şi patru jumătate după masă părea să fie momentul cel mai prielnic pentru Tornetta, căci cei doi nu ar fi lipsit pentru nimic în lume de la ceaşca de ceai şi prăjiturile ce se serveau, la acea oră, în sala de mese. Poate o să facă mâine o încercare…

În seara aceea căpitanul oferea primul din seria de cocktailuri pe care obişnuia să le dea. Acesta fusese denumit „Carnavalul căpitanului”. Tornetta se duse numai ca să vadă dacă domnul şi doamna Bewglass – pasagerii din cabina A 93 – se aflau acolo şi în cazul acela ar fi plecat şi s-ar fi dus în cabina lor.

Petrecerea avea loc în salonul Egean, o sală mare, confortabilă, cu coloane elegante, cu podeaua bună de dans şi, în partea dinspre prova, o estradă pentru orchestră – însă nu membrii orchestrei vasului, ci patru tineri bărboşi care făceau parte din echipa cabaretului. Spectacolele de cabaret se dădeau tot în această sală, care se găsea la mijlocul punţii de Paradă.

Tornetta reuşi să scape de Squibb ducându-se mai devreme, dar chiar şi aşa veniseră alţii mai înainte.

În tot salonul se întindea un şir lung de oameni care pornea de la intrarea din faţă, uşile de la pupa fiind închise. După părerea lui Tornetta, pasagerii se împopoţonaseră prea mult pentru vaporul acesta şi chiar pentru căpitan. Bărbaţii purtau costume închise, gulere tari şi cravate de regiment sau de colegiu, dar femeile îşi puseseră în cap ori să-i dea gata pe căpitan şi pe ofiţeri, ori una pe cealaltă: nici măcar Tornetta nu era sigur. Purtau fuste lungi, cu mărgele, rochii de lamé şi cu fir,

mătăsuri şi satinuri, altele se îmbrăcaseră în dantelă. Căldura era acum aproape tropicală, dar multe îşi puseseră etole de blană pe umeri. Mai că zornăiau de atâtea podoabe, coliere masive şi cercei de argint, iar degetele erau încărcate de povara inelelor, ca nişte boxuri scumpe. Arătau la faţă foarte diferit de cum arătaseră la prânz, pomădate şi rujate ca nişte actriţe în antract, iar părul care le încadra chipurile fardate peste măsură se bucurase de la vremea prânzului de ore întregi de îngrijiri, fiind acum pieptănat cu dichis, cu nuanţe de albastru sau de roz, împodobit cu flori şi panglicuţe. Degeaba, gândea Tornetta, el le prefera de o mie de ori pe fiicele lor, acum ţinute mai la o parte, dar cu picioare lungi, în mini-fuste, specimene superbe de femele ale Australiei de mâine.

Tornetta se trezi stând alături de domnul Pybus. Era singur, şi, evident, necăsătorit. Era foarte beat acum şi, examinându-l, Tornetta văzu că e foarte gras şi că transpiră sub ochi. Respira cu dificultate.

Lumea începuse să-l cam evite pe Pybus, cu toată recunoştinţa ce i-o purtau pentru că protestase în numele lor. Chiar şi în acest moment făcea senzaţie, îmbrăcat în şort kaki şi în cămaşă deschisă la gât, şi încălţat cu sandale.

Devenise un pisălog pe chestia programului de pe *Areopagus* şi-l întrebă pe Tornetta:

— Faci pariuri?

— Da.

— O sută de dolari contra cinci că vom întârzia în toate afurisitele de porturi de pe ruta asta.

— Ai câștiga, aşa că nu pot paria.

— Mama lor de greci! mormăi Pybus.

În timp ce se apropiau de căpitan şi de şeful de echipaj, stewardul şef îl observă pe Pybus în şort. Îl trase la o parte din şirul de oameni:

— Vă rog, domnule, vreţi să aşteptaţi o clipă?

Pybus protestă. Pasagerii împopoţonaţi erau jenaţi şi se prefăceau că nici nu l-au remarcat. Se uită rugător la ei, de parcă ar fi spus „M-am luptat pentru voi; luaţi-mi şi voi apărarea acum”. Dar nici unul nu scoase o vorbă şi, când înaintă, Tornetta îl auzi pe Pybus strigând furios?

— Îi urăsc pe grecii ăştia păcătoşi! îi urăsc.

Tornetta dădu mâna cu căpitanul Vafiadis. Fotograful de pe

vapor, un tânăr de nouăsprezece ani, îi făcu o poză cu blitzul. A doua zi după amiază, spre îngrijorarea lui Tornetta, poza urma să fie afişată, alături de multe altele, la avizier. Apoi Tornetta fu aproape îmbrâncit în salonul Egean şi o fată atrăgătoare îi întinse mâna.

I se adresă cu accent englezesc, dar nu cu acea intonaţie de snobi pe care Tornetta o auzise când şi când.

— Mă cheamă Barbara. Sunt de la cabaret. Bine-ai venit. Vrei ceva de băut?

O privi ţintă, iar ea îl plasă numaidecât pe scara morală a societăţii, fără să-l dispreţuiască. El îi ghici gândurile, tot atât de repede cum îi observase vulgaritatea seducătoare şi trupul de dansatoare – deşi nu era la fel de înaltă ca celelalte fete australience de pe vas.

— Ce mai faci? i se adresă el după obiceiul australian, iar ea răspunse cu o uşoară grimasă:

— Vai, picioarele!

Două persoane în vârstă veniră lângă ei, pur şi simplu pentru că stăteau în drum.

Cele două persoane erau domnul şi doamna Bewglass, Tornetta savura ironia de a se arăta politicos eu ei, slugarnic faţă de snobismul lor de mahala. Căci fuseseră în nenumărate croaziere şi erau plicticoşi cu observaţiile lor.

— Unde a fost asta, George, în Pago Pago?

— Nu, în Suva.

— Imposibil, pentru că… – sau ceva-ceva mai interesant; – Când eram pe Omni*farious au* murit şase persoane. Un bărbat era atât de înalt încât nu încăpea în congelator, aşa că l-au pus într-o baie unde, la fiece două-trei ore, turnau cuburi de gheaţă.

Fata, Barbara, îl trase de mânecă pe un steward cu o tavă şi-l întrebă direct, cu poftă neprefăcută:

— Cu noi ce faci? Vreau gin cu suc de lămâie.

— Nu lua suc de lămâie, dragă, zise doamna Bewglass. E deprimant.

Fără îndoială, pe ea nu o putea deprima, căci ea şi bărbatu-său luau băuturi de pe fiecare tavă ce trecea pe lângă ei. Dădeau pe gât whisky, vin de Xeres, gin şi cocktail.

— Dă-o pe gât, îşi îndemna ea bărbatul. Intră în preţ.

Tornetta o întrebă pe fată, fără să-şi ascundă interesul:

— Eşti din Anglia?

— Nu chiar. Din Wales. Aberystwyth. Eşti italian? Am fost la Neapole şi la Genova. Minunate… Dar pe unde n-am colindat, dansând pe picioarele-astea până la istovire! Kuwait, Aden, Germania, Irak şi Cairo.

— De când lucrezi cu Compania greco-australiană?

— Sunt la prima călătorie, zise fata din Aberystwyth, amărâtă. Şi ne-au legat la cap cu un contract pe şase luni.

— Nu-ţi place?

— Glumeşti. Acum, că i-am descărcat pe toţi imigranţii ăia, merge, dar când ne-am îmbarcat la Southampton, era o înghesuială nemaipomenită. Ni s-au dat paturi jos de tot, pe puntea B şi aerul condiţionat era o catastrofă. Se făcea o căldură aşa de cumpiită, că dormeam în pielea goală, cu uşile deschise şi dracu să-l ia…

Doamna Bewglass se porni să-şi debiteze opiniile în legătură cu aerul condiţionat din cabina A 93.

— Ştii, trebuie să circul. Şeful de echipaj se cam uită încoace. Ne vedem mai târziu, i se adresă fata lui Tornetta, care se infierbântase la ideea unor posibilităţi.

Iar privirea ei înflăcărată, fără ocolişuri, aţintită pe faţa lui Tornetta, promitea că, deşi vaporul era plin de bărbaţi care îi urmăreau picioarele la dans, şi deşi avea statut de prostituată, – ceva care intra în costul biletului pe care îl plătiseră – în ciuda nenumăratelor mici atenţii, pe el, Tornetta nu îl va uita și îl va lua în consideraţie.

— Ce fată vulgară, îşi dădu cu părerea doamna Bewglass şi Tornetta simţi că va fi o plăcere să o jefuiască pe snoaba asta răutăcioasă de mahala.

Fără îndoială, Barbara purta un costum cam şocant: o rochie mini de mătase neagră, acoperită cu dantelă neagră. Formaţia începu să cânte, fără prea multă tragere de inimă, fata dansă cu un băiat de la cabaret, iar rochia i se ridica atât de mult încât era nevoită s-o ţină cu mâna.

Femeile în vârstă se aşezară pe lângă perete, prea obosite ca să stea în picioare, totuşi manifestându-şi activ dezaprobarea faţă de acest spectacol.

Erau cu toţii atenţi, chiar agitaţi, la acest prim cocktail al călătoriei, fiecare repetându-şi fraza destinată căpitanului, în caz ca acesta s-ar fi apropiat de grupul lor. Animatorii se învârteau de colo-colo şi reuşeau să însufleţească conversaţia.

Îşi făcură apariţia câţiva ofiţeri. Demetropoulos stătea de vorbă cu două femei tinere, destul de mulţumit, neafectat cu nimic de conflictul de acum câteva zile, dar continuând să privească la ceva ce se afla la câţiva centimetri peste capetele pasagerilor şi arborând acelaşi surâs detaşat.

Inevitabil, apăru şi Squibb, care-şi luă în primire rolul de „hâtru”.

— Când căpitanul mi-a strâns mâna, sau eu i-am strâns-o lui, spuse el tare, şi-a dat drumul pe greceşte. A continuat şi după ce mă aflam la vreo treizeci de metri distanţă. Nu ştiu dacă spunea repede „Tatăl nostru” sau ceva din greaca ortodoxă… Mergi la bar diseară?

Tornetta îl surprinse, răspunzându-i ferm „Da”. Voia s-o mai privească pe fata din Aberystwyth, să transpire puţin cu anticipaţie.

Apăru şi căpitanul Vafiadis, trecând de la un grup la altul, cu un surâs împietrit, împărţind frânturi de dialog bombastic.

Apoi ţinu un discurs de bun venit călătorilor, plin şi acesta de banalităţi, dar pronunţat cu o aparentă sinceritate; deodată, un pasager neozeelandez se sculă în picioare şi începu să cânte „Mulţi ani trăiască”, la care se alăturară cu energie restul pasagerilor. Se putea citi uimirea din mintea căpitanului. Oamenii ăştia acum ţin întruniri de protest, iar în clipa următoare îşi exprimă plăcerea că se găsesc aici. Cum poţi să iei în serios astfel de persoane?

După petrecerea de carnaval a urmat un dineu special, cu crevete, curcan şi şampanie. Stewarzii erau îmbrăcaţi de gală, în livrele roşii, fruntea şi părul le erau pline de broboane de sudoare, care mai picurau şi în farfurii.

Squibb spuse că trebuie să se întoarcă în salonul Egean cu patruzeci de minute înainte de începerea spectacolului de cabaret, dacă vor să stea în primul rând. Sosi înarmat până-n dinți cu aparatul de fotografiat şi blitzul, ceea ce îl stingheri pe Tornetta. Asta însă era ceva obişnuit, observă el. Mai multe persoane erau echipate la fel.

Spectacolul se dovedi mult mai bun decât se aşteptase Tornetta; de fapt, deşi prea zgomotos, era de bună calitate. Era condus de un tip de vârstă mijlocie, solid, pe nume Edgar. Avea ceva de mazochist, glumind în legătură cu propria-i vârstă, povestindu-le istorioare în care era implicată şi maică-sa şi

presărate cu întrebări de genul „Aţi văzut «Îngerul Infernului»? O ţineţi minte pe fata aceea, cum o chema? Ştiţi…” şi asta tot atât de inexplicabil ca şi simpatia arătată căpitanului în cântece, care se terminau cu hohote de râs stridente.

Dar dacă cineva din public era prea îndrăzneţ, devenea de-a dreptul feroce. Rămăsese un Cockney impertinent, cu o replică tăioasă ca briciul. Persoanele care întârziaseră şi intrau în vârful picioarelor se pomeneau întrebate: „A fost bun dineul?” sau „Să o luăm de la-nccput pentru voi?” sau chiar „Întindeţi-le o mână caldă că s-au deranjat, totuşi, să vină”. Şi cei în cauză se făceau mici în faţa lui şi nu scoteau o vorbă.

Avea un umor mult prea ascuţit pentru unii din pasagerii vârstnici şi mult prea englezesc pentru un public australian sau neozeelandez. Dar ştia să se adapteze şi făcea glume „la ordinea zilei”.

— Aţi reuşit să vă scoateţi toate petele negre de pe rochii? Nu e îngrozitor? Mi s-a spus că mecanicul şef are pojar… Cel mai mare succes îl obţinea când aluziile erau directe, transparente:

— Dacă aveţi vreo dorinţă în timpul nopţii, sunaţi-l pe steward. Vă va satisface.

În compania lui Edgar mai erau câţiva tipi care făceau tot posibilul să fie amuzanţi; un ventriloc, evident cherchelit, dar altfel foarte priceput; un tânăr care cânta balade sentimentale şi o pereche de dansatori acrobatici. Ultimii câștigaseră concursuri la balurile din provincie şi din oraşele din colonii, dar nu reuşiseră, totuşi, să devină celebri. Îşi petreceau acum viaţa pe vapoare şi în colonii de vacanţă, aflându-se la jumătatea drumului spre bătrâneţe. Se considerau oarecum superiori celorlalţi actori de cabaret, fără să mai vorbim de pasageri. Dar obişnuiau să se certe violent, iar Compania se răzbuna prin Edgar care, uneori, îi anunţa astfel: „Iată-i pe cei doi porumbei îndrăgostiţi. Sau, oricum, pe unul din ei, căci celălalt nu-i mai vorbeşte…”

Pe Tornetta nu l-ar fi interesat câtuşi de puţin toate astea dacă n-ar fi fost acolo fata din Aberystwyth. Era una din cele şase dansatoare, toate pe cât de bune profesioniste, pe atât de bine făcute. Au apărut în primul număr, cu picioarele lor lungi, cu capul sus şi au dansat cu o precizie şi o energie extraordinară într-o noapte în care era atât de cald că mulţi

dintre spectatori îşi plângeau singuri de milă, obosiţi de atâta stat în picioare, stânjeniţi din cauza transpiraţiei şi cuprinşi de o toropeală generală. Fetele priveau publicul drept în faţă, cu zâmbetul pe buze; pe faţa Barbarei se citea o uşoară vanitate.

Au fost uşor derutate când Squibb s-a ghemuit, pur şi simplu, sub scenă şi le-a orbit cu blitzul.

Edgar, care se găsea undeva în spate, strigă caustic!

— Vrei să faci poze obscene, hai? Stai să ajungem la Singapore, fiule.

Squibb, imun la bobârnace, nu se intimidă câtuşi de puţin şi se împotmoli într-o explicaţie:

— Dacă fotograful de pe navă poate să folosească blitzul… dar Edgar avea avantajul microfonului şi al unui volum sonor de o sută de ori mai puternic decât al lui Squibb.

— De unde eşti tu, scumpule? Din Sydney? Mămica a trimis acolo un set de Mecano ca să-şi construiască ăia un pod! spuse el publicului care reacţionă cu huiduieli, cu urale şi cu strigăte.

— La Melbourne e mai bine…

La sfârşitul spectacolului toţi interpreţii au dansat într-un vacarm asurzitor, apoi s-au stins încet luminile şi actorii s-au răspândit în public, dând mâna cu fiecare înainte de a se retrage. Barbara strânse mâna lui Tornetta, şoptindu-i:

— Bună! şi-i atinse până şi degetele transpirate ale lui Squibb, dăruindu-i un surâs.

În drum spre ieşire, Tornetta văzu câteva persoane care aşteptau să facă rost de locuri pentru al doilea spectacol şi printre aceştia se afla şi familia Bewglass.

Pybus zăcea pe un scaun, sforăind, beat criţă şi Tornetta se gândi că şi ăsta va fi o victimă uşoară, cu altă ocazie…

Îi bătea inima tare, însă ştia că acum e momentul să prade cabina A 93. Se pierdu în întunericul de pe puntea de Paradă ca să scape de Squibb şi coborî la capătul vaporului dinspre prova. Era linişte şi nu se vedea ţipenie de om, iar zgomotele de muzică şi de conversaţie din depărtare confirmau faptul că majoritatea călătorilor se aflau la cabaret, la cinema sau în baruri.

Ajunse în coridor, în capătul dinspre babord al punţii A şi la o distanţă bună îl zări pe Squibb, cu aparatul de fotografiat în mână, intrând în cabina lor. Cam la aceeaşi depărtare mai era şi un steward, care tocmai dădea colţul în timp ce Tornetta

ajungea în intrândul cu uşile a patru cabine. Peste tot domnea linişte.

Tornetta ciocăni uşurel la uşa de la A 93, apoi introduse cheia cu atenţie, ca să nu scoată vreun scârţâit. Intră repede şi închise uşa fără zgomot.

Cabina era cufundată în întuneric. Mirosea neplăcut – o combinaţie de parfum şi respiraţie de om bătrân, ulei, săpun şi flanele de corp.

Tornetta îşi plimbă mâna de-a lungul canatului de oţel al uşii până dădu de comutator.

Inspectă o comodă, vâri în buzunar ceva de argint şi un ceas de aur de damă. Trase sertarul de jos al comodei cu trei sertare. Haine. Cel din mijloc conţinea hărţi, bilete, pulovere şi câteva cărţi. În sertarul de sus, tot haine. Transpira, cuprins de panică, respirând încet, dar greoi, pe gură.

Sub cuşete erau trei valize. Tornetta tocmai o trăgea pe prima când bătu cineva la uşă. Rămase ţintuit pe loc. Încă un ciocănit şi o voce spuse:

— Să schimb apa?

Tornetta se repezi în baie şi trase apa; zgomotul îl îngrozi. Dar ştia ce dorea stewardul. Cana de metal zăngănea într-un cârlig chiar deasupra lavaboului.

Stewardul intrase acum în cabină. Tornetta deschise puţin uşa de la baie şi scoase o mână în care ţinea cana. Stewardul o luă. Trecură două minute nesfârşite si apoi, din nou, ciocănitul alarmant. Stewardul strigă:

— Am pus-o aici, domnule. Tornetta nu răspunse şi după câteva clipe de ezitare, stewardul plecă.

Tornetta era vlăguit de spaimă. Îi venea s-o ia la fugă, dar ar fi putut să dea nas în nas cu stewardul. Îl auzi, de fapt, ciocănind la celelalte trei cabine alăturate şi, cum nu căpăta nici un răspuns, cheia scârţâi în broască.

Câteva minute se auzi zgomot de uşi trântite, când stewardul schimba cănile de apă pentru noapte.

Cuprins de panică, Tornetta cercetă din nou prima valiză. Nu era încuiată, dar nici nu conţinea bani.

Nici cea de-a doua valiză nu era încuiată, dar nici aici nu era altceva decât îmbrăcăminte. A treia era mai grea şi era încuiată. Tornetta folosi un cuţit. Nu-şi pierdu vremea cu încuietoarea, ci scobi în partea din spate a valizei unde balamalele se ţineau

numai în trei cuie fiecare.

Timpul trecea cu o viteză înspăimântătoare, dar reuşi să o deschidă.

Înăuntru se găseau un aparat de fotografiat, alte haine, două paşapoarte, un carnet de cecuri de călătorie şi un teanc de bancnote australiene făcute ghem. Tornetta le băgă în buzunar şi împinse valiza la loc, sub cuşetă.

Aşteptă, respirând greu şi cu inima bătându-i atât de puternic încât se îngrijoră: oare cât de repede putea să-i bată inima fără s-o păţească? Era linişte deplină, dar a trebuit să facă un efort pentru a-şi lua inima în dinţi, ca să deschidă uşa. O închise tot fără zgomot. N-avea cum să ştie dacă se află cineva pe coridorul principal. N-avea de ales; trebuia să meargă pe coridor. O porni, pe jumătate cocârjat sub povara spaimei, şi se întoarse pe unde venise, cel mai scurt drum de acces spre celelalte punţi, spre locul unde erau oameni. Înainte de a părăsi coridorul, nu putu rezista ispitei de a întoarce capul să vadă dacă era cineva în spatele lui. Nu era nimeni. Tornetta o luă grăbit în sus pe scări, în bezna de pe puntea de Paradă. Câţiva îndrăgostiţi se îmbrăţişau strâns în ungherele cele mai întunecoase, aruncându-i priviri încurcate.

Tornetta intră într-o toaletă şi-şi numără banii. Suma se ridica la două sute şaptezeci de dolari. Se gândi la ce are de făcut. Cel mai nimerit era să schimbe toţi banii pe care ar fi pus mâna în dolari americani. Putea să facă asta fără să dea naştere la suspiciuni, la grămadă, când *Areopagus* se apropia de unul din porturile de escală. Ştia, de exemplu, că se poate schimba moneda australiană în monedă americană sau singaporeză chiar înainte de a coborî pe ţărm la Singapore. La Hong-Kong se putea face orice dacă aveai valută, iar Guam era, oricum, o insulă americană.

Furtul va fi, desigur, descoperit, peste câteva zile sau chiar peste câteva ore. Dar la bord nu se aflau ofiţeri de poliţie şi nici posibilităţi de a lua amprente digitale. Şi nu era el singurul cu mâna „lungă” pe vas. Squibb îi povestise despre furtul unui tranzistor.

Dimineaţa, Tornetta se trezi obosit şi se dădu jos din pat târziu. Trecuse ora pentru micul dejun şi la 10,30 se urcă pe puntea de Paradă ca să lenevească la soare. *Areopagus* nu era deloc ticsit, dar se enervă când constată că pe partea unde

bătea soarele aproape toate şezlongurile de pe punte erau ocupate. Era liber un singur scaun lângă Pybus, dar Tornetta n-avea chef să-l ocupe. Domnul Pybus sforăia, tolănit vulgar în şortul său kaki. Dacă se trezea, ar fi crezut că Tornetta e comunicativ şi receptiv, dar Tornetta nu era şi nici nu dorea să aibă de-a face cu persoane atât de bătătoare la ochi, cu excepţia doar a fetei din corpul de dansatoare.

Se îndreptă spre partea umbrită a punţii de Paradă. Căldura era încă agreabilă, ca o toropeală pentru majoritatea pasagerilor. Dar Tornetta era încordat, deosebindu-se de persoanele între două vârste care veniseră să se relaxeze. Era neliniştit, în aşteptare, şi nu se putea lăsa în voia unei toropeli somnolente cum făceau ceilalţi. De fapt, bătea la ochi mai mult decât îşi închipuia, ca italian printre australieni şi neozeelandezi; era singur în timp ce marea majoritate erau însoţiţi; purta costum întreg, pe când ceilalţi bărbaţi se plimbau în pantaloni de pânză şi jachetă tricotată; şi pantaloni de pânză, când ceilalţi erau în şort şi costum de baie; părea tot timpul încordat. Astfel că nu se pierdea în mulţime aşa de uşor cum îşi imagina.

Cu toate acestea, acum se simţea somnoros şi voia să se destindă. Se trânti cât era de lung într-unul din şezlongurile libere şi îşi îndreptă privirile spre mare.

După câteva minute îşi dădu seama că îl examinează cineva. Întoarse capul şi întâlni privirea fixă, directă şi neutră a unei femei înalte, cu înfăţişare austeră, trecută puţin de vârsta mijlocie.

Ceva mai încolo, doi stewarzi împingeau un cărucior încărcat cu o oală de argint, plină cu supă fierbinte.

— Ăsta e cel mai mare vapor pe care am fost vreodată, începu femeia. Foarte solid. Mâncarea-i mult prea abundentă. Acasă, la micul dejun, mănânc doar terci de tărâţe. Şi pe vasele neozeelandeze ni se dădeau băuturi reci pe vreme călduroasă. Ştii, eu ador supa. Te superi dacă-ţi cer să-mi aduci şi mie o ceaşcă? Eşti mai tânăr ca mine şi sper că eşti bun creştin. Eu una fac parte din secta celor şapte principii…

— Ia-ţi-o singură, babă nehalită, mârâi Tornetta; se ridică şi plecă.

Se hotărî să se ducă în barul de la mijloc şi să se destindă bând ceva rece.

Asta însemna să străbată salonul Egean, biblioteca şi o sală plină de automate cu jocuri de noroc.

Câţiva maniaci îşi şi petreceau o parte din zi alimentându-i cu piese de cinci cenţi pe aceşti bandiţi cu un singur braţ, dar în clipa aceea se afla acolo doar un băieţel, la un capăt al şirului de opt automate şi un tip într-un costum subţire cenuşiu, la celălalt capăt.

Amândoi stăteau cu spatele la Tornetta.

Băieţelul îşi consumase ultimii cinci cenţi şi nu se sfii să spună:

— Tare-aş vrea să mai joc o dată.

Bărbatul în costumul cenuşiu îl dojeni blând.

— Tot ai să pierzi până la urmă. Dar uite, încearc-o pe-asta.

Îi dădu băiatului o monedă şi puştiul, abia ajungând la mâner, trase vârtos de el. Zornăiră câţiva bănuţi, iar băiatul strigă:

— Am câștigat! Am câștigat! Luaţi-i domnule, sunt ai dumneavoastră.

— Nu, păstrează-i tu!

— Tii, grozav! Mulţumesc.

Omul se întoarse zâmbind, simţind că are un martor şi expresia din ochi i se schimbă brusc. Surâsul îi muri pe buze sau se transformă în rânjet când dădu cu ochii de Tornetta.

Rosti pe italieneşte:

— Drăguţ, nu? Un băieţel bine crescut, eh? M-am îmbarcat la Fremantle, începu el pe un ton prietenos, dar în acelaşi timp nimicitor. Dar mi-a fost rău. Am fost teribil de bolnav. Acum vremea şi marea s-au îndreptat şi am început să mai ies şi eu la o plimbare.

Palmele lui Tornetta transpiraseră. Încerca să nu trădeze groaza fără margini care-l cuprinsese dintr-o dată până în rărunchi, făcându-l să-i zvâcnească inima şi tulburându-i minţile.

Individul nu părea deloc să fi fost de curând bolnav sau sleit de puteri. Era solid şi nu părea deloc stingherit.

Îl găsiseră pe Tornetta şi acesta era emisarul trimis ca să-l omoare.

12

Elicele lui *Areopagus*, arborele de propulsie, precum şi greutatea masivă a accesoriilor de angrenare pierdură din inerţie şi pină la urmă se opriră. Se auzi zăngănitul lanţului ancorei de la prova şi apoi, deodată, se aşternu o tăcere absolută.

Tomazos stabili poziţia vasului cu ajutorul unui indicator direct, un fel de echer de navigaţie, cu care, dacă se cunoşteau două unghiuri orizontale aflate între trei puncte fixe, se putea constata poziţia exactă a navei.

Era puţin după revărsatul zorilor şi *Areopagus* ancorase într-un estuar al insulei indoneziene Bali. Apa sclipea ca oţelul bine lustruit, iar cerul de un albastru pal părea lenevos şi cald cu o urzeală de nori lăptoşi. Conurile vulcanilor acoperite de verdeaţă coborau lin spre apa fumurie si oamenii ieşiseră la lucru pe câmpul galben şi verde al culturilor de orez în terase.

Bărci pescăreşti mici şi uşoare erau trase la ţărm lângă satele care se ascundeau printre tufişurile verzi şi dese. Vreo şase din bărcile cele micuţe erau în apă, la un kilometru distanţă una de cealaltă.

Nu se vedea nici urmă de chei căci acesta se afla pe fluviu, după o cotitură, la vreo cinci kilometri depărtare.

Domnişoara Wearne, rezemată de balustradă, era tulburată de acest peisaj impresionant de păduri şi de munţi, de bărci pescăreşti, de colibe şi de bizoni care se vedeau la orizont şi de salutul fluturat de un pescar. În numai câteva secunde văzuse cel puţin treizeci de lucruri demne de tot interesul, de care nu se pomenea în nici un manual de geografie şcolară.

Cei în vârstă aveau tendinţa de a deveni uşor agresivi când erau neliniştiţi, voiau să fie primii la tot felul de activităţi, să insiste să fie de faţă, să ia parte, să capete cel mai bun loc, o masă bună, un hublou. Era un fel de teamă:

— Sunt încă aici, luaţi-mă în seamă, n-am surzit şi nici nu sunt invalid.

Domnişoara Wearne, fiind şi bolnavă, nu făcuse excepţie de la regulă, dar astăzi era în picioare şi se simţea în puteri, căci marea era calmă; ba se simţea de-a dreptul cuprinsă de încântare.

Majoritatea celorlalţi călători îi împărtăşeau însufleţirea, deşi cei care şedeau la masă cu ea, bombăniseră la cina din seara trecută, când un ofiţer steward îi anunţase că micul dejun urma să fie servit la ora şase; însă acum domnişoarei Wearne îi era foame şi mânca cu poftă.

Uimitor câtă încurcătură se isca atunci când se întrerupea sau se schimba rutina de pe navă. La micul dejun domnise haosul, panica, o manifestare destul de penibilă de grabă, lăcomie şi egoism din partea pasagerilor aşezaţi în jurul unor mese cu care nu erau familiari. (Era ceea ce se chema „o şedinţă deschisă", de care domnişoara Wearne ajunsese să aibă oroare). Apoi, pasagerilor care coborau la ţărm li s-a spus să se adune în salonul Egean şi, la fiecare intersecţie, domnişoara Wearne dădu de membri ai echipajului sau de animatori de la cabaret care o trimiteau acolo. Cu totul inexplicabil, un oblon de metal bloca acum drumul pe care se întorcea ea de obicei în cabină, aşa că trebui să facă un ocol pe la celălalt capăt al punţii Metaxas ca să coboare să-şi aducă aparatul de fotografiat.

Pe urmă, în salonul Egean s-a produs încurcătură pentru că erau mai multe tururi organizate, A, B şi C; ea nu ştia în care merge; o mulţime de alţi pasageri nu ştiau nici ei şi trebui să afle că era „cel de trei dolari". I se dădu atunci un fel de placardă verde triunghiulară.

— Parcă-am fi o turmă de oi, îi spuse o femeie.

Şi, într-adevâr, parcă se iscase mai mult haos şi tărăboi pe această insulă de vacanţă decât în oricare alt port important.

Domnişoara Wearne nu dorea să-i cadă şi de data asta pe cap lui Debbie Vortigan. Fata fusese drăguţă. Se plimba cu ea pe puntea de Paradă, îi aducea cărţi de la bibliotecă şi supă. Ori de câte ori domnişoara Wearne avea chef să ia masa pe punte, Debbie insista să stea ea la coadă, în vreme ce domnişoara Wearne se odihnea într-un şezlong. Îi cumpăra timbre ca să o scutească de aşteptarea obositoare din biroul administrativ şi limonadă ca să o cruţe de groaza de a intra într-un bar, lucru care-i era atât de puţin familiar. Şi nici nu o rugase măcar, iar fata habar nu avea de boala ei, Debbie era, pur şi simplu, atentă şi binevoitoare.

— Ce fată încântătoare e însoţitoarea dumitale, remarcase o doamnă, nu mai departe de ieri şi domnişoarei Wearne îi trebuiră câteva minute până să-şi dea seama, uluită, că doamna

îşi închipuie că Debbie e însoţitoare angajată.

Şi iată că în aglomeraţia de patru sute de oameni, Debbie îi făcea acum semne cu mâna, strigând:

— V-am rezervat un loc, şi domnişoara Wearne se bucură că o să se odihnească puţin înainte de a se aventura pe ţărm.

Observă, uşurată, că şi Debbie purta o placardă verde. De fapt, fata nu făcea nici o încercare de a-şi găsi o altă companie, iar domnişoara Wearne, deşi nu voia să se agaţe de Debbie, nu se putu împiedica să stea prin apropiere.

— Ştii să încarci aparatul? întrebă ea.

O preocupase acest lucru încă din ziua în care îl cumpărase. N-avea nici cea mai mică idee despre obiectiv şi uzare; nu avusese în viaţa ei un aparat de fotografiat. Dar Debbie ştia…

Edgar se căţără pe scenă şi ceru să se facă linişte.

— O să cântăm ceva, anunţă el.

— Când mergem pe ţărm? strigă cineva.

— E o scurtă zicală veche în Indonezia, care spune „să nu cobori niciodată pe ţărm până n-ai burta complet goală”.

Pasagerii bombăniră nemulţumiţi.

După multe consultaţii şi du-te vino, Edgar le anunţă tuturor:

— Indonezienii au început controlul. Mai avem doar o oră şi jumătate. Am pus ceasurile greşit, recunoscu el.

În spate, unul din ceasurile de pe vas se comporta ciudat, începuse să se învârtă, până ajunse să arate şase şi cinci.

Pasagerii se porniră să râdă, dar ofiţerul însărcinat cu distracţiile le spuse:

— N-ar fi trebuit să se întâmple, dar s-a întâmplat! Acum e şase dimineaţa. Bieţii de voi, v-aţi sculat la *patru!*

Se aşeză la pian. Edgar şi câţiva din echipa de cabaret începură să cânte.

— Ce vreţi să mai cânt? îi întrebă el.

La fel ca englezii în momente dificile, australienii şi neozeelandezii renunţau la muzica uşoară modernă şi se întorceau la vechile melodii din vremea războiului. Au cântat *Lily din lagună* şi *Uită de necazuri*, de parcă începuse un nou conflict.

Trecură patruzeci de minute, după care li se ceru să se adune la babordul punţii Metaxas – cei cu placarda verde urmând să pornească primii.

Călătorii nu au dat atenţie acestei recomandări şi o luară la goană în mare debandadă.

Domnişoara Wearne fu strivită şi alarmată. Chiar lipite de bordul lui *Areopagus* se aflau două mici canoniere indoneziene, încărcate ochi cu pasageri şi cu nişte marinari, care arătau jalnic şi nedumeriţi.

Domnişoara Wearne fu împinsă înainte către prima canonieră şi se aşeză într-un echilibru precar pe scaunul pivotant al unui tun de 20 mm. Canoniera se umplu vârf, până ce deveni atât de aglomerată încât oamenii puteau să cadă peste bord dacă-şi mişcau un picior.

Domnişoara Wearne simţi că, de fapt, este mai mult decât foarte cald. Parcă se aflau într-un cuptor şi australienii, obişnuiţi să trăiască la temperaturi relativ ridicate, se şi toropiseră, începând să transpire cum nu mai transpiraseră niciodată în viaţa lor. Sudoarea le siroia pe faţă, pe urechi şi pe gât; erau uzi la subţioară şi pe piept; le îmbiba părul; pe cămăşile şi rochiile curate, care se boţiseră, apăruseră pete mari de transpiraţie. Era extrem de jenant şi de neplăcut, şi asta se întâmpla înainte de şapte dimineaţa, ora locală…

Domnişoara Wearne suferea mai puţin decât ceilalţi care erau mai graşi şi aveau sângele mai gros. În vreme ce canoniera se îndepărta de *Areopagus*, ea fotografie vaporul şi munţii vulcanici. Eileen o să fie impresionată. Cât de departe se aflau acum de periferia din Melbourne!

Canoniera îşi croi drum pufăind în jurul estuarului, către un mic port. O mulţime de oameni veniseră în întâmpinarea pasagerilor, căci în micul orăşel Den Passar se dăduse cu această ocazie o zi liberă. Domnişoara Wearne auzi o muzică metalică, stranie, şi glasuri care vorbeau la megafon. Zări o mulţime de copii şi de negustori care aşteptau un şir de autobuze mici, şi tineri în uniforme militare şi para-militare alergând de colo-colo, mai agitaţi chiar decât vizitatorii.

I-a fost destul de greu să ajungă pe ţărm, trebuind să coboare pe nişte scânduri, dar au ajutat-o câţiva din echipajul vasului şi nişte indonezieni, care intraseră în apă până la genunchi. Îşi dădea seama, cum stătea aşa în picioare, în mijlocul fetelor, al copiilor şi al bătrânilor care încercau să-şi vândă coşuleţele, baticurile şi podoabele, cât de jalnic arătau tovarăşii săi de călătorie în comparaţie cu cei de pe-aici. Albi ca

brânza, transpiraţi şi împiedicaţi, preocupaţi de pe acum mai mult de căldură. Le văzu pe Muriel, pe Ada, pe Iris şi pe soţii lor, cu pălării de paie, lac de sudoare la subţiori şi pe piept, vulgari, încinşi la faţă, grosolani şi comportându-se nedelicat cu aceşti localnici şi, pentru o clipă, îi fu ruşine de Australia.

În întâmpinare veniseră douăzeci de dansatoare, fete frumoase, îmbrăcate în frunze aurii sclipitoare, purtând pe cap coroane de flori proaspete de migdal. Se aplecau, făceau piruete şi îşi mişcau mâinile şi coatele în ritualul dansului; iar pe chipurile lor drăguţe, lipsite de expresie şi cam solemne, nici o broboană de sudoare. Pasagerii rămăseseră în picioare, stingheriţi, neştiind ce să facă; le fotografiau şi se îndreptau spre autobuze.

Una din oficialităţile care se învârtea de colo-colo cu un microfon portativ era o tânără indoneziană, mică de statură şi atrăgătoare. Purta o uniformă militară verde închis şi o pălărie, dar nu părea să îi pese de căldură. Ştia să fie energică şi descurcăreaţă cu călătorii.

Nu se îndepărtaseră nici câţiva kilometri de port, când autobuzul se opri brusc. Cei douăzeci de pasageri, cam îndoiţi, încercară nişte vorbe de încurajare. Domnişoarei Wearne îi era foarte cald şi simţea un imbold irezistibil să-şi scoată peruca şi să se scarpine-n creştet, ca după aceea să-şi vâre capul în apă rece. O cuprinsese toropeala și îi pierise cheful de a vizita temple şi de a vedea dansuri.

Se dovedi că şi ceilalţi călători, poate cu excepţia lui Debbie, gândeau la fel. În cinci minute ghida indoneziană atât de descurcăreaţă făcu rost de alt autobuz şi-şi continuară turul pe la vechile temple, muzee şi galerii de artă de pe ţărm. Dar ordinea priorităţilor se cam modificase. Pe primul loc era acum obţinerea unor băuturi reci, de preferinţă bere. Apoi venea pofta de chilipiruri şi pe ultimul plan dorinţa de a vedea munţi şi clădiri și de a le fotografia.

Pe măsură ce călătorii beau lichide, acestea ieşeau la suprafaţă, prin toţi porii pielii. Priveau cu interes la sculpturile în lemn, maimuţe sacre, bizoni şi temple; se tocmeau cu negustori ambulanţi, surprinzător de inofensivi şi nu prea insistenţi.

Au închis ochii când şoferul conducea autobuzul cu o nesăbuinţă care depăşea până şi normele australiene.

Şedeau în plina dogoare a soarelui dinspre amiază – pasagerii din primele autobuze ocupaseră toată suprafaţa la umbră – şi urmăreau un dans care părea că nu se mai termină. Dansul Legong era interpretat numai de fete, îmbrăcate în aur strălucitor şi în culori vii, acompaniate de o orchestră javaneză care cânta când energic, când, dintr-o dată, languros. Fetele erau complet absorbite de dans, cu mişcări lente, dar complicate, ale mâintlor, degetelor şi gleznelor, răsucindu-şi capul şi balansându-şi trupul, sugerând giganţi, fidelitate casnică şi eterna luptă dintre bine şi rău. În schimb, muzicanţii nu-şi ascundeau interesul holbându-se la turişti, iar câţiva dintre ei zâmbeau.

Era imposibil să pleci; s-ar fi simţit jigniţi, aşa că cei douăzeci de călători urmăreau spectacolul cu un entuziasm artistic tot mai scăzut, cu o senzaţie neplăcută şi cu o sete tot mai mare. Vădita lor agitaţie şi năduşeală nu prea era potolită de fluturarea ziarelor şi a evantaielor.

După patruzeci de minute începură să se strecoare fără ruşine spre umbra copacilor din cimitir, incapabili să se mai sinchisească dacă fuseseră sau nu grosolani sau dacă jigniseră un ceremonial ce se voia *divertisment*, pentru care, evident, se repetase ore în şir în onoarea lor. Australienii sunt cei mai slabi partizani din lume ai teoriei bacşişului, însă acum roteau priviri vinovate de jur-împrejur pentru a găsi pe cineva de uns. Surprinzător, dar nu era nimeni.

Tânăra indoneziană anunţă:

— Mergem acum la faimosul hotel – se auziră suspine de uşurare – dar înainte o să vizităm galeria de artă şi magazinul.

În galerie era răcoare, iar sculpturile şi picturile excelente. Pasagerii se târguiră, se distrară bine.

Domnişoara Wearne a colindat tot hotelul mare cu aer condiţionat până a găsit o baie. Acolo şi-a scos peruca şi s-a scărpinat fără ruşine în creştet, apoi şi-a vârât capul în apă rece, şi s-a simţit mai răcorită.

Se aşeză la umbra unui copac imens şi i se aduse o sticlă cu un lichid portocaliu rece, direct de la frigider.

Nu ştia ce este, dar nu rezistă să nu-l dea imediat pe gât. Avea un gust ciudat, cam amărui, însă rece şi cu un efect plăcut. Mai apoi simţi c-o părăseşte şi oboseala. Domnişoara Wearne mai luă încă o sticlă din acest lichid grozav care era, de fapt,

bere…

Se întoarseră pe *Areopagus* într-o mică barcă cu motor, atât de aglomerată încât au trebuit să stea nemişcaţi, agăţându-se de bară. Marea era cam agitată şi unora li se făcu rău. Pe alţii îi supăra mirosul de la motor şi de fum.

Domnişoara Wearne stătea vizavi de Ada, de Muriel, de Iris, de Harry şi de ceilalţi doi bărbaţi. Fuseseră într-un alt tur şi bombăneau nemulţumiţi. Ada era foarte palidă şi avea migrenă.

Dacă era să te iei după ei, fuseseră excrocaţi. Discutau cu aprindere despre sumele cheltuite. Feţele le luceau de sudoare şi hainele le erau pătate de propria transpiraţie.

— Nu vă amuzaţi? întrebă tare domnişoara Wearne.

Asta îi exasperă, căci nimic nu era mai umilitor decât să se vadă că nu se distrează.

— Ba cum să nu, zise Iris, încercând să repare umilinţa suferită. Dar trebuie să fii mult mai şmecher, totuşi, decât cerşetorii ăştia. Ada s-a lăsat fraierită de zece dolari pe porcul ăsta de lemn care e crăpat.

Domnişoara Wearne enunţă cu nonşalanţă:

— Nu v-a mers prea bine. Eu am luat aparatul ăsta de fotografiat pe cincisprezece dolari.

Costase de fapt patruzeci de dolari la Melbourne.

— Numai *atât?* întrebă Iris uluită, acoperind remarca lui Harry că „La Hong-Kong trebuie să-ţi cumperi aparate de fotografiat”.

Domnişoara Wearne avu satisfacţia să-l audă pe unul din ei şuşotind:

— Nu-i chiar aşa toantă cum pare, şi pe altul şuierând cu invidie „Cinşpe dolari! Mă-ntreb de unde?”

Barca ocoli pupa lui *Areopagus*.

— Ia te uită! exclamă Debbie.

La pupa vasului avea loc un fel de târg, jar echipajul plătea în natură, aruncând alimente pentru bărbaţii şi femeile din ambarcaţiunile fragile. Cutii de marmeladă, pui, borcane de murături. Domnişoara Wearne văzu un pescar care se holba la o bucată de brânză învelită în staniol, din care muşcă apoi cu staniol cu tot…

Barca se tot legăna în dreptul pasarelei şi pe câţiva pasageri îi cam speria ideea de a sări peste spaţiul gol despărţitor, deşi pe pasarelă se aflau doi marinari, gata pregătiţi să-i prindă şi

care zbierau:

— Sari!

Iris sări şi căzu pe pasarelă, scoţând un ţipăt strident. Când se ridică în picioare îi sângera gura. Domnişoarei Wearne părea că nu-i pasă.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă Debbie îngrijorată.

— Să sar, bineînţeles, răspunse domnişoara Wearne şi când sări, cei doi marinari o ajutară să nu cadă pe spate.

În mod normal, s-ar fi speriat îngrozitor şi ar fi trebuit să fie ridicată pe braţe, dar astăzi, pentru prima oară în viaţa ei, domnişoara Wearne se simţea în puteri, fără să se facă de râs.

13

Puţin după opt şi jumătate dimineaţa, Marion Burston se întinsese să se odihnească într-un şezlong. Ştia că dacă nu ocupa un scaun imediat după micul dejun, cei ce se duceau în seria a doua ocupau toate scaunele până la amiază.

Tot se mai simţea puţin vinovată că leneveşte imediat după micul dejun, lăsându-i pe copii să zburde care încotro. Ar fi trebuit să spele sau să calce. Dar conştiinţa datoriilor ce se cereau îndeplinite nu mai era acum tot atât de puternică cum fusese odată. O copleşise o dulce leneveală, chiar o toropeală, o „uitare” de vacanţă.

— Tot timpul dorm de-a-npicioarelea şi sunt obosită, se plânsese unui călător, şi acesta o asigurase:

— Înseamnă că vă prieşte croaziera.

Şi, într-adevăr, Marion uita ore în şir, şi uneori o zi întreagă, de problemele şi de mizeriile familiale. Ieri râsese chiar din toată inima.

O femeie se aşează în şezlongul alăturat. Era înarmată cu o carte de la bibliotecă, cu ceva de tricotat, cu hârtie şi plicuri pentru corespondenţă şi cu o geantă încăpătoare, însă Marion îşi dădu seama că era dornică de conversaţie.

Femeia era mai în vârstă decât ea şi ţinuta ei trăda o uşoară poză gravă, de personaj de vază: nu ţi-ar fi spus cine e – era evident din atitudinea ei – pentru că în acest voiaj dorea să cunoască tot soiul de oameni pe care n-avea cum să-i întâlnească în mod normal.

Avea părul argintiu şi o faţă pe care se putea citi bunătate şi înţelegere şi purta ochelari cu ramă de baga. Era bine îmbrăcată, însă nu ţipător; numai dacă te uitai atent la ce avea pe ea, vedeai că e scump şi de bun gust.

— E tare cald, observă ea. Cu toate că-i dis-de-dimineaţă, îmi pare bine că-mi pot odihni puţin picioarele.

— Şi mie, răspunse Marion şi se simţi ruşinată de stângăcia ei.

— Eşti englezoaică, nu-i aşa? întrebă femeia. Se vede. Copilaşii dumitale sunt atât de drăguţi. Şi politicoşi, am văzut eu. Frumuşei. Ai copii frumuşei, zău. Altceva decât chipurile australienilor. Englezii au o integritate a lor, afirmă ea, folosind o expresie rămasă probabil cu treizeci de ani în urmă, dezgropând-o însă dinadins. Compatrioţii mei australieni mi se par atât de vulgari! M-am simţit aşa de prost ieri, la Bali, când au vorbit atât de brutal şi de grosolan cu populaţia… de culoare… de parcă ar fi fost în Australia…

— Dansatoarele mi s-au părut minunate, zise Marion, pentru a nu fi antrenată într-o discuţie despre australieni. Un colţişor de lume neprihănit. Şi unii îi spuneau soţului meu că ar trebui să se introducă civilizaţia. Daţi-le pace, zic eu.

— O, sunt perfect de acord, aprobă doamna în vârstă. Mi-a amintit puţin de India. Zece ani am stat acolo înainte de moartea lui Tom, soţul meu. Noi, femeile, ne retrăgeam în munţi când veneau căldurile mari. Bietul Tom trebuia însă să rămână şi era atât de cald şi de obositor, şi avea un aer atât de bolnav de fiecare dată când venea… Ţin minte că ne-am dus o dată călare să vedem răsăritul soarelui la Kanehenjunga. Drumeaguri foarte periculoase şi nişte cai bătrâni şi prăpădiţi. Eram vreo opt şi în jurul nostru numai nori. Şi, deodată, s-au ridicat şi-a apărut Everestul, atât de fantastic şi de frumos, draga mea, că nu-ţi mai doreai nimic pe lumea asta. De fapt, era acolo o placă cu numele celor care se aruncaseră din vârful stâncii, copleşiţi de asemenea spectacol, Neprihănit, necivilizat, cum bine spuneai… Tovarăşa mea de cabină zicea că în Bali ar trebui să se facă tot felul de amenajăr*i…*

Doamna în vârstă începu să râdă, dojenindu-se cu blândeţe şi continuă:

— E-aşa de amuzant, zău. Poate că n-ar trebui să bârfesc. Ştii, n-o prea cunosc – habar n-am de unde vine – dar când ne-

am cunoscut acum câtcva luni, m-am zbătut teribil să obţin aceeaşi cabină şi să stăm la aceeaşi masă. Şi sunt foarte dezamăgită, căci este atât de grosolană cu personalul şi se tot plânge de câte ceva; şi nu văd deloc cum aş putea să scap de ea… Dar e amuzant, nu? Şi e plăcut să pled. Trebuie să fii fericită că ai copiii cu dumneata – e atât de educativ pentru ei. Ca să fiu sinceră, am plecat pentru că mi se pare că odraslele mele – desigur, sunt mari acum – mă socotesc ca pe ceva ce e de la sine. Când mă voi întoarce, mă vor aprecia mai mult… Şi pe urmă, de ce să capete ei toţi ban*ii m*ei?

Se lăsă o scurtă tăcere, după care doamna adăugă în chip de concluzie:

— Am primit scrisori aşa de frumoase de când am plecat, care îmi dovedesc că nu m-am înşelat, ce zici? Vorbesc însă prea mult. Hai, povesteşte-mi ceva despre dumneata, încotro mergi? Cred că te-ntorci înapoi în Anglia, din păcate. Ei bine, nu te acuz. O ţară atât de frumoasă si atât de *verde*…

Şi, dintr-o dată, cu glas tremurat, Marion începu să-şi deschidă sufletul, să se mărturisească, să împărtăşească acestei străine cu inima caldă suferinţa sa.

— Ne-ntoarcem acasă. Nu pentru că nu ne-ar fi plăcut Australia, deşi cred că marginea deşertului Nullarbor nu e chiar grădinile Kew! Numai că… cum să spun… Mike… era cât pe-aci să omoare un om. Şi nervii noştri n-au mai rezistat.

— Biata fată, te-nţeleg perfect. Persoanele sensibile suferă cel mai mult. Probabil într-un accident de automobil?

Marion vorbi repede – până la urmă nu era chiar aşa greu:

— Cam aşa ceva… a accidentat un copil.

Aşteptă, aţintindu-şi privirea în ochii celeilalte, scrutând faţa tăbăcită, blândă şi fără gânduri ascunse, aşteptă condamnarea şi forma pe care o va lua: atitudinea de admiraţie transformată în uluire, schimbându-şi expresia, şi o scuză politicoasă pentru a putea pleca: „Cred că biblioteca trebuie să se fi deschis”, „Iat-o pe prietena mea care mă caută; scuză-mă, te rog”, „S-a deschis magazinul”, „Cabina”, „Cafeaua”.

Dar doamna nu fu câtuşi de puţin tulburată şi nu îşi pierdu farmecul şi bunăvoinţa.

— Draga mea, ce cumplit pentru dumneata!

— Nu îl mai ţineau nervii, aşa că trebuia să facem ceva. Ne-am hotărât să facem o croazieră în drum spre casă.

Pe obraz i se prelingeau lacrimi. Se simţi ridicolă, însă uşurată, de parcă i s-ar fi luat o povară de pe inimă; cealaltă era atât de înţelegătoare. Nu îndrăznea însă să-i spună şi restul, partea cea mai gravă.

— Bărbaţii conduc îngrozitor, zău aşa, observă doamna. Ştii, ginerele meu a avut trei accidente, fără urmări, în două luni, oftă ea.

Spre marea ei surprindere, Marion îşi dădu seama că ceea ce îi spusese celeilalte femei nu avusese nici un ecou. Femeia n-avea cum să fie surprinsă, căci n-avea deloc sentimente. Simpatia şi farmecul se datorau numai momentului zilei, plăcerii de a iscodi, şi de a face ceea ce avea *ea* chef. Era doar o simplă conversaţie înainte de supa de la ora unsprezece, de prânz, de jocul de cărţi, de rutina zilnică a vasului. Să mai cunoşti lumea.

— Mike era beat, spuse ea cu dispreţ.

Marion nu putea suferi pe o femeie de vreo treizeci de ani, care nu era deloc urâtă. Pe măsură ce creştea căldura tropicală, această femeie era văzută tot mai des. Se plimba pe puntea de Paradă într-un costum de baie mov, din două piese, care părea fosforescent; avea şi un spirit iute, scânteietor şi un umor sec. Era din teritoriul de Nord şi Marion, care nu-i aflase numele, se referea la ea ca la „femeia aia din Darwin”.

Când se plimba ţanţoşă pe punte, se legăna spre desfătarea bărbaţilor în vârstă care urmăreau acest spectacol, însă aerul ei provocator nu era o dovadă de senzualitate. Nici ostentaţie nu era, ci mai degrabă o manifestare de încredere în sine. Căci, după ce observase ce se petrece în ultimele zile, ajunsese la concluzia că se poate face într-un fel remarcată, devenind un „personaj” de vază. Majoritatea celorlalţi, îşi dăduse ea seama, erau plevuşcă neînsemnată, pisălogi sau timizi sau oameni cu care să nu ai de-a face. Dar iată că găsise un anturaj unde putea să facă impresie, să se desfăşoare în voie. Nu i se urcase încă la cap, dar, pur şi simplu, avea prilejul să se distreze pe faţă. Dacă se punea la cale vreo poznă gălăgioasă, era prima care-şi aducea contribuţia. Ţinea să nu lipsească de la nici o petrecere. Dacă seara la cabaret Edgar striga:

— Toată lumea se simte bine? ea zbiera:

— Da.

Când i se cerea cuiva să se dea în spectacol, se oferea

singură.

Se spunea că soţul ei e vânător de bizoni şi putred de bogat. Era un omuleţ scund, cu pielea arsă de soare, ce stătea liniştit în colţul lui.

Aveau trei copii, dar pe care femeia din Darwin îi neglija, pentru a-şi satisface propriile chefuri. Nu făcea un secret din faptul că are copii, însă atunci când participa la vreo competiţie organizată pe vapor, când juca bingo sau când îşi încerca norocul într-un concurs de frumuseţe, îi lăsa singuri pe punte sau lângă bazin. Acest lucru îi atrăsese atenţia lui Marion, trezindu-i antipatia. Trecuseră zile întregi fără să-şi adreseze una alteia cuvântul, deşi de zece ori pe zi se priveau, analizându-se reciproc, dându-şi seama că între ele este o râcă. Era greu să-ţi închipui că se vor încăiera în faţa unei mulţimi de aproape şase sute de oameni, doar că amândouă aveau cabinele pe puntea A.

Primul schimb de replici usturătoare l-au avut în călcătoria de pe puntea A. *Areopagus* nu era prevăzut cu maşini de spălat pentru uzul pasagerilor deşi exista o spălătorie, care era însă scumpă şi, de cele mai multe ori, stewarzii scrobeau rufele atât de tare de parcă erau carton presat. Aşa că Marion spăla din când în când în cabină şi călca în călcătoria care se afla cu vreo cincisprezece metri mai în faţă.

Femeia din Darwin purta un alt costum de baie din două piese. De astă dată era bleumarin, dar părea tot fosforescent când se fâţâia ea încolo şi încoace. Era în picioarele goale. Lui Marion, probabil fără nici un motiv, i se păru vulgar să calci într-o asemenea ţinută. Pielea femeii era încinsă de soare şi lui Marion i se păru că simte miros de carne şi de transpiraţie.

Marion nu scoase nici un cuvânt, însă femeia o salută cu „Bună”. Marion se apucă să calce într-o tăcere încărcată de reproşuri: copilaşii părăsiţi pe vreo punte sau rătăcind de colo colo, nespălaţi, murdari la gură, amărâţi şi gata să plângă, palizi de nesomn…

După o vreme, fierul cu care călca Marion făcu scurt-circuit, pocnind şi scoţând scântei albastre.

— Nu-l repari? întrebă femeia din Darwin.

— Nu mă pricep, recunoscu Marion, speriată, şi îi veni să-şi muşte limba că îi oferise un avantaj acestei femei obraznice şi mai tinere, care profită imediat de el.

— Voi, străinii ăştia, sunteţi toţi la fel, îşi dădu ea cu presupusul, fără răutate, însă categorică, afirmând ceea ce pentru ea însemna adevărul. Sau ţi-o fi frică să nu te electrocutezi?

De data asta, jignită, Marion ripostă aprinsă la faţă:

— Trebuie să-l repari ca lumea, nu ca în Australia. Femeia avea limbă ascuţită, dar înainte de a şi-o folosi, fierul cu care călca ea făcu scurt circuit.

— Nici un moment de plictiseală, comentă ea veselă.

— Te las să te distrezi cu el, zise Marion cu răceală.

— Pariez că nu eşti în stare nici să schimbi un cauciuc, ripostă femeia pe loc.

— Nici n-am de ce, spuse Marion. Bărbatu-meu nu cumpără maşini ieftine, de ocazie.

— Tacă-ţi fleanca, zdreanţă îngâmfată! zbieră tare femeia mai tânără. Soţul meu câştigă douăzeci de mii de dolari pe an. Are şaptezeci de subalterni.

Dar Marion plecase şi, cu toate că auzise ultimele cuvinte, femeia din Teritoriul de Nord n-avea cum să ştie, aşa încât conflictul se sfârşise cu victoria lui Marion.

Dar ştia că avusese noroc, căci, evident, trăsătura dominantă a acestei tinere vulgare era perseverenţa.

Îi povesti lui Mike toată tărăşenia.

— A, târfa aia, spuse el înţelegător. Am văzut-o pe punte fâţâindu-se şi-mi venea să-i trântesc un picior undeva.

Soţul femeii era un omuleţ cu păr blond, sârmos, ceea ce îi scotea şi mai mult în evidenţă pielea roşie şi arsă de soare. Cu greu ţi l-ai fi putut imagina ţinând piept unui bizon.

A doua zi de dimineaţă, Mike îl zări pe punte. Se plimba agale, în pas cu Bumble, ca să-şi treacă timpul şi văzu că vânătorul participa la un concurs de aruncare a discului. Câte un bătrân care-l cunoştea îi mai adresa glumeţ două-trei cuvinte. Din când în când omul din Darwin se bătea peste braţe şi peste piept de parcă ar fi fost în plin viscol. Gestul îl enervă pe Mike, căci intenţiona să arate acestor bătrâni că individul era obişnuit cu temperaturi mai ridicate. Atunci de ce nu-şi pune un pulover, se gândi Mike enervat, dacă îi este chiar aşa de frig? Mike fusese la Alice Springs şi la Darwin şi, desigur, era mai cald acolo, însă nu mult mai cald decât azi şi, fără îndoială, mai puţin umed. Ca şi nevastă-sa, individul era un fanfaron, deşi

avea o tehnică cu totul specială de a-şi da aere, fără să pronunţe un cuvânt. Rareori scotea o vorbă şi numai atunci când nu putea să exprime acelaşi lucru printr-un gest.

Mike trecu pe lângă el, aproape târşâindu-şi picioarele: pasul lui Bumble era atât de încet. I-au trebuit cinci minute să ajungă la celălalt capăt al punţii de Paradă.

Aici doi marinari şi un ofiţer tocmai constatau încurcaţi imobilitatea unei gruie şi a unei bărci de salvare, în ciuda eforturilor ciocanelor şi a aparatelor de sudură cu oxiacetilenă.

Îşi continuară lucrul până ce gruia se mişcă uşor.

— Nu-i prea încurajator pentru noi! remarcă un bătrân, adresându-i-se lui Mike. V-aţi uitat la fundul bărcii?

Mike nu se uitase. Aruncă o privire şi observă că vopsiseră în alb locul unde făcuseră un fel de reparaţie.

— Nu-i mare diferenţă, spuse Mike, din moment ce tot n-o pot lansa la apă!

Pe punte venea o copiliţă mânjită din cap până în picioare, plângând. Era unul din cei trei puşti ai cuplului din Darwin. Nici urmă de mama lor.

Cei trei marinari îşi terminaseră treaba aici şi legaseră o frânghie în jurul cilindrului de oxigen pe care îl târâră până la treptele ce urcau spre puntea Soarelui.

Câteva persoane prudente se dădură câţiva paşi înapoi, ca să nu fie în drumul cilindrului, ceea ce se dovedi lucru înţelept, căci, la jumătatea drumului spre puntea Soarelui, cilindrul scăpă din laţul frânghiei şi o porni zdrăngănind înapoi spre puntea de Paradă.

Reacţiile lui Mike erau încete sau cel puţin aşa i se păru. O luă în braţe pe Bumble şi se dădu repede la o parte cu câţiva metri.

Cilindrul izbi puntea prăvălindu-se vijelios. Făcu un ocol, rostogolindu-se nebuneşte şi Mike îşi dădu seama că o va izbi în plin pe fetiţa care plângea.

Fugi spre ea, o ridică în braţe (fetiţa zbiera împotrivindu-se) şi făcu un salt în aer când cilindrul ajunse în dreptul lui. Sări peste el şi ateriză pierzându-şi echilibrul, astfel că amândouă fetiţele se treziră brusc pe punte.

Cilindrul, urmărit de marinarii greci care încercau să-l prindă, continua să se rostogolească pe puntea de Paradă spre locul unde jucau bărbaţii. Fetiţa o luă la fugă în aceeaşi direcţie,

alergând spre tatăl ei, care însă nici nu o băgă în seamă, concentrat cum era asupra jocului.

Bătrânii râdeau când marinarii ajunseră în fine cilindrul pe care îl luară. Mike le întoarse spatele şi, împreună cu Bumble, se îndepărtă încetişor.

— Vrei o limonadă? o întrebă el.

Mike coborî cu liftul să se schimbe pentru petrecerea de carnaval a căpitanului. Se auzeau tunete la orizont, iar umiditatea era înăbuşitoare. În lift se înghesuiseră cel puţin trei persoane în plus faţă de numărul pentru care fusese prevăzut şi parcă erai într-o baie de aburi. Liftierul trebuia, probabil, să respire acest aer umed şi stătut de dimineaţa până seara.

Nimeni nu scotea vreo vorbă, afară doar ca să-l informeze pe liftier la care punte doreau să coboare şi cei mai mulţi îşi pironiseră privirile reprobatoare asupra unui grec înalt, de vreo treizeci de ani.

Era unul din membrii orchestrei de pe vas, de fapt era chiar cel care cânta la pian şi pe care Mike îl văzuse o dată giugiulindu-se cu Diane, fata cu părul roşu. Era, fără îndoială, un tip vulgar şi vanitos, pământiu la obraz, ca acei care stau prea mult în încăperi neaerisite, nu dorm deajuns şi, probabil, fac abuz de relaţii sexuale.

Stătea în liftul acela mic şi înghesuit, câţiva metri pătraţi pe care se îngrămădeau opt persoane, şi se examina într-o oglindă lungă, crăpată, ce acoperea unul din pereţii liftului. Apoi scoase de undeva un pieptene pe care şi-l trecu de câteva ori prin părul negru şi lucios, prefăcându-se că nu observă sau puţin păsându-i de tăcerea dezaprobatoare a celorlalţi.

Când îşi croi drum printre ceilalţi pasageri, cineva spuse:

— Simpatic, nu?

În cabină, Marion şi Stella se luptau să-şi tragă rochiile, ciorapii şi să-şi pună pantofii cu toc înalt. Marion mai purtase aceeaşi rochie de câteva ori şi Mike ştia că din cauza aceasta se simţea puţin umilită în faţa celorlalte femei care-şi schimbau toată ziua toaletele. Îi spuse acest lucru.

— N-are importanţă, răspunse Marion.

Dar el îşi dădu seama că iar făcuse o gafă. Era o ironie a sorţii în familia lor că, deşi veniseră în Australia, printre altele, pentru bani, şi deşi într-o anumită măsură câştigaseră ceva bani, au fost nevoiţi să-şi vândă în pierdere casa, maşina,

frigiderul şi ceea ce mai cumpăraseră cu bani grei şi să plătească şi două mii de dolari pentru această călătorie… Se întorceau în Anglia aşa cum plecaseră, adică cu foarte puţini bani.

În salonul Egean se simţeau stânjeniţi, neobişnuiţi cu cocktailurile, în timp ce Stella şi Diane se duseseră înainte ca să stea de vorbă cu membrii formaţiei de la cabaret.

Mike, care nu era la largul lui în costumul închis, pe căldura şi în atmosfera încărcată a acestei seri tropicale, stătea de vorbă în picioare cu ofiţerul radiotelegrafist de pe *Areopagus*. Ofiţerul, un turc de vreo cincizeci de ani, nu părea să fie luat în seamă. Era un om atent şi politicos, bucuros să facă conversaţie cu Mike, ceea ce nu era un lucru prea uşor. O femeie scundă şi grasă ce purta nişte ochelari mari, care o făceau să semene a bufniţă, stătea şi ea pe acolo, neglijată, respinsă, neluată în seamă de nimeni.

Ea adusese vorba despre boli şi suferinţe, căci avea o durere de cap. Refuză să bea şi Mike se întrebă de ce mai venise la cocktail. Sorbi şi el dintr-un pahar, însă habar n-avea ce e. Orice-ar fi fost n-avea nici un efect, nu alunga necazurile, nu te făcea mai vesel.

— E ceai, explică femeia cu seriozitate, în timp ce se legănau uşor la stânga şi la dreapta. Ceaiul îmi face rău pe loc. Şi ciocolata. Îmi dă numaidecât dureri de cap. Am neapărată nevoie de nişte zahăr candel.

— Foarte ciudat, zise ofiţerul radiotelegrafist. Am vorbit cu mulţi pasageri care suferă de ceea ce numiţi dumneavoastră migrenă şi toţi mi-au spus acelaşi lucru, că ciocolata e cauza.

Marion apăru de undeva, şi, apropiindu-se de Mike, îi şuieră furioasă:

— Ai fi putut să-ţi arunci un ochi pe alea două. Stella bea. A luat o bere!

— E cald, fetiţo. O bere n-o să-i facă nici un rău.

— Mike, dar n-are nici şaisprezece ani.

— Dar e în toată firea. Copiii din zilele de azi sunt maturi.

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Ce-oi fi vrând să mai spun? Doar n-o să se învârtă pe aici fără să bea nimica.

— Puţin îţi pasă!

— Te rog, Marion, nu fă din ţânţar armăsar.

— O răsfeţi.

— Nici gând.

— Îi lei apărarea; ştie că poate să mă insulte şi nu păţeşte nimic. Mi-a zis să-mi văd de treabă!

— Asta nu-nseamnă nimic.

— Zău, Mike.

Marion se îndepărtă şi Mike se simţi amărât şi nedreptăţit.

— Dureri la spate, spunea radiotelegrafistul, tot timpul. Îmi place Australia. Ştiţi de ce? Vasul meu a făcut escală în portul din Tasmania, cum îi zice? Hobart. Şi acolo am găsit asta, se cheamă oţet de mere.

— Cidru, preciză femeia.

— A, da cidru. Iau în fiecare zi. De doi ani şi de atunci nu mai am nici o durere. Ciudat.

— Scuzaţi-mă, spuse Mike.

Se apropie de locul unde Stella si Diane se prăpădeau de râs la bancurile unuia din comedianţi.

— De parcă ai cânta la morgă! spuse individul şi se porni şi el să hohotească.

— Ia-o uşurel, fetiţo, interveni Mike. Ce bei tu aici cu atâta poftă?

— O, tată, nu fi pisălog. A venit și mama, tunând şî fulgerând. Credeam că vrea să mă omoare!

— Lasă-mă pe mine s-o beau, spuse Mike.

— Prima serie de spectatori e atât de îngrozitoare, continua comediantul, că o considerăm un fel de repetiţie pentru seria a doua.

Mike îşi dădu seama că Diane îl examina pe furiş cu interes, un interes pur feminin. Se simţea cam încurcat sau poate că era el înclinat să tragă astfel ele concluzii? Berea se amestecase cu ceea ce băuse mai înainte şi pe Mike îl învălui o căldură plăcută. O privi drept în ochi pe Diane şi, cu experienţa de viaţă a unuia ce străbătuse mii de kilometri la volanul camionului, o plasă imediat: o căţea în călduri. Gândul îl alarmă.

— Gata cu băutura, o preveni el pe Stella. De acum, apă chioară!

Fetele izbucniră în râs. În timp ce se îndepărtă, o auzi pe Diane spunând:

— Arată bine.

Demetropoulos, şeful contabil, era în centrul atenţiei unui

mic grup de pasageri. Tot plimbându-se, Mike se alătură şi el grupului, sigur pe sine din cauza băuturii.

— Nu te saturi de o astfel de slujbă? îl întrebă cineva pe Demetropoulos, care, cu surâsul abia schiţat şi examinând, amuzat ca întotdeauna, un obiect ce se afla deasupra capetelor lor, răspunse încremenit:

— Nu, îmi place şi asta-i meseria mea.

O femeie mititică şi slăbuţă, bătrână, cu o faţă ridată, însă plină de umor, îl bătu pe Mike pe umăr:

— Nu cumva sunteţi tatăl Stellei?

— Ba da.

— E o fată drăguţă.

— Mă bucur.

— Îl ascultă la radio pe doctorul de Haan. E interesant acest de Haan, însă nu ştiu de ce îşi închipuie că mai există speranţă. Nu-i adevărat, deşi nu trebuie să renunţăm la rugăciuni. Nici vorbă de aşa ceva. Dar *noi* simţim, – de fapt ştim, semnele sunt grăitoare, nu? – că sfârşitul nu-i prea departe.

— Sfârşitul cui? întrebă Mike cu umor.

— Al lumii, desigur. O meritătm. Am fost preveniţi. Scriptura ne avertizează în capitol şi în verset – divorţuri, adultere, războaie, desfrâu, bărbaţi îmbrăcaţi ca femeile, ca pe timpul decadenţei romane, despre toate scrie acolo…

— Aşa că aţi plecat în croazieră? întrebă Mike în glumă.

— Dar nu ca să scap de ce ne-aşteaptă.

— Dar africanii şi asiaticii? întrebă Mike.

Era puţin ameţit şi nu se mai simţea un paria care înghite orice.

— Ignoranţa este o scuză, consimţi prompt bătrânica. Şi, desigur, mila celui de sus e fără margini. Nu spun că Dumnezeu ne dispreţuieşte, deşi asta ar fi de înţeles… Am venit aici pentru că doctorul mi-a recomandat o schimbare radicală. Fiul şi nepoţelul meu au fost omorâţi cu puţin timp înainte de a pleca eu. În Canada. Nu-i văzusem de trei ani. Îi mergea foarte bine. Un băiat adorabil. M-a dărâmat de tot, aşa că a trebuit să plec. N-o să râdeţi de mine, nu-i aşa, domnule Burston, că sunt tristă când ştiu că, oricum, totul se va sfârşi în curând?

— Nu, zise Mike. N-am să râd.

Şi cu ochii minţii se vedea pe sine la volan, ore în şir. Drumul era plin de hârtoape, imposibil de evitat, oricât ar fi fost

de bine fixat regulatorul. Cangurii traversau şoseaua, sărind în tufişurile de pe partea cealaltă.

La început, animalele moarte de pe şosea îl îngroziseră. Vite, oi, diverse specii de canguri, chiar şi cai şi, foarte ciudat, o grămadă de coţofene. Pe unele le loviseră vehiculele, altele fuseseră doborâte de secetă. Mike îşi aminti de grămezile de oase de vite albite. Şi de ulii care se roteau deasupra câte unui animal care stătea nemişcat, în albia unui râu secat, imobil, zăpăcit, cu coastele ieşindu-i ca o schelărie, cu pielea lăbărţată, atârnându-i.

Şi pretutindeni, în interiorul ţării, carcase de maşini părăsite, dezintegrându-se, unele arse, altele răsturnate, care derapaseră de pe şosea, unele într-o rână; toate fuseseră de mult scotocite în căutarea pieselor de schimb. În trei rânduri dăduse peste limuzine care luaseră foc, aparent de la sine, pur şi simplu din cauza arşiţei. Şi într-una din ele, conducătorul fusese blocat înăuntru şi urla. Doar mirosul de carne arsă l-a impresionat mai mult.

Furtunile de praf din Teritoriul de Nord erau urmate, spre marea lui uimire, de ploaie. Nori uriaşi de praf roşu care învăluiau pustietăţile vaste erau biciuiţi de vânt şi apoi se amestecau cu ploaia. Să conduci cu parbrizul spart – si asta de-a lungul unei nesfârşite panglici de drum, cunoscută sub numele de „autostrada de cristal”, din cauza sticlei sparte cu care era acoperită, – cu ploaia biciuindu-ţi faţa, transformându-se apoi în grindină, astfel că îl orbea complet şi trebuia să înainteze pe bâjbâite. Era ud până la piele. Şi ploaia transforma baliga de bivol într-o mâzgă roşiatică. Făgaşele roţilor, adânci şi alunecoase; chiar camionul lui greu patina dintr-o groapă în alta. Derapaje. O dată era cât pe-aci să fie omorât când semiremorca a luat-o la vale, însă avusese noroc. Noroiul tare ca cimentul se lipise atunci de camion şi a fost nevoit să se oprească la fiecare câţiva kilometri, pe o distanţă de 320 de kilometri, ca să-l dea jos. Când a ajuns în oraşul următor, ud leoarcă, murdar şi extenuat, i se spuse că dacă noroiul nu este curăţat imediat, se întăreşte şi nu-l mai dă jos niciodată. Doi şoferi italieni apăruseră de undeva şi-i dăduseră o mână de ajutor. Ce plăcut a doua zi să vezi soarele strălucitor şi câmpiile de trestie de zahăr de la Queensland, culturile de tutun, bananierii şi copacii sterculia.

De-a curmezişul deşertului Nullarbor, drumul prăfuit şi fără sfârşit de la Adelaida la Perth, 2735 de kilometri şi temperaturi de 114°F. Parbrizuri transformate în ţăndări şi pene frecvente de cauciuc, în special la limuzine. Opreşte-te să-l ajuţi pe călătorul doborât de căldură, cu două pene de cauciuc, un parbriz făcut praf şi un motor din ale cărui măruntaie ies aburi.

Câmpii acoperite de tufişuri prăfuite, sărate, pierzându-se în zare, stâne prăpădite, arse de soare, ici şi colo câţiva copaci răsuciţi şi aplecaţi la pământ de vânturile ce suflau dinspre Golf.

Oraşe părăsite, îngropate sub dunele mişcătoare de nisip. Un restaurant singuratic, rămas la marginea drumului, cu poze şi ziare vechi îngălbenite pe pereţi, ca un muzeu abandonat.

Moteluri ieftine şi firme pe care scria „hotel”. Paturi de fier şi pereţi subţiri ca hârtia, lapte praf şi duşuri cu apă călduţă, atunci când existau. Ferestre, fără jaluzele (uneori şi ferestrele lipseau). Beţe de chibrit folosite pentru a face puţină lumină în toaleta în care îţi băgai degetele-n ochi de beznă, dar chiar şi această licărire palidă atrăgea toate insectele din jur. Podele de pământ acoperite cu linoleum şi uşi fără broaşte şi fără clanţe. Muşte bâzâindu-ţi pe la ochi şi pe la gură şi gâdilându-te pe spate.

Societatea australiană fără contraste! La asta se gândise când plecase din Anglia şi aici, în fiecare motel, întâlnise şoferi de pe camioane uriaşe încărcate cu oi sau cu vite, cu două rânduri de osii în faţă şi în spate; masivele Peterbilts cu rulotă şi congelatoare pentru carnea de porc, de vacă sau de pasăre, şi celelalte, Leyland, Mercedes, Foden, Reo, Dodge, Commer… italieni, nemţi, olandezi, englezi, australieni… Toţi conducând vehicule acoperite cu diverse varietăţi de praf, ce trădau miile de kilometri parcurşi. Discuţiile erau strict profesionale şi lui Mike i-a trebuit foarte mult timp până să-şi dea seama că mare parte dintre aceşti oameni erau într-un asemenea hal de extenuare, încât se drogau…

Străbătuse ţara-n lung şi-n lat, de pe autostrada Eyre până pe autostrada Stuart – cunoscută, de fapt, sub numele de „Bitumul” – o panglică de vreo treisprezece metri lăţime de asfalt rozuliu care se întindea pe cei 1.530 de kilometri de pustietăţi sălbatice dintre Alice Springs şi Darwin. Porţiuni drepte de patruzeci-cincizeci de kilometri. Era simplu să atingi optzeci de kilometri la oră.

Prefera drumurile din interior. În Statele din Est, existau câteva autostrăzi bune şi adeseori a mers cu o sută de kilometri la oră, astfel că limuzinele nu puteau deloc să-l depăşească. Nu i-a spus niciodată lui Marion. Existau destui nebuni, în special în apropierea oraşelor. Fusese martor la câteva ciocniri grave.

De pildă, tinerii din cele două maşini care se jucau de-a v-aţi-ascunselea pe câmpiile din statul Victoria: căutau maşina sport care mergea cu optzeci la oră şi cu farurile stinse. O maşină cu farurile aprinse se năpustise de-a curmezişul şoselei, în faţa semiremorcei lui Mike, şi se auzise o bufnitură. Îşi continuase drumul câţiva kilometri auzind nişte scrâşnete în spate, îndepărtate, însă îngrijorătoare, care-l făcură să se oprească să vadă ce s-a întâmplat. În semiremorcă se afla înfiptă o maşină sport cu trei tineri înăuntru. Toţi trei morţi. Decapitaţi. Vomitase, însă nu se zbuciumase prea tare, pentru că nu era cu nimic vinovat. Dacă conduc de-a curmezişul autostradei şi fără faruri…

Şi limuzina cea mică cu un şofer şi un pasager făcută sandviş între camionul lui şi un altul ce se afla cu treizeci de metri mai în faţă. Toată lumea cu o sută la oră. Automobilul a ţâşnit nerăbdător, însă şoferul a zărit un camion în viteză venind din direcţia opusă, a aşteptat până ce acesta a trecut şi a apăsat pe accelerator până la nouăzeci de kilometri pe oră, intrând drept într-o limuzină ce se găsea imediat în spatele camionului, ascunsă de corpul masiv al acestuia. Pasagerul a fost zvârlit direct prin parbriz, la cincizeci de metri mai încolo. Conducătorii ambelor maşini au murit, însă ceea ce l-a îmbolnăvit pe Mike a fost faţa pasagerului făcută fâşii-fâşii. Şoferul de pe celălalt camion ridicase din umeri. „Tâmpiţii dracului!” a fost tot ce a spus.

Mike nu lovise niciodată pe cineva şi nici nu avusese vreodată vreun accident. Uneori fusese zăpăcit de oboseală şi s-ar fi putut foarte uşor întâmpla un accident, însă se descurcase cu ajutorul pilulei luate din când în când. Nu dădea greş. Şi nu-i făcea rău. O dată la două săptămâni poate…

O bere două cu camarazii, râsete, discuţii despre cai, totul în regulă, la un kilometru de casă; nu era beat, n-avea cum să se întâmple, ştia că era puţin încălzit de băutură, dar asta nu era o autostradă. Un kilometru de drum prost – drum de ţară cum i-ar fi zis în Anglia – ce-i drept, neluminat. Dacă în oraş fuseseră trei

mii de oameni pentru cele două zile de curse de cai, acum, la ora asta, 10,30 seara, două mii din ei erau beţi criţă sau pe cale de a deveni.

Şi a trebuit să i se întâmple tocmai lui, cel prudent, cel serios, şi nu tinerilor care conduceau cu cotul afară pe geam, cu sticla la gură şi cu fete atârnate de braţul stâng, sărutându-i pe gât. Şi a trebuit să i se întâmple tocmai lui, şi nu fermierilor beţi în rablele alea vechi care nu ar fi trebuit să mai circule pe şosele – chiar şi pe o astfel de şosea; lui Mike Burston, care străbătuse sute de mii de kilometri. Singurul lui gând era să ajungă acasă şi să se culce. Nici gând de distracţii sau de vreo fată care să-i înnebunească minţile şi trupul, de ceartă sau de vreo problemă care să-l împiedice să se concentreze.

Un kilometru de condus în propria lui maşină, încet, pe drumul liber. Două cotituri, optsprezece case.

Copilul o zbughise drept în faţa lui. Zece şi jumătate noaptea şi un copil de patru ani care aleargă drept în farurile tale. Piciorul drept fixat pe frână, dar puştanca şi-o făcuse cu mâna ei şi Dumnezeu doar putea şti ce se mai întâmplase prin patinarea vehiculului sub frână.

Nu ştiuse cu ce viteză mergea, dar era mică, patruzeci probabil, căci pentru a accelera trebuie s-o faci conştient, cu nervii şi muşchii încordaţi.

Dar starea lui fizică? Într-adevăr, două-trei sticle de bere date pe gât într-o noapte înăbuşitoare de căldură.

Dă-te jos, du-te să vezi!

Îşi dădea seama că un capitol din viaţa lui se încheiase. Ajunsese la punctul unde se sfârşea ceva şi începea altceva.

Fetiţa părea neatinsă. Pe faţă nu se vedea nimic, atât cât îşi putea da el seama la lumina chioară; părea doar uluită, zăpăcită, întrebându-se, probabil, ce o izbise atât de violent.

Şi apoi începuse să ţipe.

Se cutremurase până în rărunchi, străpuns parcă de un cuţit. Începuse să tremure, să transpire, să se roage şi să bolborosească:

— Nu. Stai puţin! Ascultă, fetiţo. O să fie bine. Mă duc eu s-aduc pe cineva. Te implor, nu mai ţipa.

O luase la goană, fără ţintă, îngrozit şi îngrijorat, Dacă efortul fizic, durerea, graba, orice ar fi făcut mai putea schimba ceva.

Primul bungalow. Cinci oameni uluiţi, pe care nu-i văzuse în viaţa lui. Păr creţ, feţe zbârcite şi transpirate, mâneci suflecate, veselă ieftină, sticle de bere, fără faţă de masă, doi ţânci pe podea; ar trebui să fie în pat, culcaţi. Dumnezeule, şi dac-o fi *a lor?*

— Aveţi telefon?

— Ce s-a întâmplat, frate?

Vorbărie, întârziere, înţelegând greu cuvintele şi explicaţiile. Vorbe aspre, directe când s-au lămurit:

— Doctorul Harvey e la club. Cum s-a întâmplat? Trebuie să fie copilul lui Beryl. Trebuiau s-o bage-n casă. Doamne fereşte, asta o să-i scoată din minţi. Trecându-l toate sudorile în momente interminabile, dialogul absurd la telefon, nişte nebuni la celălalt fir şi zgomot de voci la club care, oricum, făcea dificilă orice conversaţie.

— Doctorul Harvey? Cine-l caută?

— S-a întâmplat un accident.

Veniseră cu toţii să stea şi să aştepte, în timp ce copilaşul ţipa fără încetare.

— Să o chem pe Beryl?

— Doamne, pentru nimic în lume; n-ar suporta. Aşteaptă pân-o veni doctorul să-i facă o injecţie sau să-i dea un tranchilizant.

Ţipetele se transformaseră în suspine şi gemete. Doctorul Harvey, deloc mulţumit.

— De ce dracu’ n-aţi chemat o ambulanţă? Are spinarea ruptă.

Discuţii şi hotărâri rapide, aspre, în stilul caracteristic locului; au pus-o pe fetiţă în maşina lui Mike care, stors de vlagă, a dus-o la spital.

— Cum s-a întâmplat?

Doctorul era a doua persoană din cei mulţi care aveau să întrebe acelaşi lucru.

Explicaţiile date unei fete de la spital, agitaţie, un continuu du-te vino.

„Aş da orice, orice pe lumea asta – sănătate, bani, casa, maşina, auzul, vederea, numai să…”

Au transportat copilul, însă ţipetele lui nu vor conteni niciodată să-i răsune în urechi.

Un poliţist în cămaşă, transpirat, însă calm. Iarăşi totul de la

capăt. Explicaţii, din perspectiva şi pentru disculparea sa.

— Da, da, înţeleg. O să examinez maşina ziua. Poţi s-o laşi aici?

„Sunt atât de frânt de oboseală, încât aş vrea să mor!” Părinţii ei, cu feţele răvăşite, cum nu mai văzuse niciodată pe nimeni.

— Dau orice pe lume, numai lăsaţi-mă să plec acum!

L-au lăsat să plece şi se împletici ca beat până acasă la Marion, care, speriată, nu înţelegea de ce e atât de epuizat. Trebuiau să stea de vorbă, să analizeze situaţia, iar el nu dorea decât să zacă nemişcat, cu privirea aţintită în gol. Şi micile fisuri de aversiune dintre soţi se adânciră, devenind prăpăstii şi transformându-se în răni vizibile. Totul izbucni la suprafaţă, o altă suferinţă, grea, durerea lor.

— De ce tocmai tu? De ce a trebuit să fii tocmai tu? De ce nu unul dintre acei indivizi tâmpiţi, grosolani, stupizi, cretini? Nu putem rămâne aici, Mike. Îi urăsc. Şi ei o să te urască.

— Ce vrei să spui? o întrebă el.

Era complet amorţit, incapabil să perceapă altceva decât ţipete, panică, groază, o ruşine cumplită care-l copleşea şi mustrări de conştiinţă. Ce altceva mai conta?

— Ce-o să se facă? se văicări ea.

— Cine? întrebă el, beat de oboseală şi de zăpăceală.

— Dacă moare, s-ar putea să te bage şi la închisoare.

Nici măcar asta nu-l scoase din amorţeală.

— Mike, erai beat?

— Nu prea cred.

— Ce-ai *spus?*

— Nimic special.

— Dumnezeule, Mike, trezeşte-te. E serios.

— Sunt obosit, zise el.

— Sper să nu păţească nimic. Doamne, sper să nu fie ceva grav.

Nu era chip să adoarmă. Au stat întinşi în pat, transpirând, răsucindu-se, negăsindu-şi locul; din sfert în sfert de ceas, Marion mai descoperea ceva, un alt mijloc prin care *ei* ar putea să-l distrugă. Mike nu pricepea de ce era nevoie să-şi pregătească o apărare. Oricum era un om distrus.

Dimineaţa, sosiră oamenii; trebuia discutat totul de la început, Nimeni nu putea dovedi nimic, pentru că numai Mike

fusese de faţă; cum s-ar spune, era unicul martor. Era mult prea târziu acum pentru a se determina dacă fusese beat sau nu. Conştiinţa lui era singura care putea să-l acuze de acest lucru. Urmele de pe automobil nu spuneau mare lucru. Până la urmă totul s-a redus la pălăvrăgeală, la vorbărie goală.

Restul rămase pe seama conştiinţei şi a nervilor săi.

După douăsprezece ore, sosea din nou, poticnindu-se, în bungalowul său. Marion, palidă şi cu nervii încordaţi, stătea de vorbă cu o vecină.

Era mult prea doborât ca să se ascundă sau să-i mai pese de ceva. Doar Marion mai era capabilă să-şi păstreze mândria şi oarecare discreţie.

Dar nici ea nu rezistă să-l lase să stea acolo cu cine ştie ce nouă şi grea povară pe suflet. Îşi dăduse seama că venea de la poliţie.

— Ce-au spus? se interesă ea.

— Are şira spinării ruptă.

— Vai, sărmanul copilaş, suspină vecina cu milă. A murit?

— Nu, îi spuse Mike. Cred că va trăi.

Îşi aţintiră cu toţii privirile spre el şi Marion ştiu că asta nu era totul.

— O să rămână paralizată, zise el şi Marion se porni să plângă încetişor.

„Aş da orice, tot ce am…”

— Cred c-ar trebui să vă spun, pentru că Stella e-o fată drăguţă, zise bătrâna. E prietenă cu Diane. Mă îngrijorează. Diane e tovarăşa mea de cabină. E o fată foarte vulgară, care înjură, vorbeşte spurcat şi citeşte reviste pornografice. Vin s-o ia tot felul de tineri.

— Am să stau de vorbă cu ea, promise Mike, dar era peste măsură de istovit. Cine era el să aibă dreptul să stea cu cineva de vorbă?

Stella stătea pe genunchii lui Ken Beltz, în lumina difuză a cabaretului Labirint. Era o fată înaltă şi solidă şi el se mişcă puţin ca să-şi potrivească povara şi s-o aducă într-o poziţie cât mai comodă. După două sticle de bere, crăiasa asta mai pierduse ceva din rigiditate. Presupunea că, după trei, o să se prăvălească peste el, iar după patru n-o să-i mai opună nici o

împotrivire.

Dansaseră, însă era mult prea cald. Fata nu prea rezista.

Berea n-o răcorise şi era conştientă de efectul anestezic, de adormirea conştiinţei ei. Vorbea repede, cu o impertinenţă neobişnuită pentru ea şi îşi simţea gura uşor amorţită. Sudoarea îi umezise coapsele, i se prelingea pe stomac, o gâdila între sâni, îmbibându-i rochia subţire. Nu era jenant, căci căldura nu cruţa pe nimeni şi cămaşa lui Ken era udă.

Îşi aranjă şi ea puţin poziţia corpului, astfel ca să poată să se aplece peste faţa lui şi să-i ajungă la gură. El o sfătuia să-l ia după gât. Era mult prea cald pentru asta, însă Stella n-avea chef să se oprească. Era o situaţie de care voia şi ea să profite. Exact cum dorise – un fel de dragoste, un fel de plăcere, emoţii într-o seară tropicală. Simţea furnicături plăcute în mâini atunci când îşi trecea vârful degetelor peste faţa lui.

Situaţia în care se afla era ridicolă şi poziţia ei prea puţin estetică, însă era mulţumită. Părea că-i un băiat liniştit, fără iniţiativă… Nu făcea complimente gratuite, dar reacţia lui de acum două zile la întrebarea Dianei „Vrei s-o cunoşti pe Stella?” fusese mai mult decât elocventă. O privise cercetător, din creştet până-n tălpi, şi remarcase foarte sincer:

— În fine, călătoria asta devine interesantă…

Un sentiment pe care-l împărtăşea şi ea, deşi n-o mărturisea deschis. Pentru că era extrem de timid, în ciuda aparentei sale siguranţe de sine. Rămas singur cu ea, aproape n-avea nimic să-i spună. Trecuseră repede peste întrebările de prisos: „De unde eşti?” „Încotro mergi?” „Cu cine eşti?” Asta îi dădu Stellei mai multă încredere. Ceilalţi tineri o speriau. Erau mult prea zgomotoşi, se îmbătau mult prea tare şi atunci nu-şi mai ascundeau vulgaritatea, acaparând bazinul de înot şi sala de dans, iar dacă le plăcea vreo fată, o arătau într-o manieră mult prea îndrăzneaţă pentru Stella. Îi era recunoscătoare Dianei pentru că i-l prezentase pe Ken. Diane discuta cu unul dintre acei gură-spartă şi fetei îi mergea mintea de două ori mai repede…

— Facem o plimbare? propuse Ken.

— În jurul parcului? întrebă ea moale.

— E mult prea cald aici. Poate găsim pe-afară un loc mai ferit, îi şopti el.

— Eşti subtil ca un marinar american.

— Fac şi eu tot ce fac ei, ba chiar mai bine. Am putea merge în bazin, îşi dădu el cu părerea.

— Dar l-au golit.

— Ei şi ce dacă?

— Ca să înoţi îţi trebuie apă.

— A spus cineva că o să înotăm? Haide, vino, insistă el.

Trecuse de faza preliminariilor. Două ore erau prea de ajuns. Ea bănuia că, probabil, se vor mai îmbrăţişa, începu să-i bată inima de emoţie, dar i se muiară picioarele. Era prima oară că un băiat, un băiat de pe vapor, încerca să fie singur cu ea. Gândul îi dădea o senzaţie plăcută: că pe ea o dorea cel mai mult de pe tot vasul. Păşea uşor ameţită şi mândră. Până acum se găsiseră tot timpul în mijlocul unui grup – şi îi părea bine.

Ken era un tânăr înalt, subţire, cu păr blond, cârlionţat. Pe faţa lui, un pic comică, nu se putea citi nimic. O altă fată l-ar fi considerat poate chiar lipsit de expresie, iar altele ar fi spus că e viclean, trădând vulgaritate şi fanfaronadă. Nu arăta el a băieţel cuminte care stă liniştit, citindu-l pe Spinoza.

— Să mai luăm ceva de băut, îi propuse.

Fata a crezut că cele două sticle de bere fuseseră menite să-i mai dea lui puţin curaj, căci se arăta cam sfios cu ea.

Era o mulţime de lume – bătrâni şi oameni de vârstă mijlocie – care se plimbau încoace şi încolo cu perne şi pături în braţe.

— O orgie, fu Ken de părere şi râse pe înfundate – un sunet afectat care trezi un clopoţel de alarmă în mintea Stellei.

Puntea de Promenadă arăta, astfel, destul de aglomerată. Oamenii veniseră să doarmă pe punte pentru că era mult prea cald în cabinele lor.

— Ei drăcie, se plânse Ken. Locul ăsta-i ticsit ca o cutie de sardele.

Se duseră spre pupa, unde era o petrecere în toi. Se băuse destul de mult şi vacarmul de cântece şi zbierete vulgare o înspăimântă pe Stella. Nu voia o petrecere zgomotoasă. Voia o idilă, să-şi atingă mâinile în tăcere, în lumina lunii care se reflectă în oceanul de culoarea cernelii. Aici, douăzeci de persoane făceau atâta scandal de parcă se luaseră la bătaie. Văzu nişte puşti aşezaţi pe scaunele de punte, îmbrăţişându-se, făcând abstracţie de ceilalţi. Poziţiile lor arătau că era vorba de acel gen de îmbrăţişări de care doctorul de Haan vorbea cu îngrijorare – puştani în costume de baie, zbenguindu-se cu

ţipete, chicoteli, total indiferenţi la cei de faţă.

Alţii dansau după un patefon. Şi aceştia erau cuprinşi de o frenezie care o făcu pe Stella să îngheţe, total inhibată, chiar dezgustată.

Stewarzii alergau într-un du-te vino cu tăvi cu bere. Se auzi zgomot de sticlă spartă, un tânăr râse şi o fata strigă:

— Cretinule, m-am tăiat la picior!

La care tânărul răspunse indiferent:

— Dă-le naibii de picioare! Nu picioarele mă interesează.

— Hai să dansăm, sugeră Ken.

— Nu prea am chef.

— Ei, hai, vino, Stella. E mai răcoare aici.

— Trebuie să plec repede.

Spusese asta într-o doară; ştia că nu va putea scăpa, intrase în horă. Şi era înspăimântată.

— Vrei o bere?

Luă cutia, însă nu bău.

În timp ce dansau, Ken dădea pe gât berea direct dintr-o cutie. Alţi puşti, aruncau cutiile peste umăr după ce le goleau. Erau în picioarele goale, încordaţi, concentrându-se cu toată fiinţa, ţintuiţi aici pe vecie parcă, vibrând de energie.

— Cât e ceasul? întrebă Stella,

— Ce-ţi pasă?

— O să mă omoare!

— Încă o bere şi n-o să-ţi mai pese. Ei, n-ai băut-o pe cealaltă!

Muzica încetă şi câţiva băieţi şi fete se evaporară. Un murmur de nemulţumire venea de la cei ce se instalaseră cu pături cu tot mai încolo pe punte.

— Trebuie să plec, spuse ea hotărâtă.

— Doamne, aşa repede?

— Peste câtva timp, se corectă ea puţin.

— Aşa mai merge.

Ken se tolăni într-un şezlong.

— Vino! E loc pentru amândoi.

Se aşezară unul lângă altul şi şezlongul începu să scârţâie, gată să se rupă. Se apucă iar să o sărute, dar mai violent acum, după atâtea cutii de bere și la gândul că nu prea aveau mult timp.

Dar ea îşi dădea seama că făcuse o greşeală. Lui Ken îi

plăcea cum se zbătea fata, căci făcea parte din joc. A trebuit să se lupte ca să se descotorosească de el.

— Ce te-a apucat? rosti Ken scâncit.

— E prea multă lume.

Găsise acest pretext, pentru că nu voia să pară o caraghioasă, o demodată. Dar mâinile lui o mângâiau peste tot, pe picioare, pe braţe, aşa că se ridică brusc de pe scaun.

— Trebuie să plec, zise Stella şi o luă la fugă.

El n-o urmări.

Avea senzaţia că visase. Oare existase Ken cu adevărat?

În cabină, maică-sa o întâmpină izbucnind violent:

— Unde mi-ai fost?

— La dans.

— Cine ţi-a dat voie să umbli hai-hui până la miezul nopţii?

— E miezul nopţii? întrebă Stella uluită.

Acolo sus, abia începuseră; la ce oră or fi sfârşind?

— Tot cu individa aia vulgară, Diane, umbli? o dojeni taică-său mai blând.

— Nu-i vulgară.

— Doamna care e cu ea spune că este.

— Baborniţa aia proastă!

— Eşti nebună? zbieră maică-sa. Cine te-oi fi crezând, mă rog, ca să hotărăşti tu dacă cei mai în vârstă sunt proşti sau nu?

— Păi aia crede că în aprilie va fi sfârşitul lumii.

— Şi eşti tu sigură ca nu?

— Vai, mămico, nu fi ridicolă.

— Ai face mai bine să nu-mi mai apari pe la patru dimineaţa, ca cealaltă.

— N-o s-o mai fac, e clar, nu? se plânse Stella, pe care o apăsa virtutea. Nici un pericol cu nişte părinţi ca voi.

— Nu fi proastă, şuieră mama.

— Unde-i prostia?

— Şi termină cu felul ăsta obraznic de a avea tu ultimul cuvânt. Doar răspundem de tine!

— Cred că data viitoare o să-mi spuneţi că mă şi *iubiţi*, râse batjocoritor Stella, fără să se gândească prea mult.

— De ce nu te împrieteneşti cu americana aia drăguţă, care se plimbă tot timpul pe punte? Este o fată cu bun simţ şi e singură.

— Drăguţă? întrebă Stella, repetând o părere de-a Dianei.

Drăguţă aia? E o snoabă! Închipuie-ţi! Americană şi snoabă!

— Hai, du-te şi te culcă!

Peste câteva clipe, Stella începu:

— Uf! E cald aici. Ştiaţi că toţi dorm pe punte?

Se întinse în cuşetă, amărâtă; toate îi ieşiseră prost, nu era mulţumită de nimeni. Şi după un timp, începu să se gândească la mâna băiatului. O dezmierdase, de parcă erau căsătoriţi de ani de zile. Nici o mirare că doctorul de Haan nu era de acord cu îmbrăţişările. Cu greu se putea imagina ceva mai antipatic, în special când era atât de cald şi mâinile erau transpirate.

Departe de teama pe care i-o provocase această experienţă şi de gălăgia celorlalţi, adormi cu senzaţia în gând, considerând că poate să fie excitant când o faci cu o anumită persoană. În vis, o mângâia persoana anumită, cu chipul nedefinit, dar cu infinită tandreţe, iar corpul ei primea îmbrăţişarea.

— Pari cam obosită, îi spuse maică-sa îngrijorată, a doua zi dimineaţa.

— Mă simt perfect. Nu mă mai pisa, protestă Stella arţăgoasă.

Marion deschise gura s-o ia la rost, dar se lăsă păgubaşă.

Toată dimineaţa, Stella lenevi într-un şezlong. Nu zări pe nimeni dintre cei care fuseseră seara trecută pe punte sau în cabaretul Labirint. Până spre prânz, nu apăru nici unul. Parcă erau într-o mare metropolă – să zicem Paris – unde pe aceleaşi bulevarde se înghesuie ziua turişti de altă speţă dccât cei ce mişună noaptea, indivizi cu o altă concepţie asupra lumii. Părinţii Stellei erau oameni „de zi” – aveau copii mici de care erau legaţi şi de care trebuiau să aibă grijă ziua, iar noaptea trebuiau să stea cu ei, aşa că, de regulă, erau bucuroşi să meargă la culcare mult înainte de miezul nopţii. Stella tânjea după atracţia „de noapte”, dar fără să iasă din orbita părinţilor ei.

N-o văzu pe Diane până pe la patru după amiază, când dădu peste ea; se plimba într-un bikini pe puntea de Paradă şi mânca o banană.

— Bună.

— Bună, salută Stella, stingherită.

— Ei, cum a fost cu Ken?

— O, foarte bine.

— Într-o croazieră n-ar trebui să plece decât cei care ştiu să

înoate, să danseze, să joace bingo, să bea zdravăn sau să facă dragoste cât mai des, îşi expuse Diane propria ei filozofie.

— Nu-mi place să fac anumite lucruri în public, îşi exprimă Stella rezervele.

— Nu le prea faci deloc.

Suna ca o acuzaţie de laşitate şi Stella se simţi foarte prost.

— Tu ai făcut vreodată? o descusu Diane.

— Doamne fereşte, nu, n-am nici şai'şpe ani.

— Dar ai vrea.

— Nu ştiu, mărturisi Stella încurcată, cuvintele doctorului de Haan răsunându-i în urechi şi cunoscând perfect mentalitatea părinţilor ei.

O simplă stare de agitaţie. Atâta tot. Dac-ar avea şi ea un prieten, oricât de plicticos…

— Nici măcar o mângâiere? Când eram la şcoală…

Diane îi povesti ce făceau fetele la şcoala unde fusese ea. Ceva de care Stella habar n-avea. Şi nici nu mai auzise. Personalitatea puternică a Dianei îl sfida pe doctorul de Haan, îl ridiculiza, considerându-l un nebun.

Instalaţia de aer condiţionat se stricase de tot şi acum în cabina Burstonilor era o temperatură de 106° F. Stella făcu un duş, dar era imposibil să se poată răcori. Sudoarea curgea şiroaie. Mama şi tatăl ei bodogăneau nemulţumiţi, aşa că le spuse din nou:

— O grămadă de oameni s-au dus pe punte.

Inima începu să-i bată nebuneşte numai la gândul posibilităţilor ce i s-ar deschide acum…

Dar a mai fost nevoie de încă un sfert de ceas, cu urletele lui Bumble şi ale Patriciei, până ce întreaga familie să se urnească, pe jumătate adormită, pe punte.

Era aproape miezul nopţii şi pe puntea de Paradă era o îngrămădeală de oameni adormiţi în şezlonguri sau direct pe jos, pe podeaua tare.

Din când în când, în mod inexplicabil, câte-o pală de aburi fierbinţi se năpustea asupra lor dezmeticindu-i, până când cineva zise:

— E supapa de siguranţă.

Areopagus îşi croia drum prin noapte cu 19 noduri pe oră.

Stella n-avea somn.

— Mi-e prea cald. Mă duc să fac un tur.

O sută de metri mai încolo, pe partea cealaltă a punţii, către pupa, muzica de la un patefon o atrăgea ca un magnet. Era speriată, ardea toată de frică, o puternică tulburare fizică nu-i dădea pace, cerând imperios împlinirea…

— Să nu te îndepărtezi, comandă Marion.

După o oră, Stella era încă trează, când taică-său sforăia, iar cele două fetiţe tăceau adormite. Muzica patefonului continua să-i biciuie simţurile şi trupul i se zvârcolea cuprins de fiori. Părul îi era ud de transpiraţie.

Nu putea să-şi dea seama dacă maică-sa doarme sau nu. Îşi găsi o scuză:

— Trebuie să merg la toaletă…

Şi iat-o la capătul înghesuielii de trupuri tolănite pe jos; n-avea de ales, trebuia să meargă înainte. Speră chiar că o s-o sperie aşa de tare, încât o va lua la goană înapoi, vindecată de orice dorinţe…

N-aveau cum s-o mai găsească acum, la treizeci de metri depărtare, într-un colţ întunecos…

„Singură?” se întrebă ea alarmată. Toată lumea e de obicei cu cineva. O să pară complet nebună.

Era în picioarele goale dar, în rest, îmbrăcată.

Stewarzii continuau să alerge de colo colo şi nişte oameni mai în vârstă petreceau bând zdravăn. Şi singur, într-un colţ, cu un pahar de bere, Roy, bărbosul Roy, în a cărui cabină fusese o dată şi Diane.

O privi. Îşi dădu seama că e disponibilă, însă ezită.

— Bună, îl salută Stella, îndreptându-se spre el.

14

Jucau şah când intră John în cabină. Dimitrios nu mai vorbise cu el de zece zile şi nu-l văzuse de vreo cinci.

De obicei, Rajaratnam câştiga aceste partide şi câştiga şi acum, dar Dimitrios nu se necăjea câtuşi de puţin, căci Keith îl învăţase recent acest joc; şi, când îl corecta, o făcea întotdeauna cu blândeţe.

Pe Dimitrios îl năpădiră numaidecât presimţirile rele. Din vesel, deveni îmbufnat. Îl cuprinse o emoţie atât de puternică şi

atât de inexplicabilă, încât nu reuşi să se stăpânească şi, cu glas tremurat, întrebă:

— Ce vrei?

John îi răspunse pe englezeşte. Ghinionul lui Dimitrios era că John vorbea englezeşte tot atât de bine, dacă nu chiar mai bine ca el: avusese ocazia să se exerseze vorbind cu pasagerii.

— Aşa mă primeşti tu! Cum adică ce vreau? Bună, tinere. Cum îţi merge?

— Nu-mi merge prea rău, zise Keith, fără să-şi dea scama de maliţiozitatea lui John, pentru că el însuşi nu era în stare de aşa ceva. Cred c-am să câştig.

— Ia să vedem. A, da. Şah şi mat în trei mutări, nu-i aşa?

— Joci şah? întrebă Keith.

— Sigur că da. Trebuie să facem o partidă o dată.

Propunerea pornea dintr-o intenţie sinceră, însă era menită în acelaşi timp să-l necăjească pe Dimitrios. Şi îşi atinse scopul. De enervare şi de teamă, Dimitrios simţea acum un gol în stomac, căci cunoştea puterea farmecului lui John. Acesta înţelese pe dată gelozia lui Dimitrios şi jubilă. „Deci ăsta mi-erai! Fraierul! Ţărănoi ignorant şi prost!” În curând o să-l facă să plângă.

— Am făcut rost de-o sticlă de whisky.

— Ai furat-o, traduse Dimitrios.

— Nu chiar, nu chiar. John cel cinstit, aşa mi se spune. Ştiaţi că primul ofiţer bea? Ştiaţi? întrebă John, înjghebând o discuţie. A prins-o pe nevastă-sa cu un australian zdravăn. E-ntors pe dos. Sărmanul! zise el cu o nepăsare sălbatică.

Blestematul ăla de ofiţer îi făcuse observaţie în faţa unui tâmpit de muncitor englez. Nu putea să i-o ierte. Dar timpul le venea de hac acestor idioţi, aşteptarea era pentru ei un chin. Iar altă dată Tomazos îl oprise în timpul unui exerciţiu cu bărcile de salvare. Nătărăul, cu aerele lui de măscărici, umflându-se în pene ca un păun! Şi acum suferea din dragoste. Ce cretin, să iei de nevastă o târfă australiană!

Pe faţa lui însă nu se citea nimic din această ură ranchiunoasă. Un subiect de bârfă foarte amuzant; Primul ofiţer s-a pus pe băutură.

— Poate eşuează *Areopagus* undeva pe-o stâncă, prevesti John. Şi pasagerul acela neozeelandez, care se zice că-i avocat, trage la măsea de dimineaţa până seara. Trebuie să-i mai

subţiez oleacă băutura, altfel i se face rău.

— Noi nu bem, afirmă Dimitrios.

— Noi? întrebă John.

— Keith e indian.

— Şi ce, ei nu beau?

Keith râse cu blândeţe şi explică:

— La Singapore sunt bun indian. Dar când sunt cu creştini sunt bun creştin! Atuncea beau! Mă simt cam ridicol, dar ăsta-i adevăratul creştinism, prietenia, depăşirea inhibiţiilor anglo-saxone.

— Doamne, straşnic băiat, zău aşa, îl tachină John.

Prin aceste cuvinte Dimitrios se simţi de prisos. De acum încolo era conversaţia lor, la care putea să participe şi el, dacă se simţea în stare. Dar nu putea, până într-atât îl copleşiseră presimţirile; de furie mocnită, nu era capabil să scoată un cuvânt.

Îşi aminti cum, cu mult timp în urmă, fusese şi fermecat de vorbele astea ale lui John.

— Terminaţi partida, propuse John.

— N-are rost, spuse Dimitrios.

— Nu-ţi place să pierzi?

— De unde ştii c-am să pierd? îl întrebă Dimitrios furios.

— Ia să văd.

— Nu pot să mă concentrez.

— N-am să mai scot o vorbă.

— Nu-i deajuns.

— Aha, râse John batjocoritor, ridicând din umeri şi zâmbindu-i lui Keith.

Începură să bea în căldura înăbuşitoare din cabina strâmtă. Dimitrios tăcea şi suferea, ascultând împunsăturile lui John, care mergeau la ţintă, aparent inofensive dar, de fapt, dureroase.

— Trebuie să plec, zise John după o jumătate de ceas.

— Eşti de serviciu? întrebă Keith.

— Nu, dar nu vreau să profit prea mult de amabilitatea voastră.

— Nu facem o partidă?

— Poate vrei să joci cu Dimitrios.

— După aceea.

— Dar el n-are ce face între timp.

— N-are importanţă, spuse Dimitrios amar.

În timpul jocului, căută să obţină informaţii, îşi manifestă interesul, îi puse întrebări lui Keith în legătură cu diverse întâmplări, cu viaţa lui la Singapore, cu ucenicia pe şantierul naval de acolo şi altele menite sa iscodească uşurel problemele rasiale, cu o artă pe care Dimitrios n-ar fi putut-o atinge niciodată.

— Să mai jucăm o partidă, propuse Keith.

— Grozav. Mi-ar face plăcere!

Keith câștigase, dar cu dificultate, şi avea, evident, satisfacţia de a fi bătut un jucător de valoare.

— Un meci revanşă, propuse el râzând.

John avea ochii injectaţi. Se schimbase şi la faţă, o expresie pe care Dimitrios nu o mai văzuse până acum. „E nebun, gândi el amărât, dar era profund răscolit. De acum încolo s-a dus fericirea şi liniştea!”

— Atunci la mine-n cabină, spuse John. Fac eu rost şi de ceva pileală. Dimitrios, tu ce zici?

— Ce-i cu mine? întrebă Dimitrios morocănos.

— Vrei să vii să asişti? Diseară avem meciul revanşă.

Era insuportabil.

— O să văd eu, mormăi Dimitrios, iar John care, cu toată bunăvoinţa, punea parcă la cale o petrecere între nişte prieteni inteligenţi, mari jucători de şah, spuse:

— Fac rost şi de ceva bun de mâncare.

Dimitrios nu se duse.

Aşteptă timp de două ore, cât a fost Keith plecat. Suferea şi ştia că e absurd; doar Keith n-o să-i dea *lui* socoteală. Avea tot dreptul să aibă şi alţi prieteni, să facă o partidă de şah; ori, stând în fiecare zi lângă Dimitrios, s-ar fi plictisit şi, probabil, nici n-ar mai fi avut nimic să-şi spună. Keith îi alinase durerea şi disperarea, îl eliberase pe Dimitrios din acea singurătate de nesuportat. Keith era un om încântător pentru că era atât de diferit, atât de incoruptibil, aproape naiv: în lungile ore de discuţii, el, un băiat do optsprezece ani, adică de vârsta lui Dimitrios, nu rostise o singură remarcă grosolană la adresa fetelor sau femeilor. Viziunea lui asupra vieţii era atât de diferită de atmosfera sofisticată europeană, specifică transatlanticelor, încât, după o discuţie cu el, te simţeai purificat, îţi recăpătai inocenţa.

Avea o faţă deschisă, cinstită, veselă, chiar cu un haz paşnic.

Keith se întoarse; avea ochii roşii de băutură, era pornit pe râs, însă Dimitrios nu putea să spporte. Ştia că o să sufere, că intenţia lui John era să-l facă să sufere şi că tăcerea şi prudenţa ar fi fost singurele metode de a-i dejuca planurile.

— Unde ai fost?

— Am jucat şah.

— Şi altceva?

— Trebuia să fi venit şi tu, Dimitrios. John a adus nişte crevete şi chiftele de carne.

— Fii prudent, Keith.

— Prudent?

— John este un om rău.

— E cinic, e-adevărat, dar e amuzant. Cunoaşte tot felul de oameni ciudaţi.

— Nu. E rău. Ştiu eu.

— Bine, dar o partidă de şah?

— Ascultă. Eşti prietenul meu?

— Da, sunt prietenul tău, Dimitrios.

— Îţi spun cu toată sinceritatea că omul ăsta e un ticălos.

— Nu-nţeleg.

— Nu poţi să crezi fără să înţelegi?

— Sunt un om credincios, aşadar pot să cred fără dovezi matematice.

— E acelaşi lucru.

— Crezi că o să-mi facă vreun rău?

— Da.

— Cum?

— De exemplu, o să te facă să mă dispreţuieşti.

— A vorbit frumos de tine.

— Nu mă crezi?

— Aş greşi dacă aş disprelui pe cineva fără motiv.

— Mai bine nu deschideam discuţia.

— N-am să spun nimănui, nici o grijă. Cred că eşti de prea multă vreme pe mare, Dimitrios.

— Se poate, admise Dimitrios.

Areopagus ajunse la Singapore cu numai paisprezece ore întârziere. Trebui să aştepte pilotinele şi dană liberă, iar pasagerii, în seara din ajunul dinaintea sosirii, au fost informaţi

că nava va rămâne în marele port din zori până la nouă scara. Asta însemna numai unsprezece ore pe țărm în loc de cele douăzeci şi cinci promise în prospectele de reclamă.

Domnul Pybus, al cărui piept păros şi transpirat se zărea prin pijamaua deschisă, se mai afla sub influenţa alcoolului din noaptea trecută şi arăta rău; se ridică în picioare în sala de mese şi se porni să zbiere tot felul de proteste. Dar nu găsi nici un ecou; pasagerii văzuseră ce-i poate pielea şi-l socoteau un gură-spartă vulgar, mereu pus pe harţă. Pe lângă asta, găseau că *Areopagus* se comportase mulţumitor. Iar experienţa din Bali le trezise un sentiment de adevărată afecţiune pentru bătrânul vas. Ştiau perfect de bine că, după unsprezece ore de umblat încolo şi încoace prin oraş, vor fi extrem da bucuroşi să revină la bord.

În scurta escală la Singapore, Dimitrios nu avea permisie să coboare la ţărm. I-ar fi părut bine dacă-ar fi putut măcar să iasă din pântecul întunecos al navei să privească oraşul. Lui Keith i s-a dat totuşi voie să coboare pentru două ore, fiindcă Singapore era oraşul său natal. În asemenea cazuri, Bitsios, mecanicul-şef, un om dur, nu se comporta absurd.

Dimitrios era dezamăgit, căci se gândea la escala de la Singapore ca la o ocazie de a împlini, de a face şi mai trainică noua prietenie.

Keith se reîntoarse în sala maşinilor voios, refăcut.

— Cum a fost?

— O, splendid, Dimitrios. M-am bucurat că i-am văzu pe ai mei. Mama mai are un copil de zece luni, un voinic zdravăn. John zicea…

— John?

Inima îi tresăltă.

— A fost şi John. Păcat că n-ai putut să vii şi tu, Dimitrios.

— Dar de ce-a venit John?

— De ce? Stătea acolo, stingher; părea foarte singur…

— Tu l-ai chemat? îl întrebă Dimitrios, cuprins de panică. Îl durea, de parcă fusese trădat.

— De ce nu? Vroiam ca mama să cunoască măcar pe unul din prietenii mei.

Dimitrios abia mai putea respira, sufocat de suferinţă. Prietenul lui, John, „marinarul de duminică”, cel insolent, dur, stricat, reuşise să devină prietenul lui Keith! În ochii mamei lui

Keith era egal cu Dimitrios. Asta îl speria, dar îl şi durea. Dacă s-ar fi luat la întrecere – cine ar fi reuşit să-l distreze mai bine pe Keith, să joace şah de la egal la egal, să-l admire şi să-l sfătuiască, să-i dea informaţii – ştia, în culmea disperării şi a geloziei, că întrecerea ar câștiga-o John.

— Şi unde aţi fost?

— Nu prea departe, bineînţeles.

— Ce-aţi făcut?

— O, am stat de vorbă. După ce-am stat o oră cu ai mei, a trebuit să mă grăbesc să mă-ntorc înapoi.

— Aş fi preferat să nu-l fi luat cu tine.

— De ce spui asta? Nu e şi prietenul tău?

— Mă dispreţuieşte.

— Sunt convins că nu.

— Dacă ar putea să-mi facă rău…

— Aţi avut vreo neînţelegere?

— Ne-am certat. Nu suportă ideea să am un prieten.

— Dar vorbeşte foarte frumos de tine, Dimitrios.

— Nu e prost. Are treizeci şi doi de ani, e şmecher, se pricepe la oameni.

— Eşti supărat. Aş fi vrut să fi venit şi tu. Mama mai are un copilaş pe care merita să-l vezi! John a fost uşa de amuzant. Te-ai fi prăpădit de râs. E căsătorit! Pare că-i plac copiii.

— Nu e.

— Ce-i cu tine, Dimitrios?

— E un ticălos.

— Îmi pare rău că v-aţi certat. Ştie să fie aşa de amuzant şi de vesel! Şi n-are importanţă. Nimeni nu mă va influenţa în ceea ce te priveşte pe tine, prietenul meu.

— Ar putea să-ţi facă rău.

— Dar cum ar putea să-mi facă rău? Şi de ce să vrea asta?

— E ciudat. Se bucură când face lucruri rele.

— Te-a jignit când v-aţi certat.

— Eşti prietenul meu?

— Sigur că sunt.

— Promite-mi că ai să te fereşti de el.

— Bine, Dimitrios, dar e absurd.

— Tu n-ai nici o prietenă?

— A, fetele! spuse Keith, cu o vioiciune surprinzătoare. Am să găsesc într-o bună zi o fată şi-am să mă însor. Dar aici în sala

maşinilor de pe *Areopagus*? Nu prea cred!

Dimitrios trebui să abandoneze subiectul. Dar amărăciunea nu-i dădea pace.

Nu putea să tolereze această nouă situaţie, în care ceea ce fusese frumos şi senin dispăruse. Trebuia cel puţin s-o discute şi, din moment ce nu putea s-o discute cu Keith, trebuia s-o facă cu John. Era o nebunie, de acord, să intre în vorbă cu John. John va profita ca sa-i adânccască şi mai mult suferinţa, să-l chinuie, să-şi bată joc de el cu o prefăcută mirare.

Era foarte agitat gândindu-se la întâlnirea cu John. Orice ar fi făcut sau ar fi spus, el va fi cel care se va umili şi îi va cere o favoare.

Dimitrios intră în barul de la prova, după miezul nopţii. Mai ardeau numai câteva lumini şi localul se golea.

— Unde-i John? întrebă el pe fata de la casă.

— Pe puntea de Paradă.

Dimitrios n-avea voie să intre în baruri şi nici să se amestece cu pasagerii. Dar nu-i venea să se retragă – acum că îşi luase inima în dinţi.

Pe vas domnea linişte, însă pe puntea dc Paradă era mare zăpăceală, căci neaşteptat de mulţi călători adormiseră în şezlonguri. Şi la pupa, lângă bazinul mare, dansau nişte puşti. Pentru Dimitrios asta însemna doar că acolo ar fi putut da de John, care servea bere, escrocându-i, în întuneric, de mărunţişul de la rest, pe zăpăciţii ăştia chercheliţi.

Era doar un copil care tremura de emoţie şi de oboseală. Intra din nou de serviciu peste patru ore.

Iată-l pe John, cuceritor ca întotdeauna, tratându-i pe picior de egalitate şi câştigând prietenia acestor australieni vânjoşi pe care zicea că-i dispreţuieşte. Era şi el beat, şi îi era foarte cald în noaptea înăbuşitoare; avea faţa umedă şi lucind de transpiraţie, în haina albă din pânză de in, pe care o pătase tot aducând şi luând tăvile pline cu băuturi. Pe Dimitrios îl uimea violenţa şi energia pasagerilor. După unsprezece ore la ţărm, tinerii ăştia voinici şi fetele astea cu picioare lungi tot se mai zbuciumau frenetic.

Dimitrios îl atinse pe John pe umăr, când acesta se apropia de magazia ce ţinea loc de bar.

— Doamne, Dumnezeule, chiar tu! spuse John surprins.

— Cât mai ţine treaba asta?

— Până ce cretinii ăştia cad beţi morţi, sau până se termină pileala.

— Vreau să-ţi vorbesc.

— Condiţiile nu sunt prea prielnice!

Asta aşa era. Îl strigau din toate părţile nesinchisindu-se de oboseala lui, de faptul că lucrase ore-n şir.

— John! John! Haide-o dată, puturosu' naibii! Adu dracu' porcăria aia!

— Aşteaptă o clipă până satur menajeria asta, spuse John. Staţi aşa, scumpii mei afurisiţi de coloniali! Pregătiţi-vă lovelele la-ndemână!

Se întoarse cu o tavă goală, retrăgându-se într-un colţ mai la întuneric.

— 's nebuni, îi spuse el lui Dimitrios cu năduf.

— Aş vrea o bere.

— Serveşte-te!

Dimitrios luă o bere.

— Ce te frământă? întrebă John.

Îşi clătină capul şi broboane de sudoare picurară pe punte.

Dimitrios începu într-o învălmăşeală aprinsă de vorbe:

— E prietenul meu. Nu ne strica prietenia.

— Despre cine dracu' vorbeşti?

— Ştii tu prea bine.

— Habar n-am despre ce baţi câmpii.

— Te urăsc când te prefaci că nu ştii.

— Dimitrios, sunt atât de ocupat acum cu lepădăturile astea, încât mi se-nvârte capul.

— I-ai ieşit astăzi în drum ca să te observe.

— A, te referi la băieţelu' ăla!

— Ai o grămadă de prieteni aici în baruri.

— Cine, ăştia? râse John sarcastic. Tipii ăştia simpatici, cu mămicile şi cu tăticii lor! Prietenii trecătoare, Dimitrios. Pleacă după douăzeci sau după cincizeci de zile, plini de amabilitate şi de intenţii bune, dar nu-ţi scriu niciodată. Ba uită chiar să-mi dea şi bacşiş. Un barman şi atâta tot. Trebuie să-mi fac singur partea. Ce înjositor!

— Mai sunt si alţi stewarzi.

— Cu ăia nu mă înţeleg. N-avem aceleaşi gusturi. Eu am gusturi mai deosebite, după cum ştii, Dimitrios. Un barman care aspiră la cultură! Ridicol! Sigur că mă dispreţuiesc. Fiecare

călătorie, o nouă experienţă dureroasă.

— Asta nu-nseamnă că trebuie să-mi faci mie rău.

— Nici prin gând nu-mi trece aşa ceva.

— Ce reprezintă el pentru tine?

— Cine? Băieţelul acela? Nimic, Dimitrios.

— Atunci lasă-l în pace!

— Sunt un om singur, Dimitrios. Am nevoie de prieteni.

— Toată lumea ştie ce eşti.

— Şi anume?

— Un stricat.

John izbucni în râs.

— Mă amuză copios terminologia ta. Dar am să-l îndepărtez de tine. Şi fără să te reneg. Am să declar întotdeauna că eşti bunul meu prieten.

— Te omor, mârâi Dimitrios.

— Spectacol ieftin! îl luă John peste picior.

— Am să-ţi fac mutra praf! zbieră Dimitrios, ieşindu-și complet din fire.

John chicoti.

— Ce vulgar! Ce promisiuni de golan! Eşti nebun de legat!

Dimitrios îşi arcui braţul şi cutia de bere aproape plină îl izbi pe John peste gură, sfărâmându-i câţiva dinţi, crăpându-i buzele care rânjeau batjocoritor.

John îşi reveni rapid. Zvârli tava din mână drept între picioarele lui Dimitrios, îi trase un picior şi se răsuci cu viteza unui balerin.

Dimitrios îşi pierduse de tot cumpătul şi ar fi fost în stare să-l omoare. Apucă o sticlă de vin şi fugi după steward. Sticla se sparse de braţul lui John şi vinul alb i se prelinse pe haine. John prinse mâna care mai ţinea încă sticla spartă şi o răsuci înspre faţa lui Dimitrios, căruia îi produse o tăietură în pielea capului şi la urechea stângă, înainte ca acesta, cu un ţipăt sălbatic de furie şi cu ultimul strop de energie, să-şi smulgă braţul, eliberându-l, şi să înfigă restul de sticlă spartă în beregata lui John. Sângele începu să-i ţâşnească violent, şiroindu-i pe gât. Dimitrios îşi bălăbăni capul şi începu să plângă cu suspine.

Pasagerii australieni pe care îi interesa scena asta de violenţă, săriră să-i despartă. Apăru un ofiţer foarte supărat, care nu avu încotro şi trebui să-i trimită la infirmeria de pe vas.

Doctorul australian îi îngriji pe amândoi. Înjura într-una, dar

fără răutate.

— De ce mama dracului a trebuit să vă luaţi la harţă în singura noapte când am decis şi eu să mă culc mai devreme?

Lui John i-au pus douăzeci şi şapte de copci, iar lui Dimitrios opt.

Stăteau amândoi întinşi în paturi de spital, la un metru distanţă, fără să scoată o vorbă. John, oricum, nu putea să vorbească din cauza rănilor.

Dimitrios suferea şi era teribil de obosit. Dar, peste toate, era nefericit. Probabil, reuşise să facă ceea ce-şi pusese în gând, adică să pună capăt oricărei legături între John şi Keith. Căci zeflemeaua lui John se răsfrânsese asupra lui şi nu mai avea chef să continue. Dar ce se va întâmpla cu prietenia dintre Dimitrios şi Keith? Toată noaptea Dimitrios zăcu treaz în patul lui, gândindu-se cu tristeţe că Keith va afla despre încăierarea lor. Un om mai în vârstă sau vreun ofiţer s-ar putea să-i dea un sfat spre binele lui. Şi atunci cum va reacţiona? Vor continua să joace şah? Să vorbească despre stele? Să-şi zvârle unul altuia săpunul sub duş?

A doua zi de dimineaţă, veni să-l vadă mecanicul şef al echipajului. Nu era aşa voinic ca şeful de echipaj, cu care era egal, dar era mai antipatic, pentru că nu venea în contact cu pasagerii, ca să se mai îmblânzească.

— Ce făceai pe puntea de Paradă?

— Îl căutam pe el.

— De ce?

— Era ceva urgent.

— Ce dracu’ vrei să spui cu asta? Treaba ta e în sala maşinilor. Acolo sunt stewarzi?

— Nu, domnule.

— Îţi dai seama ce impresie ai făcut pasagerilor.

— Îmi pare rău, domnule.

— Îmi vine să te zvârl din Companie.

— N-o să se mai întâmple, domnule.

— Ar fi bine să nu se mai întâmple. Am să te consemnez. Ţi se va reţine sigur o lună de plată. Am să mă mai gândesc dacă vasul şi Compania mai au nevoie de tine.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Nu-mi tot mulţumi atâta.

Peste o jumătate de oră, ca în actul al doilea al unei comedii,

Dimitrios a trebuit să-l asculte pe şeful de echipaj punându-i lui John exact aceleaşi întrebări.

— Cu mutra asta nu cred că o să te las să-i serveşti pe pasageri. Poate-ar fi mai bine să treci la spălatul toaletelor.

— N-a fost vina mea, domnule, şuieră John.

— A existat totuşi un motiv, presupun.

— Am avut un conflict de păreri.

— Am să te consemnez. Nu te pot retrograda, căci oricum eşti pe treapta cea mai de jos, aşa că o să-ţi reţin din salariu. Încă o ispravă ca asta şi te trezeşti zvârlit afară fără menajamente.

— Cum doriţi dumneavoastră, domnule.

— Şi fără obrăznicii cu mine.

— Stăteam pur şi simplu acolo când m-a atacat vagabondul ăsta agresiv.

Ieşi, aruncându-i lui Dimitrios o privire lungă şi crâncenă în care se putea citi însă si un vag rânjet.

Dimitrios îşi simţi inima mai uşoară. Cel puţin, John n-o să mai îndrăznească să calce în sala maşinilor de pe *Areopagus*!

După treizeci şi şase de ore, când tot mai era puţin slăbit, se întoarse la datorie. Toţi se holbară la el, câţiva chiar îi rânjiră în nas, iar unul îi spuse:

— Frumoasă cicatrice mai ai, băiete!

Dar Keith nici nu se holbă, nici nu zâmbi şi nici nu-i veni în întâmpinare; nici nu-l întrebă cum se simte… Evita să-l privească pe Dimtrios şi, când îl privi, în cele din urmă, avea în ochi o altă expresie, neprietenoasă, care zădărnicea orice speranţă de reluare sau de continuare a prieteniei lor.

Areopagus străbătuse în lunga-i existenţă vreo 4 300 000 de mile. Nu era, deci, de mirare că avea o colecţie formidabilă de defecţiuni minore cauzate de vârstă sau de faptul că nu mai putea înainta cu cele 20 de noduri cu care mersese acum treizeci de ani. Se opintea din greu să scoată 17. Aburul fierbinte care ani de-a rândul trecuse prin paletele rotorului produsese în primele rânduri mici distorsiuni, micşorase puterea şi rigiditatea şi dăduse naştere unor minuscule defecţiuni de aliniere. Avea o deviere în partea expusă vântului, cauzată de fricţiunea fluidului când roata turbinei şi paletele rotorului se învârteau în aburul din jur şi defecte de etanşare a

pereţilor provocate de scurgerile de abur de la un stadiu la altul, prin garniturile diafragmei.

Era un transatlantic foarte vechi, dar, teoretic, ca la locomotivele cu abur de pe vremuri, nu exista un motiv care să-l împiedice să navigheze la infinit. Diferenţa fundamentală între ele consta poate în faptul că locomotiva nu trebuia să folosească la nesfârşit aceeaşi apă pură într-un ciclu de transformare. Putea să se alimenteze din nou cu apă. În schimb, vaporul nu putea şi, în plus, condensarea „reciclată” folosea şi apa de mare desalinizată. Doar rugina şi spărturile şi costul mult prea ridicat al reparaţiilor l-ar putea face la un moment dat neeconomic de folosit. Dar când toată nava era scăldată într-un lichid coroziv şi când până şi aerul era atât de sărat încât un brici uitat pe policioara din cabină se acoperea până seara cu rugină, cu toată grija pentru apa ce trecea prin ţevi şi cazane, aceasta nu putea rămâne mereu în întregime pură. Cazanele de pe *Areopagus* aveau mai bine de treizeci de ani şi erau de tip învechit şi în fiecare călătorie o mulţime din zecile de tuburi – majoritatea de peste cinci centimetri în diametru – ajungeau la „punctul de uzură”, crăpând înainte de vreme de vechime şi de rugină. Ele erau, totuşi, foarte uşor de înlocuit.

Fiecare cazan era bine fixat pe vapor cu ajutorul unor brăţări şi suporturi. Fiecare tambur enorm al cazanului se sprijinea pe ţevi care, la rândul lor, erau sprijinite pe tambururile şi pe colectoarele de apă. Bordajul cazanului era susţinut de o structură metalică ce se ridica din tambururile şi colectoarele de apă. Construcţia ramificată de traverse, asamblată prin nituire în diversele ei părţi, era consolidată pe o uriaşă structură rigidă de grinzi, legate de o anumită parte a scheletului ce forma structura longitudinală a carcasei vasului. Aceste suporturi rigide ale cazanelor erau fixate la pupa şi la prova şi de-a curmezişul navei.

Dedesubtul tuburilor şi al deflectoarelor metalice şi de cărămidă se găsea cuptorul. Carcasa de oţel era căptuşită cu pereţi izolanţi pentru temperaturi înalte, cărămizi refractare şi materiale plastice refractare. Pereţii izolanţi erau făcuţi din pământ nears care, la calitatea cea mai bună, era silice pură, albă, uşoară, cu o capacitate de izolare până la temperaturi de 1500°F. Cărămizile refractare (sau „dense”) un amestec de silice, alumină şi argilă refractară calcinată, puteau rezista la

temperaturi de 3000°F şi aveau o excelentă rezistenţă la flacără.

Era, deci, greu de imaginat ca *Areopagus* să nu-şi arate vârsta cu cei peste treizeci de ani de navigaţie pe mare, căci marea, prin însăşi natura ei, exercita o forţă de compresiune puţin cunoscută. Capacitatea de deformare a panourilor supuse la presiuni, tensiunile adiţionale şi factorii de temperatură tot mai însemnau simple consideraţii teoretice, fraze pe hârtie pentru societăţile de savanţi, ca şi presiunile laterale şi mişcările în plan axial ale marginilor panourilor, care alunecau cu uşurinţă în interior, însă zdrăngăneau din toate încheieturile la mişcările de rotaţie. Caricul trebuia să aibă o anumită toleranţă, şi să fie expus forţelor exterioare. Preţul, nici el nu trebuia neglijat; constructorii de vapoare comerciale trebuiau să ajungă la o structură simplă şi solidă, de şapte ori mai ieftină decât aceea complicată a navelor de război. Caricul extrem de izolat putea provoca spărturi locale sau putea grăbi uzura metalului din cauza anilor petrecuţi pe mare. Presiunile exercitate de mare în furtunile prin care trecuse în timpul celor treizeci de ani făcuse ca *Areopagus* să scârţâie din încheieturi şi să scoată sunete ciudate noaptea. Tensiunile datorate vibraţiilor şi unor presiuni locale trecătoare, dar foarte puternice, în curbura longitudinală, care apăreau atunci când nava era lovită şi ridicată pe crestele unor valuri imense, cu greutatea enormă a pupei şi a provei în aer, slăbiseră întrucâtva multe părţi din interiorul carcasei principale.

Pe un vapor de linie atât de vechi, scurgerile de apă de mare, rugina, scurgerile de carburant, oxigenul lichid, toate îşi luau tributul lor. *Areopagus* poseda un aparat de desalinizare şi Dimitrios lucrase câteodată la curăţirea lui, spărgând blocuri tari de sare, de mărimea unei stânci. Dar de scurgerile de apă sărată nu puteai scăpa, trebuia să lupţi contra lor fără încetare. Transatlanticul scârţâia şi scrâşnea; toate lucrurile aveau încheieturile slăbite, iar dacă lupta era abandonată chiar şi o clipă, impurităţile se strecurau în cazane.

Se foloseau diverse alte componente ale cazanului pentru a lupta contra acestor procese corozive, iar oxigenul dizolvat din apa de alimentare a cazanului era controlat de o dezaerare mecanică şi termică. Dar vechea reţea de ţevărie a vasului trebuia să fie îngrijită ca stomacul unui bolnav de ulcer

duodenal. Orice impurităţi, ulei de exemplu, în apa de la cazan produceau spumă şi înecări şi dădeau naştere unor resturi de umezeală în aburul care circula din tamburile de abur saturat la supraîncălzitor sau chiar în mecanisme. Noroiul de prăjire micşora atât de mult transferul de căldură, încât apărea o sulfurare şi acest noroi era dezintegrat de componentul cazanului. Din când în când se controla starea exactă a apei de alimentare a cazanului, ca alcalinitate, salinitate, saponificare şi oxigen dizolvat, însă se remarca o tendinţă perfect explicabilă, probabil, a grecilor de a lăsa întâi lucrurile să-şi urmeze cursul şi de a le repara abia după aceea.

Scopul principal al cazanelor, supraîncălzitoarelor şi al celorlalte utilaje era să producă abur – abur uscat supraîncălzit la o temperatură de 900°F la ieşirea din supraîncălzitor şi la o presiune de 600 psig – care transmitea energie termică turbinelor; aburul folosit fiind transformat din nou în apă şi retrimis la cazane pentru reînceperea ciclului.

Areopagus era înzestrat cu două cazane mari de modă veche – câte unul plasat de-a curmezişul în fiecare sală a maşinilor – de tipul numit cazan cu colector secţional, din cauza colectoarelor frontale şi posterioare (tuburi cu secţiune pătrată), care erau construite în secţiuni. Nivelul normal al apei în aceste cazane se găsea undeva la mijlocul tamburului de abur – o construcţie înaltă situată deasupra cuptorului şi a tuburilor – la baza ţevilor de reciclare a apei. Apa de alimentare pătrundea prin nişte supape de siguranţă şi era distribuită prin tamburul de abur cu ajutorul unei conducte de alimentare internă, o conductă mai mare, cu găuri pe margini, care făcea ca tamburul să ajungă până aproape de fund. Apa relativ rece şi mai grea cobora din tambur prin acele mici protuberanţe şi prin colectoarele frontale către capătul din faţă al celor câtorva zeci de tuburi de cinci centimetri, adică în partea cea mai de jos a înclinaţiei lor de 18°, prin cuva în cruce, şi apoi intra în ţevi şi în sus pe colectoarele din spate. Gazele fierbinţi din cuptor, trecând peste ţevi, încălzeau apa din interiorul lor, care în această stare devenea mai uşoară şi, în consecinţă, se ridica pe înclinaţia acelor zeci de ţevi şi apoi vertical prin colectoarele din spate. Când în apa încălzită se formau vaporii de abur, se ridicau şi ei, tinzând să accelereze circulaţia. Apa încălzită şi aburul se ridicau spre partea superioara a colectoarelor din

spate şi prin ţevi de circulaţie către tamburul de aburi.

Apa caldă care ieşea din ţevile de circulaţie se amesteca apoi cu apa relativ mai rece din tambur şi recircula, însă aburul era dirijat în jos, peste capetele ţevilor de circulaţie, se ridica prin apă către partea de sus a tamburului şi în conducta uscată (ce se găsea tot în cazanul masiv). De acolo, prin conducte externe se îndrepta către supra-încălzitor. Aburul ce trecea prin ţevile elementului supra-încălzitor Îşi ridica temperatura la 900°. Aburul din supra-încălzitor trecea apoi în conducta principală de abur şi acţiona turbinele. La această temperatură era nu numai periculos, dar şi dificil de operat, căci nu se răcea aşa de uşor ca aburul care se afla doar la temperatura de saturaţie.

Era de dorit ca aburul să fie folosit şi pentru diverse operaţiuni generale pe *Areopagus* – acţionarea cabestanelor de ancoră, a troliurilor, pentru instalaţiile de încălzire şi sobele de la bucătării si pentru îmbunătăţirea vâscozitaţii păcurii, folosită drept combustibil, pentru a putea fi pompată – dar era atât de periculos şi de greu de răcit, încât pentru aceste scopuri trebuia să fie „desupra-încălzit”.

Era necesară reducerea temperaturii la sursa de alimentare cu abur, acolo unde se găsea derivaţia, până la un punct chiar deasupra temperaturii de saturaţie şi la presiunea la care fusese utilajul proiectat să funcţioneze. Aceasta se obţinea injectându-se apă relativ rece în abur, aşa încât prin scăderea temperaturii se obţinea o cantitate mai mare de abur la o temperatură mai scăzută. Trebuia să se faca un control foarte atent, altfel începeau să se audă din conducte tot felul de pârâituri. De fapt, operaţia era dusă la îndeplinire printr-un mecanism care măsura temperatura aburului şi introducea apoi apa cu ajutorul „desupraincălzitorului”. Apa se transforma imediat într-o ceaţă fină, care se amesteca fără dificultate cu aburul, diminuându-i temperatura excesivă.

Aburul uscat şi supraîncălzit care intra în turbinele de înaltă presiune ale vasului trecea prin 18 roţi de turbină şi cădea pe 5.132 de palete, iar axul rotorului atingea maximum 5.746 de rotaţii pe minut.

Turbinele trebuiau să acţioneze la viteze foarte mari. Pe de altă parte, eficienţa elicelor era maximă la viteze mici. Dacă se roteau prea repede – fiecare din cele două elice de pe

Areopagus cântărea aproape 20 de tone – băteau apa şi se producea o cavitaţie. Aceasta însemna formarea de cavităţi în apă, în jurul părţilor de presiune joasă a lamelelor, din cauză că elicea încerca să elimine apa mai repede decât putea ea ajunge în elice, ceea ce ducea la curbarea paletelor.

Prin urmare, viteza foarte mare de rotaţie a turbinei trebuia redusă cu ajutorul unor mecanisme de reducere, care, la rândul lor, cântăreau tone. *Areopagus* avea nişte mecanisme de reducere dublă, care micşorau cele 5.000 de rotaţii pe minut ale axului rotorului turbinei, la 130 de rotaţii la elicea din apă. Aceste uriaşe mecanisme principale de reducere a rotaţiilor – de vreo trei metri în diametru – şi pinioanele mai mici erau cu dublă dinţare cotită. Teoretic, însemna că erau nişte roţi dinţate elicoidale, care se mişcau extrem de uşor, cu foarte puţin zgomot, presiunea pe toată lungimea dintelui fiind uniform repartizată. Ansamblul mecanismelor de transmisie se găsea instalat într-o carcasă de oţel turnat şi într-o construcţie de foi metalice.

Mufele flexibile fuseseră proiectate pentru a permite un oarecare joc de reglare la bucşe. Rigiditatea ar fi afectat negativ angrenarea pinioanelor şi a roţilor, care ar fi provocat ruperea dinţilor. Pe *Areopagus*, în ciuda venerabilei sale vârste, această condiţie nu era încă îndeplinită cum trebuie. Dar între pinioanele de la babord şi roţile dinţate nu exista o aliniere radială exactă, ceea ce cauza o uzură inegală, din cauză că forţa motrice era concentrată doar pe o mică porţiune a fiecărui dinte şi nu pe întreaga suprafaţă de contact a dintelui.

Cele două motoare şi camere de ardere de pe *Areopagus* se găseau amplasate una în spatele celeilalte, cea dinspre babord cu vreo 23 de metri în faţa celei de la tribord. Astfel, arborele de propulsie de la babord era și el mai lung cu douăzeci şi trei de metri decât cel de la tribord. Arborele principal de propulsie transmitea cuplul (pe scurt, puterea necesară pentru a acţiona o masă) de la motorul şi mecanismele principale de reducere a vitezei şi, la rândul său, transmitea vasului forţa de împingeri axială a elicelor pentru a-l pune în mişcare. Nu era numai o singură piesă de oţel, ci mai multe, arborele port elice propriu-zis având un diametru de 56 cm, iar arborele intermediar de 42,5 cm. Arborele de propulsie de la babordul lui *Areopagus* avea 46,2 m lungime şi consta din mai multe secţiuni de oţel

simplu forjat, perforate axial de la un cap la altul şi şlefuite în interior.

Din cauza greutăţii şi lungimii sale, arborele de propulsie trebuia prevăzut cu nişte suporturi pentru a-l susţine şi a-i menţine orientarea. Cu anii, arborii se uzaseră încetul cu încetul, suficient însă pentru a-şi pierde din loc în loc orientarea. Aceasta provoca variaţii în jetul de apă al elicelor (în mare), ceea ce, la rândul său, agrava înclinaţia paletei elicei (unghiul de atac), ducând la un cuplu şi o forţă de împingere redusă, prost direcţionată de doue ori la fiecare rotaţie de 360° a fiecărei elice şi, în special la arborele port-elice de la babord. Din cauza acestei variaţii a jetului de apă şi a asimetriei curentului respectiv centrul de împingere se găsea, evident, în afara axei originare a arborelui; asta însemna că, aşa cum era acum avea o deviere de 30 de centimetri faţă de linia de centru a arborelui. Puternicele forţe ciclice produse în elice determinau oboseala metalului, deşi ar fi fost normal ca elicele de bronz să supravieţuiască vasului… Elicele constituiau, chiar într-o orientare normală, o sursă de vibraţii ale arborilor şi cu atât mai mult după treizeci de ani de uzură, combinată şi cu o schimbare gradată a poziţiei lor…

Paletele elicelor sunt nişte suprafeţe aproximativ elicoidale. Când se învârt în jurul axelor, ele împing apa mării în care se găsesc cufundate, imprimând în general o mişcare de înainte şi înapoi, dacă, bineînţeles, alinierea arborelui este corectă. Pe *Areopagus* uşoara deviere a acestuia se făcea simţită numai prin efortul pierdut, performanţele reduse şi vibraţia crescută. Elicele de construcţie solidă – fiecare turnată dintr-o singură bucată şi apoi finisată manual până la forma definitivă – se răsuceau „spre interior”, adică elicea de la babord se învârtea în sensul acelor de ceasornic, când priveai înainte, iar cea de la tribord, în sens opus acelor de ceasornic.

Proprietarii lui *Areopagus* foloseau combustibilul şi lubrifianţii cei mai ieftini posibil. Selectarea uleiului pentru sistemul de lubrifiere a turbinei era întotdeauna un soi de compromis, căci ungerea trebuia să fie eficace în condiţii foarte diverse. Teoretic, selectarea trebuia să ţină seamă de cele mai dificile condiţii ce s-ar putea ivi la un moment dat. Dar, de fapt, hotărâtor rămânea preţul, si, astfel, mecanismele de reducere a rotaţiilor turbinei, lagărele şi mecanismele de viteză sporită,

care aveau o presiune puternică pe dinţii roţilor, erau toate unse cu acelaşi ulei, iar vâscozitatea celui folosit era mai scăzută decât era necesar pentru lagăre.

Conducta de ulei către mecanismele de reducere de la babord făceau parte din sistemul principal de lubrifiere al motorului. Uleiul era împrăştiat prin nişte duze pe angrenajul dinţilor şi apoi cădea la fundul carcasei. Nivelul uleiului de acolo era total neglijat. Era tot sub nivelul cel mai de jos al dinţilor roţii principale. Nu fusese prevăzută nici o cavitate de scurgere. Dacă uleiul se ridica ceva mai sus, roţile principale s-ar fi găsit cufundate în el, transformându-l, astfel, într-o spumă sau într-o emulsie, (cea ce ar fi făcut ca pompele de ulei să-şi piardă forţa de aspiraţie. În continuare, uleiul s-ar fi oxidat, provocând distrugerea metalului.

Mare parte din uleiul lubrifiant trebuia folosit de mai multe ori şi trebuia, deci, să fie curat şi să aibă temperatura potrivită. Nu prea erau mari speranţe să se realizeze aşa ceva pe *Areopagus*, căci era imposibil să se îndepărteze sărurile de încrustaţie şi nisipul de la suprafaţa diverselor piese sau să se împiedice pătrunderea prafului în timpul reparaţiilor. Uleiul culegea aceste substanţe şi, cu toate filtrele şi purificatoarele centrifugale şi chiar cu magneţii fixaţi în filtre, ele rodeau puţin câte puţin lagărele şi roţile dinţate…

Una din îndatoririle lui Keith consta în a privi, prin ferestruicile de control, în interiorul cuptoarelor unde temperatura trebuia să fie de 3.000ºF. N-aveai nevoie de cunoştinţe tehnice ca să-ţi dai seama că ceva nu-i în regulă. Orice pasager de pe vas putea să vadă fumul gros şi negru care bufnea pe coşuri. Mai multe femei se plânseră (în zadar) administratorului şef că hainele sau trupul li se murdăreau de funinginea neagră ori de câte ori suna sirena la amiază sau pentru exerciţii de alarmă sau când se-ntâmpla ca vântul să abată în jos fumul de la coşuri. Bărbaţii din baruri comentau, ca unii ce se pricep:

— Nu folosesc uleiul potrivit. Sau: O s-o facă piftie până la urmă.

Dar fumul gros călătorea şi el în jurul lumii în diverse condiţii şi viteze. Putea fi observat de la zeci de mile depărtare şi chiar din avion şi devenise un subiect de glumă pe celelalte transatlantice. Când Keith călca pe muşamalele îmbibate de

ulei, se gândea câteodată că, într-o bună zi, o să izbucnească un foc pe coş şi, Dumnezeule, ce-o să mai fie atunci aici jos…

Putea să observe prin ferestrele de control dacă flăcările erau portocalii sau de un roşu închis, ceea ce era semn că injectoarele sunt murdare. Din cauza aerului insuficient, păcura se descompunea în constituenţii săi şi carbonul nears urca în sus pe coş.

Păcura folosită de *Areopagus* era ieftină. Distilarea nu era completă şi nu se făcea la temperaturi înalte. Combustibilul „necracat" avea un punct de turnare mai ridicat şi trebuia să fie încălzit pe vas la 110°F. Când nu lucrau la tropice, pomparea lui era foarte dificilă. Procentul redus de cenuşă avea un conţinut de săruri care, cu anii, provocase o descompunere a suprafeţei de cărămidă a cuptorului. Apa şi sedimentele prezente încă în păcură determinau uzura suprafeţelor pompelor şi a arzătoarelor şi aveau tendinţa să blocheze orificiile arzătorului. Cauzau şi o anume emulsifiere, împiedicând o combustie optimă. Din cauză că păcura trebuia încălzită pentru a facilita pomparea ei din rezervoare prin conducte şi încălzitoare, un anumit grad de carbonizare era inevitabil.

Păcura era, totuşi, destul de stabilă în rezervoarele în care era înmagazinată, căci mişcările vasului nu creau nici un fel de probleme. Era dificil să ia foc în masă şi nu se putea aprinde în mod spontan. Dar vaporii pe care-i elimina formau cu oxigenul din atmosferă un amestec exploziv. Aceşti vapori, fiind mai grei decât aerul, tindeau să se acumuleze la nivele joase, ca, de exemplu, în santine sau în fundul rezervoarelor, unde prezenţa lor putea nici să nu fie detectată până nu-i aprindea o scânteie. Tot timpul patrula pe acolo un marinar (de pe punte, nu din sala maşinilor). Trebuia să facă turul vasului la fiecare patruzeci de minute şi să răsucească nişte chei în 39 de poziţii pentru a dovedi că trecuse pe acolo. Dar, în cazul unui incendiu cu păcură, chiar şi această patrulă ar fi fost neputincioasă.

Metalele în contact cu apa mării fuseseră supuse de foarte multă vreme efectelor ei galvanice şi de presiune. Coroziunea, fisurarea şi grafitizarea acţionau pretutindeni la exteriorul vasului.

Mai mult decât atât, chiar vopseaua care era turnată la repezeală de câte ori se întâmpla ca vasul să stea în radă câteva zile nu asigura nici o protecţie, cum ar fi trebuit. Şi de data

aceasta graba, consideraţiile băneşti, şi poate dorinţa de a menţine un anume prestigiu, cu o carcasă întotdeauna albă şi strălucitoare, pentru ca pasagerii s-o admire şi s-o fotografieze, constituiau tot atâtea cauze care duceau la corodarea navei. Era îndepărtată coroziunea localizată şi ieşeau la iveală găuri în metal şi o suprafaţă aspră ce trebuia acoperită. Vopseaua se aplica într-un strat aparent gros, dar puncte izolate de coroziune ieşeau în afara planului mediu al profilului, devenind imediat surse potenţiale pentru o coroziune viitoare şi mai puternică. Vopseaua propriu-zisă nu prea proteja carcasa de oţel, căci fosfaţii de sodiu se găseau depozitaţi dedesubtul ei. Sodiul venea din apa de mare, iar fosfaţii din acidul fosforic de la mecanismul de spălare. Fosfaţii solubili în apă constituiau, astfel, o sursă de defecţiuni încorporată de la bun început în structura navei, facilitând lipsa de adeziune datorată unui proces osmotic.

Dar toate aceste defecte erau răspândite în diverse locuri ale unui vapor foarte mare, care avea şi un echipaj menit să le ţină sub observaţie. *Areopagus* era ca un hotel de lux, care se cam dărăpănase, şi care satisfăcea acum exigenţele unor indivizi dintr-o alta clasă socială decât a celor care, cu treizeci de ani în urmă, dansaseră şi făcuseră chefuri la bord. Noii clienţi nu erau atât de cârtitori şi de aroganţi ca cei dinainte. Se împăcau cu neajunsurile hotelului, pentru că nu-l cunoscuseră niciodată într-o stare mai bună. Şi cum personalul grec se arăta întotdeauna vesel şi îndatoritor, ce rost ar avea să bodogănească? Defecţiunile bătrânului transatlantic erau răspândite în toate colţurile sale şi majoritatea pasagerilor nici nu-şi dădeau seama de ele. Şi, pe urmă, de îndată ce erau descoperite se şi trecea la repararea lor. Ar fi trebuit un dezastru de proporţii inimaginabile pentru a scoate deodată la iveală toate slăbiciunile navei.

15

Tomazos intră în tură la ora patru şi, după zece minute, un grup de vizitatori au fost conduşi de un marinar pe puntea de comandă.

Grupul era tipic. Directorul unei firme (care reuşi să-şi

etaleze poziţia încă de la prima întrebare) şi soţia lui, o femeie mică şi durdulie, copleşită de veneraţie (credea că Tomazos e căpitanul). Cu ei era şi un crescător de oi neozeelandez, un om mic, vânjos, ars de soare, care făcuse patru călătorii în Anglia şi care monopolizase acum conversaţia, spre exasperarea celorlalţi pasageri. Pe urmă era imbecilul miop şi neîndemânatic, încărcat cu aparate de filmat şi gata să facă observaţii răutăcioase, care se străduia să dovedească faptul că meseria de ofiţer de marină nu e, de fapt, nici o scofală; orice prost, inclusiv el însuşi, poate s-o facă. (Ăsta era Squibb, la gradul său maxim de *grossièreté*[5]) Mai era şi inevitabilul tip care tot vâna motive de nemulţumire şi care, pur şi simplu, urmărea conversaţia până când prindea nişte fraze ce puteau fi exploatate în acest scop. Ăsta era Pybus, beat criţă şi agresiv, aproape neştiind pe ce lume se află, clipind iute, ud de o sudoare ce mirosea a alcool pur. De necrezut, îşi pusese o cămaşă, o cravată şi o haină cu un ecuson ţipător pe piept. Respira atât de greu, de parcă era o locomotivă, iar faţa îi era răvăşită de bere şi de căldură… Mai era şi o familie cu un băieţel căruia i se dădu voie să stea la timonă, însă, după aceea, a trebuit să fie ţinut sub observaţie, pentru că manifesta tendinţa de a apăsa pe butoane, de a lăsa manetele în jos, de a vorbi în microfoane la cabina radiotelegrafistului şi a căpitanului… Şi mai erau şi două fete singure, simpatice, sigure de ele în soarele după-amiezii. Tomazos o recunoscu pe una din ele: Debbie Vertigan.

La începutul acestor vizite purta întotdeauna ochelari negri: asta pentru a păstra anonimatul şi pentru a depăşi uşoara nervozitate ce-l stăpânea până ce se stabilea un contact cu vizitatorii. După aceea îi scotea şi se ştergea la ochi, gata să-i privească mai atent şi să se lase examinat. Dar chiar şi cu ochelarii negri văzu că cealaltă fată, mai în vârstă decât Debbie, fremăta, conştientă de propria-i senzualitate.

Yannopoulos se afla la timonă şi zâmbea îndatoritor când se făceau fotografii.

Tomazos era îmbrăcat în alb, fără haină, şi atmosfera era în general neprotocolară, Nu-i zorea; n-aveau decât să stea şi o oră dacă aveau chef. Răspundea la întrebările lor, încerca să le evite

---

5 Grosolănie (fr.).

snobismul şi se arăta foarte sincer în ce priveşte vârsta vasului.

— Cât credeţi că o să mai dureze? întrebă cineva.

— Încă cinci ani, prezise Tomazos. Ştiţi, oamenilor le plac lucrurile noi şi viteza.

— Am impresia că vapoarele noi iau foc sau eşuează pe vreo stâncă sau au probleme cu turbinele, spuse amabil directorul de firmă. Le prefer pe cele vechi.

— Are stabilitate, aşa mi se pare, confirmă fermierul neozeelandez cu un aer protector.

— Dar de ce scoate fumul ăsta negru? se interesă Squibb.

Cineva începu pe neaşteptate să râdă, de parcă spusese şi el, o dată, ceva cu adevărat amuzant.

— Se foloseşte, probabil, prea multă păcură sau are un arzător înfundat, răspunse Tomazos.

— Atunci de ce nu e curăţat? insistă Squibb, dar de data asta nu mai avu nici un efect.

— Păi, ştiţi, e cam bătrân, zise Tomazos. Sau poate şefului mecanic nu-i place să irosească aburul.

Le explică rosturile punţii de comandă, care reprezenta inima şi creierul vasului. Le arătă instalaţiile radar şi busola automată: trase busola periscopică magnetică pentru ca să poată privi înăuntru. Le arătă unde se afla înclinometrul care indica poziţia navei în ruliu, instrumentul merge până la maximum 30° la babord şi la tribord. Dar n-avem cum s-o oprim dacă nava are un tangaj şi mai mare, încheie el zâmbind.

— Nu are stabilizatoare, spuse Squibb cu un aer acuzator.

— E-adevărat.

— Are stabilitate, repetă încă o dată fermierul neozeelandez. O dată, când ieşeam din portul Sydney, vasul *Opalescent*, care are 34.000 de tone şi *de toate*, avea un ruliu de parcă eram într-o barcă cu vâsle.

— Aţi traversat vreodată o furtună puternică? se interesă o femeie.

— Pe *Areopagus?*

— Da, sigur.

— Îmi place nava pe vreme rea, mărturisi Tomazos. Atunci am şi eu ce face.

— Să presupunem că nimerim într-un uragan, spuse Pybus. Se duce la fund ca un bolovan.

— O, nu, îl contrazise Tomazos. În război, căpitanul a servit

pe un adevărat vas american. În marea Caraibilor a trecut printr-un uragan şi a rezistat foarte bine.

— Dar dumneata ai trecut vreodată prin aşa ceva?

— Bineînţeles.

— Şi cum a fost?

— Cel mai îngrozitor a fost în largul coastelor Americii de Sud, îşi aminti Tomazos. Eram în partea unui ţărm expus la vânt, iar marea era atât de agitată, încât nava nici nu putea fi întoarsă în direcţie bună pentru a ţine piept talazurilor.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Timp de paisprezece ore ne-am răsucit în mare cu motoarele date invers.

— Dumnezeule!

— În centrul uraganului însă era calm, îşi reaminti Tomazos, Pe o altă navă a acestei Companii m-am nimerit o dată chiar în centrul unui uragan. Marea nu era prea agitată, însă tulbure. Atmosfera era calmă, dar noi ne sufocam. Deasupra noastră se roteau păsări. Apoi s-a năpustit asupra noastră cealaltă jumătate – de fapt un sfert – de furtună. Ne-au trebuit treisprezece ore ca să scăpăm de acolo. A fost neplăcut, însă nu chiar atât de periculos.

— Pariez că nava asta amărâtă nu soseşte la timp la Singapore, îl întrerupse domnul Pybus. Pariez pe o sută de dolari că nu soseşte.

Tomazos vedea că ceilalţi vizitatori erau jenaţi, stingheriţi de această acuzaţie; veniseră aici din interes şi în semn de prietenie.

— Nu prea ne-am ţinut de orar, recunoscu el, dar veţi avea acolo, fără-ndoială, o zi de plimbare la ţărm.

Debbie Vertigan schimbă conversaţia, interesându-se de radar şi de ciocniri şi de ce nu merge radarul acum.

— Ei bine, *priviţi!* îi invită Tomazos, făcând un gest către mare, către cer şi orizont pe care, pe o rază de cincisprezece mile, nu se vedea absolut nimic. Cred că înţelegeţi: deşi ciocnirile ţin astăzi de extremul hazard, n-au nimic de-a face cu radarul. Este o chestiune de viteză. În vremea vapoarelor cu pânze nu existau ciocniri... Ne apropiem acum de Singapore, o zonă foarte aglomerată, dar nu e pic de ceaţă. Pe ceaţă sau în întuneric două nave care au aceeaşi rută se pot „vedea” prin radar. Dar nici una nu poate şti dimensiunea, aspectul sau

viteza celeilalte şi nici nu pot să-şi dea seama câtva timp de schimbările de rută. Aşa că se poate ca amândouă să şi-o schimbe. Trec câteva minute până au din nou date despre direcţia celuilalt vas. Ruta lor e din nou similară. Unul schimbă din nou, dar şi celălalt procedează la fel. Şi, dintr-o dală, nu mai sunt la zece sau la cinci mile depărtare unul de celălalt, ci mult prea aproape. Nici un pericol pe vreme de vizibilitate, când îl poţi vedea pe celălalt, dar în ceaţă, când se păstrează o viteză destul de mare, pentru că nici unui căpitan nu-i convine să o*preascâ de f*apt, sunt în mare pericol, căci nu există o acţiune coordonată. Aşa, în ultimul moment, unul cârmeşte la tribord – şi asta e corect – iar celălalt la babord, căci e, teoretic, mai prudent, dacă ţine cont de informaţiile primite. Dar informaţiile sunt cu un pas în urmă. Aşa că îşi deviază direcţia şi chiar şi acum pot să nu se atingă. Dar ştiţi care este lungimea unui petrolier? Trei sute treizeci de metri! Ce bine-ar fi fost dacă nu ar fi cârmit într-o parte, dacă nu şi-ar fi expus cei trei sute treizeci de metri! Căci unghiul de poziţie, cum este numit, e în poziţie frontală – la un milimetru de vas, în loc să fie la aproape opt. Aşa că petrolierul e pocnit în coastă, ceea ce-i foarte grav…

Râseră nervos la implicaţiile cuvintelor lui.

— Dar radarul e, totuşi, în asemenea situații mai bun decât ochiul liber, insistă Debbie.

Tomazos se gândi puţin, apoi spuse:

— Nu. Radarul nu e mai bun decât ochiul. Da, poate, pe ceaţă sau în întuneric, dacă toată lumea respectă aceleaşi reguli. Deşi nu se înregistrează nici un semnal pe ecran, e totuşi posibil ca în drumul nostru să se găsească o bărcuţă de lemn care nu e semnalată. Şi vremea poate influenţa rezultatele. Condiţiile atmosferice – de obicei tocmai când avem nevoie de o mai mare precizie – afectează propagarea undelor radio… Apoi, după cum vedeţi, există un sector în umbră, de obicei la pupa. Dar ochii ni-i putem mişca, deplasându-ne personal ca să aruncăm o privire. Pe câtă vreme radarul stă fix, aşa că, dacă suntem îngrijoraţi, e necesar să înaintăm în zig-zag şi asta, poate, într-o zonă în care n-ar trebui… Trebuie, totodată, să trecem de la o anumită gradaţie de distanţă la alta, pe când ochiul vede toate aceste gradaţii simultan…

— Dar tot nu-nţeleg de ce, dacă poţi vedea acum un vapor venind spre tine în ceaţă, trebuie neapărat să aibă loc o

ciocnire, observă Debbie uluită.

— Îl vezi numai ca pe un punct, îi spuse Tomazos. La început nici nu ştii dacă vine spre tine sau dacă se îndepărtează… Pe ceaţă şi folosind radarul, îţi trebuie cel puţin douăzeci de minute ca să fii sigur de ceea ce face celălalt şi ca să manevrezi, deci, în consecinţă… Bâjbâi puţin, la început, căci în cincisprezece secunde celălalt poate să-şi schimbe ruta cu numai 4°. Asta nici nu se observă cu radarul, dar deviaţia poate plasa celălalt vas dintr-o poziţie de babord într-una de tribord. Chiar şi o schimbare de 30° poate să se observe numai la câteva minute după executarea ei…

— Doamne! spuse Debbie. Poate că părinţii mei aveau dreptate să călătorească numai cu avionul!

Pasagerii şi Tomazos făcură haz.

— Ei bine, spuse Tomazos, ne aflăm într-o regiune a globului puţin expusă ceţii. Şi anotimpul uraganelor tocmai s-a sfârşit. Poate vom supravieţui!

— Marea asta e cea mai periculoasă?

— O, nu, rosti Tomazos hotărât. Atlanticul de Nord e cel mai periculos. Şi pe deasupra ceaţă şi gheţari. Nici gând de şezlonguri într-o asemenea călătorie! Mările din aceste părţi ale lumii sunt, de obicei, foarte calme. Tocmai de asta se şi numeşte Oceanul Pacific.

Femeia atrăgătoare vorbi şi ea, creând tensiune evidentă chiar şi prin această întrebare inofensivă:

— Şi căpitanul ce face?

Ca să-i răspundă, Tomazos trebui s-o privească. Iar ea, conştienţă de propriile-i capacităţi de a-l tulbura, îl privi cu sclipiri batjocoritoare. Ştia să-l facă să se simtă puţin stânjenit.

— Căpitanul e întotdeauna la datorie şi întotdeauna răspunzător, fie că doarme, fie că e treaz, spuse el. Chiar şi când e în permisie sau coboară la ţărm. Sau când un pilot local se află pe puntea de comandă…

— Bine, bine, dar ce *face* el? insistă ea.

— Are prerogative de magistrat, deşi nu e adevărat că poate oficia căsătorii.

— Din fericire!

Începură şi ceilalţi să râdă.

— Proprietarul poate să anunţe o schimbare de port pentru a lua mărfuri sau pasageri de undeva, dar căpitanul e singurul

care decide cum şi dacă se poate face acest lucru…

— Asta nu-i mare autoritate, îşi dădu cu părerea femeia. Tot nu ştim ce *face* el.

Tomazos nu se dădu bătut.

— Şedinţe cu echipajul, inspecţii pe vas, discuţii cu şefii diverselor compartimente, rezolvarea corespondenţei de la direcţia centrală şi de la oficialităţile din porturile de escală, o informă el. Lui îi revine răspunderea finală pentru navigaţie şi ştie că e chemat pe puntea de comandă în timp de ceaţă sau furtună sau în împrejurări mai dificile. În fiecare călătorie se întreţine cu un număr de călători în cabina sa de zi şi ia legătura cu toţi pasagerii cu prilejul unor cocktailuri şi petreceri. Stabileşte câştigătorul în diverse concursuri şi acordă premii. Apar şi probleme ocazionale – pasageri clandestini, furturi, încălcări de regulament şi cazuri de urgenţă. După cum aţi observat, uneori face el cartul de duminică dimineaţă, când tura este voluntară.

— O, ce patetic! zise femeia. Aţi citit asta într-un pliant! Lăsând gluma la o parte, ce face el de fapt? Acum, de pildă, ce face?

Tomazos bănuia că Vafiadis se afla în cabina de zi citind vreo carte în ediţie ieftină, dar o asigură loial:

— Lucrează, mai mult ca sigur, la formalităţile legate de sosirea la Singapore sau la vreo scrisoare oficială adresată Companiei, ce urmează să fie expediată de acolo.

Ea o lăsă moartă, dar zâmbi imperceptibil, conştientă că îl făcuse să se simtă puţin stânjenit şi că ar fi putut, dacă insista, să-l facă să-şi mai piardă din gravitate.

— Ce căldură e azi, se pomeni cineva comentând pe un ton uşor obosit şi Pybus nu scăpă ocazia. Încercă să-i stoarcă lui Tomazos o mărturisire, întrebându-l:

— Ce temperatură credeţi că e pe vas?

Tomazos era nedumerit.

— Temperatura? În acest moment temperatura aerului este de 93°F şi a apei de 86. Vă referiţi la cuptoare? Temperatura de ardere este de 3.000ºF.

— Nu. Pe vas, spuse Pybus. Trase aer în piept, fără să se grăbească, apoi spuse brusc: Cabinele, ce temperatură e în cabine?

— În a mea e teribil de cald, râse Tomazos, o bate soarele

toată ziua.

— Porcăria aia de aer condiţionat e defectă, se plânse Pybus. Oamenii au fost nevoiţi să vină sus pe punte să doarmă.

— Cele mai răcoroase locuri de pe vapor sunt saloanele, îi sfătui Tomazos, şi sala de mese. Habar n-am ce temperatură ar trebui să fie în cabine.

— Nici că le pasă cumva, bombăni Pybus.

Se îndepărtă clătinându-se, fornăind pe nas, aspirând aerul umed.

Directorul de firmă rosti, cerându-şi parcă scuze:

— Un tip grosolan. Foarte jenant. Veşnic beat. Din nefericire e de-al *nostru*. Suntem în aceeaşi Lojă.

Vizitatorii începuseră să plece. Câţiva dintre cei care nu reuşiseră să pună vreo întrebare se apropiară pentru o scurtă conversaţie cu Tomazos. Dar nu după mult timp plecară şi ei, iar el se duse să-l vadă o clipă pe Yannopoulos.

Se întoarse apoi în camera hărţilor pentru a continua trasarea pe hartă, operaţie întreruptă de vizitatori, şi o găsi pe tânăra senzuală rezemată de masa ele hărţi. Era puţin contrariat, dar întrebă politicos:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Ce sunt astea?

Ştia că, de fapt, n-o interesează. Se referea la două planuri generale ale vasului *Areopagus*, în care erau înfipte nişte indicatoare colorate ce puteau fi mutate de colo colo.

— Acestea servesc să arate situaţia apei şi a păcurii. Sunt indicate în tone, după cum vedeţi – cele albastre indică apa, cele roşii păcura. Unele sunt goale, altele au balast; doar câteva sunt acum pe jumătate pline. Trebuie să cunosc datele astea nu numai aşa, ci şi pentru a echilibra încărcătura navei.

— Eşti un profesor desăvârşit!

— *Asta* nu mai ştiu!

— Ba ştii foarte bine. Eşti fericit cu munca pe care o faci.

— Trebuie să fii fericit de ceva, răspunse Tomazos, înroşindu-se uşor.

— Deci sunt lucruri de care nu eşti fericit. Ce interesant! Pari atât de calm, de impenetrabil!

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Tomazos, dar trebuie să stabilesc poziţia următoare a vasului.

Femeia zâmbi, văzându-i tulburarea.

— Nu trebuie să te alarmezi. Şi eu sunt nefericită. Singura fericire o găsesc în amor.

— Merită osteneala? întrebă Tomazos fără înconjur.

— Ce vrei să spui? se zbârli ea brusc.

— Să-ţi baţi joc de un ofiţer care ştii că nu-ţi poate răspunde.

— Eşti un tip încăpăţânat. Dar m-ai înţeles greşit. Mă fascinezi.

Îi atinse degetele care urmăreau pe hartă rutele spre Singapore, şi îl mângâie încet pe mână. Contactul degetelor ei îi produse o senzaţie surprinzător de plăcută.

— Hai, îl îndemnă ea. Nu mai fi nefericit. Unde ţi-e cabina aia sufocantă?

Era, fără îndoială, mult mai îndrăzneaţă decât predecesoarele ei care urmăriseră acelaşi scop.

— Nu sunt chiar atât de nefericit încât să simt nevoia să mă înjosesc, spuse el cu răceală.

Nu păru supărată, dar îi spuse pufnind:

— Doamne, dragul meu, dar ai pus punctul pe i!

Rămase surprins; era rândul lui să întrebe repede:

— Ce vrei să-spui?

— Respiraţia ta, puişorule. Din guriţa ta ies aburi de whisky curat!

Era extraordinar de senzuală, însă, inevitabil, se gândi la Elaine care era la fel de ieftină.

— Trebuie să te rog să părăseşti numaidecât puntea de comandă îi spuse el. N-ar fi trebuit să vii aici. Sunt destui pasageri cu care poţi să-ţi faci de cap cât vrei.

— Patetic, ripostă ea. Pitic grăsun, ridicol şi patetic! Ţi-aş fi oferit ce nici nu visai... Ia mai termină cu astea! strigă ea deodată şi plecă iute, astfel că gestul ei îl ului în aceeaşi măsură ca şi vocea ridicată.

Yannopoulos nu era undeva la vedere şi, dacă cumva auzise ceva, chiar strigătul, nu i-ar fi spus mare lucru, căci abia înţelegea două vorbe englezeşti.

Când, o oră mai târziu, şeful de echipaj, veni să-l vadă pe Tomazos, avu şi explicaţia tonului ei ridicat.

Şeful de echipaj avea un rang superior lui Tomazos, dar numai într-o anumită măsură. Îi plăcea să-şi impună autoritatea şi nu era simpatizat nici măcar de colegii săi ofiţeri. Inevitabil,

poate, din moment ce singura lui răspundere era disciplina.

Cu toate acestea, i se adresă prietenos lui Tomazos, probabil ca să-l prindă dacă era vinovat.

— Cineva nu te mai iubeşte, zise el intrând în camera hărţilor.

Pentru Tomazos asta nu însemna nimic.

— Am primit o reclamaţie la adresa ta, continuă şeful de echipaj. O doamnă pe nume Pauline Triffett. Spune că aici pe punte, în exerciţiul funcţiunii, i-ai făcut anumite aluzii, i-ai spus cuvinte vulgare, ai ciupit-o de fund. Spune că erai beat şi că n-ar trebui să ţi se lase vasul pe mână.

— Cine dracu'i doamna Pauline Triffett? întrebă Tomazos furios.

— Lasă, lasă, Nikolaos. Asta nu ţine.

— Descrieţi-mi-o!

Şeful de echipaj o descrise, adăugând:

— O tânără doamnă care nu trece neobservată.

— A venit cu vizitatorii pe puntea de comandă?

— Nu te mai preface, Nikolaos. Bineînţeles că a venit cu ei.

— Deci ei vă pot confirma că n-am făcut aluzii vulgare.

— Zice că după ce-au plecat ceilalţi.

— Nimeni nu i-a cerut să mai rămână. Yannopoulos poate să vă spună că m-am dus direct la el după plecarea vizitatorilor. *Apoi*, după ce m-am întors aici, femeiuşca asta stătea rezemată unde vă aflaţi dumneavoastră acum.

— Asta aşa e, şi Yannopoulos o poate confirma, încuviinţă şeful de echipaj. Dacă te aştepta ea, accept ipoteza de răsturnare a intenţiilor… O tânără doamnă teribil de plină de viaţă. De ce n-ai acceptat oferta ei?

— Am şi aşa necazurile mele.

— Se pare că şi ea le are pe ale ei. Am fost informat că acum câtva timp a încercat să se sinucidă.

— N-am ştiut.

— Te-ai fi purtat altfel?

— Nu. Nu sunt eu vinovatul. Vinovată e *ea însăşi*.

— Dar cum stăm cu băutura?

— Contest faptul că eram beat.

Şeful de echipaj îi aruncă lui Tomazos o privire cinică, dar se abţinu de la comentarii.

— Ce-aveţi de gând să faceţi cu reclamaţia ei? se interesă

Tomazos.

— Nimic, dacă Yannopoulos confirmă ceea ce mi-ai spus... Am să-i pun cătuşe dacă se-apucă să facă pe târfa cu cei din echipaj…

A fost puţin enervat văzând-o pe femeia asta apărând la o petrecere dată de ofiţerul secund.

Disensiunea dintre el şi Tom Mollon nu durase mai mult de câteva ore. Mollon înţelesese mult prea bine cauza suferinţei lui Tomazos, aşa încât legăturile lor prieteneşti fuseseră reînnodate. Şi Tomazos se duse pentru că nu era Mollon omul care sa se încrunte când beai prea mult. El însuşi era în stare să dea pe gât o cantitate bunicică de bere.

Era acolo şi doctorul Dempsey şi americana Debbie, pe faţa căreia se putea citi o uşoară dezaprobare. Sora Eleni şi o infirmieră stăteau jos pe un covoraş. Kristina se aşează lângă Tomazos, însă între ei se aşternu o lungă tăcere. Era şi Eleftheriadis, adjunctul administratorului, un tânăr care se străduia să devină tot atât de impenetrabil ca Demetropoulos.

Discuţia era în toi când intră, după ce bătu la uşă, femeia aceea tânără, doamna Pauline Triffett.

— O, Doamne, asta nu! protestă Dempsey pe loc. Nu te duci să boleşti în altă parte?

— Nu sunt bolnavă, Daniel, scumpule. Sunt sănătoasă tun, răspunse ea voioasă şi vioaie.

— Atunci ce dracu’ cauţi aici? întrebă Dempsey fără ocolişuri.

— Nu m-ai chemat...?

— Nu, tună Dempsey.

Mollon, care nu ştia nimic despre Pauline, dar îşi dăduse imediat seama că era vorba de o fată drăguţă, zise:

— Facem o petrecere. Nu vreţi să veniţi?

— Splendid, acceptă Pauline.

Se făcură prezentările. Sora Eleni nu-şi ascunse răceala: Dempsey îi spuse în faţă:

— Te vâri peste tot.

Când dădu cu ochii de Tomazos, Pauline tresări, sau, se întrebă Tomazos, nu era decât prefăcătorie? Kristina, care era în spate, nici măcar nu o băgă în seamă.

— Îmi pare rău că te-am acuzat, zise Pauline potolită, şi fără nici o remuşcare. Nu mi-am dat seama că ai, într-adevăr,

necazuri.

Se scuză atât de calmă şi întreaga ei personalitate trăda atâta nesăbuinţă, încât o iertă numaidecât. Era un om mult prea blând din fire ca să fie ranchiunos.

Zâmbi pentru prima oară în mai bine de o săptămână şi spuse:

— Nu te mai gândi la asta. Bei ceva? Cel puţin aici ne înţelegem! Cum ţi se pare călătoria?

Relaţia dintre ei se schimbă graţie acelei posibilităţi de adaptare pe moment care reprezintă unul din puţinele progrese aduse în comportamentul personal şi social de secolul al douăzecilea.

Tomazos avu impresia că şeful de echipaj trebuie să-i fi făcut vreo confidenţă acestei tinere. S-ar putea să-i fi făcut şi o aluzie în legătură cu petrecerea, căci se vedea că se îmbrăcase special pentru această ocazie.

— Ce *face* de fapt căpitanul? întrebă ea.

— Dumnezeu ştie. Tomazos pufni în râs. N-am îndrăznit niciodată să-l întreb.

— E cam galben. Nu face destulă mişcare, îşi dădu Dempsey cu părerea.

Mal târziu, un pic beat, Tomazos o întrebă pe Pauline!

— Şi ce ai făcut cu domnul Triffett?

— A, s-a săturat de mine şi a fugit cu o intelectuală. M-a lăsat cu un copil în braţe, de fapt cu doi. Dar ce-i cu soţia primului ofiţer?

— S-a îndrăgostit de altcineva.

— A fost o proastă.

— Mulţumesc. M-ai făcut fericit pe ziua de azi.

Tomazos îşi dădea scama că Kristina ascultase conversaţia cu toata atenţia.

O ciupi uşor de ceafă şi o informă pe doamna Triffett:

— Iată o domnişoară care se mărită mâine cu o companie aeriană. Sau poimâine parcă?

— Asta nu înseamnă că divorţez de vapor, Nikolaos, ştii doar. De fapt nu vreau să-l părăsesc.

— Atunci de ce-o faci? întrebă Pauline.

— E bine să pleci de pe vapor când eşti fericit, spuse Kristina. Dacă aştepţi până când ajungi nefericit…

— E prea profund pentru mine, mărturisi Tomazos.

— Aşa-i, încuviinţă Kristina calmă.

Peste două ore, Pauline îl strigă pe Dempsey:

— Haide! E timpul să mă conduci acasă!

— Du-te singură, tună Dempsey. Nu sunt pe post de paznic, dă-o naibii!

Părea destul de supărat, îşi zise Tomazos. Se îndreptă spre cabină, pentru prima oară mai liniştit de când părăsise Adelaida. Reconstituise noapte de noapte un întreg dosar în minte, examinându-l din toate unghiurile, stând treaz ore în şir. Căci îşi amintise cine e „Peter" şi, amintindu-şi unde îl mai văzuse pe individ, începu să se zvârcolească, să se simtă ridicol, să se înăbuşe sufocat de umilinţă şi să fie sigur că ar fi trebuit să fi fost violent în acea zi, să-l fi nenorocit pe derbedeu, să-i fi tras un picior într-un anumit loc. Căci cumpărase de la Peter o barcă, iar Elaine îşi cumpărase două maşini sport de la agenţii care lucrau la o întreprindere unde Peter era director comercial. Tomazos îşi aminti că-l mai văzuse pe individ o dată în casă, la o oră normală, şi că Elaine se arătase entuziasmată de „demonstraţie" – prea entuziasmată, îşi dădu acum Tomazos seama.

Dar în seara asta nu-l mai durea aşa tare. Întâlnirile ridicole cu doamna Triffett o făcuseră şi pe Elaine să pară la fel de ridicolă. „Poate, gândi Tomazos cu obişnuita lui blândeţe, Pauline a fost mult mai aproape de adevăr decât îşi închipuie ea. Se prea poate ca el să fie, de fapt, un tip senzual, dar ipocritul blajin din el se prefăcea că nu e. Oare se căsătorise cu Elaine din iubire şi din cauza unor pasiuni pe care le împărtăşeau în comun – iachting, înot, preferinţa pentru anumite feluri de mâncare, speranţa de a avea copii? Sau o făcuse cu încântarea grăsunului atunci când admiraţia lui găseşte ecou la o străină tânără, înaltă, voluptuoasă? Oare se însurase numai pentru că aşa putea să se bucure de acel trup sau fusese realmente *îndrăgostit?* De ce nu luase o fată drăguţă, o grecoaică – cum era Kristina, de exemplu? Apropo, de ce nu s-o fi măritat Kristina? Şi ea era înaltă, dar mai curând graţioasă decât senzuală, subţire în şolduri şi fără fundul acela obraznic; avea un gât subţire, graţios arcuit şi o figură clasică, sobră. Ar fi fost cinstită cu cel pe care l-ar fi iubit – cinstea era una din trăsăturile ei…

Dormi buştean şi nimeni nu-şi mai bătu joc de el; trupul

Elainei nu se mai încolăcea, transpirat de efort, în braţele altuia…

Marinarul de gardă îl trezi înainte de patru dimineaţa și în câteva minute se afla pe puntea de comandă.

Areopagus intra în Straat Durian, cam la optzeci de mile la sud de Singapore. La orizont, la treizeci de mile depărtare, scăpărau fulgere. La vreo opt-nouă mile în faţă, se aprinse o lumină.

Era înfiorător de cald, ca într-o baie de abur. Marea era complet calmă.

Se circula foarte intens în apropiere de Singapore şi erau şi o grămadă de insuliţe şi promontorii. Dar Tomazos nu trebuia încă să reducă viteza. În curând va trebui să o facă, cu extremă precauţie, pentru că s-ar putea întâmpla ca până şi cele mai prudente manevre să nu fie posibile.

Puse în funcţiune ambele instalaţii radar, primul pe o rază mică şi celălalt pe raza maximă. Cu toate acestea, nu le consulta prea des, căci dorea să-şi păstreze vederea de noapte.

Radarul permitea viteze mari în larg, când era spaţiu de manevră cât voiai şi când traficul nu era atât de intens. Pe cele mai aglomerate căi maritime din lume există destul spaţiu de manevră; vapoarele nu se încrucişează la o distanţă mai mică de câteva sute de metri. Dar, de la un moment dat, dacă nu reduceai viteza, însemna să-ţi asumi un risc imens, şi Tomazos, având de ales între o întârziere şi siguranţă, trebuia să aleagă repede una din cele două alternative. Scuzele după o ciocnire, adresate unor pasageri morţi ar fi fost de prisos. Un jurnal de bord care arăta că ofiţerul de cart variase viteza putea să influenţeze o anchetă în favoarea lui, dar nu aveau efect și în faţa propriei sale conştiinţe.

În momentele când te apropii de un port mare, riscul e inevitabil, dar cel mai mare e în punctul în care converg toate rutele, când trebuie traversată o rută directă între două localităţi sau când cauţi o şalupă de pilotare sau un loc pentru a arunca ancora. Acum Tomazos se afla aproape de ţărm şi, din când în când, vedea luminile celorlalte vapoare.

Pe timp frumos urmărea luminile altor nave care se apropiau. Întrând în ceaţă groasă, se baza pe radar pentru a observa următorul vas care venea în această direcţie. De fapt, radarul îi indica numai mărimea, nu şi aspectul vasului.

Combinând timpul, relevmentul şi această mărime, îi afla viteza şi traseul şi trăgea concluzia că nu exista nici un risc, afară de cazul când vasul îşi schimba brusc ruta. Urmărea foarte atent viteza relativă, care îi trebuia nu numai pentru rezolvarea acestui triunghi de viteze, dar era şi de importanţă fundamentală în caz că o acţiune de manevră era necesară. Pe o asemenea mare, comunicarea prin radio între nave ar fi putut părea o idee înţeleaptă, însă ar fi fost zădărnicită de congestionarea comunicaţiilor pe lungimea de undă, deşi unele vapoare aparţinând aceleiaşi companii foloseau, pe rute care se intersectau, radio telefoane de punte. Tomazos ştia că şi aşa două vase se ciocniseră. Aceeaşi poveste veche a contradicţiei – nevoia de viteză şi aceea de siguranţă şi optimismul înrădăcinat în subconştientul fiecărui marinar: „asta li se întâmplă altora, nu mie”.

La unii navigatori şi căpitani mai intervenea şi un alt factor de psihologie şi de şiretenie totodată, care consta în a-ţi asuma riscul şi a manevra în consecinţă. Dar apăreau şi aci contradicţii. Preferinţa ca într-o ciocnire să ai rolul activ şi nu cel pasiv – pentru că cel activ se alegea întotdeauna cu stricăciuni mai puţine – era contracarată de cunoaşterea faptului că, de cele mai multe ori, în cadrul anchetei ulterioare şi chiar al companiei de asigurare, nava izbită era considerată victimă şi, în consecinţă, cea căreia trebuia să i se acorde despăgubirile. Căpitanii cu state vechi în funcţie, versaţi, tindeau să manevreze astfel încât, în caz de ciocnire, aceasta să aibă loc la babord, pe considerentul că celălalt vas va purta vina principală, căci o navă nu era obligată să-şi schimbe ruta pentru a evita pe alta care se află la babord. Dar această semilegalitate se aplica numai pe vreme frumoasă şi la o distanţă considerabilă între cele două nave. Tomazos nu-şi putea permite nici un fel de filozofii riscante. Datoria lui era în primul rând faţă de securitatea pasagerilor.

Acum, de exemplu, ocolea un promontoriu. Asta se putea face în siguranţă la o distanţă de trei mile şi vapoarele se apropiau din diverse direcţii la un unghi de 30º. Rutele diverselor nave se găseau la o distanţă cuprinsă între cinci-şase şi aproximativ douăzeci de kilometri. Majoritatea „tăiau colţul” şi concentrarea în zona mai apropiată era chiar mai mare decât indicau calculele. Tomazos păstră o distanţă dc douăzeci dc

kilometri. Daca se ivea vreo dificultate, nu numai că traficul ar fi fost mai redus, dar şi marea deschisă i-ar fi stat la dispoziţie…

Nu după mult timp, după ce ieşi din ceaţă, pilotă nava printr-un canal strâmt în care vapoarele nu respectau disciplina celor care urmau „benzile de navigaţie” între nişte ţărmuri paralele, să zicem strâmtoarea Gibraltar. Aici era un trafic intens şi până şi navele ce se îndreptau în aceeaşi direcţie reprezentau un pericol. Lăţimea canalului nu limita traficul în cele două direcţii şi nu exista nici o „zonă neutră” şi, în consecinţă, riscul era foarte mare.

Cu toate acestea, Tomazos nu era atât de îngrijorat ca atunci când trecea cu vasul prin Canalul Mânecii pe ceaţă sau pe întuneric. Densitatea traficului în acel canal era cea mai fantastică din lume – cu zeci de ciocniri anual. Cea mai mare parte a traficului trecea între Dover şi Varne, unde lărgimea canalului era puţin mai mare de cinci mile. Tomazos folosea ruta mai puţin aglomerată dintre Colbart şi Cape Gris-Nez, cu lăţimea de şapte mile şi navigaţia nu prea dificilă. În acest canal mai exista şi hazardul întâlnirii feriboturilor rapide care traversau între Anglia şi Franţa, tăind ruta principală de navigaţie. Această reţea de transport dădea informaţii prin staţia de radio de la North Foreland despre sosirile şi plecările feriboturilor, iar celelalte nave, ascultând aceste transmisiuni, puteau să-şi calculeze şansele de întâlnire… Un ofiţer de cart care privea radarul în Canalul Mânecii putea să-şi piardă capul văzând cincizeci de nave pe ecran…

Zorile sosiră cu o explozie de lumină trandafirie. Se vedea un număr impresionant de vase mici, şampane şi jonci. O joncă cu două catarge trecu pe-aproape, cu pânzele umflate de vânt. Avea o formă foarte frumoasă, dar complicată. Pânzele de pe paletul principal erau întărite orizontal, pe toată lăţimea, cu nişte şipci flexibile de bambus. Avea o velatură atât de simplă, încât un singur om putea să-i scoată pânzele în câteva secunde, dacă s-ar fi pornit din senin o furtună.

Pe *Areopagus* marinarii spălau puntea cu furtunul; îşi făcuseră apariţia câţiva pasageri matinali. Făceau semne cu mâna către joncă.

Transatlanticul se apropia de Singapore cu toate steagurile de semnalizare fâlfâind acolo unde puteau fi văzute fără dificultate, pe catarge şi straiuri.

Steagurile erau făcute din bunting, o pânză tare de lână ţesută în Yorkshire. *Areopagus* avea steagul marinei comerciale la pupa. Pe catargul principal flutura steagul companiei greco-australiene şi la prova fusese înălţat, steagul de curtoazie, în acest caz al Singaporelui. Mai avea patru steaguri oare reprezentau cartea sa de identitate ca vapor şi un semnal prin care cerea navă-pilot. Cum n-o să rămână mult în port, Tomazos socotea că nu merită să împodobească nava ceremonios. Putea să mai aştepte până ajung la Hong-Kong. Atunci o „s-o îmbrace de sărbătoare" – cu steaguri în vârful catargelor, cu insigne şi pavilioane şi cu şiruri decorative de steguleţe de semnalizare de la pupa şi prova până în vârful catargelor şi în „moda curcubeului", între catarge şi de la catarge la punte. Noaptea, vor aprinde şiruri de beculeţe electrice.

Au trebuit să aştepte o oră o şalupă pilot, timp în care sute de pasageri care îşi terminaseră micul dejun, se strânseseră de-a lungul parapetelor făcând comentări sarcastice despre sosirile şi plecările bărcilor mici.

Dar până la urmă *Areopagus* îşi croi drum, strecurându-se prin canale şi, pentru a cincizeci şi treia oară, Tomazos scrută Oraşul Leilor, care avea o densitate a populaţiei de peste opt mii de locuitori pe kilometrul pătrat şi care era martorul plecării şi sosirii vaselor ce totalizau treizeci de milioane de tone anual.

Peisajul lui Somerset Maugham, alcătuit din spaţiile verzi pentru cricket, clădirile de piatră cenuşie ale portului şi bungalowurile cu ţiglă roşie, se afla tot acolo, dar acum era întrerupt din loc în loc şi dominat de hoteluri înalte, mânjite de fumul oraşului, de clădiri cu birouri, de supermagazine şi de blocuri de locuit.

În radă se găseau ancorate vapoare comerciale de pe tot globul şi în jurul portului goneau, supraîncărcate, tong-kong-uri chinezeşti transportând la ţărm mărfurile de pe vase, bărci indoneziene care se ocupau cu trocul, jonci chinezeşti cu pânze, pirogi de apă dulce singaporene, făcute din bambus, cu ochi magici, de mărimea unei farfurii, pictaţi pe prore pentru a îndepărta duhurile rele. De la ţărm veneau mirosuri iuţi de mirodenii şi de peşte împuţit.

Căpitanul Vafiadis şi alţi ofiţeri se găseau acum pe puntea de comandă, împreună cu o duzină de reprezentanţi ai oficialităţilor singaporene, bine dispuşi.

Şi în acest moment apăru Kristina în goană.

— Ei, o întâmpină Tomazos. Îmi pare bine că ai venit, pentru că sunt câteva ceasuri bune până ce…

— Ai nişte scrisori! Vezi, ţi-am spus eu că o să primeşti!

Tomazos era tulburat, inima începu să-i bată mai tare când văzu ştampila unei scrisori care venea din Adelaida.

Kristina rămăsese nemişcată.

— Scuză-mă, mormăi Tomazos şi se-apucă să citească scrisoarea din Adelaida.

Nu era de la Elaine. Nu ştia de la cine venea. N-avea nici adresă, nici semnătură. Începea cu cuvintele: „Cineva trebuie să vă informeze că soţia dumneavoastră se poartă ca o târfă”… Cuvintele îi jucară puţin în faţa ochilor. „Dezgustător… Ştiu că voi, grecii, nu credeţi în morală… dar nici nu se gândeşte la copii…

— Ceva rău? întrebă Kristina în mod absurd.

— Ceva la care nu mă aşteptam. Citeşte…

Ea citi fără să se simtă stingheritã.

— Dumnezeule! Ce sordid! Ce josnic!

— Toată povestea e sordidă.

— Dar tu n-ai nici o vină, Nikolaos, sunt sigură.

— A, mă simt ceva mai bine. Totul este atât de oribil încât mi se pare că nu-i decât un coşmar. Ascultă! Sunt bucuros că ai venit, deşi căpitanul Vafiadis îmi va face mai încolo câteva observaţii dure! Pentru că am să mă mai învârtesc pe-aici şi voiam neapărat să-ţi urez bun rămas.

— Foarte drăguţ din partea ta.

— E un oraş interesant. Ai să fii fericită.

— Sper că ai să fii şi tu, Nikolaos.

— Am o mulţime de treabă, asta-i salvarea mea.

— Caută-mă data viitoare când treci pe aici.

— O, bineînţeles, Kristina! Te mai întorci în Grecia?

— Acum nu ştiu. Când o să mă simt singură…

— N-o să fii singură prea multă vreme.

— Trebuie să plec acum, Nikolaos. Văd că a venit maşina de la compania aeriană.

— Îmi pare rău. Aş vrea să rămâi. Noi o să-ţi ducem dorul.

— Noi? întrebă ea.

— Eu.

Îşi strânseră mâinile. I se păru că atât nu e deajuns după

trei ani de zile de când o cunoştea. O luă de bărbie.

— Capul sus. Pari puţin descurajată.

Era tot atât de stânjenită ca şi el şi spuse:

— Nici vorbă de aşa ceva.

Se întoarse şi plecă.

— La revedere, Kristina, strigă el, dar ea nu păru că-l audă.

După câteva clipe se duse la capătul punţii, cuprins de o ciudată îngrijorare şi se întâmplă s-o vadă la capătul pasarelei cu valizele în mână. Ea îşi întoarse capul şi privi în sus. Tomazos se simţi vinovat într-un mod foarte ciudat şi observă, plin de îngrijorare, că fata plânge.

Îl cuprinse mila şi înţelese în cele din urmă.

Îi făcu semn, dar maşina companiei aeriene îi blocase vederea şi iată că maşina porni. Kristina plecase.

16

„Dragul meu, scria Debbie Vertigan. Iată că-ţi scriu în drum spre Hong-Kong cu speranţa că te voi vedea peste o săptămână. Mă întreb dacă scrisoarea va ajunge la Hong-Kong înaintea mea?”

Era mult prea cald şi cuvintele sunau fals. Salonul de corespondenţă de pe *Areopagus* era pur şi simplu o cameră aglomerată, la o întretăiere a punţii Metaxas, şi consta din câteva mese şi scaune. Toate scaunele fuseseră ocupate si o doamnă avea încă destulă energie ca să bată la maşină. Masa lui Debbie era lângă un hublou şi soarele o prăjea cu o încetineală sălbatică, Gâtul îi era ud de sudoare şi rochia i se lipise de talie şi de pielea scaunului. Era imposibil să te concentrezi.

Se uită la ceas. Zece dimineaţa, dar n-avea chef să se mai mişte acum. Era mult prea timidă ca să zacă într-un şezlong şi să aştepte să treacă timpul; ar fi însemnat că recunoaşte că n-are nimic de făcut. Uneori stătea şi o oră în salonul Egean, când era aproape gol, cu nasul într-o parte, dar fără să întoarcă o pagină. Dar până la urmă un tânăr încrezut şi plicticos se apropia, încercând s-o convingă că numai *el* lipseşte existenţei ei.

Ora zece şi o căldură toridă care o toropea. Ei bine, reflectă

ea, mai bine aici decât acolo, la şcoală – cu Alfie care ne spune adevărurile lui Gâgă. El e atât de *muncitor*. Ei, dacă Daniel ar fi profesor, ar fi extraordinar! E atât de viu în comparaţie cu ceilalţi. Vorbeşte fără perdea, însă nu e niciodată vulgar. Un zâmbet imperceptibil îi lumina faţa în timp ce visa cu ochii deschişi. Îmi place mirosul de tutun. Nu pot spune acelaşi lucru despre whisky. De ce oare beau doctorii whisky? Ştiu doar că face rău. Tare-aş vrea să nu mai fumeze nimeni. Mă simt atât de ridicolă când încep să tuşesc. Oricum mă simt caraghioasă, inhibată, ca un copil; tot mai sunt considerată copil, până şi *el* tot aşa mă consideră şi nu interpretează mesajul, chiar dacă-l interceptează. I se pare amuzant când beau vin de Xeres şi mă strâmb. Ce să fac să-i sară în ochi şi să înţeleagă? Nu îl miră niciodată nimic. Aşa ajung probabil toţi doctorii. Ar trebui să mă port cum se face la traversarea ecuatorului – s-arunc cu cârnaţi în el, să-i torn suc de roşii în păr, să azvârl în el cu bucăţi de ficat vâscos. Sau poate ar trebui să-l şochez, spunându-i: „Eşti un monstru amuzant şi mi-ai monopolizat speranţele, visurile şi dorinţele. Fii, te rog, atât de amabil şi fă ceva! Trage-mi un picior, trage-mă de păr, plesneşte-mă, sărută-mă, dar ieşi din orbita aceea empiree în care te învârţi şi astâmpără-mi slăbiciunea de adolescentă prostuţă pentru doctorii de vârstă mijlocie de origine irlandeză…”

Oricum, am scris destul la scrisoarea asta, deci să mergem s-o punem la cutie.

Debbie scria regulat la şase „prieteni prin corespondenţă”. Era pasiunea ei şi, chiar de la bordul vasului, îi ţinuse la curent în legătură cu itinerarul acestuia; şi în fiecare port, ridica un mic maldăr de scrisori cc-i erau destinate. Dar ceva îi mai tăiase interesul, făcând-o mai rezervată; *el* spusese că numai proştii întreţin prietenii prin corespondenţă. La Hong-Kong urma să se întâlnească cu un prieten. Era amuzant pentru că Debbie nu ştia dacă corespondentul ei e băiat sau fată.

La ora unsprezece, Draco îi punea pe cei şase să repete aceiaşi paşi pe care îi exersaseră şi ieri şi alaltăieri şi acum trei zile. Folosea acelaşi disc în fiecare zi. Dar, încetul cu încetul, învăţau dansul grecesc. Mai devreme sau mai târziu, se gândea Debbie anticipând îngrijorată, grupul va putea oferi un spectacol public. Totuşi, era mult prea târziu ca să mai dea înapoi acum.

La ora douăsprezece se duse la dejun. Un ofiţer tânăr o tachina întruna. Tema era: „Trebuie să te hrănim!”.

Era o legătură de prietenie care nu avea să se transforme niciodată în altceva. Ştia că el n-are altă intenţie decât să o tachineze uşor. Ce grosolani şi fără pic de farmec păreau, în comparaţie, băieţii tolăniţi în jurul bazinului sau pe şezlonguri, de unde căscau ochii, iscodind fără ruşine!

Dar astăzi, şeful de sală se apropie de masa ei.

— Domnişoara Vertigan? întrebă el. Sunteţi domnişoara Vertigan?

Ea încuviinţă şi el îi întinse un plic. Înăuntru era o invitaţie la un dineu la căpitan. Stewardul-șef aştepta un răspuns şi Debbie spuse:

— Bine, vă mulţumesc. Ce să fac?

Ceilalţi pasageri de la masă o priviră cu o oarecare invidie şi o considerară cu alţi ochi: se vede că fata era cineva important. Ea bănui că invitaţia se datora faptului că era fiica tatălui ei. Sau poate că *el* aranjase lucrurile.

Ofiţerul cel tânăr o tachină iarăşi:

— Vai, ce-o să te mai îndoape! Ai să gemi de-atâta mâncare!

Debbie avea obiceiul să se plimbe pe puntea de Paradă. Era momentul când multă lume se ducea să bea un ceai şi, după aceea, se îndreptau spre salonul Ionic pentru a juca o partidă de bingo timp de o oră.

Astăzi, marea şi cerul erau atât de limpezi, încât Debbie nu înţelegea cum pot unii să stea în turmă într-un salon cu aer înăbuşitor şi să joace cine ştie ce idiot joc de noroc.

Pe partea dinspre babord şi tribord a punţii de Paradă se aflau doar câteva zeci de persoane. În anumite momente din cursul zilei, majoritatea oamenilor făceau mişcare plimbându-se pe punte. Unii după micul dejun, alţii mai târziu, seara. Mulţi dintre ei nu se plimbau singuri. Simţeau, şi aveau dreptate, că toţi o să se uite la ei, aşa că făceau un tur cu soţul sau cu prietenul. Debbie trebuia să se plimbe singură. Câteodată, dimineaţa, pornea alături de domnişoara Wearne, la pasul ei de melc, de trei-patru ori în sus şi în jos, până ce domnişoara Wearne nu mai putea şi cădea frântă într-un şezlong. Debbie însă era tânără şi avea energie de cheltuit aşa că făcea turul punţii de două ori, de trei ori – de şaisprezece sau de douăzeci de ori. De fiecare dată trei bătrâni care stăteau împreună o

tachinau uşor şi câteva femei în vârstă, solitare, dădeau semne că o recunosc. Le zâmbea sfios în semn de răspuns.

Mai era şi o altă femeie care se plimba şi ea, o dată cu Debbie. Avea vreo treizeci de ani şi o faţă ascuţită ca o lamă de cuţit, lipsită de feminitate, încruntată, mereu în aceeaşi rochie portocalie, astfel că doamnele chicoteau răutăcioase şi făceau bancuri pe socoteala garderobei ei sărăcăcioase. Nici măcar nu se uita la bătrânii aşezaţi la soare şi aceştia, pentru că fuseseră mai de mult puşi la punct, făceau comentarii usturătoare cu voce tare, de fiecare dată când îşi făcea ea apariţia. Dacă le auzea, le ignora cu desăvârşire. Umbla zvonul că era în drum spre San Francisco pentru a-şi lua în primire o importantă slujbă ştiinţifică. Dar acest lucru nu se potrivea cu informaţia de mâna a zecea, cum că cineva care se afla la bord (nimeni nu ştia cine) lucrase împreună cu ea în acelaşi serviciu guvernamental şi că acolo o detestau toţi şi că, până la urmă, fusese dată afară pentru furt. Femeia înota zilnic în bazin, dând ocolul de cincisprezece ori, într-un exerciţiu îndârjit, în direcţia acelor de ceasornic, purtând un costum de baie de culoare mohorâtă, ca o cârpă de vase.

Debbie îi zâmbise şi-i spusese „Bună” acum zece zile, când o văzuse pentru prima oară făcându-şi mişcarea obişnuită de la ora patru, însă femeia se holbase la ea prin sticlele ochelarilor, ignorându-i salutul. Acum era puţin cam jenant să o întâlnească şi îi trebuia destulă voinţă ca să nu lase definitiv baltă toată mişcarea.

Pe undeva mieuna o pisică. Debbie se opri din mersul ei nervos, cu paşi mari, atenţi. Îi plăceau pisicile şi se miră că e una pe bord. Dar n-o vedea. Un steward făcea zgomot, aşezând în stivă scaunele de punte, trântindu-le violent unul peste celălalt. Debbie ezită şi porni mai departe. Când se întoarse, auzi din nou pisica. De data asta era îngrijorată, gândindu-se că poate a rămas prinsă undeva, neputând să iasă, aşa că începu să o caute.

— E o pisică pe undeva, strigă ea stewardului.

Era stewardul care servea dimineaţa supa, şi care strângea scaunele spre seară. Asta-i tot ce ştia despre el ea şi oricare alt pasager. Avea vreo treizeci de ani şi era de înălţime mijlocie. Pe faţa lui arătoasă de ţăran jovial şiroia sudoarea.

— Vă rog, don’şoară, o pisică? Aţi pierdut o pisică?

— Am auzit-o.

— A, staţi puţin. Vă plac pisicile?

— Le ador.

— Ei nu-i plac pisicile. Nu-i place nimic.

Se referea la femeia care dădea ocolul bazinului de la pupa pentru a paisprezecea oară.

— Ştiţi, repetă stewardul. Sunt grec, nu-i aşa? Sunt un simplu marinar. Spuneţi-mi, vă rog, de ce pleacă în croazieră o femeie ca asta?

— Habar n-am, spuse Debbie sinceră.

— Are rotiţe în loc de creier, observă stewardul.

Debbie chicoti şi el zâmbi.

— Ştiaţi că noaptea se duce să se uite în lăzile cu gunoi? Asta-i nebună. Dă sfaturi echipajului cum să conducă vasul. Strigă la bibliotecară: „Cum de îndrăzneşti să închizi biblioteca la cinci şi jumătate?” Ascultaţi. Dumneavoastră de ce călătoriţi pe *Areopagus*?

— Mă duc la Washington.

— Aha, nu sunteţi australiană?

— Sunt americană.

— Ce frumos! Toată lumea vrea să fie american şi bogat. Dar ce contează! Pisicile-s fericite şi n-au naţionalitate.

Pisica scoase un mieunat.

— O ai în buzunar! spuse Debbie uluită. O pisicuţă!

Stewardul zâmbi.

— Ascultaţi! E tare vioi pisicuţul ăsta. Zgârie.

— Arată-mi-l.

— Vă plac pisicile?

— Ţi-am mai spus.

— Stewardul scoase din buzunar un obiect mititel care semăna cu o concertină. Îl strânse între degete şi se auzi un sunet ca un mieunat.

Debbie oftă, dezamăgită.

— Ştiţi domnişoară. Nu mă spuneţi la nimeni, da? Mereu le fac pe domnişoarele bătrâne teribil de nervoase. Tot caută şi caută pisica. Sunteţi căsătorită?

— La vârsta mea? Nu.

— Ascultaţi. Eu sunt – cum se zice? – nu căsătorit, ci…

— Logodit?

— Asta-i. Cu o englezoaică. O fată foarte frumoasă. Vine la

Atena în vacanţe. Ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Îmi trimite scrisori şi cărţi poştale. În fiecare port. În aprilie viitor ne căsătorim. E din Wycombe. Nu ştie prea bine greceşte, dar vorbesc eu un pic englezeşte.

— Ce romantic! comentă Debbie.

— Într-adevăr, e romantic. Dar dumneavoastră sunteţi o fată drăguţă. O să faceţi la fel. O să vă măritaţi cu un american, care va fi avocat sau mare aviator sau doctor.

— Aha, roşiţi!

— Am să rămân fată bătrână şi am să deschid un cămin de pisici, spuse Debbie fermă.

La ora opt seara tot mai era cald. Căpitanul nimerise o seară cu zăpuşeală ca să-şi primească musafirii. Debbie avea senzaţia că e cea mai călduroasă noapte pe care o trăise vreodată; termometrul arăta numai 93° F, însă era umed ca într-o seră. Bărbaţii se simţeau teribil de prost în costumele lor închise şi, în timp ce beau şi mâncau, transpirau din plin şi îşi tamponau feţele roşii, congestionate.

Stewardul-şef, care avea o fantastică memorie a numelor – chiar şi a numelor străine – făcu prezentările între toți cei zece invitaţi mai înainte de a intra în salon, dar Debbie uită imediat numele şi se prezentă din nou singură celor doi bărbaţi între care fusese aşezată. Unul din ei era englez, îl chema domnul Burston şi părea foarte timid.

— Nu ştiu de ce m-o fi invitat *pe mine*, îi mărturisi el. Sunt un simplu şofer de camion.

Nervozitatea lui ciudată îl făcea simpatic, uman.

Celălalt vecin al lui Debbie era italian, un tip cu aere de crai, la vreo treizeci de ani, care nu era în apele lui, pe nume Tornetta. O măsură pe Debbie fără să-şi ascundă interesul sexual şi o iscodi cu tot felul de întrebări, de parcă ar fi vrut să-i facă o propunere, şi chiar cu interes de proprietar.

— Aş putea să-ţi fac rost de o slujbă. Bani buni! Mă ocup de spectacole şi de distracţii.

— Dar n-am fost încă la universitate.

— Nu-i nevoie să-nveţi la universitate. Eşti drăguţă.

— Dar nu ştiu nici să cânt, nici să dansez.

— Ce contează?

Asta o puse în încurcătură. Mai târziu, individul o întrebă de valută.

— Ai cumva dolari americani?

Întrebarea o alarmă pe Debbie mai mult decât inexplicabila propunere în legătură cu slujba, aşa încât răspunse în doi peri:

— Foarte puţini. Folosesc valută australiană.

La cel mai îndepărtat capăt al mesei, vocea lui Dempsey era urmată de hohote puternice de râs, iar căpitanul Vafiadis privea ţintă într-acolo, aparent dezaprobator. Şeful mecanic schiţa un zâmbet. Între feluri, era posac şi tăcut şi se scobea în dinţi cu o scobitoare. Debbie folosi acest prilej ca să-l privească pe Dempsey, să-l examineze plină de afecţiune, să strângă detalii pentru imaginaţia ei.

Nu credea că o observase, însă, când erau la friptură, el strigă, deodată, cu voce tare:

— Mi-am amintit de unchiul dumitale, Debbie. Îl chema Toogood. Ce nume caraghios? A murit şi el?

Debbie era foarte stingherită, pentru că toţi îşi aţintiseră privirile asupra ei, dar încântată, totuşi, că Dempsey o băgase în seamă, deşi între ei se aflau încă patru persoane dintre care una era căpitanul. Clătină capul. De partea cealaltă a mesei, un vlăjgan, un australian zgomotos, bătea darabana cu degetele pe masă.

— Mă numesc Ballantyne, însă spuneţi-mi Henry, le propusese el când fusese prezentat.

Dar nimeni n-a făcut-o. Femeile din dreapta si din stânga lui, prea timide pentru asemenea individ, preferau să vorbească cu ceilalţi vecini de masă, iar domnul Ballantyne, ranchiunos, se înverşunase, gata să izbucnească, vărsându-şi furia asupra cuiva înainte de sfârşitul serii…

Căpitanul refuză supa şi apoi vinul roşu. Domnul Burston, observând acest lucru, îi şopti lui Debbie:

— Mă întreb de ce-o fi făcut asta? Mie mi s-au părut foarte bune. Credeţi că face înadins ca să-l enerveze pe stewardul-şef?

— Poate din snobism.

— Mare plăcere, observă o dată domnul Burston, să fii servit cum trebuie şi să mănânci cu nişte tacâmuri frumoase!

Cineva făcuse greşeala să-l întrebe pe căpitan dacă *Areopagus* va ajunge cu întârziere la Singapore. Căpitanul Vafiadis răspunse rigid, cum îi era felul, şi răspicat din cauza traducerii:

— În ceea ce mă priveşte, nava va respecta orarul. Dar

dorinţele Companiei şi ale mele personal nu pot coincide *întotdeauna*, producând aburul necesar.

O pasageră, o doamnă de vârstă mijlocie, care îl socotea pe căpitan un om greoi la minte, fu mulţumită de acest răspuns dibaci.

Dar cuvintele căpitanului ajunseseră la urechile domnului Bitsios, şeful mecanic, care se adresă doamnei, pe un ton calm, parcă amuzându-se:

— Temperatura şi presiunea aburului sunt factori bine cunoscuţi cu care se poate obţine un anumit număr de rotaţii ale elicei. Orarul ar putea fi conceput ţinându-se cont de aceste date. Dar rareori se întâmplă aşa. Îl fac unii care ar trebui să ştie şi altceva decât că *Areopagus* poate întotdeauna să-şi menţină viteza maximă şi că marea va fi mereu calmă. Ei nu-şi dau poate seama că pământul e rotund…

— Ofiţerii mei de navigaţie, o informă căpitanul pe doamnă, pot îndrepta nava *Areopagus* exact în interiorul unui careu de o sută de metri pătraţi din Oceanul Pacific. Pot face acest lucru la un moment stabilit dinainte, bineînţeles, dacă modestele lor instrucţiuni date prin telegraful de pe punte sunt duse la îndeplinire.

— Lucrez pe acest vas de când a fost cumpărat, continuă Bitsios adresându-se doamnei în vârstă, care acum se înroşise la faţă şi se simţea din ce în ce mai prost. Am avut trei căpitani şi este cât se poate de merituos faptul că, în primii cinci ani, aveam reputaţia că ajungem la destinaţie cu maximum un sfert de ceas întârziere faţă de ora stabilită. Desigur, majoritatea căpitanilor au deţinut această funcţie nu graţie relaţiilor şi considerentelor financiare, ci datorită experienţei şi meritului lor personal.

Domnul Bitsios, evident, consideră subiectul închis şi-şi reluă activitatea cu scobitoarea.

— Dacă am conduce noi o afacere în felul cum conduc ei nava asta, am da faliment într-o săptămână, se plânse domnul Ballantyne cu o acreală duşmănoasă.

Dar nimeni nu-l luă în seamă; aceeaşi soartă avu, dealtfel, şi remarca lui ulterioară:

— Oare nu-ntârzie spectacolul de cabaret din cauza noastră?

Chiar aşa era – căpitanul avea obiceiul sa-şi invite oaspeţii

de la cină la ultimul spectacol de cabaret, dar nu se grăbea niciodată. Peste douăzeci şi cinci de minute, îi conduse în salonul Egean. Publicul adunat începuse să-şi manifeste nervozitatea. Actorii erau furioşi.

Debbie se aşeză lângă domnul Burston, într-o parte a scenei, unde fuseseră plasate vreo zece scaune pentru căpitan şi oaspeţii săi. Dacă dincolo fusese cald, aici era înăbuşitor, cu cei trei-patru sute de oameni care se îngrămădeau la cel de-al doilea spectacol, cu perdelele trase, reflectoarele aprinse, fumul gros de ţigară în jurul becurilor colorate. Debbie vedea zeci de feţe pe care şiroia sudoarea. Cele şase fete îşi executară dansul cu precizia şi vioiciunea lor obişnuită şi, apoi, în faţa publicului, îşi făcu apariţia Edgar.

— Vă e cald? întrebă el. Se auziră râsete înfundate. V-aţi scos pantofii? Şi cămăşile… şi altceva? E bine! Toţi izbucniră în râs. Foarte bine. Simţiţi-vă ca acasă. Obosiţi? Vă simţiţi cam lipicioşi? Aţi mâncat bine astă seară? De căpitan sunt sigur! Trei feluri în plus. De data asta chicotiră înveseliţi. Edgar continuă. Sunteţi nerăbdători să ajungeţi la Singapore? Credeţi că ni se va da drumul la ţărm? Credeţi că vom ajunge vreodată acolo?

Se auziră câteva strigăte:

— Nu!

— Nu-i nimic. *Ei încearcă*. Ştiţi, ca să fie siguri că ajungem la timp, au închiriat o sută de remorchere care să aducă insula Singapore la noi! Nu-i drăguţ din partea lor? Desigur, ni se va percepe o mică taxă în plus pentru asta…

Căpitanul şi şeful mecanic erau obişnuiţi să fie ţinta ironiilor în diverse spectacole şi reprezentaţii. Asta intra în meserie. Şi adevărul adevărat era că, mai devreme sau mai târziu, aşa vechi cum era, pasagerii îşi aminteau cu plăcere de *Areopagus*. Asta poate pentru că atât nava, cât și echipajul, nu erau fără cusur. Mai călătoreau cu el şi a doua oară sau îl vizitau ca pe un vechi prieten când se afla în port.

Edgar şi celălalt actor, acompaniaţi de dansatori, se pocniră să cânte:

Doamne, binecuvântează acest vapor
Fă-l să navigheze mai cu spor.
Zi şi noapte, turbine şi radar
Fă-le mai bune decât par!

Publicului i-a plăcut cântecul şi a început să aplaude și să aclame. Unii erau beţi şi în jur se rostogoleau cutii goale de bere. Stewarzii transpiraţi se strecurau grăbiţi cu tăvile. Unul puse în faţa lui Debbie un pahar mic cu un lichid verde, dar ea nici nu-l atinse.

Edgar cânta acum:

Binecuvântat fie căpitanul cel mândru şi-nţelept
Ieşit cu totul din comun, ce-i drept,
Noi în el ne încredem
Nu pentru că trebuie, ci pentru că vrem.

Bitsios zâmbi reţinut, cu satisfacţie, auzind asta, și-şi aprinse un trabuc. Căpitanul Vafiadis privea ţintă, în gol, încremenit.

Celălalt actor cânta usturător:

Binecuvântate fie coşurile care scot fum
Murdărindu-i pe cei ce neatenţi le stau în drum.
Luaţi şi nişte specialişti la îmbarcat
Să meargă aerul condiţionat.

Domnul Ballantyne se ridică în picioare şi strigă:

— Ia ascultaţi! Ăsta nu-i un vas grecesc! E baie turcească!

Lumea râse, se porniră să aplaude, iar el fu satisfăcut.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, domnişoara Wearne o iscodi pe Debbie:

— Mergi la vreo recepţie mai simandicoasă? Eşti grozav de elegantă.

— Nu ştiu, răspunse ea, şezând lângă telefonul pe care îl ura.

Telefonul sună şi Debbie sări în picioare. Apucă nervoasă receptorul.

— Eric, spuse o voce, ascultă, ne vedem la mijlocul vasului peste zece minute. De acord?

Pentru *ea* n-o să sune; vedea după ceas. O invitaţie vagă de acum cinci zile şi promisiunea lui: „Te anunţ eu”, neîndeplinite. Ştia că are o mulţime de treburi pe cap; îl ierta, dar nu-i prea venea să dea buzna la o petrecere la care fusese invitată doar

cu formula: „Vii şi tu, da?” Nici măcar nu ştia unde-i cabina domnului Mollon sau cum să ajungă la ea. Totuşi, ofiţerul telegrafist pe care-l întâlni o îndrumă.

O acceptară cu plăcere, Daniel chiar comentând:

— Mă-ntrebam ce-o fi cu tine. Vino să iei o bere.

Asta părea destul de promiţător şi reuşi chiar să dea pe gât lichidul care pentru ea avea gust de apă de vase rece. Dar serata se strică repede.

— Ce aveţi de gând să faceţi la Singapore? se interesă prudentă, iar el răspunse căscând, cu o enormă indiferenţă:

— Dumnezeu ştie.

Asta o dumiri, căci dovedea o totală nepăsare. Poate era un moment nepotrivit şi, de fapt, el înţelesese aluzia. Îşi alese cu grijă cuvintele:

— N-am fost niciodată acolo.

La care el răspunse, cum era de aşteptat:

— Pute şi şoferii de taxiuri sunt escroci.

Mollon, care auzise, comentă şi el:

— Toţi sunt nişte escroci, dar fetele sunt minunate.

— Nu-i adevărat că sunt escroci, interveni sora Eleni. Guvernul de acum luptă din răsputeri împotriva corupţiei. Cer şase semnături acolo unde alţii se mulţumesc cu una singură…

— Sper că nu, Eleni! oftă domnul Tomazos.

Apoi iluziile pe care şi le făcuse fură zădărnicite; plăcerea dispăru. Femeia aceea, Pauline, dădu năvală peste ei. Daniel zbieră la ea, dar cu o notă de familiaritate. Siguranţa vulgară a femeii o depăşea pe Debbie. Niciodată nu se simţea la largul ei la petrecerile unde ceilalţi deveneau gălăgioşi din cauza băuturii. Chiar şi fumul o deranja. Dac-ar fi măcar o fereastră deschisă!

Era foarte greu de suportat. Se simţea atât de încordată, neînţelegând prea bine ce legătură era între ei, şi nici schimbul aprins de replici. După o vreme se simţi de-a dreptul nefericită, aştepta să treacă timpul ca să poată să plece fără să le arate că nu se distrează sau fără să le sugereze că este un copil.

La ora unsprezece, începu să caşte, fără să se prefacă, iar Dempsey, care observase, o luă la rost:

— Sper că nu te plictiseşti.

— Vreau să mă duc la culcare, răspunse ea înţepată.

Ofiţerii şi femeile zâmbiră.

— Te conduc acasă, îi propuse Dempsey.

Dar era supărată pe el pentru că nu-i dăduse nici o atenţie.

— Nu-i nevoie, răspunde ţâfnoasă. Nu cred că am să mă rătăcesc pe vapor.

Se grăbi să plece şi i-a fost greu să nu înceapă să plângă, la adăpostul întunericului.

Dimineaţa, o însoţi pe domnişoara Wearne prin centrul comercial al oraşului Singapore, şi dădu o raită prin Grădina Botanică. Fără ajutorul ei, domnişoara Wearne ar fi fost pierdută fără speranţă. Se uitau la maimuţe când, deodată, a început să plouă. În apropiere se găsea un adăpost cu acoperiş de tablă unde se vindeau orhidee. Era cea mai puternică ploaie pe care o văzuse sau o auzise Debbie vreodată. Bătea atât de tare în tabla acoperişului, încât făcea imposibilă orice conversaţie, şi ricoşa cu zgomot pe suprafeţele tari. Debbie fu cuprinsă de deznădejde şi de durere. Oricine o va întreba de-aici încolo despre Singapore va redeschide o mică rană. Peste zece ani, când oamenii şi călătoria aceasta i se vor fi şters din minte, iar oraşul Leilor va fi menţionat într-o conversaţie, la mii de kilometri depărtare, ea va întreba:

— Mi se pare mie sau plouă? Şi o va învălui o senzaţie imperceptibilă de căldură şi tristeţe, ca o nostalgie, redeschizându-i rana…

17

Între timp o parte din pasageri căzuseră la pat cu o formă specială de gripă. O diagnosticară imediat ca fiind gripă asiatică, dar Edgar veni cu ideea că este „gripă de aer condiţionat”. Câţiva bătrâni se îmbujoraseră sau deveniseră foarte palizi şi pentru ei plăcerea se terminase, transformându-se în suferinţă.

Într-o bună zi, la masa de prânz, îl lovi şi pe Squibb. Păru că se prăvăleşte adormit în farfurie, apoi îşi reveni, şi asta se repetă de mai multe ori până când, în cele din urmă, căzu peste masă cu faţa proptită în prăjitura cu frişcă pe care o mânca.

Lui Tornetta asta îi plăcu foarte mult şi râse batjocoritor către ceilalţi doi de la masă:

— Se preface, desigur.

Dar Squibb nu se prefăcea deloc. Îşi reveni puţin şi se îndepărtă, clătinându-se pe picioare.

— N-ar fi bine să-l ajutaţi? îi spuse una din doamnele în vârstă cu reproş. Tornetta îşi exprimă dispreţul:

— S-ar simţi umilit, găsi el o scuză.

Tornetta nu se apropie de cabină vreme îndelungată. Squibb nu apăru la masa de seară.

— Cum se simte prietenul dumitale? întrebă aceeaşi doamnă.

— Habar n-am. Nu e prietenul meu. E un cretin, mârâi Tornetta.

Atâta francheţe, oricât adevăr s-ar fi ascuns la mijloc, era, totuşi, prea din cale afară pentru doamna şi tovarăşele ei; în continuare nu mai scoaseră nici un cuvânt, în semn de dezaprobare.

Cât se poate de plăcut – un Squibb ţintuit la pat. Îi permitea o libertate de acţiune de care nu putuse să se bucure până acum. Tornetta îl găsi pe Squibb palid şi sfârşit de puteri în cuşeta lui. Cabina mirosea a bolnav. Şi era distractiv să-l auzi pe Squibb care-şi pierduse aerele de extravertit şi devenise plângăreţ, tânjind după o vorbă bună:

— Am fost foarte bolnav. Nu m-a examinat deloc. Numai pilule. De unde ştie? Poate ar trebui să fiu internat în spital.

— Ţine-ţi firea, îl batjocori Tornetta. Du-te să faci o partidă de tenis pe punte. Taie-ți unghiile de la picioare! Dă-ţi cu deodorant!

Squibb îl urmări jalnic cu o privire în care se citea neputinţa de a răspunde la zeflemea.

— Am vomitat. De cinci ori.

Dar dacă se aştepta ca Tornetta să-i arate o fărâmă de simpatie sau să se ofere să-i aducă un pahar cu apă sau o farfurie cu pâine prăjită, Squibb a fost dezamăgit. Căci Tornetta n-avea pic de milă. Era dur. Nu tolera boala. Nu fusese niciodată bolnav, pur şi simplu; în mediul în care trăise până acum, n-avea voie să se îmbolnăvească.

Squibb era un prost, unul din cei mulţi de pe vapor. Merita să fie bolnav. Şi ceilalţi – ce uşor era să-i dispreţuieşti şi să-i furi! Bărbaţi şi femei în vârstă, a căror piele, sub soarele tropical, parcă se crăpase ca scoarţa unui copac cu rădacinile putrezite. Femei care-şi expuneau picioarele bătrâne şi mari cu

degete groase şi noduroase, când se lăfăiau în şezlonguri, aşteptând un nou pretext ca să-şi umple burţile. Tineri muşchiuloşi cu pieptul gol, care făceau coadă pentru picnicurile de prânz, duhnind a transpiraţie de la gimnastica de dimineaţă. Femei cu braţe imense, scabroase, cu mâini pătate şi feţele uscate şi crăpate de anii petrecuţi sub soarele Antipozilor, cu multă vreme înainte de a sosi aici. Purtau pălării vulgare de pai, albastre sau negre, mult prea lucioase, în vârful cărora îşi trântiseră păsările ridicole sau fructe sau mesaje idioate de fericire. Bărbaţi în vârstă, care, chiar şi în arşiţa sufocantă asiatică, purtau pantaloni groşi cenuşii, ridicaţi sus pe piept şi îşi plimbau stomacurile umflate. Transpirau în cămăşile viu colorate. Numai australienii şi americanii pot să fie aşa urâţi, se gândea Tornetta şi îi dispreţuia, deşi erau bine dispuşi, oameni de înţeles şi adesea politicoşi. Nişte tâmpiţi de provinciali vulgari, care puseseră bani de-o parte, ani de zile, ca să se holbeze acum la mare. Umbla printre ei, mai bătător la ochi decât îşi închipuia, şi îi venea uşor să le fure gologanii. Să meargă în urma lor când se duceau la dejun, să-i vadă cum îşi pun cheia de la cabină în cutie – cheia a cincea, rândul al doilea să zicem – să dea colţul la prima intersecţie şi să ocolească celelalte trei laturi ale pătratului, ca să ia cheia. Să intre direct şi sa iasă. Bineînţeles, dacă uitau ceva şi se întorceau – dar până acum aşa ceva nu se întâmplase.

Se lăsau uşor intimidaţi de etichetă, de surle şi trâmbiţe.

Era pe partea dreaptă a unei cozi pe două rânduri, de vreo opt persoane, care aşteptau să se deschidă ghişeul de pe vas al unei bănci australiene. Avea de schimbat ceva valută singaporeză. Domnul Pybus se găsea în celălalt rând al cozii, cu respiraţia lui hârâită, mustind de nemulţumire:

— E trecut de zece. Ce tot se fâţâie atâta?

Nimeni nu-i răspunse. Tornetta îşi aminti că Pybus ar fi o pradă uşoară, deoarece era în cea mai mare parte a timpului pe jumătate sau complet beat şi, pe deasupra, dezordonat, zvârlindu-şi hainele în toate colţurile şi, mai mult ca sigur, tot atât de neglijent cu banii şi cu portofelul.

Banca se deschise şi cei doi tineri casieri îşi începură treaba. Lucrau după tipic, cu o încetineală exasperantă pentru indivizi ca domnul Pybus. Fiecare tranzacţie se desfăşura întâi sub formă de dialog, întrebări şi răspunsuri în legătură cu suma

de bani şi primele două lucruri pe care voiau să le ştie casierii erau numele şi numărul cabinei pasagerului. Aproape invariabil urma întrebarea directă: „Cât doriţi?” şi Tornetta putea s-audă foarte bine. Era imposibil să ţină minte pe dinafară toate aceste cifre, dar n-avea nevoie. Numărul cabinei şi un nume erau de-ajuns şi puteau fi controlate pe lista pasagerilor.

În dimineaţa asta, un tip din şirul alăturat, domnul Ballantyne, făcea gălăgie multă ca să-şi dea importanţă.

— Care-i cea mai bună valută pentru Hong-Kong?

— O, toate sunt bune, domnule, îi spuse casierul băncii. Banii dumneavoastră australieni merg perfect.

— Buun. Puteţi să-mi schimbaţi aceste cecuri de călătorie în valoare de cinci sute de dolari?

Dacă-şi închipuia că astfel îl impresiona pe casier, domnul Ballantyne făcea o greşeală, în schimb Tornetla îşi ciuli urechile. Era destul de monoton în regiunea asta a punţii Metaxas, aşa că, după ce primi banii, domnul Ballantyne o luă la stânga şi nu la dreapta, în direcţia celeilalte cozi, deci, nu-l văzu de loc pe Tornetta. Acesta aşteptă o clipă, apoi, ca şi cum s-ar fi răzgândit sau şi-ar fi amintit că are ceva mai urgent de făcut, o luă la dreapta şi străbătu puntea în toată lungimea ei înainte de a se urca pe puntea de Paradă. După zece minute coborî să ia liftul spre cabina lui de pe puntea A.

Squibb nu era acolo, ceea ce îl miră.

Tornetta examină lista pasagerilor, care îi confirmă informaţia pe care domnul Ballantyne se grăbise să o dea cu voce tare casierului, şi anume că locuieşte în cabina 37 de pe puntea Attica.

Acest lucru îl descumpăni puţin, deoarece puntea Attica era considerată de o clasă superioară, aproape de categoria de lux; şi pe astfel de punţi – puntea Delphi era chiar mai grandioasă – stewarzii se învârteau ca muştele, iar ofiţerii stewarzi se îngrămădeau cu mutre slugarnice. Pe lista pasagerilor nu exista nici o doamnă Ballantyne şi Tornetta îşi dădea seama că trebuie să acţioneze foarte rapid sau să renunţe cu totul, aşa că, fiind mult prea presat de timp, nu mai stătu să parcurgă cele cinci sute cincizeci de nume şi de numere ca să afle dacă domnul Ballantyne împărţea sau nu cabina cu cineva.

„Ridică receptorul, grăbeşte-te, toantă împiedicată!” se ruga în mintea lui.

Un glas de fată întrebă cu o intonaţie europeană:

— Cu ce pot să v-ajut?

— Cabina 37, Attica.

— Un moment.

— Da, răspunse vocea domnului Ballantyne.

Cineva trase lanţul, zdrăngănind la doi metri de Tornetta, în spatele paravanului, iar acesta încremeni, auzindu-l pe Squibb cu mâna pe clanţă. Inima începu să-i bată cuprinsă de panică.

— Sunteţi chemat la biroul financiar, spuse el în grabă.

— Pentru ce? întrebă Ballantyne, tărăgănând enervant discuţia.

— Nu ştiu, atât îi trecu lui Tornetta prin minte.

— Bine, aflaţi.

— Cine e? se interesă Squibb.

— Numaidecât, vă rog, imploră Tornetta furios în receptor. „Puturos, dobitoc, arogant cu gura spartă, de ce nu făcea ce făcuseră ceilalţi doi dinaintea lui, adică să se repeadă imediat, să traverseze punţile (în cazul acesta o punte)?”

— Mi s-a spus că e urgent, adăugă el. Vă rog să veniţi imediat!

— La dracu! Când o să fiu gata, ripostă domnul Ballantyne și-i închise telefonul.

— Cine era? repetă Squibb. Pari îngrijorat.

— Mi-a dat papucii, zise Tornetta.

— Mie mi-a coborât temperatura, îl informă Squibb. Vai, dar mă simt atât de slăbit!

— Bagă-te înapoi în pat, îl îndemnă Tornetta, ieşind val-vârtej din cabină.

Se duse în grabă pe puntea Metaxas şi-şi aruncă privirile pe geamul biroului. O grămadă de lume încerca să-şi rezolve problemele la biroul financiar, care semăna cu un ghişeu de poştă şi unde le stăteau la dispoziţie numai nemţoaica şi adjunctul administratorului. Şi nu dădeau în brânci. Dacă apărea acum, Ballantyne va pretinde să fie primit imediat, însă ceilalţi, australieni arţăgoşi, nu îl vor lăsa până ce nu vor fi terminat ei întâi. Chiar dacă tupeul lui neruşinat îi va convinge să-l lase să treacă înainte, puteai pe drept cuvânt presupune că, nemţoaica şi Eleftheriadis fiind atât de adormiţi, va trece o vreme până să se convingă ei şi până să-l convingă şi pe domnul Ballautyne, că, de fapt, nimeni de la biroul financiar nu ceruse

să-l vadă. Lucru pe care el n-are să-l creadă până ce nu se va întoarce în cabină…

Şi iată-l pe Ballantyne sosind în grabă, în ciuda mormăielilor lui morocănoase de la telefon. Îşi lăsase în cabină haina pe care o purta la coadă la bancă. Ezită, evident enervat de perspectiva de a aştepta minute în şir, cât Elefteriadis şi fata blondă vindeau timbre sau rezolvau probleme legate de paşapoarte şi de biletele de excursii pe ţărm.

Tornetta nu mai zăbovi nici o secundă. O luă în goană prin spatele lui Ballantyne, ignorând liftul gol, şi urcă în zbor treptele către puntea Attica. În faţa lui se deschidea un coridor lung şi pustiu. N-avea timp de ezitări. Zări un steward venind agale când se apropie de locul unde trebuia să fie cabina lui Ballantyne. Deschise cutia mică şi cu degete tremurătoare, desprinse din cui cheia cu numărul 37. Fără îndoială, prezenţa cheii aici era cea mai bună dovadă că în cabină nu se afla nimeni…

Trecu pe lângă steward şi, ros de nelinişte, tremurând și trecându-l toate sudorile, cu picioarele cârpă, o luă din coridorul principal pe unul mai mic, de-a curmezişul vasului. Îşi pregătise cuvintele pe buzele uscate de emoţie:

— Vai, ce rău îmi pare, credeam că-i 137. O, scuzaţi-mă. Caut pe domnul Croxley. Oamenii aveau reacţii întârziate. Le va trebui câteva minute până să întrebe „Cine v-a dat cheia?”

I se mai potoli frica atunci când intră, împingând uşa. Zarurile fuseseră aruncate, trebuia să acţioneze, glandele îl ajutau să-şi stăpânească emoţiile.

În cabină era întuneric. Simţul auditiv şi nările îi transmiseseră semnalul înainte ca retina să poată recunoaște ceva. Altfel ar fi luat-o la goană; aşa, în schimb, închise uşa.

Îl izbi brusc un miros puternic de alcool, dar şi de altceva – medicamente, antiseptice.

Şi atunci auzi un uruit, care nu era marea şi nu venea nici de la robinetul stricat sau din altă parte.

Un trup masiv zăcea grămadă pe covor, gâfâind şi zvârcolindu-se, mare şi fleşcăit, astfel că Tornetta, îngrozit, crezând că-i un animal, se dădu brusc înapoi. Apoi văzu că era domnul Pybus, care avea un fel de criză…

Zăcea cu faţa şi cu burta în jos, cu o mână îndoită şi alta întinsă cu degetele chircite. În pumnul braţului îndoit ţinea

nişte bancnote. Celelalte hârtii se risipiseră pe covor.

Tornetta era paralizat de groază, aşteptând ca acest animal, clocotind de propria lui suferinţă, să se întoarcă şi să-l vadă. Nu încerca nici un sentiment de milă. Dacă murea sau îşi pierdea cunoştinţa, cu atât mai bine…

Respiră pe gură ca să nu facă zgomot, dar domnul Pybus trecuse de punctul în care mai putea auzi. Apoi Tornetta îşi roti privirile, căutind o cale de scăpare, şi văzu haina lui Ballantyne trântită pe cuşeta de sus.

Făcu doi, trei paşi şi ajunse la ea, întinzându-şi braţul. Haina căzu pe jos, cu zgomot, pe porţiunea fără covor a podelei. Zdrăngănit de chei sau de monede. Pybus scoase nişte horcăieli răguşite, o hârâială ca un strigăt de ajutor. Dar era evident că nu se putea mişca şi, dacă nu se putea mişca, atunci nu putea nici să vadă. Cu repeziciunea dată de panică, Tornetta deşertă conţinutul buzunarelor hainei care căzuse. Asta nu-l prea mulţumi; cei cinci sute de dolari fuseseră puşi bine undeva şi nu era timp…

Smulse ghemotocul de bancnote din mâna lui Pybus şi-i dădu un picior în cap ca să-l ameţească de durere până se retrăgea el, înainte de a fi recunoscut. Înghesui toate hârtiile în buzunarul de la pantaloni şi o zbughi afară, fără să-i pese dacă îl vede sau nu vreun steward.

În această stare de teroare paralizantă fugi de pe puntea Attica, sus spre puntea de Paradă şi, cu toate că acolo se afla multă lume, nu reuşi să se calmeze şi să se piardă în mulţime. Se urcă mai sus, pe puntea Soarelui, aproape goală. Fumul care ieşea pe coşul de la prora cădea imediat ce era scuipat afară pe coş, pentru că nu era pic de briză sau de curent ca să-l ridice sau să-l abată. Dar mişcarea de înaintare a vasului îl împiedica să se aştearnă în straturi pe puntea Soarelui. Abia în urma vaporului, la pupa, se lăsa pe o mare nemişcată, într-o perdea de fum unsuros.

Tornetta se opri între două bărci de salvare; în jur nu era ţipenie de om. Scoase bancnotele şi începu să le numere. Două sute cinci dolari australieni.

Privi în sus şi sări cu un aer vinovat. Oameni de pe un alt vas se uitau la el.

Vasul acesta părea primejdios de aproape şi Tornetta îşi dădu seama uluit că avea o direcţie care l-ar fi putut face să se

ciocnească cu *Areopagus*. Se alătură altor pasageri, fascinaţi şi ei de acest spectacol.

Vasul era o navă comercială, foarte modernă şi se afla la babordul lui *Areopagus*. Cu direcţiile evident convergente, însemna că vaportul comercial era obligat sa lase cale liberă şi să cârmească într-o parte. În schimb, părea că-şi menţine direcţia, încercând să treacă înaintea transatlanticului grecesc.

Bătrânul *Areopagus* avea un avantaj de viteză şi îşi menţinea şi el direcţia. Încet, depăşi vasul comercial care trecu în urma lui, la nici măcar o lungime de navă.

În cursul după amiezii, Tornetta se duse la cinema pentru că tot mai era agitat şi nu voia să se întâlnească cu nimeni.

Cinematograful de pe *Areopagus* era o treabă de amatori, cu un proiector plasat pe o masă din salonul Ionic şi cu scaune de lemn aranjate pe mai multe rânduri. Scaunele serveau şi duminica, la slujba religioasă.

Veniseră foarte puţini spectatori. Filmul prezentat era despre Hong-Kong, următorul port de escală.

Singur, Tornetta simţi cum îl cuprind din nou temerile. Toţi ceilalţi stăteau de vorbă cu prietenii sau cu rudele, în aşteptarea spectacolului. Se simţea izolat şi, deci, uşor de remarcat şi-l înjură pe operator care, ca de obicei, întârzia.

Privind cu coada ochiului, văzu o fată care căuta un loc. Era Barbara, dansatoarea, singură. Se întoarse cu faţa la ea, ca s-o examineze mai bine. Iar fata îl recunoscu şi veni să se aşeze pe scaunul de alături.

— Îmi dai voie? îl întrebă, dar se şi aşezase, convinsă fiind că el nu are nimic împotrivă.

— Unde te-ai ascuns? o întrebă Tornetta fără ocolişuri. Nu te-am văzut de zile întregi.

— M-a încercat gripa.

— Mi-ai lipsit.

— Eşti drăguţ.

— Voiam să-ţi vorbesc.

— Doar să-mi vorbeşti? chicoti ea pe-nfundate, şoptit.

Tornetta îşi recăpătase siguranţa şi instinctele îi dădeau ghes. Fata purta o rochie vulgar de scurtă. Fusta i se ridicase când se aşezase şi el putea să-i simtă genunchii în întuneric. Fata nu făcu nici o mişcare ca să-l oprească. Totala lipsă de pudoare a englezoaicelor îl uluia pe Tornetta. Îşi amintea că,

numai cu câţiva ani în urmă, englezoaicele care vizitau Italia fuseseră mai mult decât îngrozite. Acum, aproape că ţi se ofereau singure.

Fata din Aberystwyth îi şopti:

— Ne vedem deseară? După spectacol?

Dar a trebuit să o aştepte câteva ceasuri bune, chinuitoare, şi nici măcar nu era sigur că vor putea găsi un loc mai ferit.

Îi urmări trupul legănându-se impertinent în diversele costumaţii pe care le schimba la spectacolul de noapte de la cabaret. Ea ştia că e acolo şi adăuga un dram în plus de lascivitate la fiecare dintre cele trei dansuri din programul serii. Se întreba dacă cineva din public fusele şocat sau capabil să recunoască lubricitatea acelui dans, de obicei viguros şi frumos.

Se întâlniră în barul de la mijlocul vasului şi Barbara bău mult şi repede. Sub ochi avea cearcăne interesante. Se dansa, dar ea refuză să danseze.

— Mă dor picioarele, protestă. Căldura asta înăbuşitoare e mortală. Oricum, e mai bună decât o furtună. Era cât pe ce să-mi rup piciorul la plecarea din Anglia.

— Eşti prea frumoasă pentru genul ăsta de spectacol. Ar trebui să apari la televiziune sau într-o revistă de vază la Londra, o asigură Tornetta.

— Glumeşti. Dansatoare sunt pe toate drumurile si trebuie să fie formidabile ca să reuşească…

— Ţi-ar place să lucrezi pentru mine? Să zicem pentru început la San Francisco, mai târziu Las Vegas sau New York.

— Îmi vinzi gogoşi ca să te culci cu mine, spuse ea fără nici o jenă.

— Nu, sunt foarte sincer.

— Şi unde?

— Jocuri de noroc. În stil mare. Bani graşi. Ai avea maşina ta, ţoale cu duiumul, un apartament luxos.

Propunerea nu o tulbură.

— Ştiu şi eu? În chestia asta cu dansul eşti *cineva*, chiar si la bordul lui *Areopagus*. Am fost în garnizoane la armată şi la marină – Aden, Malta, Germania… Tot soiul de tipi m-au cerut în căsătorie, sublinie ea, de parcă asta îi dădea un anume rang.

— Îţi depun banii la bancă? întrebă e.

— Nu le-am cerut.

— Ai bani?

— Ei, la dracu, Bartolomeo. Îi cheltuiesc.

— Ai face bani cu grămada, mai repede decât ai putea să-i cheltuieşti. Fără impozit. Fără probleme.

— Poate o să mă intereseze, recunoscu ea. E o muncă a dracu' de grea. Repetăm câte trei ore, în vreme ce toți ceilalţi îşi fac siesta. Apoi două spectacole pe seară. Şi, din când în când, te mai loveşte şi câte o enterită sau o gripă…

— Ai deveni o persoană respectabilă, spuse el în mod ridicol, şi chiar aşa gândea.

Erau amândoi uşor ameţiţi, încălziţi şi înfierbântaţi şi nu se puteau împiedica să nu se atingă. Contactul fizic devenise o necesitate violentă. Se duseră în cabina lui. Era destul de beată ca să nu-i pese de Squibb. Acesta se trezise şi îl deranjau râsetele înfundate şi chicotelile din cuşeta de jos.

— Sunteţi nebuni? cârâi el. Ce dracu' faceţi acolo?

— Nu-i da atenţie, o îndemnă Tornetta. E un papă-lapte. Are gripă asiatică. Nu e-n stare să facă ce fac eu! se lăudă el.

Era enervant să fii conştient că domnul Ballantyne avea mai multe sute de dolari de care nu puteai să-l uşurezi; şi umilitor pentru Tornetta să-şi dea seama că teama îl oprea de la o a doua încercare de furt.

De data aceasta, totuşi, împrejurările păreau a-i fi favorabile, dându-i posibilitatea să jecmănească în mod legal pe această namilă arogantă.

Cu o săptămână în urmă, Tornetta citise anunţul din orarul zilnic de activităţi la bord, care spunea că „Doamna Carter dă lecţii de bridge, ora 11 dimineaţa, clubul Labirint."

Anunţul se putea citi aproape zilnic la rubrica de ştiri şi probabil că doamna în cauză nu vedea niciodată marea, dacă juca cărţi şi dădea lecţii aproape toată ziua.

Tornetta era un fel de as al jocului dc cărţi, dar la alte jocuri, nu la bridge-ul ăsta de mahala. Se duse şi el să înveţe să joace, ca să-i treacă mai repede timpul, care părea că se târăşte cu o încetineală de melc. (Căci, deşi acum ajunsese intim cu Barbara, ea lucra toată ziua, fiind ocupată, cu mici excepţii, până la unsprezece noaptea).

În ziua asta nu mai venise nimeni să înveţe bridge. Adevărul era că pasagerii ori ştiau să joace cărţi, ori, cei care nu ştiau, se cam jenau să înveţe la bordul vasului. Doamna Carter nu avea prea mult de lucru.

Era o femeie de statură mijlocie, din burghezia australiană, la vreo patruzeci de ani, cu un fizic nu prea atrăgător, cu o faţă tăbăcită şi cu părul foarte scurt şi cârlionţat. În câteva zile şi cu ajutorul celorlalţi, îl învăţă pe Tornetta să joace bridge, şi era foarte conştiincioasă şi serioasă. Tornetta înadins învăţa încet, căci nu voia să-i sperie pe ceilalţi cu talentul lui la cărţi. Undeva, într-un colţişor ascuns, nutrea gândul că poate va juca la un moment dat nu numai pentru distracţie, ci şi pentru bani, dând astfel lovitura…

În curând deveni un jucător obişnuit – unul dintre cei vreo şaisprezece ce veneau zilnic la Labirint şi-şi petreceau câteva ore care se scurgeau pe negândite. Tornetta urmări cu atenţie tehnica şi metodele acestui grup de indivizi – femei vulgare şi corpolente din mahalalele Sydney-ului, tineri care îşi închipuiau că sunt foarte abili, oameni de afaceri pentru care bridge-ul devenise un viciu.

Tornetta îşi dădea seama, într-o oarecare măsură, că şi el avea mutră de şmecher, aşa că juca foarte calm, fără pasiune, neagresiv, se comporta şi făcea conversaţie într-un mod exemplar, imitându-i de minune pe cei care de-abia învăţaseră să joace şi erau atenţi să nu facă vreo greşeală.

Mai târziu, începură să joace pe bani şi, după câteva ceasuri, soarta i-l dădu ca partener pe domnul Ballantyne.

Întreaga atitudine a domnului Ballantyne era agresivă; nu ezita nici o secundă să le spună celorlalţi cât sunt de proşti. Şi, cum era înalt de peste doi metri şi părea să aibă o bună condiţie fizică, în ciuda celor patruzeci de ani ai săi, ceilalţi bărbaţi nu îndrăzneau să se împotrivească unuia căruia îi sărea uşor ţandăra. Câteva femei corpolente nu-i înghiţeau observaţiile critice şi se luau la harţă destul de zgomotos, însă, în general, nu prea i se dădea replica.

După câteva ceasuri, îi explica înciudat lui Tornetta ce prost fusese într-o anume fază a jocului. Tornetta era imperturbabil. Venise momentul să-l atragă în cursă pe domnul Ballantyne.

— Luaţi jocul prea în serios, spuse el.

— Am pierdut cinci dolari, îi argumentă domnul Ballantyne.

— Vax! rosti Tornetta. Un joc pentru popi, babe şi reprezentanţi de fabrici de săpun.

Domnul Ballantyne ridică din umeri. Îl măsură pe Tornetta cu mare atenţie, îşi zicea el, iar acesta aproape că putu să

citească concluziile pe faţa lui: un tip ieftin, proprietar de cafenea, poate gigolo sau escroc de mâna a zecea.

— Vrei să jucăm şi altceva?

— Poate, altădată, se prefăcu Tornetta că şovăie.

— Hai acum.

— Păi…

— Şi asta-i vax? Spui că asta-i fleac. Câţi bani pui jos ca să-mi arăţi că nu eşti doar un fanfaron?

Era o insultă, dar Tornetta trebui să o înghită, căci nu se putea pune cu forţa fizică a domnului Ballantyne. Ceilalţi doi de la masă au rămas uluiţi.

— De ce vorbeşti aşa, Charles? zise unul.

— De ce nu? întrebă demnul Ballantyne cu brutalitate. Mă face să-mi pierd banii, pentru că nu ia jocul ăsta în serios.

— Joc pe o mie de dolari, spuse Tornetta.

Rămaseră cu gura căscată. Chiar şi Ballantyne şovăia. Apoi acceptă:

— De acord. Ce joc?

— Ce doriţi.

— Le ştii pe toate, da? întrebă Ballantyne. Atunci ne întâlnim aici la patru, azi după masă, cu banii.

Când Tornetta apăru în aceeaşi după amiază, fu puţin surprins de numărul celor care veniseră.

Vreo douăzeci, toţi plini de înfumurare arţăgoasă.

Se aşeză la masă şi se apucară să joace şi, în nouăzeci de minute, Tornetta câștigase şase sute de dolari de la domnul Ballantyne. Tipul era un lăudăros de duzină care-şi umplea burta cu bere şi care, în curând, avea să caute un pretext ca să izbucnească violent. Tornetta nu prea ştia cum ar fi putut scăpa, dacă individul şi-ar fi găsit un motiv îndreptăţit…

— Domnule Tornetta, spuse o voce, iar lui Tornetta îi pieri toată siguranţa şi îndemânarea. V-am căutat peste tot. Aşa, deci! Asta faceţi?

Era italianul care-i dăduse puştiului cinci cenţi; vorbea domol, de data aceasta pe englezeşte; „fusese bolnav”, dar arăta şi avea o poftă de mâncare la masă, după cum observase înspăimântat Tornetta, ca un om sănătos tun. Avea aspect de pară – o pară încă verde, necoaptă. Şi o faţă lividă şi netedă, cu ochi mari şi inocenţi, dar ceea ce te frapa când îl priveai erau mâinile, care căpătaseră aspectul aspectul lemnului proaspăt

tăiat.

— Mă căutaţi pe mine? întrebă Tornetta, şi mâinile îi transpirară de i se umeziră cărţile, devenind alunecoase.

— Simţeam că o să ne întâlnim, spuse domnul Rossi expansiv, apoi continuă în italieneşte: Suntem singurii italieni la bord, ştiaţi asta?

— Vreţi să jucaţi? întrebă Ballantyne nerăbdător.

— Sigur că da. Ce jucaţi?

Îi spuseră.

Domnul Rossi se aşeză grijuliu, legănându-şi uşor greutatea sa considerabilă pe marginea scaunului de lemn.

Tornetta începu să piardă, iar Ballantyne să-şi recâștige ceva din ce pierduse. Domnul Rossi câştigă şi el fără prea mare efort. Amesteca şi dădea cărţile ca o maşină. Numai plecarea celorlalţi la masă îl salvă pe Tornetta. Ieşi clătinându-se pe punte, buimac, cu privirea rătăcită, alături de domnul Rossi, afabil, satisfăcut, după câte se părea, de victoria ce-i adusese un câștig de zece dolari. Era foarte guraliv.

— Am câștigat azi şi la loteria de pe vapor! îi spuse el, uşor cherchelit, lui Tornetta. Patru dolari şi optzeci şi doi de cenţi. Am parcurs 790 de kilometri în douăzeci şi patru de ore. După socotelile mele 794 – marea e calmă, desigur. Aşa, va să zică, astăzi sunt în câștig! Mergi acum la masă? Hai să bem ceva mai întâi!

În barul de la mijlocul punţii, domnul Rossi continua să fie extrem de limbut. Nu părea să observe că Tornetta nu scotea aproape nici o vorbă.

— Cu cât l-ai uşurat pe matahala aia?

— Vreo trei sute şi cincizeci, când am întrerupt.

— Dolari? Dumnezeule, n-o să-i prea placă. Un tip încrezut şi cu gura mare, aşa-i? Dar trei sute cincizeci de bătrâne! Şi la sfârşit ai pierdut întruna. Eşti tare bun la afaceri, domnule Tornetta! Dar trebuie să te fereşti de un tip ca ăsta! Cred că *te ocupi* de afaceri, nu? La fel şi eu, am o tipografie, ştii. Dar nu pe scară mare. E foarte plăcut să faci asemenea afaceri. O oră, numai de atât aş avea nevoie la Hong-Kong şi, nu la multă vreme după aia, m-aş putea îmbogăţi cu câteva mii de dolari. La San Francisco o să fie altceva, mai dificil. S-ar putea să am ceva necazuri acolo… Cu ce afaceri ziceai că te ocupi?

— Distracţii, îi spuse Tornetta în silă.

— A, nu-i rău deloc. Australienii sunt mari petrecăreți. Şi ies ceva parale?

— Iese ceva.

— Acum eşti cu treburi?

— În vacanţă.

— Nevasta nu-i cu tine?

— Nu sunt căsătorit.

— Aha! Nevesti-mi nu-i place marea, spuse domnul Rossi. Nici avionul. Păcat, în fond de ce să te sperii? Astăzi e la fel de sigur ca şi în maşină. Mergi departe?

— În Italia, zise Tornetta, răvăşit.

Va coborî la San Francisco, asta fără discuţie acum. Fratesău o să-l aştepte acolo, Barbara venea şi ea. O să stea în umbră câteva luni; apoi o să cerceteze situaţia.

— Trebuie să ne vedem mai des, propuse domnul Rossi. Amândoi italieni, de aceeaşi vârstă. Ar trebui să facem şi nişte afaceri, ce zici? Tipărituri şi distracţii. Trebuie să pot face eu ceva pentru dumneata şi dumneata pentru mine. Îl cunoşti pe domnul Osborne?

— Nu.

— E o figură importantă în lumea spectacolului. Mă mir că nu l-ai cunoscut… Trebuie să te prezint câtorva oameni de pe aici… Eşti sicilian, domnule Tornetta? se încumetă el şiret.

— Din Palermo, recunoscu Tornetta.

— Aha! m-am gândit eu. Un loc din care să fugi. Deşi, după câte înţeleg, lucrurile s-au mai schimbat… Sunt în Australia de doisprezece ani. Foarte greu începutul. Chiar şi englezii ne tratau ca pe nişte vite pe vapor, îmi amintesc că nu ni s-a dat voie să debarcăm la Aden de frica unei probabile epidemii! Au trecut vremurile alea, dar au fost tare grele. Am lucrat doi ani într-un restaurant, chelner! Am făcut economii peste economii. Banul contează în Australia, ca şi-n Statele Unite. Acum cinci ani am pornit o afacere pe cont propriu. Eşti frate, domnule Tornetta?

— Frate?

— A! văd că nu eşti. Am intrat într-o lojă masonică şi asta înseamnă frăţie în afaceri. Trebuie să intri şi dumneata, aşa cred. Totdeauna ai nevoie de ajutor, domnule Tornetta şi de prieteni… Ia ascultă. Vrei să fii invitatul meu? Se ţine o întrunire peste câteva zile.

— Eşti amabil, dar…

— Nu te scuza. Eşti, fără îndoială, cam neîncrezător; tot felul de ceremonii şi de mistere. Dar asta e o întrunire socială, câteva discursuri, băuturi, prezentări şi puţin dans.

Se despărţiră, îndreptându-se fiecare spre masa lui. Teama îi mai tăiase lui Tornetta pofta de mâncare. Trebuia să se gândească, dar nu putea. Individul insistase cu tot dinadinsul să-l prezinte pe Tornetta la o mulţime de masoni – afacerişti australieni, între două vârste, cu neveste. De ce? Asta îi aşeza pe amândoi în centrul atenţiei. Ar fi urmat, inevitabil, şi alte invitaţii şi întrevederi mondene. Ar fi fost scoşi din anonimat, puşi amândoi sub lumina unui mic reflector. Din nişte pasageri oarecare, cunoscuţi doar de câţiva oameni, ar fi devenit cineva, recunoscuţi zilnic de sute de persoane şi salutaţi de fiecare dată când se întâlneau cu cineva. Dacă era o stratagemă menită să-l umilească, Tornetta nu-i vedea deloc subtilitatea. Mafia nu lucra aşa. Călăul nu-şi plimba victima de jur împrejurul vasului. Oare era domnul Rossi într-adevăr instrumentul de pedeapsă? Dacă nu era el, atunci nu era nimeni altcineva de la bordul lui *Areopagus* şi Tornetta se afla în siguranţă.

Dar era neliniştit. Mai trecuse prin pericol şi înainte, zilele de aşteptare dinaintea apariţiei indivizilor ălora, când presimţise loviturile pumnilor sau usturimea bâtelor. De asta plecase şi din Italia. Şi acum avea nervii la fel de încordaţi. Dar de data aceasta, nu se afla într-o societate care acceptă răzbunarea ca pe ceva inevitabil. Chiar şi la bordul navei *Areopagus* existau nişte reguli; în caz de nevoie, legea şi ordinea puteau fi menţinute.

După două zile sosi invitaţia pe o bucăţică de carton. Ce i se putea întâmpla dacă se ducea? N-aveau să-i facă nici un rău acolo, va fi doar prima mişcare în stratagema menită să-l distrugă. Putea să se ducă şi, cine ştie, dacă recunoştea prima mişcare, putea să o pareze poate pe a doua.

— Unde mergi aşa împopoţonat în toiul după-amiezii? se interesă Squibb din cuşeta lui. Era tot acolo, slăbit şi de data aceasta obraznic.

Era cinci şi jumătate.

— Sunt invitatul masonilor, îl informă Tornetta.

— Nu te parfumezi şi cu puţină colonie? îl întrebă Squibb sarcastic.

— Tacă-ţi fleanca, i-o reteză Tornetta furios.

Avea, într-adevăr, obiceiul să dea cu puţin parfum. Femeilor le plăcea. Dar acum ieşi din cabină fără să se mai parfumeze.

Şi avu mare noroc că, de data asta, îşi neglijase obiceiul. Căci printre cei patruzeci de masoni cu nevestele lor şi printre invitaţi se găsea şi domnul Pybus. Respira cu vădit efort, dar era destul de treaz şi purta un costum închis la culoare. Într-o parte a capului avea lipit un plasture şi se ţinea scai de cei cinci-şase fraţi şi de invitaţii lor care aveau ghinionul să se afle în preajmă.

— Şi porcul ăla nu numai că m-a jefuit când mi-era foarte rău, dar m-a lovit şi cu piciorul când zăceam la pământ. Dar l-aş cunoaşte, spuse Pybus. Nu l-am văzut, dar, dacă l-aş întâlni, l-aş recunoaşte după miros. Pentru că duhnea a parfum ca împuţiţii ăia de italieni.

Alarmat, Tornetta se înroşi tot şi-şi întoarse faţa, ca nu cumva să îi observe cineva îngrijorarea.

Domnul Rossi îl prezentă mai multor persoane care îl salutară politicoşi. Numai domnul Ballantyne se arătă ofensat.

— Bine-ţi şade să vii aici printre noi, oameni cinstiţi, îi spuse el lui Tornetta cu umor posac.

Domnul Rossi îl conduse mai departe pe Tornetta, comentând cu tristeţe:

— Oh, ăsta-şi ia paguba în tragic!

Tornetta era încordat, în expectativă, dar toată povestea se dovedea destul de plicticoasă, obositoare chiar.

În cele din urmă, se aşezară. În salonul Ionic, scaunele fuseseră din nou aranjate, microfoanele instalate, măsuţe raspândite jur împrejur, iar stewarzii se învârteau de colo-colo cu tăvile de băuturi. Tornetta bău ceva repede, dar nici o schimbare: era speriat.

Se porni o lungă serie de toasturi, care lui i se păreau ridicole – toasturi în cinstea reginei Angliei, a regelui Greciei, a masonilor, a căpitanului şi a doamnelor. Şi fiecare vorbitor nu uita să amintească, printre alte platitudini şi osanale, că „petrecem de minune” – când, de fapt, nu se întâmplase nimic şi, corectându-se puţin, „Nu voi mai continua, deoarece şi aşa e destul de târziu…”

De ce e târziu? se întreba Tornetta, transpirat de nelinişte, încurcat de această trăncăneală prostească – şi „individul acela livid, obosit şi gârbov cu aere marţiale – care repeta întruna:

„Fraţilor, doamnelor, dragi invitaţi, umpleţi-vă paharele pentru toastul următor!” Iar o femeie grasă, în taior, cu părul nisipiu, rărit, şi gura rujată prea tare, ca o rană: „Voi vorbi foarte scurt, căci…”.

Cum se va sfirşi oare? O iniţiere secretă? O ofertă de împrumut? Se vor depune jurăminte? Tornetta regreta că venise; asta va atrage atenţia asupra lui, putând, deci, să fie tras Ia răspundere până ce va ajunge la San Francisco. Oare asta era intenţia lui Rossi?

Chiar şi comedia care se desfăşura sub ochii săi nu reuşea să-i alunge proasta dispoziţie.

— Fraţilor, doamnelor, scumpi invitaţi, iată acum următorul toast… Căpitanul! Dar un alt frate strigă: „Nu se respectă ordinea!” şi căpitanul Vafiadis îl privi stingherit.

Câţiva voluntari de la cabaret executară câteva numere – un monolog de osanale jenant, apoi nişte dansuri acrobatice, cu un cuplu de profesionişti. În continuare, două cântece.

Demetropoulos stătea lângă Tornetta, în uniformă albă, puţin transpirat în jurul gâtului strâns în cravată. Era evident că ignora bărbăţia masonilor, căci îşi închipuia că femeia frumuşică de lângă el putea să-i accepte propunerile, şi o descosea ca să-i afle punctele slabe:

— Călătoriţi singură?

Faţa lui strălucea de surâsul acela misterios, iar ochii, ca de obicei, priveau fix, ciudat, la un punct situat la câțiva centimetri deasupra căpitanului, atunci când acesta se îndreptă spre microfon şi îşi pronunţă poticnit discursul.

— Sunt foarte fericit. Mă simt întotdeauna fericit în mijlocul pasagerilor mei, se adresă celor de faţă căpitanul Vafiadis cu un entuziasm funebru. Îmi place munca mea…

O spunea cu ipocrizie, dar fără prea mare efort, căci făcea parte din datoria lui. Îi înmânară un cadou și, din nou, rosti nişte fraze solemne, gata pregătite.

Tornetta era complet pierdut. Ce se ascundea aici? Când se va termina cu discursurile astea ridicole, ce se va mai întâmpla?

Dar nu se întâmplă nimic. Maestrul de ceremonii, gălbejit, ghebos şi cam milităros, le spuse mai funebru chiar decât căpitanul:

— Fraţilor, doamnelor şi dragi invitaţi, umpleţi-vă paharele. La nord-sud, est, vest, toate-s pline? Grăbiţi-vă, vă rog,

microfonul ăsta e greu. Toastul final e, desigur: „Mâini, inimă şi buzunare”.

Îşi atinse pieptul şi buzunarele pentru a demonstra invitaţilor ritualul şi, brusc, totul se termină; lumea pălăvrăgea, în picioare, toţi fiind nerăbdători să plece.

Şi Tornetta, într-o străfulgerare, îşi dădu seama ce se întâmpla şi care erau, de fapt, intenţiile ascunse.

Un subterfugiu de mare viclenie. Căci prezentările şi dialogurile plicticoase, pline de bunăvoinţă şi de ipocrizie nu-i erau destinate lui Tornetta, ci lui Rossi. De asta era sigur. Erau menite să-i stabilească *lui* un alibi. Când Tornetta va cădea rostogolindu-se pe douăzeci de trepte de oţel sau peste parapet, când se va îneca în bazin sau va muri electrocutat, dintr-un accident, el, prietenul lui, domnul Rossi, va fi consternat. Va plânge, literalmente, şi îşi va lua toate măsurile de rigoare pentru a i se acorda toată consideraţia. Va strânge cu râvnă bani de la pasageri pentru o coroană. Va achita telegramele. Se va depune o coroană foarte frumoasă din partea masonilor de pe vapor, poate se va ţine şi o slujbă de pomenire („Nu devenise încă membru, dar în inimă şi în intenţii era unul de-al nostru, un frate”).

Recunoştea aici toată subtilitatea intrigilor celeilalte frăţii, mafia, când această organizaţie se complăcea în maşinaţiuni sardonice şi ingenioase. Pe Tornetta îl treceau sudorile şi tremura, cuprins de o adevărată spaimă de moarte, care nu îl părăsi nici când se duse la culcare. Îi tremurau picioarele când se culcă în cuşetă, căci se simţea cuprins de o brutală certitudine; n-avea nici o indoialâ că aşa o puseseră ei la cale.

Dar îi mai dăduseră puţin timp – câteva zile, poate chiar vreo două săptămâni, căci dovezile trebuiau să fie clare, să nu dea naştere la nici un fel de suspiciuni; refrenul scăldat în lacrimi: „Era prietenul meu, scumpul şi dragul meu prieten”, şi trebuia să-l crezi, vărsând alte lacrimi şi şoapte de consolare. Cum se va-ntâmpla? Arsuri? Electricitate? Trebuia să pară accident şi *Areopagus* avea, bineînţeles, tot felul do colţişoare unde puteai fi foarte uşor omorât. Tornetta, însă, nu putea să-şi imagineze cum se va petrece. Oare era mai ferit în mulţime?

Peste două zile vor ajunge la Hong-Kong. Îl vor omorî la ţărm? Nu. Nu, dacă îl evită pe domnul Rossi şi se duce undeva cu Barbara. Chiar şi aşa, nu era sigur că n-or să dea de el şi că

treaba nu va fi executată de cineva care, cu o clipă mai înainte, citea o telegramă aparent inocentă.

Nu vor avea nimic împotriva unui accident în care să fie inclusă şi Barbara; s-ar putea chiar să fie mai convingător.

Dar, mai mult ca sigur, se va întâmpla pe mare; în lungul interval între Hong-Kong şi Guam sau în călătoria ce va urma de la Guam la San Francisco? Departe de posibilităţile de anchetă. A, da, era foarte posibil.

Asta îi dădea timp să-şi adune curajul, dar şi mânia. Să rămână la Hong-Kong? Nu. Bătea prea mult la ochi şi, oricum, n-avea unde să fugă, şi chiar dacă ar fi avut, asta i-ar înghiţi suma mare de bani pe care pusese acum mâna; iar printr-o anchetă cât de simplă i s-ar fi aflat imediat destinaţia. Nu putea reţine un bilet de avion peste ocean fără paşaport şi, în acest caz, şi-ar avea numele trecut corect pe lista unei agenţii.

Se îmbarcase pe acest transatlantic presupunând că va da aici peste un oarecare grad de corupţie şi de neglijenţă. Nu exista însă în măsura în care sperase el. Şi acum, deodată, încordându-şi nervii într-un ultim efort, satisfăcut însă, găsi soluţia; îşi dădu seama ce are de făcut. Există un moment de mare zăpăceală şi anume de fiecare dată când *Areopagus* se află într-un port.

Avea timp de gândire în următoarele patruzeci şi opt de ore pentru a se hotărî asupra detaliilor şi a diverselor alternative şi pentru a le pune la punct.

Exista o cale de a le dejuca planurile.

Îl va ucide pe domnul Rossi la Hong-Kong.

18

Era jenant să urmăreşti cât de îngâmfat era individul. Mike Burston îşi aştepta rândul în micul salon de frizerie de pe puntea Metaxas, frunzărind paginile unei reviste australiene semipornografice, însă, fără să vrea, auzea ce spunea omul de pe scaun.

Era pianistul acela vanitos, a cărui îngâmfare o remarcase Mike acum o săptămână, în lift. De data aceasta era greu să-l

mulţumeşti pe tip. Frizerul, un tânăr subţirel dintr-un oraş industrial din Anglia, se învârtea slugarnic în jurul lui, ţăcănind din foarfece, mai potrivind pe aici, mai netezind cu pieptenele dincolo.

Pianistul se ridică şi se examină atent într-o oglinda lunguiaţă. Îşi lăsă capul pe-o parte, îşi pipăi tâmplele, ceru o perie şi-o trecu prin păr netezindu-l. Nu se grăbea deloc şi nici nu-i păsa, chiar dacă vedea că Mike îl priveşte reprobator, iar tânărul aştepta plata. Trebuia să-şi analizeze cu multă grijă ţinuta.

În sfârşit, plecă şi, după o lungă tăcere, Mike nu se putu stăpâni să nu spună:

— Ăstuia îi place să se admire.

Tânărul îl invită pe Mike pe scaun şi-l măsură dintr-o ochire.

— Potrivit? întrebă el; un verdict în sine: dacă unii sunt prea vanitoşi, alţii nu sunt deajuns de respectabili şi era o plictiseală să-i serveşti, însă trebuia pentru bani… Cred că trebuie să aibă grijă cum arată, îl informă el pe Mike.

— Ca să cinte la pian?

— Şi pentru asta.

— Şi pentru mai ce?

— N-aţi remarcat? se miră tinărul, de parcă ar fi spus: N-ai pic de spirit de observaţie.

— Nu, nu cred că am observat.

— Are succes la femei. Dumnezeu ştie de ce, se plânse tânărul, nu fără oarecare invidie. E destul de bătrân, cel puţin treizeci de ani.

Mike avea treizeci şi nouă, surâse şi zise:

— Da, e aproape matusalemic.

— I se spune cuceritorul de inimi, zise tânărul, dar nu după inimi umblă el.

Râse pe înfundate, dar Mike tăcea. Tânărul simţi în asta dezaprobarea şi schimbă subiectul.

— Coborâţi pe uscat la Hong-Kong?

Mike se duse sus pe puntea de Paradă s-o caute pe Marion, dar nu reuşi s-o găsească. Deşi îşi tăiase părul, îi era, totuşi, foarte cald. Se aşeză puţin într-un şezlong, dar simţea nevoia să bea ceva. Străbătu din nou partea dinspre babord şi tribord a punţii căutându-şi nevasta, dar Marion nu se afla nicăieri pe punte. Renunţă şi se duse să caute ceva rece de băut.

Nu mai fusese în barul de la prora din seara aceea când primul ofiţer îl muştruluise pe un steward din cauza lui şi asta se întâmplase în ziua în care părăsiseră Adelaida. Marion îi făcuse reproşuri *lui* pentru că nu ştiuse că *Areopagus* va face escală la Adelaida. Călătoriseră cu trenul până la Melbourne, dând banii pe bilete, când ar fi putut să parcurgă un drum mult mai scurt până la Port Adelaida. Nici măcar ziarul de pe vas, care anunţa „o escală în plus”, n-o mulţumise.

— Tâmpiţi, bombăni ea.

Barul de la prora era aproape gol în mijlocul după amiezii, dar asta nu o împiedică pe casieriţa nemţoaică să-l ignore cu desăvârşire pe Mike. Ca de obicei, citea.

Aşteptă un minut, simţind cum îi creşte furia şi apoi se aplecă înainte cât putu de mult şi o întrebă:

— E bun romanul?

Rămase impasibilă.

— Filozofie, îi spuse ea.

— De ce te mai omori cu filozofia când ai învăţat aşa bine tehnica indiferenţei?

— Ce-aţi spus?

— O limonada mare, te rog.

— Cinsprezece cenţi.

Mike îi dădu banii şi se mută spre dreapta să-i poată face semn unui barman. Văzu că era nevoit să apeleze la acelaşi tip dubios, însă n-avea încotro, doar dacă nu voia să plece pur şi simplu şi să piardă cincisprezece cenţi.

Stewardul, John, era palid şi obosit. Avea un plasture, de la colţul din stânga al gurii până aproape de ureche, totuşi, la fel ca pianistul, credea că merită să se examineze îndelung în oglindă. Se pieptănă şi apoi plecă de lângă oglindă.

Ar fi dispărut de tot, dacă nemţoaica, regretând poate, nu l-ar fi strigat:

— John, o limonadă.

Stewardul îl servi pe Mike cât putu mai în scârbă. Examină bonul ridicol.

— Nu se vede cerneala, îi spuse el fetei.

— Ei şi? zise ea ţâfnoasă. Ce, e treaba ta?

— O limonadă mare, când ai timp, spuse Mike.

Stewardul se prefăcu a nu auzi. Plecă să aducă un pahar. Era murdar, aşa că-l limpezi repede la robinet. Apoi pescui cu

degetele nişte cuburi de gheaţă dintr-un recipient şi turnă limonada gazoasă.

Mike era negru de furie.

— Fă-o din nou, dar cu cleştele. N-am chef de aroma degetelor tale murdare, zise Mike.

— Bravo, bravo, strigă cineva de la o masă ce se afla la câţiva metri mai încolo.

— Mâinile mele sunt foarte curate, pretinse stewardul.

— Le-ai vârât în părul tău murdar.

Pe neaşteptate, nemţoaica îi luă apărarea lui Mike.

— De ce nu faci ce-ţi spune? E-a treia oară că cineva…

Stewardul îşi pierdu controlul şi zbieră:

— Cine dracu' eşti tu să te bagi?

— Să nu ţipi la mine!

— O târfă ieftină care ştie să citească!

— Ia băutura asta afurisită de aici şi fă-ţi datoria cum trebuie, tună Mike.

— Nu sunt obligat să procur echipamentul vasului. Mâinile mele-s foarte bune pentru cei de teapa ta.

Mike îi zvârli conţinutul paharului în obraz. Doar spaţiul din bar îl opri să nu-i dea câţiva pumni.

Stewardul ripostă foarte rapid, dar cu cuvinte, nu cu gesturi. Era mare specialist în vorbe răutăcioase şi de ocară şi avea şi o limbă ascuţită, de individ care fusese luat peste picior de nenumărate ori.

— Ce melodramă! Ce aroganţă din partea neprihănitului! Puritanul face ocolul lumii, uitându-se lung la noi ceilalţi, persoane vulgare şi murdare, nu ca el! Dar ce-ai de zis de minunea de fie-ta? Cum îşi păstrează virtutea în călătorie? Unde-o fi ea acum?

Certitudinea cu care stewardul îşi vărsase dispreţul era de aceeaşi monedă cu răutatea lui şi Mike fu zdruncinat. Faţa chelnerului era acum murdară şi răvăşită, dar era clar că e convins de ceea ce spune. Un adevăr menit să rănească.

Lui Mike parcă i s-ar fi turnat o găleată cu apă rece în cap. Furia i se potoli. Individul era un zero, chiar demn de milă – un tip care nu putea să fie decât chelner pe vas – însă invectiva despre „minunea de fie-ta" îl speriase foarte tare. Stella, îi urla în minte, alarmându-l. De Stella vorbea? Cum de o cunoaşte omul ăsta pe Stella şi cum poate vorbi atât de sigur despre ea?

— Ce tot spui acolo? întrebă el, şi schimbarea în voce era evidentă: acum cerea lămuriri.

Stewardul voia acum să dea înapoi, să pună capăt la ceea ce se putea transforma în scandal.

— Ei bine, nu-i treaba mea…

— Nu poate fi vorba de copilul meu. Are doar cincisprezece ani.

— Ştii cum sunt cele de cincisprezece ani astăzi, râse John batjocoritor. Zdravene, cu tot laptele pe care-l înghit şi cu supraalimentarea.

Mike se întoarse şi ieşi. Ştia că nu va obţine informaţii de la el. Stewardul *îl* văzuse doar o singură dată înainte, deci de unde putea să ştie care sunt copiii lui?

Totuşi, vrând parcă să se asigure, se duse s-o caute.

— Linişte! Bumble doarme, insistă Marion în cabină.

— Ai văzut-o pe Stella?

— N-am mai văzut-o de o oră. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Atunci, ce atâta grabă? întrebă ea, dar Mike ieşise închizând uşa după el.

Căută prin toate saloanele, se duse şi în sala de cinema, însă nu rula nici un film. N-avea nici un motiv logic să pornească în această urmărire, însă îl călăuzea un instinct mai puternic. Nu se temea nici să se facă de râs.

Obişnuita gaşcă de cincisprezece-douăzeci de fete şi băieţi erau tolăniţi în jurul bazinului, prăjindu-se la soarele tropical. Diane era cu doi vlăjgani. Se fâţâia de colo-colo, mişcându-se leneşă, parcă cu încetinitorul.

— Ai văzut-o pe Stella? întrebă Mike brusc.

Îi licăriră ochii gata să înceapă, apoi deveni evazivă. Ştia, dar n-avea de gând să-i spună.

— Habar n-am.

— Haide, haide! E ceva important.

— Pur şi simplu nu ştiu.

Tinerii se foiau neliniştiţi şi zâmbeau cu superioritate.

Mike se îndepărtă, cu mintea tulburată. Continuară să discute după plecarea lui. Poate că se vor hotărî să spună până la urmă. Dar o lăsară baltă. Oriunde s-o fi ascuns Stella, lui nu-i era dat să afle.

Fusese peste tot unde puteau să intre sau să se plimbe

pasagerii. Nu putea să-ntrebe chiar pe toată lumea şi se întoarse să mai discute cu Marion şi să aştepte.

Lângă cabină, rezemat de un cloason, dădu peste stewardul lor, obosit, măcinat încetul cu încetul de tuberculoză; îi cădea scrumul de ţigară pe haină.

— Ambros! zise Mike, şovăind.

Între ei se stabilise o relaţie circumspectă; ezitarea stewardului se datora, probabil, felului în care zbierase Mike la vizitatorii din cabină, atunci, în prima zi, la Melbourne. Cât despre Mike, nu se aşteptase nici o clipă la supunere şi ascultare din partea lui. Îl compătimea pe bietul băiat şi nu voia nimic de la el afară de ceaiul de dimineaţă, prosoape curate, un zâmbet. Dar, de data aceasta, dacă ştia cineva ce voia Mike să afle, numai stevvardul putea fi acela.

— Domnule?

— Ambros, o cunoşti pc fata mea? Cea mare?

— A, desigur, Stella.

— Ai văzut-o?

— Nu, de o oră-ncoace.

— Cred c-a păţit ceva.

Stewardul îl privi îngrijorat.

— Ce putea să păţească?

— Unde s-au dus? Unde se-ascund porumbeii aici pe vas?

— Vai, domnule, sunt sigur că…

— Eu nu sunt. Deci unde e?

— E o cabină în capătul dinspre pupa al punţii B, lângă spălătorie.

— Mulţumesc.

Coborî, alergând, o punte mai jos, căci trecuse mult timp şi, dacă era adevărat…

De-a lungul punţii B alunecau valuri de căldură de parcă erau pompate de nişte foale de cuptor. Mike era năduşit şi începuse să obosească, dar asta nu conta…

Dintr-o încăpere în care era lumina aprinsă venea miros de rufe puse la fiert şi se-auzeau râsete şi voci de bărbaţi care sporovăiau pe greceşte.

Se simţi dintr-o dată ridicol. Toate aceste uşi erau numerotate şi puteau fi cabine de-ale pasagerilor.

„Dacă nu găsesc nimic, renunţ. Singurele mele dovezi sun răutăţile afurisitului ăluia. E vorba, probabil, de fata altcuiva”.

Încăperea de lângă spălătorie.

Deschise uşa şi intră. Dădu cu ochii de fata lui, nu a altuia.

Era întinsă pe un pat. Fără cearceafuri. Era cu pianistul acela vulgar. Alături, lângă ea. Rochia Stellei era desfăcută până la talie şi mâna stângă mare şi butucănoasă care, de obicei, lovea clapele cântând muzică sentimentală, o dezmierda. Nici unul nu scotea o vorbă, însă spectacolul era al unei fete relaxate, care nu se împotrivea câtuşi de puţin; evident, nu se afla la prima experienţă.

Tipul întoarse capul şi zbieră:

— Cum îndrăzneşti să intri în cabina mea?

Şi în clipele următoare, pline de tulburare, Stella putu să-şi arunce privirea peste capul lui. Scoase un ţipăt, sărind din pat şi o zbughi pe lângă taică-său, hohotind – o lamentaţie curioasă, de parcă el se făcuse vinovat de vulgaritate, nu ea; el era cel demn de dispreţ şi între ei se rupsese ceva.

Mike alergase aproape toată după-masa în căutarea propriei sale nenorociri.

Era foarte dureros, de nesuportat, ca acest găgăuţă înfumurat, pe care nu dădeai nici două parale, umflat în pene ca un păun, să o atingă pe ea, ba chiar să fie în stare să o convingă să facă ceva, orice, şi mai cu seamă asta…

O lovi când fata o luă la fugă, cu rochia inexplicabil de aranjată şi o zgârie cu unghia pe faţă, lăsându-i o dâră de sânge pe obraz. Stella hohoti şi mai tare, tot mai îndreptăţită acum, şi fugi suspinând, de parcă toată amărăciunea lumii se strânsese pe umerii ei.

Mike se năpusti asupra individului. Era solid, dar nici Mike nu era mai prejos. În plus, acumulase atâta mânie, pe care i-o sporise atunci, la bar, dispreţul casieriţei nemţoaice şi răutăţile stewardului. Individul era şi el alarmat, simţindu-se vinovat şi temându-se de posibilele urmări şi reclamaţii la administraţie. O să dea de bucluc. E-adevărat, nu o sedusese pe puştoaică. Asta l-ar fi costat cinci ani de închisoare grecească.

— A fost de acord, explică el cu respiraţia tăiata. A fost o tâmpenie, dar şi-a dat asentimentul. Nu i-am făcut nici un rău, absolut nimic.

Dar tatăl fetei n-avea chef să stea să cântărească dovezile pro şi contra, dialogul prostesc care avusese loc. Tânărul îi spunea că fata era o toantă, ca toate celelalte, dealtfel, tânjind

după dragoste, după satisfacţie, fără bătaie de cap şi fără răspundere: toate astea se puteau dovedi şi cel mai important lucru pentru ea a fost că se înşelase singură, nu că îl prostise pe el. Toate veneau la el spunând că sunt altfel, de altă condiţie. Dar toate astea porneau doar din teamă, o teamă pe care el o mai potolea cu vorbe blânde, fără sens, şi apoi le-o îndepărta cu totul prin pipăieli şi dezmierdări; astfel că ajungeau nişte căţele în călduri, fără minte, indiferente la ce le făcea, dându-şi seama că nu sunt primele, dar nepăsându-le nici de asta. Totul putea fi explicat, dacă ar fi avut timp. Se putea dovedi, fără drept de apel, că puştoaica – cum o chema? – Stella – îl căutase, ea făcuse toate avansurile; el n-a trebuit decât să-şi înfrângă reţinerile.

Dar tatăl n-avea de gând să lungească prea mult vorba prin discuţii. Ca şi fie-sa, în adâncul sufletului avea simţ moral. Simţea nevoia să-i provoace durere.

Mike se porni să-i care la pumni individului până când acesta se prăvăli în genunchi implorând parcă iertare, acoperindu-şi nasul şi gura însângerate cu degetele cu care îşi exercita şi meseria şi talentele de cuceritor.

Mike se îndreptă apoi grăbit spre cabină. Răsufla greu şi nu mai rămăsese nimic din energia care-l stăpânise toată după amiaza. Era la pământ.

Marion se mai afla încă în cabină. Nu trecuseră, poate, mai mult de câteva minute. Lui i se păruseră ore fără sfârşit.

— Unde-i? întrebă el cu asprime.

Mike, ce-ai făcut?

— Eu?

— Are faţa însângerată.

— A, da, o zgârietură.

— A făcut o criză de isterie.

— Unde-i?

— În baie.

— Ieşi afară de acolo! Nu te mai ascunde ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, strigă Mike.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot urli aşa? protestă Marion.

Îi povesti pe scurt şi grosolan cele întâmplate în limbajul şoferilor de pe camioane.

Marion păli, dar ea, care întotdeauna o muştruluia pe Stella,

şi încă foarte aspru, de data asta îi luă apărarea.

— Nu te mai supăra atâta! O să cunoască doar şi ea viaţa.

— Dar îi place.

— Nu-ţi mai vărsa disperarea pe copil.

— Nici gând de asta, Marion. N-ai dreptate, nu sunt eu omul. Ţie nu-ţi pasă deloc?

— Sigur că-mi pasă, consimţi Marion, dar nu mai continuă.

Stella ieşi din baie, tăcută, speriată, dar sfidătoare.

— De câte ori ai mai făcut-o? o chestionă Mike.

— N-are importanţă. Nu-i cu nimic mai rău ca tine, spuse fata crispată.

Marion se zbârli, dar îi explică, cu răbdare:

— Ascultă: Suntem datori să te-ntrebăm ce se petrece.

— Mă iubeşte, asta-i tot. Dar nu cred că voi înţelegeţi asta.

Mike făcu un semn dispreţuitor cu mâna. Stella se feri, ţipând.

— Să nu dai în mâne, bestie scârboasă!

— Eşti o proastă, îi spuse el. Chiar azi după-amiază m-am dus la frizer. Şi era şi el acolo. Puştiul care mi-a tăiat părul mi-a spus că până acum a şi avut de-a face cu vreo cinci femei de pe vasul ăsta. Dragoste! O afurisită de maimuţă găunoasă cocoţată într-un copac! Nu mă crezi? Crezi că eşti singura? Ştii tu mai bine? Întreab-o pe Diane, scumpa ta prietenă. A făcut şi cu ea tot ce-a vrut. Proastă şi neghioabă ce eşti! Asculţi predicile tipului ala – cum îi zice? doctorul de Haan – crezi ce spune, dar primul tâmpit de golan care-ţi îndrugă verzi şi uscate poate să-ţi ridice şi fustele.

— Bârfă, îl contrazise Stella, dar tremura toată.

— Bârfă? tună Mike. Ei bine află că târfa aia mi-a făcut şi mie ochi dulci.

— Te lauzi.

— Nu fi obraznică. Crezi că nu ştiu?

— Mike, linişteşte-te, îl imploră Marion. Cu cine altcineva ai mai făcut-o? o interogă ea.

— Cu nimeni, spuse Stella, dar cu sfidare.

— Nu minţi, insistă Marion. Ai dispărut în noaptea aia când am dormit pe punte.

— Ba nu.

— Ba da.

— La toaletă.

— Trei ore?
— De unde ştii?
— Mi-a spus Patricia.
— E o javră, o mincinoasă.
— Atunci n-am crezut-o, zise Marion. Continuă să întrebe: Şi cu mai cine? Şi ce s-a întâmplat?
— Nimic.
— Trebuie să te duc la doctor ca să aflu?
— N-ai să ai curajul.
— Nu mă pune la încercare. Ce s-a întâmplat?
— Nimic.
— Dar au fost şi alţii?
— Un băiat. Era drăguţ.
— Cum îl cheamă?
— De ce vrei să ştii?
— Cum îl cheamă?
— Roy.
— Ăla cu barbă?
— Da. Şi e bărbat, nu băiat. Are douăzeci şi unu de ani.
— Ce l-ai lăsat să-ţi facă?
— Nimic. Era drăguţ. Nu voia…
— S-a săturat de tine?
— Nu ştiu ce tot baţi câmpii.
— Tu, Stella, fiica în care am avut toată încrederea!
— N-am vrut… să merg aşa departe.
— Cu un tip de treizeci de ani, pe vapor? Credeai că o să se mulţumească să te ţină de mână? V-aţi retras cumva în vreo cabină ca să *staţi de vorbă?* Mă crezi chiar atât de proastă?
— O, nu! Eşti foarte deşteaptă.
— Termină naibii cu obrăznicia asta, strigă Mike.
Marion insistă, căutând dovezi, ca un ritual de inchiziţie, dovedind vinovăţia, sperând să obţină căinţă şi regrete:
— Deci băiatul ăsta, Roy, a fost prea drăguţ ca să profite de tine. Şi atunci tu ţi-ai căutat un altul, pe care ţi l-a propus Diane.
— Nu-i aşa. El m-a găsit la bar.
— Aşteptând, presupuse Marion.
— Sunteţi aşa de pisălogi, ţipă strident Stella, isterică, sfidătoare şi acum. Nu am voie să fac nimic. Ce-am făcut la Singapore? Am mers la un acvarium, am făcut turul

magazinelor. Puteam să facem asta şi la Adelaida.

— N-ai să-l mai vezi nici pe el şi nici pe târfa aia din cabina de vizavi, o anunţă Mike, mânios. Doamna aceea în vârstă mă avertizase în privinţa ei.

— Hoaşca aia tâmpită!

Mike o scutură pe fată până ce îi căzu părul pe faţă şi începură să-i clănţăne dinţii.

— I-a murit fiul, strigă el, dar nu se văicăreşte pe vapor ca tine. Dacă nu termini cu obrăznicia asta idioată, îţi frâng oasele. Ştii ce e bine şi ce e rău şi alegi răul. Asta nu te face mai grozavă şi nici mai matură.

— Te urăsc, spuse Stella printre suspine. Şofer de camion mare şi prost… Idiot şi mulţumit de sine… Ai omorât un om! strigă ea. Ai sfârtecat o fetiţă în două şi crezi că eşti mai bun ca mine.

Se opri împietrit, lovitura era mult prea dureroasă.

În după-amiaza asta îngrozitoare, descoperise că fiica lui preferată e o târfă şi că puţin îi pasă de ce crede el despre ea: nu împărtăşea nici unul din sentimentele sale, era cufundată până la gât în mocirlă, până acum bine păzită de tăcere. Era în culmea disperării şi nu găsea nici un cuvânt de spus.

— A fost un accident, n-a omorât-o el, replică Marion pe loc, furioasă. Îţi închipui că taică-tău a făcut-o înadins, cum faci tu când te porţi cum te porţi? Fată vicioasă şi scârboasă, ieftină ce eşti! Să piei din ochii mei!

Stella se căţără în cuşeta ei şi se trânti cu faţa în jos, smiorcăindu-se înduioşată de propria-i persoană.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Unde-i Patricia? întrebă Mike.

— În camera de joacă.

Peste două ore se duseră la cină: obiceiul era mai puternic decât durerea.

Se apropiară de masă. Stewarzii, ca de obicei, îi întâmpinară zâmbitori. Oare au şi ei fete? Stewarzii nu observară tăcerea mormântală şi feţele lor palide.

— Nu vreau să stau alături de scroafa asta, spuse Mike cu năduf. Să stea mai bine de cealaltă parte a mesei.

Stella izbucni deodată în plâns şi o zbughi afară.

— Ah, Mike, îl dojeni Marion. Nu trebuia!

Domnişoara Wearne îi anunţă triumfătoare:

— Se spune că bântuie gripa asiatică şi că se ia foarte repede.

Schiţară un zâmbet şi se aşezară.

Mai târziu, în timp ce traversau puntea de Paradă în întuneric, discutară.

— Ce ne facem? întrebă Mike deschis, prăpădit.

— Nu ştiu.

— Am pierdut-o?

— Sigur ca nu, Mike.

— N-am vrut să mă-nfurii.

— Ştiu că nu eşti indiferent, Mike.

— Am impresia că s-a dus dracului plăcerea călătoriei.

— O să-i treacă.

— Să-i treacă? Puţin îi pasă! Asta mă doare. E dură.

— Nu. E speriată, aşa că sfidează, ca un câine care-şi arată colţii.

— Nu ştiu ce să fac. Generaţia asta păcătoasă!

— Nu, Mike. Nu e o noutate.

— Ştia totul despre accidentul meu.

— Nu eu i-am spus.

— Probabil copiii la şcoală.

— Înainte n-a mai pomenit de asta.

— A spus-o ca să mă rănească, adăugă Mike trist, ca şi cum n-ar fi făcut destule într-o singură zi.

— Creşte.

— Ca să devină ce?

— Nu poţi s-o câştigi dacă zbieri la ea sau dacă eşti violent.

— Orice-ar fi, n-o s-o mai las să hoinărească de colo-colo pe vapor. Mai sunt patru săptămâni. O să vină cu noi.

— Cred că-i mai bine, într-adevăr.

— O să se-ntâmple ceva, prevesti Mike.

Privi în gol la imensitatea cerului fără pic de nor şi la stelele care licăreau batjocoritoare. „Oare o să fiu veşnic pedepsit?” se întrebă el.

Marion avu o nouă ciocnire cu femeia din Darwin – o neînţelegere minoră dar, din nefericire, tocmai la balul costumat pentru copii. Acesta s-a ţinut în sala de joacă, din spatele biroului administratorului şi a salonului de coafură.

Era destinat copiilor foarte mici, însă erau prezenţi şi puştani până la zece ani, care veniseră în speranţa că se vor

distra, vor primi ciocolată şi cadouri, şi astfel, va fi bine.

Patricia se pregătise pentru această ocazie cu emoţie, repetând în continuu în cabină, la masă sau stând întinsă în cuşetă, aşa că era foarte greu să nu te strâmbi şi să nu mârâi când se-apuca să recite, a mia oară, „Datoria mea de soră e să nu-ţi mai fie rău”. Nimic n-ar fi putut s-o convingă de aiureala acestei fraze. Se îmbrăca în alb de câteva ori pe zi şi îşi punea pe cap o bonetă pe care i-o făcuse Marion. Ai fi putut crede că s-a costumat în călugăriţă, aşa că Marion scotoci prin toate ungherele să găsească o bucată de material roşu din care să facă o cruce pe care i-o cusu pe poala rochiei.

Camera de joacă era o încăpere plăcută, plină de jucării şi de cărţi, cu o rachetă cu două locuri şi cu o diligenţă în miniatură, în care se puteau înghesui patru copilaşi. Îşi făcură apariţia douăzeci de copii şi o mână de părinţi grijulii, în special mame. Era acolo şi fotograful vasului, iar Ricky, ofiţerul cu distracţiile, îi ghida pe copii împreună cu Pamela, englezoaica tânără care răspundea de obicei de această cameră.

Ricky avea o pronunţie foarte clară şi îl puteai auzi, cu toate zbieretele. Era un tânăr care punea multă râvnă în ceea ce făcea, fie că dirija partidele de bingo din ziua aceea, fie că dădea îndrumări în privinţa excursiilor la ţărm. Se purta foarte deschis acum, aşa că şi copiii erau tot atât de degajaţi. Avea darul de a folosi un limbaj perfect echilibrat pentru a obţine răspunsuri amuzante de la copii, ispirându-le, în acelaşi timp, încredere şi, pe de altă parte, distrându-i şi pe ceilalţi prezenţi, fără să-i jignească pe copii. Mamele îl priveau agresive, dar Ricky se amuza cu copiii fără a stârni nici cea mai mică urmă de nemulţumire.

Au jucat jocuri – „scaunele muzicale”, „dă-mi pachetul”, „Simon spune” – apoi fiecare îşi prezentă numărul. Unii erau aşa de speriaţi şi de emoţionaţi că abia se auzeau, alţii zâmbeau şi se răsfăţau fără jenă.

Bumble, o îndrăzneaţă de doi ani şi jumătate, ar fi continuat aşa toată dimineaţa.

— Elefantul meu e drăguţ, dar să nu-i daţi pâine, recita ea. În fiecare zi, îl duceam la plimbare legat cu o sfoară, iar sfoara e legată de o motocicletă.

Patricia ieşi în faţă hotărâtă şi încăpăţânată.

— Cum te cheamă? o întrebă Ricky.

— Patricia.
— Ce nume drăguţ!
— Nu-mi place.
— Nu-ţi place? De ce?
— Vreau să mă cheme Ruth.
— De unde vii?
Patricia îi spuse.
— Unde-i asta?
— Australia de Sud.
— În deşert?
— Aveam o broască ţestoasă.
— Ce vrei să ne spui, Patricia?
Patricia luă asta ca un semnal de plecare şi recită cam repejor:

Dacă ţi-e rău,
Îţi dau un hap,
Datoria mea de soră
E să nu-ţi fie mai rău.

Publicul izbucni în râs.
— Nu e de râs, le spuse Patricia.
— Acum o să mâncăm cu toţii prăjituri şi o să bem limonadă, zise Ricky puţin după aceea, şi ghici cine vine pe la noi? Moş Neptun în persoană.
Apăru Neptun care se vedea clar că e Harry, ventrilocul. Adulţii îşi dădură seama că e puţin beat, dar copiii ţipau de încântare când îi luă la joacă.
Le dădu la toţi daruri din sipetul său de la fundul mării şi apoi Ricky, care vedea că se făcuse târziu şi avea treburi şi în alte părţi, organiză parada.
— Lăsaţi-vă jucăriile, le propuse el. Veniţi să le luaţi după paradă.
Copiii se târâră prin saloane şi pe punţi şi la întoarcere îi întâmpină, conform programului, căpitanul în faţa biroului administraţiei. Au făcut fotografii şi apoi petrecerea s-a spart. Înainte de a pleca, copiii se întoarseră în camera de joacă să-şi ia darurile…
— Scuzaţi-mă, vă rog, spuse Marion, ca o adevărată englezoaică, femeii din Darwin. Păpuşa aparţine fetiţei mele.

— Vă înşelaţi, o contrazise prompt femeia. I-a fost dăruită lui Phoebe.

— Nu, ea a primit cartea, argumentă Marion. Am văzut-o când a aruncat-a. Păpuşa-i a lui Bumble.

— Vreau păpuşa, adăugă şi Phoebe. E a mea!

— Adevărul e, spuse Marion începând să se înfurie, că i-a fost dată fetiţei mele.

— Ce-i cu dumneata? întrebă cealaltă femeie. Mereu boscorodeşti şi te plângi.

— Ce-ar fi să-l întrebăm pe Harry? propuse Marion.

— A plecat, zise femeia din Darwin. Şi plec şi eu. Nu permit să fiu învinuită de furtişag de către o emigrantă smiorcăită.

Marion făcu apel la Ricky, care era pe punctul de a pleca.

— Aţi observat cine a primit păpuşica asta?

Ricky văzu imediat mânia din privirea ei şi în atitudinea celeilalte femei.

— Îmi pare foarte rău. Nu vă pot fi de folos. Erau toate împachetate.

— E păpuşa mea, se jelui Bumble.

— Nu, nu, e a mea, pretinse cealaltă fetiţă.

— Nenea Harry nu ţi-a dat o carte? o întrebă Marion.

— N-o vreau, vreau păpuşa!

— Da, foarte bine, o ai, şuieră maică-sa. Vino acum!

— Mi-a luat păpuşa, ţipă Bumble.

— Da, e o fetiţă rea, prost crescută, încuviinţă Marion.

Femeia din Darwin se întoarse furioasă. Smulse, păpuşa din mâna copilului şi o zvârli spre Marion. N-o nimeri şi capul păpuşii se sfărâmă de un dulap.

Phoebe se porni să urle.

— Taci din gură, dobitoaco! strigă femeia furioasă şi plecă, lăsând copilul să zbiere singur.

Marion ridică păpuşa şi i-o dădu. Dar copilul era neconsolat şi protestă:

— E spartă şi n-o mai vreau.

19

Domnul Pybus respira greoi. Transpira tot timpul, cu un soi de perseverenţă furioasă, şi sudoarea i se prelingea pe piept

prin părul des şi încâlcit ca o junglă. Era un tip foarte solid, cu gâtul gros, torsul masiv şi degetele ca nişte cârnaţi cruzi. Din nări îi ieşeau smocuri de păr. Figura lui ar fi putut constitui un studiu interesant despre eşecul în viaţă. Respira acum pe gură, printre dinţi, şi ei murdari şi neregulaţi şi cu gingii purulente.

Dempsey întrebă – şi întrebarea aproape că suna ca o glumă:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Cu nimic, spuse Pybus amărât, aparent dispreţuitor. O să mor.

— Asta ne aşteaptă pe toţi, nu? rosti Dempsey obosit.

— O să mor înainte de sfârşitul acestei călătorii, declară domnul Pybus.

— Nu însă dacă am să te ajut eu.

— Pariez pe-o mie de dolari că mă curăţ.

— Nu fi ridicol, se răsti Dempsey. Şi nu-mi răpi timpul. Repet, ce pot face pentru dumneata? Ce se întâmplă?

— Am avut o durere în coşul pieptului. S-a coborât în braţul stâng şi apoi s-a urcat până la gât. M-a durut al dracului, aşa să ştii. Dempsey ştia că dureri în spatele sternului care se prelungeau apoi în braţul stâng erau simptomele unui atac de inimă.

— Cât de jos au ajuns în braţ? întrebă el.

— Am simţit furnicături în degete.

— În toate?

— În astea.

Pybus indică al patrulea şi al cincilea deget.

— Să-ţi iau pulsul!

Dempsey constată că avea un puls slab ca un fir de aţă.

— Şi un nemernic m-a jefuit când zăceam la podea, suferind al naibii.

— Ce porcărie, îl compătimi Dempsey. Ţi-a luat mult?

— Destul.

— I-ai comunicat ofiţerului de poliţie?

— Unde? Pe afurisitul ăsta de vapor? Credeți că grecii fac ceva?

— Nu văd de ce nu. Doar pentru asta-i la bord. Acum aş vrea să-ţi ascult puţin muzica din piept.

— Dumnezeule, e cald, se plânse Pybus. Îmi pare rău că-s în halul ăsta de transpirat.

— Nu face nimic.

Dempsey îl ascultă şi nu mai avu nici o îndoială. Inima omului avea un ritm triplu. La baza plămânului se auzeau clar nişte hârâieli umede.

Domnul Pybus era cardiac, fără discuţie, dar asta nu însemna neapărat că o să moară.

— Fumezi?

— Treizeci pe zi.

— Prea mult.

— Da, ştiu.

— Şi bei destul de multişor pe vapor?

— E-aşa de cald, se scuză domnul Pybus.

— Dar nici asta nu prieşte oamenilor graşi, remarcă Dempsey. Să văd ce tensiune ai.

Credea că e foarte ridicată, dar, de fapt, era scăzută. Ceea ce însemna că Pybus trebuie să fi avut un atac extrem de puternic.

— Ai mai avut durerile astea şi înainte?

— Nu.

— Perfect! Ei bine, atunci nu-i chiar aşa de grav.

— Atac de cord, nu?

— Da, dar asta nu înseamnă că o să se repete.

— Lasă, lasă, doctore. Am să mor înainte de sfârşitul acestei călătorii.

— Prostii! Oricum, băutura zdravănă nu ajută şi eşti şi destul de corpolent. Fără să mai vorbim de fumat – mai mult de treizeci pe zi, ştiu.

— Nu le-am numărat niciodată, dă-le naibii! Pun pariu că mă curăţ, susţinu Pybus.

— Nu în călătoria asta. Ai să trăieşti o veşnicie dacă te laşi de băutură. Ce bei, alcool pur?

— O mie de dolari, propuse Pybus. Pariez cu dumneata pe-o mie că mor înainte de a ne întoarce la Wellington.

— Şi cui o să-i dau banii, din moment ce n-o să mai fii printre noi?

— Am o fiică.

— S-ar putea să bei dinadins până te cureţi… Fac pariul pe o sută, zise Dempsey, bine dispus. Şi pun şi eu pariu cu dumneata pe zece dolari că, dacă reduci la jumătate pileala şi fumatul, n-o să mai ai dureri în călătoria asta.

— De acord, declară Pybus.

Era încântat şi Dempsey se temu să nu se-apuce să pălăvrăgească numai despre asta, bineînţeles, în cazul în care găsea pe cineva să-l asculte.

— Aveţi bani de aruncat? îl întrebă sora Eleni când Pybus plecă. Ăsta-i aşa de păcătos că o să moară numai ca să vă jefuiască. Şi are figură de om care a depus armele, ştie că e dispreţuit şi nu mai vede nici o raţiune de-a trăi.

— Am impresia că nava asta geme de filozofi, o informă Dempsey… Mai e cineva sau mergem să ne facem praf ficaţii cu whisky?

— Sigur că mai e cineva! afirmă Sora Eleni. Insistenta dumitale prietenă!

— O, nu! Nu tot *ea!*

— Ba da, chiar ea. Şi vă las singuri.

Pe Dempsey îl deranja, dar avea obligaţia să vadă pe toţi care veneau şi pretindeau că sunt bolnavi.

Doamna Triffett intră în cabinet. Arăta foarte bine într-o rochie albastru deschis. Avea o expresie calmă şi rezonabilă.

— Ia loc, o invită Dempsey. Sora a fugit speriată din cauza ta! Ce te supără?

— Daniel, nu ştiu să înot.

— Nu e neapărată nevoie să ştii să înoţi când pleci într-o croazieră.

— O, nu-ţi bate joc de mine. Ştiam să înot, dar acum nu mai ştiu.

— Ei şi? întrebă Dempsey enervat.

— Vreau să zic că eram foarte *bună*…

— Doamnă Triffett, de ce mă baţi la cap cu tâmpeniile astea?

— Pauline, nu-mi aminti de el… Am fost împreună la o petrecere şi trebuie să-mi spui Pauline…

— Ascultă, răspunse Dempsey, sincer. Au mai fost doi chiar în dimineaţa asta: „Nu mai sunt în formă, se pare că nu mai joc tenis pe punte cum jucam săptămâna trecută”. La Sydney apăreau câte unii: „Am început să joc prost golf. Ce dracu trebuie să fac?” Eu vreau să-i ajut pe bolnavi, nu pe nevrozaţii care cu o seară înainte beau prea mult, mănâncă prea mult sau se culcă prea târziu şi cu prea mulţi…

— Iartă-mă, Daniel, eram speriată.

— Ce contează dacă poţi sau nu să înoţi?

— M-am alarmat, pentru că m-am dus la fund în bazinul de opt metri.

— Şi de data asta era cât pe-aci să te sinucizi?

Dempsey începu să râdă şi Pauline zimbi şi ea şi încuviinţă.

— Cred că ai o doză de umor macabru.

— Atunci, data trecută, a fost o înscenare…

— Daniel, suntem cu toţii vârâţi în treaba asta până peste cap. La fel noaptea trecută, n-am prea fost în formă: era serios de data asta. Crezi că am în subconştient o tendinţă morbidă sau cam aşa ceva?

— Nu, spuse Dempsey categoric. Ai un foarte dezvoltat simţ al melodramei care te induce şi pe tine în eroare.

— Sunt al dracului de deprimată astăzi, îi zise ea. Dar nu te-am minţit. Cât pe-aci să mă înec. Oribil gust are apa aia! M-am gândit că poate muşchii au primit un impuls de la creier.

— Ce-i cu tine, Pauline? Ştii foarte bine că eşti într-o condiţie fizică excelentă.

— Nu ştiu. Ba da. Vreau pe cineva căruia să nu-i fiu *indiferentă*.

— Să nu-i fi indiferentă sau pur şi simplu să-ţi dea atenţie? Unii dintre noi nu sunt chiar aşa de indiferenţi.

— Da, dar superficial, când trebuie sau când le convine, când face parte din datorie sau din program. Nu cred că există cineva căruia să-i pese într-adevăr de mine. Aşa că vreau să-i şochez ca să-i fac să-şi mai piardă din nepăsare.

— Asta o fac doar studenţii sau anarhiştii. Şochezi, dar provoci şi indignare… Aşa n-ai să reuşeşti.

— Atunci cum, Daniel?

— Doamne, Pauline, am avut o zi grea, iar noaptea trecută un caz urgent de hernie… Dar aşa se-ntâmplă. Suntem cu toţii mult prea absorbiţi de propria noastră persoană şi ne analizăm până nu mai putem. Ne-am pierdut simplitatea. Ştim cu toţii că motivul nu e chiar aşa simplu, provine din necesitatea de a obţine sau de a face altceva. Îi invidiem pe africanii aşa-zis simpli, care au rămas credincioşi, precum copiii, jocului primar. Gelozia pentru ei e gelozie; curajul e curaj şi aşa mai departe. Noi ştim prea multe. Eroul e nebun sau delincvent. Puritanul, introvertit sau impotent sexual. Sintem al naibii de deştepţi. Sintem nefericiţi. Aşa ne trebuie!

— Cu ce-am greşit, Daniel, când am făcut prima încercare? Doamne, n-am decât douăzeci şi trei de ani.

— Ai căutat, probabil, fericirea ca unul care-şi alege o haină. E absurd sa cauţi fericirea cu orice preţ şi lucrul ăsta ar trebui şters din Cartea Drepturilor Americane. Uite unde-au ajuns! Încerci o rochie, încerci alta. Nu-ţi dă mai multă fericire decât un whisky dublu care-ţi încălzeşte stomacul…

— Tot ce vreau e o dragoste simplă.

— O, nu Pauline! Tu nu eşti o fiinţă simplă. Eşti Eva şi Dalila şi Scarlett O'Hara. Mobilurile tale sunt ca fisiunea nucleară. Îţi *place* zăpăceala şi dezlănţuirile pasionale, un anume grad de haos…

— Da, e-adevărat, Daniel. Tot ce-mi doresc e o plăcere simplă, dragoste… Îmi arăţi Hong-Kongul? Cunoşti oraşul, nu? Mi-e cam frică să-l colind singură şi Keldy nu face decât tururile consacrate…

— M-am anagajat, sau cel puţin pe jumătate…

— Ştiu. Puştoaica aia, Debbie. E frumuşică, nu?

— Uite, asta eşti tu. Felină, gata să explodezi. Crezi că am vreo intenţie cu o fetiţă care n-are nici şaisprezece ani?

— Nu ştii că ţine foarte mult la tine?

— Prostii.

— Nu sunt tigroaică. E-adevărat şi mi se pare înduioșător. Simplitate, cum zici tu. Şi tu îi calci în picioare sentimentele, ca un elefant.

— Doamne sfinte! Ce absurd!

— A făcut o aluzie – foarte subtilă pentru cineva aşa simplu! – că ar vrea să meargă cu tine să-i arăţi Singapore. Da. La petrecerea lui Mollon.

— Nu încerca să complici o relaţie inocentă. E o fată drăguţă. Asta-i tot. Cineva m-a rugat să am grijă de ea…

— De ce nu te-ai însurat. Daniel?

— De unde dracu' să ştiu?

— Să-ţi spun eu?

— Pot să te opresc?

— Pentru că eşti foarte timid. Erai speriat. La fel eşti şi acum.

— De ce?

— Stăm la Hong-Kong două zile. Foarte bine, deci vrei să te ocupi de Debbie într-una din zile. Minunat şi pentru unul şi

pentru celălalt. Dar a doua zi? De ce nu cu mine? Pentru că ceva te nelinişteşte.

— De ce te-au dat afară de la Middle Hospital?

— Cine-a zis asta?

— Ce s-a întâmplat? Prea amabilă cu pacienţii bărbaţi?

— Te iubesc, Daniel. Ştii asta, nu-i aşa?

— Nu-i adevărat. Pui ceva la cale.

— Nu. Sunt o senzuală, dar pe tine te *respect*... Şi asta e o nebunie din partea mea.

— M-ai ameninţat.

— Eu?

— În legătură cu Middle Hospital.

— A, asta.

— Da, asta.

— Am vrut să te ating, să te şochez, să-ţi trezesc interesul pentru mine.

— N-ai decât douăzeci şi trei de ani. Erai un copil când am fost eu acolo.

— Da, dar eram un copil neascultător. Şterpeleam tot felul de lucruri, medicamente, hârtii.

Sună telefonul.

Dempsey ridică receptorul.

— Vin îndată. Apoi, adresându-se Paulinei: Un copil accidentat. Vom petrece o zi împreună la Hong-Kong doamnă Triffett.

— O, Daniel, rămâi cu bine! Ce drăguţ! Ce-o să ne mai distrăm!

— Plictiseală, zise el.

Dempsey îşi luă grăbit geanta de piele şi se îndreptă spre o cabină de pe puntea A, unde un copil de doi ani căzuse de la doi metri din cuşeta de sus.

Un bărbat tocmai ieşea din cabină când Dempsey se apropia, un individ blond, de vreo treizeci de ani cu faţa arsă de soare încă dinainte de a veni în această călătorie.

— Sunt doctorul, îi spuse Dempsey.

— E înăuntru, îi spuse bărbatul indiferent.

— Dar unde vă duceţi? întrebă Dempsey sincer uluit.

— E o întâlnire a ordonatorilor de toasturi.

— Mi se pare că fetiţa dumneavoastră s-a accidentat?

— V-am spus – nevastă-mea e înăuntru.

— Nu vă interesează deloc soarta copilului? întrebă Dempsey fățiș.

Bărbatul se gândi puțin, mai curând uimit decât jignit.

— Ascultă. Te plătesc ca să-mi vezi copilul, nu?

— Sfinte Dumnezeule! explodă Dempsey şi intră în cabină.

Mama, într-un costum de baie bikini, era şi ea cam tot atât de nepăsătoare, evident nerăbdătoare să se ducă în altă parte.

Fetița zăcea pe podea. Mama nu o ridicase. Copila era foarte palidă la față şi gemea încetişor de durere.

— Ce s-a întâmplat?

— A, a căzut din cuşetă. Parcă s-a cam cocoşat.

— S-a lovit şi şi-a pierdut cunoştința?

— Exact.

Dempsey examină copilul.

— Nu şi-a rupt nimic, îi spuse el femeii… Se face bine dacă stă liniştită două trei zile.

— Nici un medicament, nimic?

— Nu. Probabil că un timp n-o să aibă poftă de mâncare.

— Cât vă datorez, doctore?

Dempsey îi spuse şi plecă la treburile Iui.

Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, Marion Burston o văzu pe fetiță zăcând în soarele tropical pe puntea de Paradă lângă bazinul de înot de la pupa. Fetița dormea când Marion luă loc alături de domnişoara Wearne. În curând soarele se ridică la amiază, descriind un arc măreț şi aruncându-şi sulițele dogoritoare drept pe capul copilului.

Fetița era foarte palidă şi i se prelingea un lichid din gură. Marion era îngrijorată.

Domnişoara Wearne o învăța să tricoteze pe sora mai mare a fetiței bolnave. Fata avea vreo şase ani şi părea fericită că se bucură de atenția domnişoarei Wearne.

Peste un timp, Marion nu mai putu să suporte.

Nu ştia de căzătura fetiței, dar se gândea că e periculos să stea ore în şir în soarele dogoritor. Oamenii o ocoleau sau o priveau şi plecau mai departe, Apoi apăru şi Debbie care-şi făcea plimbarea zilnică pe punte şi care se opri să se uite la fetiță. Şovăi puțin, apoi o porni mai departe. Femeia cu „rotițe în loc de creier” nu păru să remarce copilul, ci îşi urmă drumul, cu o privire fixă.

— Fetița asta stă în soare de mai bine de o oră, începu

Marion, adresându-se domnişoarei Wearne.

— Se pare că-şi cam neglijează copiii indivizii ăştia doi, îşi exprimă domnişoara Wearne părerea.

— Parc-ar fi pui de haimanale.

— Unde sunt mama şi tata? o întrebă domnişoara Wearne pe cealaltă fetiţă.

— Mama s-a dus la parada modei.

— Şi tăticul?

— A plecat şi el la o petrecere.

— De ce nu te-ai dus şi tu?

— Trebuie să am grijă de ea.

— E foarte palidă.

— A venit doctorul azi dimineaţă.

— De ce?

— A căzut din cuşetă.

— Din care?

— Din cea de sus. Şi-a pierdut cunoştinţa şi i-a fost rău.

Marion nu-şi ascunse îngrijorarea.

— Ce-şi închipuie de o lasă aşa în soare? zise ea mânioasă. Mă duc să-i chem.

— N-o să-ţi mulţumească, o preveni domnişoara Wearne.

— Copilul ăsta e bolnav. Îi e rău.

Fetiţa se trezi şi începu să plângă jalnic, dar parcă se forţa.

Marion era neliniştită, deoarece copilul era Phoebe, iar mama, femeia din Darwin, care, sigur, o să-şi închipuie că ea doreşte să o umilească. Pe de altă parte, era supărată pe femeie şi ardea de nerăbdare să-şi exprime dispreţul pentru atâta nepăsare din partea unei mame.

Parada modei avea loc în salonul Egean.

Câteva călătoare şi două dansatoare prezentau diverse modele pe care şi le cumpăraseră la Singapore. Se descurcau surprinzător de bine şi Marion, intrând prin spatele unui public de vreo trei sute de persoane, se simţi puţin intimidată. Ricky, ofiţerul cu distracţiile făcea la microfon un comentariu vioi şi, departe de-a fi neserios, era chiar foarte competent, dovedind că se pricepe la ţesături şi la stiluri cel puţin tot atât de bine ca Marion.

Marion cercetă cu privirea rândurile de pasageri aşezaţi în fotolii, dar n-o zări nici pe femeia din Darwin, nici pe soţul ei. Vocea lui Ricky, amplificată de microfon, bubuia ca un tunet în

toate colţurile salonului.

— Următoarea, pe bună dreptate bucuroasă că nu-i este atât de cald, June, care ne prezintă un costum de baie dintr-un batic. Nu sunt convins că baticul era făcut să fie ciopârţit într-un bikini. Dar tot admirând chinezoaice cu ochi de porumbiţă şi senzuale frumuseţi malaeze, îmbrăcate ca păsările paradisului în kebaya, cheongsam şi sari şi în acele karonguri baju drapate în falduri, îi înţeleg perfect pe australieni care preferă femeile goale... Eşti gata, June? Nu pot să prelungesc prea mult acest cuvânt introductiv.

— Nu-mi găsesc pantofii, se auzi o voce feminină din culise şi publicul izbucni în râs.

Era vocea femeii pe care o căuta Marion.

— Nu-i nimic dacă n-ai pantofi, o tachina Ricky. Vino cum eşti. Cum te duci de obicei la masă.

Din nou râsete în public.

Femeia din Darwin îşi făcu apariţia. Marion n-o recunoscu la început, căci purta o perucă care-i schimba cuoarea părului din castaniu închis în blond platinat. Păşea cu siguranţă, dând din fund, exact cum făcea când se fâţâia pe puntea de Paradă. Făcu o piruetă, câţiva paşi înainte şi înapoi, şi zâmbi publicului. Câţiva bărbaţi fluierară.

Marion era acum foarte intimidată, pentru că era singura care stătea în picioare. Era tentată să bată în retragere, dar se gândi la copil.

Se duse în spatele cortinei unde dădu peste o învălmăşeală de costume, peruci, un morman de pantofi şi oglinzi atârnate sau rezemate. Vreo cincisprezece femei, majoritatea tinere, se dezbrăcau sau se îmbrăcau aferate.

Femeia aceea, June, fusese răsplătită cu aplauze şi se întorsese în culise, în timp ce Ricky anunţa următorul model. În ciuda siguranţei de sine, femeia era puţin emoţionată, astfel că pentru o clipă uită de duşmănia cu care o privea în mod obişnuit pe Marion şi întrebă:

— Prezinţi şi tu ceva?

— Copilaşul dumitale e bolnav, zise Marion.

— Da, ştiu. A căzut din cuşetă.

— Se simte rău.

— A mâncat îngheţată de ciocolată. Aşa-i trebuie!

Femeia începea să-şi revină şi îşi dădu seama că Marion

venise special ca să-i spună de copil.

— Ascultă, porunci ea. Drăguţ din partea ta să-mi spui, dar fetiţa e pe mâna doctorului, aşa că de ce nu te duci să-ţi vezi de treabă?

— Ce fel de mamă eşti? întrebă Marion mânioasă. Copilul zace în soare de mai bine de o oră. Acum se simte rău.

— Asta nu ştiam.

— Ei bine, acum ai aflat, aşa că de ce nu laşi baltă fâţâielile astea şi nu vii să vezi ce-i cu ea?

Femeia o privea cu dispreţ.

— Imigrantă nenorocită şi pisăloagă! Rose are grijă de ea. De ce nu încerci să te relaxezi jumătate de oră şi să-ţi găseşti altă distracţie?

— Nu pot, când copilul e atât de grav bolnav.

— Hai, las-o baltă! E copilul meu, nu al tău. N-ai copii să vezi de ei?

— Ba am trei şi, dacă ar fi bolnavi, nu m-aş zbengui ca o ţicnită cu o perucă-n creştet.

— Eşti o zdreanţă nemernică! Nu-i de mirare că te-ntorci înapoi în Anglia. Acum vrei să fii bună să te cari? Trebuie să-mi schimb ţoalele să apar din nou…

— Cealaltă fată a dumitale nu e destul de mare ca să aibă grijă de Phoebe.

— Acolo de unde suntem noi, toată lumea se pricepe –

— Mă du-c să-l aduc pe doctor.

— Fă tu asta, imigranto, şi dai de bucluc!

— Atunci, unde ţi-e bărbatul? Am să vorbesc cu el.

— Neapărat. E foarte bun de gură, spuse femeia.

Şi-i întoarse spatele lui Marion.

Dar bărbatul nu era de găsit nicăieri. Marion fu nevoită să renunţe şi, pe când se retrăgea, Ricky apăru în faţa publicului cu bărbatul pe care-l căuta ea. Amândoi purtau fuste vegetale şi începură să se mişte într-o parodie de dans de salon. Publicul scotea ţipete de încântare.

Pe puntea de Paradă, stewardul cu jucăria care mieuna ca o pisică o mutase pe fetiţă, pe Phoebe, la umbră şi îi dăduse să bea nişte apă.

După o vreme, câţiva din cei ce asistaseră la parada modei apărură pe punte.

Femeia din Darwin, prefăcându-se că n-o observă pe

Marion, se apropie de copil. Stewardul zâmbi cu obişnuita lui bună dispoziţie şi zise:

— I-a fost tare rău mititicăi. Tare rău. Nu-i prieşte căldura.

— Da. E cam prăpădită, pentru că a căzut şi s-a lovit. Cum te simţi, Phoebe?

— Mi-a fost rău.

— Unde dracu' e Rose?

— Îmi cumperi o limonadă?

— Sigur. De ce nu? Doar pentru asta eşti aici, ca să te distrezi. Hai, fetiţo! Mai avem puţin şi mergem la cinema.

Stella Burston zăcea în cuşetă culcată pe burtă.

În mână ţinea o carte, chiar sub bărbie, ca lumina care pătrundea prin hublou să-i cadă pe pagini. Era o carte pornografică pe care i-o împrumutase Diane. O citea sub influenţa şocului fizic care îi provoca furnicături pe faţă, revenind asupra paginilor care descriau scenele de viol şi dragoste senzuală. Fremăta din creştet până-n tălpi. Se aprinsese la faţă.

Maică-sa intră în cabină şi Stella vârî repede cartea sub pernă, luându-şi un aer îmbufnat.

— Nu mai sta toată ziua bosumflată, o rugă Marion.

— Nu sunt bosumflată.

Marion se apropie de ea cu blândeţe. Pentru Stella era un lucru nou, atât de deosebit. „I-am pus pe jăratec", deduse ea şi experienţa, fascinantă, o făcea să se simtă puternică, lucru care merita să fie exploatat cu grijă.

— Vino să iei puţin aer.

— N-am voie să merg nicăieri.

— Cred că-i normal ca tata să nu-ţi dea voie sa umbli hai-hui pe vapor, şopti Marion.

— Îl urăsc!

— Asta-i o prostie.

— Nu e. E neomenos.

— Din contră, e omenos şi îngrozitor de dezamăgit.

— N-am să mai vorbesc niciodată cu el, declară Stella.

— Crezi c-ar fi aşa de îndurerat şi de necăjit dacă nu i-ar păsa?

— Să-i pese? Puţin îi pasă! Puţin îi pasă de mine. A fost o reacţie automată, îi pasă doar de propria lui persoană, face pe

şeful, nu vrea să fie făcut de râs. Am citit asta într-o carte de psihiatrie – oamenii nu cunosc mobilurile acţiunilor lor.

— Care au fost mobilurile tale? întrebă Marion.

Stella tăcu mâlc.

— Ce-ai făcut?

— Nimic, mămico. Doar ce-a văzut el.

— E destul.

— Au râs de mine, o informă Stella pe maică-sa.

Era adevărat, dar ea fusese aceea care, cu bună ştiinţă, se ţinuse după pianist; ştiuse foarte bine ce-o aşteaptă. Chiar şi acum, în timp ce citea cartea, simţise imboldul acela nesăbuit care îi moleşea picioarele, astfel că i-ar fi fost greu să se ridice.

— Cine-a râs de tine?

— Oamenii aceia, prietenii *lui*, la bar. Ştii de cine vorbesc, oamenii mari. M-au făcut să mă simt prost că eu nu fac nimic.

— Stella, eşti destul de mare ca să ştii şi tu foarte bine. Există şi oameni de felul ăsta – pe vapoare, în birouri, precis că erau şi la tine la şcoală?

— Da, Betty Bugg.

— A fost violată.

— Asta a scris în ziare, afirmă Stella. Era ciudată. Avea obiceiul să fure şi se ducea cu cinci, şase băieţi la prânz şi lua…

— Nu mă interesează, zise maică-sa. Aşa ai vrea şi tu să ajungi?

— Nu, mămico, ştii bine că nu.

— Nu-mi mai cunosc fiica, sublinie Marion. Credeam că pot să am încredere în tine.

— Eram speriată, declară Slella.

Şi asta era adevărat, dar fusese o teamă pe care ardea de nerăbdare să o depăşească, să o stăpânească, pentru ca să poată semăna cu Diane. Iar el se dovedise foarte drăguţ, astfel că în câteva secunde se îmbrăţişaseră fără reţineri, violent, cu efort fizic, cu răsuflarea tăiată, agresiv şi atunci când mâinile lui i-au desfăcut rochia, tremurase nu de frică, ci de nerăbdare. Iar când degetele lui o atinseseră o trecuse un fior şi i se spulberaseră definitiv orice reţinere şi teamă. Fusese mândră văzând cum i se schimbase expresia feţei, sub impulsul dorinţei pe care i-o stârnise. Dar acum dispăruse orice şansă de a avea din nou o astfel de experienţă, de a o duce la împlinire; parcă suferise o puternică lovitură fizică. La ora actuală nu mai simţea

nici cea mai mică spaimă; zăcea noaptea în cuşeta ei, transpirată din cauza neîmplinirii, ştiind că va fi păzită, că vor trebui să treacă luni de zile până să mai apară iarăşi o situaţie prielnică…

— Şi cu alţi băieţi? insistă maică-sa.

— Nu mai cunosc pe nimeni.

— Ştii la ce mă refer?

— A mai fost unul, Ken, care şi-a încercat norocul. L-am oprit categoric.

— Şi Roy?

— A fost drăguţ.

— N-a fost nimic altceva între voi?

— Nu, mămico, zău că nu.

— Ştii la ce mă refer?

— Cred că da.

— Vreau să spun…

Dar nu era în stare să-i spună.

— Vrei să spui dacă am fost vreodată sedusă de un băiat?

— Da.

— N-am fost.

— N-am să înţeleg niciodată cum şi de ce i-ai permis unui pianist vulgar să meargă atât de departe…

— Ţi-am spus. Eram speriată.

Stella dorea foarte mult să o convingă, să-i câştige încrederea. Simţea că mama ei *voia* să aibă încredere în ea.

— Tremuram aşa de tare că nu mai eram în stare să scot un cuvânt. Dar *el* nu mă crede, sfârşi ea amărâtă.

— Crede că, dacă n-ar fi intrat în cabină, ar fi fost mult mai rău. Zice că nu opuneai nici o rezistenţă.

— Eram speriată, mămico. Îmi tremurau picioarele. Şi mă sărutasem cu el. Asta a fost plăcut, dar ce-a urmat după aia m-a luat prin surprindere. Am crezut că vrea să mă omoare. Nu chiar aşa, înţelegi, ci să mă ameţească cu pumnii. Cred că grecii ăştia sunt cam ciudaţi…

— Nu se deosebesc de englezi sau de australieni. A fost o porcărie, Stella, nu poţi nega asta… Dar nu mai fi bosumflată fetiţo, şi nu te mai purta de parcă taică-tău n-ar avea dreptul să fie supărat…

— Ce să fac, mamă? întrebă Stella, fascinată de ceea ce, evident, erau propuneri de pace.

— Cere-ţi scuze.

— De ce? se aprinse Stella. M-a lovit. A fost brutal şi grosolan.

— N-o să-ţi pice nasu' dacă-ţi ceri iertare. Toţi greşim câteodată.

— După părerea lui, nu.

— Bine, bine, cedă Marion. Nu trebuie neapărat s-o *spui*. Termină o dată cu mutrele astea.

— Nimeni nu mă iubeşte! strigă Stella, şi dintr-odată îi veni să plângă, să verse şiroaie de lacrimi.

Marion o mângâie pe păr şi pe obraz.

— Hai, fetiţo! Fii sinceră. I-ai trântit în faţă lucruri foarte nedrepte şi crude… Ascultă. Ne-apropiem de Hong-Kong. Vino pe punte. Nu se ştie când o să mai vezi asemenea privelişte.

— O, mămico, mi-e prea ruşine. O să se holbeze lumea la mine.

— Prostii. Nu ştie nimeni.

— O să-i spună el Dianei.

— Nu cred. Se face de râs cu câţiva dinţi lipsă.

— A făcut tata asta?

— Da. Hai, fetiţo. Să mergem să vedem ce se mai întâmplă.

— Stai să mă spăl puţin pe faţă.

Pe puntea de Paradă, sute de călători stăteau ciorchine la parapet, agitându-se, surescitaţi, de colo-colo. Aparatele de fotografiat intraseră în funcţiune.

Areopagus trecea între insula Hong-Kong şi Tung Lung cu un cap de 314°. Lumina începuse să scadă puţin, iar claritatea strălucitoare şi arşiţa din timpul zilei se mai potolise. Era răcoare. În canalul Tathong sclipeau luminile. Spre constelaţia Dragonului, la stânga, cerul se împurpurase pe măsură ce soarele asfinţea în mare.

Stella fu cuprinsă de emoţie şi uită pe loc de mâhnirea ei. Imposibil să mai fie posomorâtă, fie că se prefăcea, fie că era sinceră. Spectacolul măreţ care li se oferea pasagerilor apropiindu-se de Hong-Kong – insule stâncoase şi scăpărări de lumină şi Boeinguri care zburau pe deasupra, clipind luminiţe roşii, una pe minut – toate astea păreau să transmită o stare de puternică emoţie.

Areopagus încetini puţin în dreptul insulei Junk pentru a-şi lua o navă pilot şi-apoi îşi urmă drumul cu infinită prudenţă. Se

vedeau nave comerciale, jonci ca nişte roiuri de fluturi, bărci chinezeşti, vapoare de război americane. Când vasul cârmi la babord, îndreptându-se spre zona vestică a portului Victoria, Stella văzu nişte clădiri uriaşe profilându-se pe cer: zgârie-nori presăraţi pe dealuri ca un şir de cutii de chibrituri puse în picioare. Cum naiba le-or fi construit pe asemenea pante? Drept în faţă se profila un promontoriu cu totul deosebit care reprezenta pista de decolare a aeroportului din Hong-Kong. Avioane zburau atât de jos pe deasupra vaporului, încât oamenii tresăreau speriaţi. Apoi se înălţau zumzăind printre zgârie-nori, lăsând dâre groase de fum negru care părea că se aşază imediat pe vârful munţilor.

Şi din nou *Areopagus* aproape că îşi opri motoarele când autorităţile portuare veniră în întâmpinare şi se urcară la bord. Soarele asfinţea acum în spatele insulei Lantau şi universul era alcătuit din siluete de insule, sclipiri de lumină, reală sau reflectată, şi zgomote – Boeinguri aterizând şi decolând de pe acea incredibilă platformă care ieşea ca un promontoriu direct din port; zgomotul surd de circulaţie, clipocitul joncilor cerând cale liberă, sirene; clopote; muzică şi vocea răsunând la megafon: „Atenţiune, vă rog! Atenţiune, vă rog!” Dar puţini erau pasagerii care catadicseau să-şi mute privirile şi atenţia de la traficul de pe canalul navigabil Hung Hom, de la portavionul ancorat în radă, de la zecile de alte vapoare de linie – italieneşti, englezeşti şi americane – sau de la puzderia de feriboturi, încărcate, evident, până la refuz, care traversau dus şi întors între cheiurile Kowloon şi Victoria. *Areopagus* îşi croia drum în continuare în apele care aveau nouă sau zece stânjeni adâncime, trecu apoi deasupra conductelor de gaz şi apă aflate la fundul mării şi cârmi spre nord să mai zăbovească puţin până ce putea să acosteze la dană.

Trecură ore în şir, foarte chinuitoare pentru Stella, până ce pasagerii agitaţi dădură năvală la ţărm. Strângea din dinţi de ciudă în cabină în timp ce o culcau pe Bumble şi furia îi crescu şi mai mult când părinţii ei aşteptară să adoarmă fetiţa.

— Haideţi odată! imploră Stella, pierzându-şi răbdarea și prudenţa. N-are ce să i se-ntâmple!

Dar maică-sa nu voi să plece până ce nu se asigură că Bumble adormise.

Chiar şi atunci hotărârâ să facă doar o plimbare.

— O oră numai, fu de părere mama.

— O *plimbare*! se plânse Stella.

— Unde-oi fi vrând să mergi? mârâi taică-său pe loc. La un bar cu *striptease* sau la discotecă?

Nu îndrăzni să-i răspundă, de frică să nu fie lăsată pe vapor.

Dar chiar şi o plimbare prin Hong-Kong îi tăie răsuflarea. Numai în zona portului se găseau o sumedenie de magazine, curate, încărcate de mărfuri. Iar cei ce vindeau aceste mărfuri erau inteligenţi şi prevenitori, iar fetele adesea extrem de frumoase.

Părinţii ei clătinau din cap, refuzând cu stângăcie să se tocmească cu aceşti indivizi şi Stella îi dispreţuia. „Ţărănoi pisălogi care habar n-au să se distreze!” Străbătură de la un cap la altul Nathan Road, o arteră colorată şi plină de viaţă, fără să cumpere nimic, părând descumpăniţi, speriaţi chiar. Apoi Patricia a cerut să se ducă la toaletă, dar n-a reuşit. Se întoarse înapoi şi, cum nu putea să se mai ţină, începu să urle şi făcu o scenă când i se propuse să se ducă într-o ulicioară mai dosnică. Îi era prea frică. Slellei îi venea să fugă de ei, se simţea atât de umilită. S-au dus la culcare la ora zece. Stella fierbea de mânie, dându-şi perfect de bine seama că nu era nici ţipenie de om pe vasul cufundat în tăcere, sute de pasageri întorcându-se înapoi abia pe la trei dimineaţa.

Aceeaşi oribilă plictiseală a doua zi. Îşi rezervaseră bilete pentru turul Kowloonului şi al Noilor Teritorii. Îşi făcură o mulţime de probleme cu căruciorul lui Burnble si arătau obosiţi chiar mai înainte ca micul autobuz să pornească. Probabil că maică-sa va sfârşi ziua cu o durere ele cap. Să se înveţe minte să-şi mai facă atâtea probleme din nişte prostii!

Şi de data aceasta Stella uită de suferinţă, sub impresia locurilor atât de ciudate şi a emoţiei de care se simţea cuprinsă. Poate că Diane făcea nişte lucruri formidabile cu Keith şi cu ceilalţi, dar şi *asta* avea o fascinaţie aparte, deşi era un tur plicticos. Cine ştie, poate mâine vor traversa până la insula Hong-Kong să petreacă o zi acolo. Dar era, totuşi, exasperant să te-nvârţi prin cartiere de blocuri mohorâte, de teren plat, de fabrici şi pieţe aglomerate, când ar fi putut face ceva splendid – să meargă la opera chinezească, să mănânce în restaurante ciudate, să se plimbe cu o barcă chinezească în timp ce muzicanţii le-ar fi cântat serenade; să arunce petarde la

carnaval; să ia un hidrobuz şi să se ducă la Macao să joace la ruletă. În schimb, o aveau pe cap pe Bumble, şi nişte principii corecte şi întotdeauna făceau numai ce-i cuminte, adică *asta*. Şi era atât de cald, iar vocea amplificată la microfon a ghidei era mult prea puternică pentru micul autobuz. Tresăreau la toate zgomotele şi, ca deobicei, se plângeau de orice, sau erau trişti, uitându-se pe fereastră la mulţimea care mişuna ca albinele într-un stup…

Ghida, solidă, blondă, drăguţă, şi cam trecută i se părea Stellei, vorbea despre nişte incendii care prefăceau în cenuşă zone întregi de locuinţe din lemn, carton gudronat şi pânză de sac, şi despre noile cartiere. Parcă asculta o lecţie la şcoală şi Stellei nu-i plăcea deloc, în timp ce părinţii ei arătau posomorâţi şi plini de răspundere.

Ochii ei înregistrau totul, fără milă, iar creierul primea aceste date ca pe ceva total neinteresant. Transpirase, pentru că era iarăşi groaznic de cald. Ghida vorbea fără oprire, povestindu-le despre imigranţi şi refugiaţi, despre mizeria mahalalelor de cocioabe sordide, construite din deşeuri, care se răspândeau ca o erupţie de-a lungul făgaşelor bolovănoase şi pe pantele colinelor.

— Şi acum, priviţi! continuă ea să spună. Ploile torenţiale au spălat la vale mahalalele; taifunurile au doborât tot ce le ieşea în cale; şi, în fine, incendiile au omorât mii de oameni; numai la Shek Kip Mei, 50.000 de locuitori au rămas fără adăpost.

Autobuzul urma acum un drum şerpuit, prin munţi. Stella privea la bizoni şi la raţe, la terenurile fabricilor, la oamenii care munceau pe câmp, la pietrele de mormânt. La graniţă a stat împreună cu o mulţime de japonezi agitaţi, care se fotografiau unul pe altul.

Stella căscă, plictisită. Se simţea şi ea obosită şi gata s-o apuce durerea de cap. Câţiva pasageri care se tot foiau transmiseră cerinţa de a lua răcoritoare şi, după un timp, autobuzul făcu o haltă în faţa unei case care adăpostea o ceainărie plutitoare.

Ca să ajungă la ea au fost nevoiţi să traverseze un podeţ fragil de lemn. Înăuntru, o bătrână oferea batiste de şters pe faţă; Stella a băut o coca-cola.

Peste zece minute, când trecu înapoi podeţul, fu asaltată din toate părţile de voci rugătoare. O babă cerşea dintr-o barcă. De

fapt, erau vreo douăzeci de asemenea bărci, pline de cutii şi de gunoaie şi Stella aruncă un bănuţ în apă. Bătrâna cu faţa brăzdată ca un balon dezumflat nu reuşi să prindă bănuţul şi Stella, uluită, o văzu că începe să plângă. Plângea în hohote.

Alte chipuri se uitau la ea, implorând-o, şi bătrâna în zdrenţe negre intră în apă până la brâu şi începu să caute.

Pe Stella o trecu un fior şi se înroşi la faţă. N-avea nici un sens. Sărăcia şi zecile de chipuri care se holbau la ea, nu cu pizmă, ci cu speranţă. Ea era bogată, ei săraci. Un bănuţ conta. Pe săraci îi avem mereu cu noi. Doctorul de Haan o spusese adeseori. Probabil că el avea un venit de două ori mai mare ca al tatălui ei. Avea doar studii. Era în relaţii de prietenie cu oameni importanţi. Vocea lui vorbea cu siguranţă şi dispreţ, dar venea dintr-un stomac plin. Şi, totuşi, el avea dreptate. Pe săraci îi avem mereu cu noi, cum cita el. Nimic de-a face însă cu amărăciunea de care fusese cuprinsă. Nimic! Părinţii ei obosiţi şi trişti, atât de provinciali şi de plicticoşi. Şi cartea aceea care o făcea să se aprindă la faţă. De ce erau toate atât de legate, ca împletiturile de nuiele? De ce nu-i era milă de oamenii ăştia, de ce nu avea nici un regret pentru degetele care-o pipăiseră în cabină?

Ştia de ce şi îi era ciudă că ştie. Nu exista o deosebire. Părinţii ei aveau dreptate. Ori totul ori nimic!

Îi era ruşine.

Era anotimpul când, teoretic, umiditatea apăsătoare a verii lua sfârşit şi musonul puternic de nord-est începea să bată. Dar ziua era călduroasă şi plăcută. Flote de jonci pescăreşti gigantice alunecau uşor, venind şi plecând spre Macao şi Marea Chinei. În jurul Vârfului, ulii de mare se scufundau după peşte şi apoi se înălţau rapid. Copii chinezi înălţau în briză zmee colorate. Pe terenurile de cricket ale Clubului se antrenau câţiva bărbaţi. În strada Des Voeux, sikhi bărboşi, înarmaţi, stăteau de pază la colţurile străzii, urmărindu-i pe bandiţii care-i atacau pe pietoni. Strada era ca un coridor al bogăţiei: bănci ale diferitelor ţări, magazine care vindeau aur şi jad, atât de numeroase de parcă ar fi vândut legume. Obişnuiţii acestor locuri se întâlneau de două ori zilnic în saloanele luxoase ale cafenelelor şi barurilor, ca să facă afaceri de milioane, fumând ţigări de foi. Aceşti magnaţi îşi petreceau poate o după-amiază a

acestui sezon urmărind plimbarea cailor favoriţi la cursele de la Happy Valley.

— Unde ai vrea să mergi? întrebă Dempsey.

— Cum trebuie să vă numesc? întrebă Debbie Vertigan la rândul ei, o problemă cu mult mai importantă pentru ea.

— Cum îmi spui de obicei, propuse el în maniera sa directă.

— Nu vă spun în nici un fel, răspunse ca sinceră şi chicoti.

— A, nu? Se gândi o clipă. Mi-ai spus că toţi unchii dumitale au murit! Deci n-am chef să-mi spui „Unchiule”.

— Nici nu intenţionez.

— Şi nici doctore sau domnule. Mai bine spune-mi pe nume. Pare destul de logic, deşi am un nume stupid. Daniel. Nu-i mai rău ca Debbie, îşi dădu el cu părerea.

— Nu, sigur că nu, Daniel, încuviinţă ea pripit.

— Hai să dăm o raită, îi propuse el, ştiind tot atât de puţin ca şi ea ce s-ar putea face la Hong-Kong.

În orice caz, Debbie era mai conştientă de faptul că se găseşte cu *el*, era atentă la faţa lui arsă de soare; prevăzătoare cu felul lui contradictoriu de a fi, care ieşea în evidenţă în umorul irlandez get-beget, care uneori devenea umor negru, datorită grăuntelui de aparentă maliţiozitate, ce se dovedea inofensivă dacă-i priveai licărirea din priviri. Debbie aprecia felul în care se îmbrăcase: un costum uşor şi un papion. Oare se gândise la ea când se îmbrăcase astfel? Şi dacă era aşa, ce imagine avusese în faţa ochilor? În ceea ce o privea, se socotea modestă: o fată înaltă şi slabă, cu braţele prea lungi. Era, cel mult, conştientă că are ochi frumoşi.

La început, inevitabil, au discutat despre vapor şi despre cei ce se găseau la bord, deoarece, pentru moment, era singurul subiect comun.

— E adevărat că domnul Tomazos bea cam mult? întrebă ea îngrijorată.

— Da. Când s-a dus la ţărm la Adelaida, a aflat că nevastă-sa îl înşală.

— Vai! oftă ea, îndurerată pentru ofiţerul atât de drăguţ, care o tachinase amabil în legătură cu oraşul ăsta. Ce trist şi dureros! E un om aşa de drăguţ. Eu n-am să fiu niciodată necredincioasă, declară ea şi aşa şi gândea.

— Nici măcar cu gândul?

— Deloc.

— Întotdeauna mai există şi alţii care merită admiraţie.

— Da, dar…

— Deci, până unde ai merge?

— Câinele meu mi-e credincios, afirmă Debbie. Dacă nu pot…

— Credinţa câinelui tău e legată de păpică, o întrerupse Dempsey cu sinceritatea sa obişnuită. Nu include şi posibila lui legătură cu vreo căţea!

Ea chicoti din nou şi spuse:

— Ştii ce vreau să spun!

— Ştiu, dar câinele tău probabil nu ştie… Totuşi, a fost al naibii de greu pentru Tomazos.

— Cine e individa aceea, Pauline? îndrăzni ea curioasă, puţin mai târziu.

— Doamna Triffett? O pasageră. Şi o pacientă de-a mea…

— Pare cam isterică.

— E nevrozată.

— Şi cam… vulgară.

— Are anumite probleme. Ştiai că a încercat să se sinucidă? Doar de banc, dar ar fi putut să reuşească.

Debbie rămase cu gura căscată.

— Dar pare aşa de… degajată. Şi capabilă să se distreze… Probabil că cunoşti oameni foarte bizari în meseria ta, Daniel.

Îi făcea plăcere să-i pronunţe numele.

— Problemele Paulinei sunt strict pentru televiziune.

Îi veni să facă o observaţie dezaprobatoare, dar nu îndrăzni. Se temea să nu râdă de ea.

S-au plimbat pe străzile principale din Kowloon şi ei i s-a părut mai uşor să-i vorbească. Erau o mulţime de lucruri minunate de care puteai să te amuzi, să faci comentarii vesele, din perspectiva unui străin – un om cărând un colţ de elefant; o dugheană cu sicrie; tarabe cu flori de toate culorile; haine; fructe tropicale exotice… Au refuzat trestia de zahăr oferită de un negustor ambulant, dar au luat castane coapte de la altul. Mirosul de lemn aromat ars le gâdilă nările.

Urcară pe străzile în trepte şi dădură ocol prăvălioarelor cocoţate pe coline. Pretutindeni viermuiau oameni, activi, grăbiţi, vorbăreţi, sub pavilioane, stindarde, steaguri umbrare şi firme.

— E tot aşa de slab ca şi mine.

— Cine?

Arătă către un bătrân dintr-o dugheană care număra pe un abac.

— E probabil milionar, îşi dădu Dempsey cu presupusul. Eşti obosită?

— Absolut deloc. E atât de interesant totul. Stai acolo puţin. Am să-ţi fac o poză.

— O, Doamne! protestă Dempsey. Dar rămase pe loc bine dispus, lângă o reclamă colorată. Ştii ce scrie pe ea? întrebă el după ce se auzi ţăcănitul declanşatorului.

Debbie îi făcu semn că nu ştie.

— Face reclamă pentru calităţile cartierului Suzie Wong, spuse el cu convingere.

— Nu cred.

— Nimeni n-are să ştie vreodată.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că nu.

— Poate că-o să-l înţeleagă tata când o vedea diapozitivul.

Au luat prânzul într-un restaurant chinezesc.

Debbie se simţea cam stingherită, căci toată lumea se uita la ei. Şi era o gălăgie infernală, grupuri de oameni care zbierau unii la alţii peste mese. Îi era, totuşi, foame, aşa că înghiţi în mare grabă supă de aripioare de rechin, moluşte prăjite cu sos de ardei roşu, cubuşoarele de pui cu nuci, carne de porc dulce-acrişoară, crevete rumenite cu orez şi varză Tien-Tsin cu smântână.

— Vrei să mergi la patinaj? o întrebă apoi Dempsey.

— Dumnezeule, nu!

— Să faci baie?

— Nu, Daniel, asta nu.

— Ca doctor, sfatul meu e să alegem o mişcare violentă. Dar ca prieten, aş prefera o plimbare cu walla-walla.

— Doamne, ce mai e şi asta? Sună foarte australian.

— Nu. E un soi de barcă taxi. Pe aici prin împrejurimi sunt o grămadă de insule, cu peşteri şi vederi formidabile. Încarcă-ţi din nou aparatul de fotografiat.

Închiriară o mică barcă cu motor care porni pufăind să despice apele Golfului Kowloon. Spectacolul care li se deschidea în faţa ochilor era impresionant – zgârie-norii de piatră albă, avioanele Boeing zburând deasupra capetelor lor, îndreptându-

se spre promontoriul de beton de doi kilometri lungime, danele, o înghesuială de nave comerciale şi adăpostul contra taifunurilor, alături de care se aflau sute de bărci chinezeşti. De partea cealaltă a golfului se deschidea un alt orizont grandios – Victoria, mai popular numit Hong-Kong.

După câtva timp lăsară în urmă portavionul, transatlanticele albe şi feriboturile într-un continuu du-te vino şi se pomeniră în larg, legănaţi de valuri ceva mai mari.

— Unde mergem? întrebă Debbie.

— Nu ştiu exact. Cred că spre insulele Peng Chan.

Chiar în acel moment, în faţa lor apărură patru jonci.

Cei doi tineri care conduceau walla-walla se întoarseră zâmbind surescitaţi:

— Serbare! strigă unul. Mergem după ei?

— Desigur, consimţi Dempsey. Pregăteşte-ţi aparatul de fotografiat, Debbie.

Observară acum că joncile erau remorcate de bărci cu motor. La megafoanele fixate de vârful catargelor a trei dintre ele urla muzică chinezească. La capătul de la pupa al punţii se găseau nişte altare decorate cu hârtie, cu lumânări care ardeau şi cu nişte beţe groase de mirodenii. Cea mai apropiată joncă era împodobită de sus până jos cu o puzderie de steguleţe de semnalizare. Când se apropiará, Debbie văzu pe punte o mulţime pestriţă, bărbaţi şi femei care făceau cât puteau mai multă gălăgie, lovind două surcele de mahjong. Copii se jucau de-a prinselea, ieşind buzna din nişte cabine de dimensiunea unor dulapuri şi apoi încurcându-se într-un labirint de vergi şi de odgoane.

S-au lansat petarde şi orchestra angajată de cea de-a patra joncă se străduia să facă un zgomot infernal cu ajutorul clarinetelor, gongurilor şi cimbalelor. Nişte tineri începură să ţopăie şi să facă salturi în jurul copastiilor.

— Dacă drăciile astea nu iau foc, or să cadă oricum peste bord, spuse Dempsey… De unde sunt? întrebă el pe cei doi tineri.

— Ce-a spus? vru şi Debbie să ştie.

— De la debarcaderele Yaumati şi de la adăposturile contra taifunurilor din golful cheiului. E un fel de pelerinaj.

Zeci de ambarcaţiuni pescăreşti şi alte jonci se alăturau acum procesiunii.

Se apropiau de o insulă, dar părea imposibil să ancorele acolo din cauza stâncilor. Dar tinerii din vreo zece bărci se repeziră, intrară în apă şi începură să strige şi să facă semne şi iată că în curând apărură câteva pasarele de vreo patruzeci de metri lungime, care făceau legătura cu o plajă de pe ţărm.

Pasarelele constau din scânduri rezemate de nişte postamente în formă de capră şi de nişte stânci.

Femeile şi copiii dădură năvală la ţărm, cărând porci întregi fripţi, pe năsălii ornamentate, împodobite cu lampioane de hârtie. Câţiva pesimişti îşi luară şi umbrelele. Cei mai expeditivi amenajaseră tejghelele unde vindeau obiecte de iarmaroc.

Explodau petarde, copiii scoteau ţipete, femei în vârstă cărau la ţărm zeci, chiar sute de ouă fierte, vopsite în roşu, pui, flamuri şi nişte paravane de onoare. Orchestra se organiza şi ea la ţărm.

Şalupele desprinseră odgoanele de remorcare şi cele patru jonci veniră cu prora înainte, suprasolicitându-şi ancorele, pentru a uşura tragerea la parâme. Şi din şalupe au fost lăsate scânduri lungi, pe care au fost coborâte la ţărm altarele volive, urmate de porci, fiecare dus pe câte o năsălie.

Sute de oameni se aflau acum pe insulă, viermuind pe o plajă de şindrilă. Barca lor walla-walla trase şi ea la mal alături de un pod improvizat din scânduri.

Nu era uşor să ajungi pe ţărm. După ce se urcă pe podeţ, Debbie îşi dădu seama că scândurile aveau un balans destul de puternic, din cauza repetatei lăsări sub greutate. Deveniseră astfel extrem de elastice şi era amuzant să vezi familii întregi care se dădeau huţa, şi cu atât mai amuzant a fost când Dempsey a căzut în apă. După prima surpriză, şi, uşurată că se udase numai până la coapse, Debbie pufni în râs. O mulţime de oameni îl ajutară să se urce înapoi pe platformă, plini de voie bună, râzând fără răutate.

— O să mă usuce soarele, s-a mărginit Dempsey să spună.

Admiraţia ei crescu, văzându-l că nu se plânge deloc.

Ajungând la ţărm, tresări speriată când explodară şiruri de câte şase metri de petarde, scoţând un fum albastru.

O mare parte dintre tinerii care veniseră cu joncile împodobite se costumaseră acum în „piei de leu” – nişte combinaţii bizare şi ţipătoare din mătase şi din hârtie, cu un cap fioros (mai degrabă de dragon decât de leu) şi multe „labe la

spate”, în stilul costumelor de pantomimă. Executară un dans ritual, cu mişcări sinuoase, înconjuraţi de alţi tineri, cu tichii albe şi pantaloni de un roşu aprins, de femei cu pălării mari de pai şi de copii răguşiţi de-atâtea ţipete de incântare.

Tinerii şi femeile cu ofrandele de sute de ouă şi cu porcii pe năsălii se căţărară apoi pe stânci, urmaţi de alte sute de persoane.

— Dacă n-au reuşit să ne înece, o să ne frângă naibii gâtul, mormăi Dempsey, dar, alături de Debbie, făcu dificila ascensiune.

Dansurile s-au repetat în faţa altarului unui templu, ce se afla pe o platformă nivelată, tăiată în coasta dealului, în faţa căreia se întindea o curte pătrată, cu un parapet înalt ce dădea spre mare. Ca să ajungi la altar, trebuia să urci foarte multe trepte şi femeile asudate, gâfâind sub povara ofrandelor, intrau şi prezentau merindele. Altele căraseră bocceluţe de veşminte de hârtie şi apărură cu nişte şomoioage aprinse pe care le puseră în vasele cu mangal, din care ieşea un fum negru. Se lansau petarde în continuare, care fumegau şi ele, răspândind un miros de sulf.

Echipe de dansatori de câte doi tineri îmbrăcaţi în „piei de leu” îşi urmau dansurile pe echipe, în faţa templului şi în acelaşi timp se porniră şi alte distracţii.

Trecuseră două ore şi spre vest cerul începuse să capete nuanţe roşiatice.

Pe o culme din apropiere, după ce s-au terminat dansurile şi după ce ultima joncă îşi prezentă porcul fript, tineri din fiecare *tong*, al cărui nume se găsea înscris cu litere de-o şchioapă pe stindardul care flutura în vârful catargului joncii, îndepliniră şi ultimele ritualuri.

Făcură cerc în jurul unei mese încărcate cu rachete care se auto-lansau; pe fiecare era o bucăţică de hârtie cu un anumit număr.

Debbie se dădu speriată înapoi când aceste obiecte se ridicară, cu un fâşâit, la zece metri înălţime în aerul serii şi explodară, împrăştiind rămăşiţe aprinse peste capetele spectatorilor.

Mulţimea începu să scormonească căutând bucăţelele de hârtie. Fuseseră lansate în ordinea importanţei. Cea de a doua căzuse la picioarele lui Debbie care o ridică, deşi nu ţinea deloc

să şi-o însuşească. O cedă bucuroasă unui tânăr din *tong*, întrebându-l numai;

— Ce înseamnă?

— Aduce noroc.

— De categoria a doua, explică Dempsey. Ai a doua şansă. Teoretic, ai putea pretinde un trofeu.

— Mi-ajunge norocul, zise ea.

Noaptea avea farmecul ei straniu. Deasupra plajei se porni să bată un clopot, cu un sunet grav, şi zeci de voci înălţau imnuri religioase şi cântece de proslăvire. Pe ţărm începuse carnavalul; zgomot, strigăte şi îmbulzeală. Debbie era plină de praf din cap până-n picioare; venea un miros puternic de sare de undeva de pe insulă, unde se aflau nişte tigăi încinse. Era încă teribil de cald. Noi stocuri de rachete lansate aduseseră noroc de diverse grade.

În cele din urmă, mulţi începură să se îmbarce. Cele patru jonci de carnaval îşi desfăşurară odgoanele, astfel ca şalupa cu motor să înainteze rapid alături. Se auzeau multe ţipete şi râsete. Debbie se miră că nu cădea nimeni în apă.

Joncile, înainte de a se îndrepta spre Hong-Kong, făcură două cercuri largi şi lansară petarde în semn de salut. Când barca lor walla-walla depăşi joncile, Debbie văzu că fuseseră deschise sticle de vin şi că începea o petrecere.

— Mi-e foame, declară Dempsey.

— Ţi s-au uscat hainele?

— Hainele s-au uscat, dar pantofii nu. Mustesc de apă.

Era mulţumită şi i-ar fi plăcut să sfârşească astfel ziua. Dar el o duse la un restaurant plutitor să ia cina.

Acesta era plin până la refuz şi fascinant. De fapt, nu era decât un restaurant obişnuit unde masa se servea cât mai rapid posibil, ceea ce le aducea un câştig bunişor, însă pentru Debbie era neobişnuit. Gălăgia infernală îl deosebea foarte mult de restaurantele europene. Erau şi câţiva europeni, nemţi, credea ea, care strigau şi urlau, dar în cea mai mare parte a timpului înfulecau cu un fel de furie.

Chinezii, însă, formau grosul clienţilor – marinari de pe vasele comerciale, copii, afacerişti care râgâiau şi se scobeau în dinţi. Dar întreaga ambianţă era neobişnuită. Mesele erau toate rotunde. Pe pereţi atârnau tot felul de afişe şi de reclame, care, culmea ciudăţeniei, erau opere de artă. Oalele, cănile, farfuriile,

paharele aveau toate nişte forme bizare. Singura notă europeană era igiena: beţişoarele de os, cu secţiunea pătrată, erau învelite în celofan. Atmosfera era încărcată de aburi şi de mirosuri străine: sosuri şi supe fierbinţi, iasomie, ghimber, peşte gătit în vin. La fiecare masă se aflau scuipători pentru bărbaţi, şi pocale cu scobitori pentru toată lumea.

Din când în când circulau nişte tăvi cu cârpe umezite în apă caldă şi Dempsey se folosi de cleştele de pe tavă ca să ia cârpa şi să-şi şteargă transpiraţia de pe faţă. Lui Debbie îi era foarte cald, dar nu transpirase încă.

Au sorbit ceai cu aromă de iasomie din cupe, au savurat deem-sum: nişte scoici mici muiate în sos, crevete şi bucăţi de ghimber şi alte lucruri greu de identificat, însă delicioase. A urmat pui cu seminţe de lotus. Îl lăsă pe Dempsey să comande, căci părea că se pricepe. Apoi sosiră perişoare de carne, frăgezite în aluat.

Debbie se săturase, dar Dempsey atacă şi un purceluş de lapte, cu şoriciul prăjit şi îi zâmbi fetei, in timp ce se ştergea la gură cu şervetul.

Se descurcase binişor cu beţişoarele şi aveai voie, îi spusese el, să foloseşti o linguriţă mică de porţelan pentru mazăre. Urmă supa.

— Trebuie să guşti puţin, insistă el, altfel se vor simţi jigniţi. Zâmbi din nou, tipic irlandez, şi o informă: După asta urmează numai peştele şi ştersul pe faţă!

Supa era de cuiburi de rândunică şi i-a plăcut foarte mult, până când Dempsey o informă vesel:

— Se prepară prin fierberea secreţiei salivare cu care rândunelele îşi lipesc cuiburile lor de noroi.

În farfuria lui Dempsey se găsea un morman bunicel de orez ca nişte nămeţi pe viscol.

O convinse să guste şi din peşte, o garsupă galbenă. Peștele se uita la ea din farfurie şi i se păru cam greţos, dar fusese fiert în vin şi avea un gust delicios.

Acceptase să bea câteva cupe din ceea ce îşi închipuise că este o specialitate inofensivă de ceai, dar drăcia asta, numită *shan-shing*, era vin distilat din orez; pentru că era dulce şi chiar săţios, crezuse că nu e primejdios. Acum era puţin ameţită şi, cu toate că îşi dădea seama de asta, deveni, după părerea ei, cam gălăgioasă.

— Daniel, m-ai îmbătat!

El se ridică în picioare şi închină pentru ea:

— Yam seng!

— Ce-nseamnă asta?

— Până la fund! Unde-o fi individul ăla cu cârpele lui de faţă? Vrei un lichior?

— Pentru nimic în lume. O să am rău de mare. Ce faci mâine? întrebă ea, dezvăluind pe jumătate ce o rodea în fundul sufletului.

Dar el deveni evaziv.

— Treabă, probabil. Dar tu?

— Trebuie să mă întâlnesc cu prietenul acela prin corespondenţă.

— Sper că tipul n-o să te dezamăgească.

— Nici măcar nu ştiu dacă e fată sau băiat! mărturisi Debbie. Oricum, povestea asta mă interesează tot mai puţin.

Era o aluzie, dar el, ca de obicei, n-o pricepu, se gândi ea şi-l iertă.

— A, ia te uită! strigă ea încântată. Uite-l pe domnul Tomazos!

Primul ofiţer era cu Mollon, cu încă un bărbat şi cu două chinezoaice foarte drăguţe, îmbrăcate în *cheong-sam* multicolore.

Au stat puţin de vorbă cu ei, apoi s-au ridicat să plece. Era evident că cele două fete erau cu Mollon şi cu cel în civil, însă Tomazos părea destul de vesel.

Îi salută cu o plăcere neprefăcută, astfel că Debbie, care-şi abandonase inhibiţia o dată cu cele câteva pahare de vin, îi răspunse cu aceeaşi căldură. Părea de necrezut că pe omul ăsta atât de vesel şi de solid să-l fi înşelat nevasta.

— Uite cine-i aici! strigă el.

Mollon o examină pe Debbie din cap până-n picioare, cu o sinceră admiraţie şi cel de al treilea bărbat se ridică pentru scurte prezentări.

— Ce sărbătoriţi? întrebă Tomazos.

— Păi, nimic în mod special. Te referi la ceva?

— Păreţi foarte fericiţi.

— Şi voi? Ce sărbătoriţi?

— A, noi sărbătorim taifunul care ne aşteaptă sigur.

— Sunt sigură că n-aţi face aşa ceva, spuse Debbie, amabilă.

Şi chiar dacă ar fi aşa, aş fi fericită să ştiu că dumneavoastră, dintre toţi, răspundeţi de *Areopagus*.

Tomazos o privi şi-şi dădu seama că intenţia ei era să spună un cuvânt drăguţ şi de simpatie, că aflase ce i s-a întâmplat şi era necăjită, suferind pentru el.

— E un compliment pe care o să mi-l amintesc cu plăcere şi am să încerc să fiu demn de el.

— Petrecere frumoasă, le ură ea.

— Şi vouă.

— Mulţumesc.

Fetele zâmbiră rezervat, iar Mollon spuse:

— Grozav!

Restaurantul se afla pe o punte superioară. Pe o punte mai jos, era lumea şi vulgaritatea occidentală stricase farmecul ciudat. În seara asta, Debbie n-avea cum să remarce acest amestec – rafturile tejghelei pline vârf cu băuturi răcoritoare americane, cărţi poştale, filme, diapozitive color, reprezentând ceea ce puteai să-ţi închipui că e o experienţă unică, dar era, de fapt, o simplă atracţie turistică. Şi mai jos, intrai în imperiul sărăciei, bărcile chinezeşti strângându-se roată, în speranţa ca cineva milos le va arunca un bănuţ.

Trecuse de miezul nopţii când s-au întors pe *Areopagus*, dar pe puntea de Paradă era o îmbulzeală de negustori ambulanţi, pasageri şi membri ai echipajului.

Debbie n-avea nici un chef să meargă la culcare şi nici Dempsey, căruia îi venea greu să se desprindă, să închidă butonul.

Se plimbară puţin, examinând pânzeturile şi diversele *objets d'art* ieftine.

— Am să-ţi cumpăr o pereche de pantofi, zise Debbie, căci perechea pe care-o purta Dempsey plescăia încă de apă.

— Nu-i vina ta că am căzut.

— Da, dar am râs, aşa că vreau să-mi ispăşesc vina.

— Dacă toţi care-au râs –

Se auzi un mieunat de pisică.

— Nu mă mai păcăleşti şi-a doua oară, zise Debbie întorcând capul.

— Ce-aţi cumpărat, eh? V-aţi distrat bine? întrebă stewardul zâmbind.

— Minunat, îi spuse ea prompt.

— Individul ăsta pretinde că are un vas de jad, o informă Dempsey.

— Vai, ce frumos e! strigă Debbie încântată, privindu-l fără să ia seama că lumina era chioară.

Negustorul îşi dădu imediat seama de situaţie.

— *Yu din*, explică el. Vapor cu trei picioare. Din timpul împăratului Chien Lung. Şi asta o miniatură *Yu Shiang Lu* – un vas de ars esenţe aromate. Asta *Hwa Shuen* – vas de flori. Inele multe.

— Steatit, îl puse Dempsey la încercare.

— Nu, seu de berbec, alb curat. Asta Celadon, căruia îi ziceţi verde măsliniu, vapor verde ca iarba, încercaţi, zgâriaţi şi vedeţi că nu-i steatit.

— Vrei un bibelou de-ăsta? întrebă Dempsey încurcat.

— Mi-ar plăcea vaporul cu trei picioare, dar costă probabil o avere, şopti Debbie.

— Ce spui, *aici*?

— Cât costă vaporul? întrebă el.

— O sută dolari australieni.

— Sunt doctor, nu gangster.

Stewardul îi şuşoti Iui Debbie la ureche, în vreme ce Dempsey se tocmea de zor.

— Îl aranjez eu pe tip, da?

Suflă dintr-un fluier şi strigă:

— Toţi negustorii, debarcarea!

Dempsey ştia că asta îl făcea mână de fier.

— Nici o centimă peste zece dolari.

— E *Yu Din* veritabil de la împăratul Chien Lung. Sculptat şi lustruit acum două sule de ani. Valorează o mie de dolari – vi-l dau pe cinzeci. Ani de trudă, roţi pedalate de meşteşugari…

Negustorii erau împinşi spre pasarelă şi stewardul puse mâna pe umărul celui cu jadurile.

— Toată lumea la ţărm. Aveţi destul timp mâine!

— Patruzeci, propuse negustorul.

Stewardul se băgă şi el în discuţie:

— Din ce palat l-ai luat pe ăsta? întrebă el.

— Minunate impurităţi chimice şi oxizi au produs această perfecţiune.

— Zece, spuse Dempsey categoric.

— Să vă aducă viaţă lungă, mulţi copii şi să vă ferească de

suferinţă, le ură negustorul, cedând cu eleganţă.

Îşi adună diversele tăvi şi cutiuţe, le băgă într-un sac şi dispăru la ţărm.

Debbie examină miniatura la lumina mai bună din salonul Egean. Părea incredibil de frumoasă.

— O s-o păstrez ca pe-o comoară, zise ea sinceră.

— Şi să aibă toate calităţile pe care le-a enumerat el.

Îşi dădeau seama că trebuie să se despartă şi că mai erau lucruri nerostite şi sentimente neexprimate.

— Vrei să bei ceva? întrebă Dempsey.

— Nu. Ar strica totul. Dar îţi mulţumesc.

O luară de-a lungul punţii A. Cabina ei se găsea la mijlocul vasului, spre pupa, la cinzeci de metri de infirmerie.

Voia să-i împărtăşească într-un fel sentimentele care o stăpâneau şi să-şi exprime recunoştinţa pentru această zi de neuitat. Era imposibil să-i spună cuvinte de afecţiune; chiar şi acum era mult prea distant. Ştia că va trebui să-i scrie o scrisoare ca să-i arate ce-a însemnat ziua asta pentru ea. Sau să-i dea un telefon. Poate mai bine o scrisoare, i-ar permite să-şi aleagă cuvintele, să le cântărească bine. Dar, în acest moment, se afla încă sub impresia emoţiilor zilei, iar el nu va face un gest necugetat, ea trebuia să decidă. Vedea că Dempsey se simte puţin stingherit, că ezită, negăsind modul potrivit de a se despărţi, fără să o întristeze.

Într-un impuls plin de îndrăzneală, aprinsă la faţă de ruşine, – având să se gândească mai târziu ore în şir la gestul ei – Debbie, oare era tot atât de înaltă ca el, îi luă capul în mâini și, foarte repede, îl sărută undeva lângă ochiul stâng şi-i spuse cu respiraţia tăiată:

— Să te răsplătească Domnul, Daniel, pentru ziua asta; apoi o luă la fugă, ca numai la doi metri mai încolo, să se oprească, nevoită să-şi caute cheia.

— Noapte bună, dragii mea, îi spuse el şi plecă.

Debbie simţea că momentul culminant trecuse şi-şi dădu seama că tremură. Dar strângea în mână splendida piesă de jad – dovada palpabilă că totul nu era o închipuire.

Lin Yuen, prietenul cu care purta corespondenţă de optsprezece luni, se dovedi a fi un tânăr. Dar şi o mare dezamăgire, inevitabil, probabil, în comparaţie cu ziua

precedentă.

Nu pentru că Lin Yuen n-ar fi fost o apariţie interesantă. Era un tânăr destul de arătos, de nouăsprezece ani, student, nu era câtuşi de puţin vulgar. Dar îşi explica acum că neutralitatea din scrisorile lui, se datora sferei de preocupări şi interese, bazate pe idei preconcepute duse până la fanatism.

Nu se preocupa nici de problemele sociale, nici de cele sexuale. Debbie a fost intimidată la început de părerile lui categorice, exprimate cu multă tărie, dar, treptat, văzu că avea o viziune foarte amară asupra lumii, în speţă asupra Hong-Kongului, viziune care nu putea fi alterată de argumente sau de adevăruri minore. În scrisori îi pusese o mulţime de întrebări despre America şi Australia şi acum o întreba cu viu grai, tot atât de deschis; rostite, însă, cu glas tare, cuvintele îşi pierdeau tot caracterul de pitoresc si tot farmecul pe care îl bănuise din scrisori. O considera pe Debbie ca părtaşă la o mare vină de care trebuia să-i dea socoteală. Nu voia de fapt să afle lucruri noi, ci să adapteze faptele la concepţia sa bazată pe idei preconcepute. La nouăsprezece ani, setea lui de cunoaştere era potolită, îngheţată, şi tot ce venea din exterior nu însemna pentru el decât dovezi în plus, care îl ajutau să acuze mai uşor, şi nicidecum premise pentru noi opinii sau pentru a şi le modera pe cele vechi cu înţelegere.

Debbie se întrebă foarte curând dacă tânărul va mai continua corespondenţa, acum când aflase că e fiică de diplomat, ceea ce fusese o mare dezamăgire pentru el. Era foarte versat în problemele de politică. Pentru ea, politica nu însemna nimic, antagonismul sistemelor fiind o noţiune fără sens; oamenii contau. La început n-a vrut s-o creadă, apoi a devenit batjocoritor şi, la urmă, de-a dreptul dispreţuitor.

Se găseau în marele parc de distracţii numit Lai Chi Kek, în zona Kowloonului. Erau acolo o mulţime de distracţii neobişnuite care ar fi interesat-o – povestitori, ghicitori, menestreli orbi, negustori ambulanţi, o copie a unui vechi palat chinezesc, unde-ar fi putut să mănânce, nave pe role, operă chinezească… El nu făcea decât să se plimbe de colo-colo în soarele arzător, dispreţuind totul, chiar şi pe ea.

Era aproape imposibil până şi să-ţi exprimi o apreciere.

— E aşa de frumos şi de interesant, rostise ea la începutul conversaţiei.

Lin Yuen făcuse un semn dispreţuitor cu mâna:

— Pentru americani, da. Banii deschid toate drumurile. Găseşti ce-i mai bun. Dar noi ne dăm seama de sărăcia de aici şi de exploatarea cinică. E o societate în care stau cot la cot bogăţia vulgară şi sărăcia. Dar tu nu vezi decât bogăţia şi pojghiţa strălucitoare.

— Sunt aici numai de o zi şi jumătate. Da tu mai faci şi altceva pentru asta decât să te plângi? întrebă ea, înţepată.

— Bineînţeles, spuse el zâmbilor, deloc jignit. Britanicii n-au decât să-şi ţină la Londra rezervele lor de sute de milioane de lire. Ei şi alţi câţiva exploatatori importă de aici mărfuri japoneze şi orientale sau produc mărunţişuri ieftine aici în fabrici, dar zilele lor sunt numărate…

Începu să se uite în jur, în timp ce se plimbau fără nici o ţintă. La început se simţise umilită, ignorantă, vinovată, aşa cum o făcea el să se simtă, o ignorantă în probleme de politică. Dar, după două ore petrecute astfel, era doar plictisită şi atât. Şi, până la urmă, chiar supărată, aşteptând cu nerăbdare să scape, spărgându-şi creierii să găsească o scuză ca să o şteargă, o scuză cu care să-l convingă şi pe el, atât de greu de convins. N-o să-i mai scrie niciodată.

Dar tânărul îi dădea înainte, o şfichiuia cu logica lui ciudată, şi credea că o să găsească la ea un ecou, copleşind-o cu argumentele sale. Ea se limita să-i răspundă numai prin „da” şi „nu” sau să tacă, ceea ce ar fi trebuit să-i arate că e un pisălog care nu se poartă frumos cu oaspetele său.

Deodată, la vreo sută de metri mai încolo, văzu, uluită, doi europeni urcându-se într-un taxi şi pulsul i se acceleră brusc, astfel că îşi simţi bătăile inimii în urechi. Căci i se păruse că era Dempsey şi femeia aceea, Pauline. Dar senzaţia de şoc, de leşin chiar, dispăru, conştientă fiind că imaginaţia îi juca renghiuri, făcând-o să-l vadă pe Dempsey pretutindeni, din cauză că el îi ocupa acum toate gândurile. Îşi îndreptă din nou atenţia către opiniile tăioase care ieşeau din gura aceea cu buze subţiri, cu o repeziciune fantastică, de parcă avea de pompat tot materialul într-un timp limitat; din cauza aceasta trebuia să se grăbească, căci cuvintele puteau fi digerate şi mai târziu, când ea se va convinge…

În mai multe rânduri, Debbie îşi luă inima-n dinţi, gata să rostească scuzele acelea mincinoase şi manierate, şi să-l

părăsească.

Îşi va da seama că e vorba doar de o simplă politeţe şi o va dispreţui, dar nu conta, căci, oricum, o dispreţuia de pe acum.

Politeţea era însă atât de adânc înrădăcinată în conştiinţa ei, încât nu putea să treacă la acţiune dacă nu se înfuria. Dar, deodată, tânărul spuse ceva din care ea prinse ultimele cuvinte:

— Jumătate din Asia moare de foame, în timp ce barbarii ăia de americani umblă ţanţoşi, zâmbind, ucigând şi storcând profituri maxime.

— Dacă îmi vorbeşti de asemenea lucruri, eşti un pisălog, spuse Debbie furioasă.

Era nerăbdător să discute problema.

— Iar tu eşti o proastă, pentru că…

— Şi deci nu doreşti să-mi ţii companie. La revedere.

Traversă imprudent strada, dorind să-şi arate hotărârea categorică. El o insultă, strigându-i în urmă:

— Eşti, din punct de vedere moral şi spiritual, o laşă care nu e în stare să-şi privească în faţă propria vinovăţie…

Dar Debbie avea pasul mare şi dăduse trei colţuri până ce densitatea circulaţiei să-i fi permis şi lui să traverseze strada ca să o urmărească, dacă, bineînţeles, ar fi avut această intenţie. Speriată, făcu semn unui taxi şi se întoarse îndărăt la Canton Road.

Când ajunse în port, o văzu pe domnişoara Wearne singură, simţindu-se poate părăsită, privind la o vitrină. În trei ore ajunsese doar până aici? – la câteva sute de metri de *Areopagus*? Lângă o sală de expoziţie pentru maşini, domnul Pybus se tolănise pe un scaun, beat mort, sforăind, vulgar îmbrăcat.

— Vă căutam, o salută Debbie.

— Draga mea, am crezut că ai plecat pe toată ziua, zise domnişoara Wearne.

— Doar pentru câteva ore. M-am gândit că poate aţi vrea să mergem împreună să vedem opera chinezească la primărie.

— Ce drăguţ din partea dumitale! E departe?

— Traversăm doar cu feribotul.

— Aş fi încântată, spuse domnişoara Wearne cu toata sinceritatea.

Era obosită, dar dornică să vadă mai mult din acest oraş. Singură, îi fusese frică să nu se rătăcească. Aşa se întâmplase

ieri. Luară loc în feribot şi îi povesti lui Debbie cum se întâmplase.

— Am greşit trenul şi am mers prea departe. A fost foarte interesant. Am nimerit în acelaşi compartiment cu nişte băieţi care beau din nişte farfurii şi mâncau un fel de peşte, iar femeile căutau de zor prin părul copiilor. Un ofiţer mi-a spus că am greşit trenul, dar eu nu l-am crezut. Trenul a oprit până la urmă într-un cătun neînsemnat, cu o piaţă micuţă, cu zeci de umbrele colorate. Tot felul de oficialităţi nu s-au lăsat până nu m-au urcat în trenul de întoarcere, iar alţi zece mă aşteptau în gară la Kowloon. Foarte drăguţ din partea lor.

Debbie râse şi-i povesti despre Dempsey care căzuse în apă de pe o podişcă…

Au aşteptat un ceas pe o bancă în grădina memorială, apoi s-au dus să vadă spectacolul. Opera nu era chinezească, ci de Gilbert şi Sullivan, însă domnişoara Wearne nu văzuse în viaţa ei aşa ceva şi era încântată. Afară de asta, fotoliile erau foarte comode şi a putut să-şi odihnească picioarele şi să-şi scoată puţin pantofii.

Era o experienţă extraordinară pentru domnişoara Wearne care, dacă n-ar fi aflat de la Debbie şi din program că opera nu e chinezească, n-ar fi ştiut niciodată.

Apoi insistă să meargă împreună la cină. Domnişoara Wearne era impresionată de siguranţa lui Debbie. Aceasta o conduse într-un restaurant în care domnişoara Wearne n-ar fi intrat niciodată dacă ar fi fost singură, pentru că i se părea prea elegant.

Era plin până la refuz cu europeni intimidaţi, veniţi, ca şi ele, cu un vapor, cu copii neastâmpăraţi în grija *amahsilor* oameni de afaceri şi grupuri de fete gălăgioase. În jur numai larmă, culoare şi mirosuri neobişnuite.

A fost imposibil să găsească o masă la care să stea singure, aşa că s-au aşezat la o masă rotundă alături de alte şase persoane, din care patru erau americani.

Domnişoara Wearne studie lista de bucate. Nu era numai o listă de denumiri ciudate, ci şi o operă grafică foarte frumoasă. Murea de poftă să o ia cu ea. Ce dovadă mai bună putea să găsească pentru a i-o trimite lui Eileen Boyd, ca o confirmare a faptului că petrece de minune, cu distracţii rafinate? Habar n-avea din ce constau felurile de mâncare, dar aveau ceva

romantic, tipărite astfel pe o bucată de carton colorat…

Îşi dădu seama că poate manevra foarte bine beţişoarele, ajutându-se din când în când şi de linguriţa de porţelan. Apăru un om cu şerveţele de şters pe faţă, dar în acest restaurant nu erau muiate în apă de trandafiri, ci erau igienice, occidentale, adică date cu dezinfectant.

— Unde-i lista? întrebă unul din americani.

Domnişoara Wearne o ascunsese sub farfurie.

O frământă în mâini, prefăcându-se că-i căzuse în poală şi-l privi pe om neliniştită, temându-se să nu lase cumva o urmă de deget unsuros.

— Cât te mai uiţi la drăcia aia? îl interpelă nevastă-sa.

— Nu mă dumiresc deloc, recunoscu el. Parcă supa vine la mijloc.

Peste câtva timp, domnişoara Wearne reuşi să capete iarăşi lista. O lăsă să-i cadă în poală şi o acoperi cu un şerveţel de hârtie, prefăcându-se că n-aude când cineva întreba ce mai urmează. Roşie la faţă şi încurcată, o împături sub şerveţel. Dar căzu pe jos. Domnişoarei Wearne îi veni puţin ameţeală când se aplecă să o ridice, dar de data aceasta o vârî hotărâtă în geanta ei mare.

Era prima oară din copilărie că fura ceva, dar n-avea pic de remuşcări. Trebuia s-o uluiască pe Eileon Boyd şi, dacă şterpelirea unei liste chinezeşti de bucate o ajuta să-şi atingă scopul, n-avea de stat pe gânduri.

Aşteptă, totuşi, neliniştită, s-o întrebe cineva:

— Ce-aţi făcut cu lista? sau chelnerul să spună:

— Puteţi să ne-o restituiţi, vă rog?

A mâncat bine, dar a fost uşurată când Debbie a spus că e cazul să plece. Americanii şi-au luat rămas bun, chelnerii chinezi se întreceau în zâmbete şi în plecăciuni şi oamenii de la celelalte mese le priveau, neascunzându-şi interesul pentru această fată străină atât de frumoasă și de înaltă faţă de bunica ei.

Chiar lângă uşă, le opri un tânăr. Domnişoara Wearne se sperie foarte tare: au prins-o.

— Nu doriţi să luaţi şi lista de bucate cu dumneavoastră? întrebă tânărul politicos şi luă două dintr-un teanc voluminos, oferindu-le.

Tânăra femeie era foarte vorbăreaţă. Pauline avea impresia că i se ia un interviu de către un ziarist. Şi când colo i se ghicea viitorul într-o bucată de bambus în giganticul parc de distracţii Lai Chi Kok.

— Nu e uşor cu europenii, le spuse tânăra chinezoaică, cerindu-şi parcă scuze. La noi totul stă scris pe faţă.

— N-aş fi zis, spuse Dempsey.

Femeia aranjă cărţile pe masa din faţa ei.

— Ce cărţi frumoase! exclamă Pauline.

Femeia zâmbi.

— Nemţeşti, zise ea dând din umeri. Credeaţi că sunt chinezeşti? Pot să vă văd mânile? Da, amândouă, ceru ea, râzând. Preţuiţi banii, nu? Frumoase mâini, dacă-mi îngăduiţi.

— N-au muncit niciodată, îşi dădu Dempsey cu presupusul, dar era de acord cu părerea femeii.

În ciuda observaţiei întâmplătoare pe care o făcuse, era foarte serioasă, de parcă aştepta o acuzaţie de neseriozitate fiind sigură că-i va dovedi netemeinicia.

De undeva venea un miros de bucătărie, subminându-i priceperea, iar de afară năvăleau zgomote de pe hectarele parcului de distracţii.

Scoase o cutie cu nişte mici podoabe, care semănau mai curând a piese de şah, dar erau de jad, perle şi argint.

— Vă rog să alegeţi aceste figurine în ordinea în care doriţi şi să le aşezaţi deasupra cărţilor, unde vreţi, dădu ea instrucţiuni.

Pauline făcu întocmai. Nu era chiar lipsit de sens, căci puse un cal peste un rege, un turn peste un valet.

— Scuzaţi-mă, îi rugă ghicitoarea şi-şi propti capul în mâini, cufundată într-o adâncă meditaţie. La un moment dat, înălţă capul ca să verifice felul în care erau aranjate piesele.

— Văd lume multă îmbrăcată în alb, o informă pe Pauline. Soarele dogoreşte. Apare regele. Sunt lacrimi. Simt miros de vopsea arsă. Se pare că se văd călătorii fără sfârşit. Ai primit multă dragoste, dar eşti disperată. Nu fi speriată. Eşti foarte frumoasă, zâmbeşti şi râzi, dar fericirea te ocoleşte, pentru că alergi după ea. Stai liniştită şi va veni ea la tine. Muşcă din fructul ce-ţi pare amar… N-ai să uiţi niciodată Hong-Kong-ul… Îmi pare rău, sfârşi ea. A dispărut.

— N-a fost rău, îşi dădu Pauline cu părerea.

— Cam puţin.

— Mai mult ca sigur că nu voi uita Hong-Kong-ul.

— Eşti mulţumită?

— Mai mult decât atâta; sunt impresionată.

— Mulţumesc.

Când au ieşit, Dempsey râse şi rosti:

— Mirosul de ars nu era de vopsea, ci de la afurisita de mâncare uitată pe plită!

— Dar s-a descurcat foarte bine, obiectă Pauline. Toate treburile-alea despre dragoste.

— Oricine poate vedea că eşti frumoasă, îi spuse el sincer. De aici se poate deduce logic că ai probleme sentimentale mai degrabă decât financiare sau de sănătate.

— Cred că doctorii sunt prea practici. Ce facem acum?

— Ce-ai zice de o oră la opera chinezească?

Au avut noroc, căci opera începea chiar peste un sfert de ceas. Era în stilul tradiţional, cu o mulţime de bătăi de gong şi cimbale lovite unul de altul. Vocile ciudate şi felul exagerat de interpretare al unor oameni costumaţi în culori vii şi cu machiaje ţipătoare s-au dovedit fascinante la început, dar, după o oră, stilul acesta ceremonios începu să-i plictisească şi Pauline deveni nerăbdătoare.

— Vreau să mergem cu şalupa de coastă, îi şopti ea.

Şalupa de coastă nu-ţi biciuia doar nervii, dar te răsplătea şi cu nişte superbe panorame ale portului.

— Când mi se-ntoarce stomacul la loc aş vrea să mănânc, declară Pauline. Şi pe urmă urcăm cu trenuleţul până în Vârf? Ador să fac trăsnăi.

Se purta ca un copil scos la plimbare, dar Dempscy nu se lăsă amăgit. O făcea deliberat, farmecul ingenuu era intenţionat. Iar el se simţea înclinat să nu i se împotrivească. De ce nu? Era foarte frumoasă, într-o rochie albastru deschis. Nici o podoabă, nici urmă de machiaj; n-avea nevoie de ele. Lumea o examina, nesocotind căutătura lui (sau a ei) încruntată şi Dempsey remarcă admiraţie chiar şi la tinerii chinezi. Emana unde provocatoare, intenţionate sau nu, care se transmiteau celui care o privea, tulburându-i.

Îi era foarte greu să-şi stăpânească pornirea de a o atinge, deşi îşi dădea seama perfect de calităţile ei fizice. Era încărcată de electricitate, mâinile i se agitau întruna, avea o faţă foarte

expresivă, ochii ca de jivină, tot timpul în mişcare, Nu-şi făcea nici un fel de probleme daca să-l atingă sau nu, îl lua de braţ, se apleca peste el în taxi şi în feribot şi se agăţa de el fără ruşine în micul trenuleţ care făcea o ascensiune aproape verticală deasupra Victoriei.

Aici găsiră singurul loc mai liniştit din Hong-Kong. O luară în sus pe o cărare şi, la fiecare cotitură, li se dezvăluia o nouă şi splendidă privelişte. Era foarte cald şi se aşezară puţin să se odihnească.

— Eu mă culc, spuse Pauline.

Se întinse pe burtă, complet relaxată, senzuală şi caldă, şi Dempsey se simţi tulburat de conturul provocator al picioarelor ei. Îi studie părul şi gâtul şi graţia trupului. Era minunată, perfectă, din punct de vedere fizic. Dar era nevrozată, şireată şi periculoasă.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— La tine, recunoscu el.

— Drăguţ. Îmi place.

— Mă gândeam că eşti un cameleon.

— Nu-mi pasă.

— Te adaptezi situaţiilor.

— Şi tu nu?

— Puţină ipocrizie pentru muribunzi, da. Aş vrea să ştiu cum arată adevărata Pauline Triffett?

— Nici eu nu ştiu, recunoscu ea.

— Aş vrea s-o cunosc.

— Cred că acum mă cunoşti, Daniel.

— Aş vrea.

— Îmi pare bine că nu-ţi sunt indiferentă. Ai auzit ce-a spus femeia: Muşcă din fructul amar.

— Se referea la tine.

— Poate sunt un fruct putred. Muşcă şi ai să vezi.

— Am treizeci şi cinci de ani.

— Sărăcuţul. Şi ce dacă?

— Iau lucrurile în serios, cu prudenţă.

— La început n-aş fi crezut asta, Daniel, dar acum te cred. Nu-mi place implicaţia.

— Care presupui că este…

— Că sunt o fluşturatică, nevrozată, că nu iau lucrurile în serios.

— Ce s-a întâmplat cu domnul Triffett?

— Ce ţi-am spus.

— Cam vag.

— Vrei negru pe alb?

— Doctorilor nu le place să aibă legături cu nevestele altora, pentru că pacienţii lor ar putea să ridice obiecţii.

— La dracu cu pacienţii tăi! E vorba de *mine!* Suntem în călătorie. Lucrurile trebuie judecate altfel.

— Nu ştiu *cum* să te judec pe tine, Pauline.

— Şi eu n-am cum să te ajut. La un moment dat, va trebui să te încrezi în propria-ţi judecată.

Îi era frică. Asta era adevărul. Nu voia s-o jignească, dar era sensibil şi la posibilitatea că va suferi şi poate că asta şi era intenţia ei. Îi plăceau senzaţiile tari, scandalurile, complicaţiile; îşi închipuia că haosul psihic îl depăşise pe domnul Trifiett. Aţâţarea dorinţelor, zeflemeaua, violenţa emoţiilor, precedând sau urmând unor elanuri erotice pătimaşe, l-au putut foarte bine determina să-şi caute în altă parte nişte ocazii sentimentale ceva mai paşnice. Dar poate că Triffett nu era decât unul din porcii aceia tineri care pusese mâna pe o bucăţică după care râvnise mai mult, iar sensibilitatea psihică a Paulinei era un rezultat, nu o cauză.

— Simţurile mele-mi spun că eşti o femeie foarte frumoasă.

— Bravo pentru simţurile tale.

— Dar isterică, senzuală şi în multe privinţe egoistă.

— Mesajul ăsta ţi-l transmite afurisita ta de prudenţă bătrânicioasă.

— După cum ţi-am spus, am treizeci şi cinci de ani şi sunt doctor.

— Nu sunt bolnavă, nu-i aşa, Daniel? întrebă ea aparent îngrijorată.

— Nu. Nimic mai mult decât o febră morală foarte ridicată. Hai să mergem să mai încercăm şi alte atracţii ale Hong-Kong-ului.

— Un film chinezesc?

Dar asta, deduse el, nu era decât un mijloc de a-şi odihni şi trupurile şi de a-şi trece timpul. Mai târziu s-au dus împreună la un bar, apoi să ia masa. Se înfruptă cu poftă de lup, cu o lăcomie neprefăcută, din nouă sau zece feluri delicioase. S-au dus apoi să vadă un spectacol de bar. Era amuzant şi cam afectat,

dansatoare băştinaşe luând tot felul de poziţii spre beneficiul europenilor; la Londra era mult mai frapant.

Şi, mai târziu, au găsit un parchet de dans care se potrivea cu dispoziţia lor: un fel de hambar, aproape în întuneric, unde sute de tineri, fete isterice şi marinari americani, dansau cu frenezie, sau lipiţi unul de celălalt. O fată dansa într-o cuşcă iluminată, o asiatică voluptuoasă, probabil o corcitură, senzuală, insolentă şi neobosită, cu sudoarea şiroindu-i pe coapse şi pe braţe.

Pauline se lipi complet de Dempsey, erotică şi excitantă, unduindu-şi corpul lipit de al său, sărutându-l pe gât, mângâindu-l.

Trupul îi era fierbinte, aprins; mişcările lente, înainte şi înapoi, în ritmul muzicii, îl electrizau.

Continuară aşa vreun ceas, până când transpiră de încordare; respirau din greu aerul fierbinte şi plin de fum.

Apoi, ca şi cum aminaseră această problemă cât putuseră de mult, se întoarseră înapoi pe *Areopagus*. Noaptea era rece şi amândoi începură să tremure. Dempsey îngheţă puţin, şi redeveni prudent mai repede decât ea, dacă se putea vorbi de prudenţă la Pauline.

Se făcuse două noaptea si era de serviciu a doua zi dimineaţa la opt. Nu avea să vină nici un pacient, dar era obligat să se ducă. Era precaut ca omul de meserie care se gândeşte la datoria zilei de mâine şi renunţă la plăcerea de azi.

Dar Pauline, simţind scăderea de temperatură, i se agăţă de gât în faţa cabinei.

— Nu poţi să pui punct aici, afirmă ea. Daniel, ascultă-ţi simţurile.

El ezită şi ea îi văzu nehotărârea, datoria profesională în luptă cu dorinţele omului.

— Îmi pare rău. Cred că înţeleg, cedă ea.

Ardea tot, simţind că-şi pierde orice reţinere. Nu mai avea argumente verbale şi era confruntat cu propria-i dorinţă, negăsind nici un cuvânt pentru a i se împotrivi. Doar dacă o refuza de-a dreptul, în starea emoţională frustă în care se afla acum, ea nu s-ar fi mulţumit cu o ipocrizie. Va trebui să-i spună că n-o doreşte.

Era nevrozată, subtilă, plină de cruzime feminină. Ştia că o să-i aducă întotdeauna necazuri. S-ar putea să fie şi bolnavă,

doar era atât de neglijentă. Agăţase bărbaţi, ducându-i în cabină. Toate acestea îi repugnau.

Dar, în acelaşi timp, simţurile îi spuneau că fata ţine la el. Şi era sensibilă, suferise o lovitură din partea cuiva, probabil din partea lui Triffett. Nu suporta ideea de a o face să sufere. Ţinea foarte mult la ea, era probabil îndrăgostit, deşi se temea de acest lucru.

— Vino, atunci! îi porunci el ursuz.

— O, Daniel, ce bun eşti!

— Bun? Prostuţo! Te iubesc – cu unele rezerve!

— Eu n-am rezerve, îi spuse ea.

Măsură dintr-o privire cabina.

Era mai mare decât cea dublă pe care o împărţea cu Reidy. Avea pat, nu cuşetă. Se uită la Dempsey şi râse cu satisfacţie neprefăcută.

— Acum iar mă dispreţuieşti, spuse Pauline după un timp.

— Nu. N-am să te dispreţuiesc niciodată.

— O, Daniel, ce zi minunată mi-ai dăruit! suspină ea şi adormi pe loc.

Adormi şi el, prea obosit ca să-i mai pese de ceva şi stewardul i-a trezit pe amândoi la şase şi jumătate, a doua zi dimineaţa.

Stewardul n-a părut deloc uluit, doar puţin surprins. După o pauză de trei secunde, se interesă:

— Să mai aduc o ceaşcă de ceai?

— Da, şopti Pauline.

— Aveţi o scrisoare pe podea.

I-o dădu lui Dempsey. Cineva o vârâse pe sub uşă şi era puţin boţită. Dempsey recunoscu scrisul de pe plic; nu-l mai văzuse niciodată până acum, dar caracterele rotunde, îngrijite, erau ale unei fete de cincisprezece ani.

O citi mai târziu. Începea cu „Dragă Daniel”, şi, în continuare, în fraze îndelung căutate îşi exprima recunoştinţa pentru o zi deosebită şi minunată. Se sfârşea cu „Buna dumitale prietenă, Debbie”. Ştia ce înseamnă asta, îşi dădea seama de echilibrul frazelor şi al cuvintelor cântărite cu grijă pe care le aşternuse de patru cinci ori la rând… Ziua aceea încântătoare când priviseră joncile chinezeşti şi dragonii, mângâierea mâinilor reci pe obrazul lui şi gura copilărească care-i atinsese

colţul ochiului – toate astea nu reprezentau mare lucru pentru el.

Dar se simţea copleşit de povara responsabilităţii, parcă ar fi fost vinovat faţă de fată şi era îngrijorat.

20

După multă gândire, Tornetta se decise să folosească un cuţit. Îl cumpără la Kowloon în drum spre debarcaderul de hidrobuze Macao. Era o piesă foarte frumoasă, din oţel japonez, care o să pătrundă cu uşurinţă prin orice îmbrăcăminte va purta domnul Rossi în acea zi călduroasă. I-a fost cam greu să se hotărască unde şi cum să-l ascundă ca să nu fie observat.

Până la urmă îi fixă tocul de piele undeva pe coapsa stângă. La un moment dat va fi nevoit să-şi scoată haina sau să scotocească clipe în şir după el. Ideea îl înspăimânta, oricum nu se hotărâse încă definitv. Dacă împrejurările nu erau favorabile, va amâna pe altă dată asasinarea lui Rossi,

Domnul Rossi îi sugerase singur împrejurarea pentru propria-i moarte. Discutaseră cu o zi în urmă după micul dejun.

— Unde mergeţi astăzi? se interesase Tornetta.

— Afaceri, îi spuse Rossi. Am multă treabă azi. Dar ziua de mâine o rezerv plăcerii. Zâmbi cu şiretenie, apropiindu-şi capul de Tornetta. Rânjetul acesta îi metamorfoza complet trăsăturile, transformându-l, pe neaşteptate, dintr-un pios om de afaceri şi un bun frate mason ortodox, conservator în cadrul societăţii australiene în care se integrase atât de bine, într-un individ viclean şi periculos. Ca şi cum o înaltă faţă bisericească ar fi făcut aluzii la desfidul în care se complăcuse sau ca şi cum el, Rossi, i-ar fi spus lui Tomella, prin mimica feţei: „Te cunosc eu. În afacerile tale cu distracţiile eşti un mare şmecher şi lacom la profituri uşoare. Şi eu am trebuşoara mea, dar una ceva mai bănoasă”. Mâine îmbin afacerile cu plăcerea. De ce nu vii și tu? îi propuse el.

— Unde?

— La Macao, oraşul portughez de dincolo de gurile râului Pearl. Se pot juca jocuri de noroc, lucru nepermis aici şi se pot face afaceri de o anume natură, interzise oriunde altundeva. Sau, oricum, nu în acelaşi stil, nu?

Şiretenia lui era de-a dreptul vulgară acum, și-i dădu ghes

lui Tornetta:

— Aur, Bartolomeo. Am un săculeţ plin, de vânzare.

— A! oftă Tornetta.

— E o şalupă care vine numai în anumite zile, neanunţate dinainte. Nu că oficial portughezilor le-ar păsa cine ştie ce la o adică, dar, dacă nu se cunoaşte din timp ziua, nu se pot organiza spargeri. Eu am aflat, am oamenii mei. Mâine pleacă la Macao. Jumătate de oră de discuţie şi sunt de zece ori mai bogat. De ce nu vii şi tu? Desigur, nu pot să te iau şi pe tine unde mă duc eu, dar, după aia, ce-ai zice de un tur de ruletă, de o fetiţă surâzătoare sau de o plimbare prin împrejurimi?

Faptul că Rossi se ocupa cu contrabandă de aur confirma presupunerea că era omul mafiei. Tornetta simţea crampe de frică în stomac, dar, oricum, pornise la acţiune.

S-ar putea chiar ca ăsta să fie locul ales de Rossi ca să îl lichideze. Făcând un efort de gândire, „cântărise” şi această alternativă timp de două trei secunde. Macao prezenta un avantaj: se găsea la 60 de kilometri de Hong-Kong. Cu să ajungi acolo, era ceva bătaie de cap: o vizită la ambasada portugheză din Hong-Kong pentru viză; deci câteva ore bune pierdute din timpul, şi-aşa scurt, de mumai două zile de escală. Mai mult ca sigur, pasagerii de pe *Areopagus* nu-şi vor bate capul cu aşa ceva, când n-aveau decât să coboare de pe navă pentru a nimeri în inima distracţiilor Kowloonului sau pentru a lua feribotul eure-i ducea în cinci minute direct la Victoria.

Portughezii îl făcură să aştepte, fierbând de mânie şi asudat de spaimă. Dar, lângă hidrobuz, îl aştepta Rossi înconjurat de zeci de cetăţeni gălăgioşi, porniţi să-şi petreacă o zi la cazinou sau să urmărească cursele de ogari australieni de la stadionul Macao – făcând pariuri, o altă formă de joc de noroc interzisă la Hong-Kong.

Tometta şedea lângă fereastră, dar era lac dc sudoare și suferea de claustrofobie. N-avea nici un rost să se alarmeze. La bord mai erau şi alţi europeni, dar nu de pe *Areopagus*. Majoritatea colonişti portughezi. Pilotul hidrobuzului era australian, dar şi el, văzându-l pe Tornetta împreună cu Rossi şi-ar fi putut închipui că sunt portughezi, deşi pe pieptul lui Rossi se bălăngănea ostentativ un aparat de fotografiat. Îi şopti satisfăcut:

— Tot drumul de la Perth încoace nu m-am despărţit de

aparatul ăsta şi, totuşi, n-am făcut încă nici o poză. Râse pe înfundate. E încărcat, dar nu cu film. Am să-ţi fac o poză. E minunată localitatea asta, Macao, ştii?

Tornetta dădu din cap, dar se cutremură, căci descoperise încă o dovadă că Rossi avea de gând să-l lichideze. Ce parşivi erau şi cât de subtili! Să-şi pună victima să zâmbească în faţa unui aparat de fotografiat după ce au pus mâna pe aur ca apoi, când se vor întoarce, să arate poza celor de la Perth sau de la Sydney. Putea s-o facă cu un aer inocent, în prezenţa familiei chiar:

— Asta-i Macao. Aceştia sunt smochini indieni. Şi cel de colo e prietenul meu. Şi ei vor şti că a fost lichidat omul indicat.

Privi pe fereastră la munţii de un verde crud şi la sutele de bărci pescăreşti. Treceau pe lângă două jonci de pescuit, graţioase, cu trei catarge. Era foarte uşor să faci contrabandă aici: se făcuse de când lumea – droguri, opiu, arme; deci, de ce să se neliniştească din cauza riscului călătoriei cu hidrobuzul sau din cauza unui domn Rossi, care făcea ocolul lumii pe un transatlantic grecesc?

Macao avea în radă apa de o adâncime relativ mică – de aceea Hong-Kongul i-o luase înainte – şi portul, acum dărăpănat, dar foarte frumos, era o pădure de catarge ale ambarcaţiunilor de vase mici chinezeşti, alături de bărcile şi de joncile oamenilor săraci „ai mării”.

Domnul Rossi se urcă grăbit într-un taxi. Tornetta zăbovi puţin pe chei, prefăcându-se interesat de joncile cu pânzele lor roşcate, care acum despicau valurile duduind, ajutate de un motor diesel japonez. Pasagerii, aşteptând să se îmbarce pe hidrobuzul de întoarcere, cumpărau coşuleţe de nuiele cu languste.

Ceva mai târziu, Tornetta o luă spre oraş şi străbătu nişte străzi pavate, străjuite dc clădiri în stil mediteranean, ornamentate cu balcoane şi cu ţigle roşii. Arterele principale erau largi şi mărginite de smochini indieni. După vacarmul îngrozitor al Kowloonului, acest oraş părea surprinzător de liniştit, cu casele lui zvelte şi clădirile oficiale în stil colonial, cu statuile lui Marco Polo şi ale unor portughezi de mult uitaţi. Drapelele verticale şi reclamele luminoase erau scrise în chinezoşte şi lui Tornetta i se părea că le sare tuturor în ochi ca european.

Se întâlni cu Rossi în faţa unuia dintre principalele hoteluri. Au luat prânzul împreună – era inevitabil – şi Rossi se arătă teribil de nerăbdător să se reîntoarcă la cazinou. Tornetta se simţi dator să-i amintească:

— Nu uita că *Areopagus* ridică ancora astăzi la zece seara.

— N-o să întârziem, promise Rossi. Ascultă. E încă lumină. Eşti obosit? Nu. Atunci hai să facem o mică plimbare şi după aceea să mai spânzurăm puţin din banii ăştia pe care i-am câştigat. E un cazinou plutitor – ceva foarte bizar, ornamentat cu balcoane din lemn sculptat şi pictat. Sunt lifturi între punţi şi chinezoaice drăguţe. Nu trebuie să ne facem speranţe că vom câştiga. Se joacă în primul rând *vingt-et-un*, dar şi alte jocuri cu zaruri. O să ne distrăm…

Dar, în curând, domnul Rossi se indispuse şi fu cuprins de o agitaţie ciudată (oare era şi el strangulat de frică, pregătindu-se să ucidă?).

— Ascultă, Bartolomeo, zise el. Ai un buzunar bun? Vrei să-mi păstrezi jumătate din aceşti bani? S-ar putea să mă jefuiască cineva… Sunt un bun catolic; nu spun că m-aş încurca cu vreo femeie… Îmi cam place să trăncănesc, asta-i tot.

Tornetta se dumiri atunci că, de fapt, Rossi era atât de nervos pentru că se gândea la femei. Cu un pic de alcool şi de încurajare din partea fetei respective s-ar schimba, ar uita de mustrările de conştiinţă şi de considerentele morale. O chinezoaică; gândul îl înflăcăra chiar şi pe Tornetta, dar degeaba. Trebuia să ucidă un om, apoi să se retragă nevăzut şi să fugă din Macao cât mai repede. Era uluit de rugămintea lui Rossi de a-i păstra banii. Avea, într-adevăr, un buzunar cu fermoar, unde vârî bancnotele pe care Rossi i le întinse cu o încredere extraordinară. Observă că acesta câştigase doar câteva sute de dolari.

Urcară treptele oare duceau la faţada în ruine a bazilicii Sf. Paul. Câțiva curioşi se învârteau pe acolo; prea mulţi.

Rossi făcu o fotografie cu Tornetta în picioare lângă coloanele masive.

Vederea de aici, de sus, era formidabilă: căsuţe graţioase gata să se prăbuşească şi străzile în stilul celor de la Lisabona; blocurile, adăpostind diversele instituţii, presărate printre copaci; catargele vapoarelor; dincolo de râul plin de nămol, verdele orezăriilor şi, în zare, şiruri după şiruri de munţi

decupând orizontul, pasămite creste argiloase.

— Hai să ne urcăm mai sus, pe cărare, îl îndemnă Tornetta. Vederea trebuie să fie nemaipomenită.

— Mai e timp?

— Trei sau patru ore.

— Voiam să spun de lumină. Mi-e cald.

— Merită.

— În croaziera asta nu fac altceva docât să transpir şi să-mi încerc norocul! se plânse domnul Rossi, glumind.

Se căţărară pe cărarea prăfuită, Tornetta repetând la tot pasul:

— Să ne uităm doar un pic şi pe partea cealaltă a dealului. Promontoriul de la Macao are o lărgime de numai doi kilometri, deci în partea cealaltă trebuie să se vadă altceva.

Aşa era. Tornetta spuse, gâfâind de efort:

— Dacă încadrezi şi copacul de colo, scoţi o poză foarte frumoasă.

— Soarele e spre asfinţit. Să mă uit pe exponometru dacă mai iese ceva.

Jos, apa strălucea sub un aer care începuse să capete nuanţe trandafirii. „Se lasă întunericul, gândi Tornetta. Peste şase ceasuri vom fi plecaţi. Dacă-l găsesc săptămâna viitoare, şi se întreabă cine e? Trebuie să-i iau paşaportul şi viza”.

Îşi pipăi coapsele. Cuţitul se afla acolo. Îl scoase cu mişcări neîndemânatice. Zgomotul pe care-l făcu teaca deschizându-se i se păru o împuşcătură de pistol.

— S-ar putea să nu iasă. Văd cu exponometrul –

Tornetta îi înfipse cuţitul pe la spate, cât putu mai adânc,

Rossi scăpă din mână aparatul de fotografiat, care se rostogoli la câţiva metri, ridicând un norişor de praf.

Dar nu muri imediat.

— Vai, sunt rănit, spuse el prietenului său. Un şarpe.

Se prăbuşi şi începu să tuşească. Era o tuse foarte ciudată, chiar şi ca sunet şi, când văzu că începe să scuipe sânge, se sperie foarte tare.

— O, Doamne, Bartolomeo, mi-e foarte rău…

Tornetta era îngrozit.

„Mori odată, dobitocule, mori!”

Nu se zărea nimeni prin apropiere. Fapta fusese comisă, în teorie si în practică, dar prostul ăsta gras se încăpăţâna să

trăiască.

Cu nervii încordaţi şi cuprins de panică, Tornetta îl lovi încă o dată şi încă o dată. Domnul Rossi căzu cu faţa la pământ, dar continua să trăiască, rugându-se, implorând. Tornetta îl izbi în cap şi de data asta se sfârşi. Avea pantofii plini de sânge – trebuie să-i zvârle în mare, altfel poliţia, dovezile materiale, ancheta.

Scotoci prin buzunarele victimei. Paşaportul, două sute de dolari, o scrisoare, o reţetă, un portofel.

Tornetta împinse cadavrul până la marginea cărării. Pe această parte, panta avea o înclinaţie către râu de vreo şaizeci de grade. Corpul se rostogoli câţiva metri, stârnind praful şi apoi se propti într-un hăţiş, la rădăcina unor copaci pitici. Tornetta îi mai dădu o dată brânci şi până la urmă corpul se înţepeni la vreo douăzeci şi cinci de metri mai jos de cărare. Era foarte posibil să nu fie descoperit niciodată.

Împrăştie praf cu piciorul peste sângele de pe cărare şi de pe propriii săi pantofi. Se scutură bine, îşi examină hainele, respiră adânc ca să se calmeze şi urcă până în culmea dealului, atât de îngrozit, că nu-şi putea controla braţele şi picioarele, cuprinse de un tremur involuntar. Din clipă în clipă, se aştepta să dea peste poliţişti, martori, prieteni de-ai lui Rossi de pe *Areopagus*.

La un kilometru depărtare, doi oameni examinau Bazilica, dar se întoarseră şi începură să coboare treptele.

Încetul cu încetul îi revenea încrederea, deşi era foarte încordat şi avea senzaţia oribilă că făcuse o greşeală, că Rossi era inocent, ca şi rugăciunile lui.

Îl apucă durerea de cap, de parcă îi clocoteau creierii, când îşi aminti de aparatul de fotografiat.

Înţepeni, ca paralizat; îi trebuia foarte mult curaj ca să se întoarcă. Au trecut câteva secunde până se hotărî sa pornească în căutarea lui. Îndepărtase atât de bine orice urmă, încât nu-şi dădea seama nici de locul unde căzuse Rossi. Înjură, scrâşnind din dinţi, roşu la faţă de furie, izbind cu piciorul în tufişuri şi în iarbă. Se lăsa noaptea, râzându-şi parcă de el. Zări o bucăţică de sticlă spartă şi asta îl ghidă. Sfărâmă aparatul şi smulse afară filmul. Chiar şi aşa, era mult prea speriat ca să-l arunce pur şi simplu, dovada fiind oricum ştearsă de efectul luminii. Avea îngrozitoarea convingere că ştiinţa va găsi o modalitate de

a reconstitui ceea ce stricase lumina. Bucăţica asta de celuloid trebuie aruncată în râu sau în mare…

A fost nevoit să aştepte patruzeci de minute hidrobuzul care să-l ducă înapoi la Hong-Kong. Măsură cheiul, terorizat, îşi muşcă buzele până la sânge, apoi îşi roase unghiile. Scăpă de film. zvârlindu-l în apă pe când „se plimba” de-a lungul cheiului, într-un du-te vino. Se gândii s-arunce şi paşaportul lui Rossi. Dar nu era convins că n-ar fi fost o mare prostie. Toate paşapoartele se depuneau la biroul administratorului înainte de plecarea vasului din orice port. Tornetta bănuia că nu erau depuse chiar toate, însă tot atât de sigur ştia că se va face o anchetă dacă acestea nu vor fi primite şi înregistrate într-un interval de o zi sau două de la plecare. Întâi, o rugăminte generală prin megafon: „Pasagerii care nu au remis paşapoartele la biroul administratorului sunt rugaţi să facă acest lucru de urgenţă” – urmau apoi câteva detalii în legătură cu doi sau trei indivizi recalcitranţi care de obicei, ignorau cu desăvârşire regulamentul vasului.

Hidrobuznl înainta duduind în lumina amurgului. Era mai puţin aglomerat decât cel cu care Tornetta şi Rossi veniseră la Macao. Încerca o enormă senzaţie de uşurare, de evadare. Îi era foame şi se simţea mort de oboseală.

La Kowloon, magazinele erau încă deschise. Tornetta îşi cumpără o pereche de pantofi. Tocmai discuta în legătură cu numărul. Brusc, îşi dădu seama că, probabil, ciorapii îi sunt pătaţi de sânge. Cuprins de panică, refuză să-şi scoată pantofii ca să-i încerce pe cei noi. Pierdu mai mult timp explicând că e grăbit decât dacă ar fi stat să-i încerce, dar negustorul nu mai insistă, ştiind că e străin şi, prin urmare, nebun. Tornetta găsi un ungher mai întunecos în apropierea unui hotel din Salisbury Road şi se încălţă cu pantofii cei noi. Erau tari şi incomozi. O să trebuiască să-şi mai cumpere alţii în insulele Guam… Aruncă pantofii vechi în port, lângă dana numărul 5, întorcându-se apoi la cheiul unde se afla ancorat Areo*pagus.*

O văzu pe Pauline îndreptându-se agale spre vapor, împreună cu un bărbat, unul din doctorii vasului. Îi veni în minte Barbara şi simţi o vagă dorinţă, în ciuda epuizării sale fizice.

Văzu o frizerie şi privirile i se încrucişară cu ale unei chinezoaice care făcea manichiura unei mâini de bărbat. Nu

rezistă ispitei şi intră. Tremura de oboseală şi încă nu-i trecuse spaima; instinctul îi spunea să zăbovească la ţărm până în ultimul moment. Un bărbat îl tunse şi îl bărbieri. Avea senzaţia că astfel tăia şi ştergea orice urmă de vinovăţie. O fată îi lustrui în mod inutil pantofii cei noi, de culoare maro. O alta – aceea cu care schimbase priviri – îi făcu manichiura, pălăvrăgind, conştientă de interesul pe care-l stârnise:

— Vă place la Hong-Kong? Ce-aţi văzut până acum?

— Unde mergeţi de aici? Vă mai întoarceţi? Mirosul de săpun şi de parfumuri şi inevitabilul foşnet pe care-l făceau hainele ei frecându-se de picioarele sale îi produceau bună dispoziţie. Fata avea nişte mâini micuţe, fascinante. Din când în când, Tornetta arunca fără jenă câte o privire pofticioasă la picioarele ei sau la curbura gâtului, coborând până unde începeau sânii mici.

Mai trebuia să scape de paşaport.

Îl chinuia groaza la gândul că o figură necunoscută o să-l măsoare cercetător sau că o mână o să i se aşeze pe umăr şi o voce de englez sau de chinez îl va întreba:

— O clipă doar. Sunteți Bartolomeo Tornetta? Unde aţi fost până acum? Sau poate mai puţin sever, cerând ajutor: Domnule Tornetta, l-aţi văzut cumva azi pe domnul Rossi?

Şi i se va citi pe faţă vinovăţia, minciuna. Dar daca vaporul pleca, pe zi ce trece o să fie tot mai greu să se adune dovezi contra lui.

Un individ înjunghiat pe un deal din Macao. Mai mult ca sigur, opera bandiţilor locali. Va circula zvonul că a venit un hidrobuz, se pare, chiar în ziua aceea, şi că tot atunci au avut loc tranzacţii cu aur.

Era de ajuns ca proasta aia de nemţoaică sau Demetropoulos sau adjunctul lui, Eleftheriadis, să spună: „A, aţi adus şi paşaportul domnului Rossi!” pentru ca mai târziu acest lucru să fie folosit ca punct de plecare în ancheta respectivă.

— Da, da, îmi amintesc acum; prietenul lui, domnul Tornetta, ne-a adus paşaportul cu un ceas înaintea plecării… Şi, totuşi, trebuia *să*-l depună. Asta ar fi dovedit măcar pe jumătate că Rossi se înapoiase pe vas: poate după aceea coborâse din nou la ţărm pentru vreun sfert de ceas, nemaireuşind apoi să prindă vaporul.

Tentaţia era foarte mare, chiar acum, să arunce paşaportul

lui Rossi în apă. Dar, mai presus de orice, exact ca la Hobart, Tornetta dorea ca vasul să plece cât mai repede. Dacă paşaportul nu era depus, se putea ca nava nici să nu ridice ancora. Sau, dacă lipsa lui nu era lămurită în interval de două zile, se va transmite un mesaj prin radio poliţiei din Hong-Kong:

„Avem un pasager lipsă" – şi poate până atunci se va descoperi şi cadavrul şi se va transmite un contramesaj. „A fost descoperit cadavrul unui italian de vreo cincizeci de ani, hainele pe care le poartă sunt cumpărate la Perth…" Nu. Bucăţica de carton trebuie depusă la administrator. Pe punte se găseau câţiva negustori ambulanţi şi o grămadă de pasageri; tot felul de şuierături şi alte zgomote mecanice dovedeau că vaporul se pregătea, de plecare. Un steward se plimba de colo-colo cu o lanternă, luminând pânzeturile şi flecuşteţele de metal expuse spre vânzare „Încă cinci minute!" strigă el, dar Tornetta ştia că mai sunt două ore bune până ce nava ridică ancora. Vechitura asta nu pleca şi nu ajungea niciodată undeva la timpul stabilit.

Toată vânzoleala cu frânghiile şi cu pasarelele se lungea, în mod inexplicabil, încă cel puţin o jumătate de oră.

Coborî pe puntea Metaxas, să arunce o privire. Puntea era deschisă pe partea dinspre babord: acolo se afla ieșirea şi intrarea principală. Administratorul şef şi oamenii lui erau la datorie. Nişte ofiţeri se învârteau şi ei pe acolo şi o mulţime de oficialităţi chineze şi britanice discutau de parcă erau la un cocktail. Pasagerii şi vizitatorii vasului se fâţâiau care încotro, cuprinşi de agitaţie febrilă, plângându-se: „Ce cald e!" sau lăudându-se, aruncându-şi unul altuia replicile obişnuite: „Am luat-o pe treizeci de dolari", sau afişându-şi superioritatea socială: „Am văzut tot ce se putea vedea!" „E de la ambasadă, cunoaşte pe dinafară toate colţişoarele. Trebuie să cunoşti pe cineva care să te ducă să-ţi arate pentru ca, într-adevăr, să *vezi* ceva."

Un lungan şi o fată se sărutau frenetic, rezemaţi de un cloason; nimeni nu se uita la ei, dar, chiar dacă s-ar fi uitat cineva, totuna era. Cei doi se lansaseră într-o cursă contra timpului. Câteva femei se împopoţonaseră cu perucile abia cumpărate; chiar mama din Darwin păşea ţanţoşă, cu totul altă fiinţă, cu laţe lungi şi drepte… Pybus îşi făcea loc prin mulţime în şort şi cu o cămaşă descheiată la gât, respirând pe gură, printre dinţi, cu vădit efort, cu faţa calmă, singur, frământat de

propriile-i probleme.

Tornetta tremura de spaimă fără să se gândească, aşa cum îi spunea raţiunea, că totul e în regulă, cum nu se poate mai bine, atmosfera ideală, aproape de zăpăceală.

Între nemţoaica din barul de la prora şi administratorul şef avea loc un scandal, ce trecea aproape neobservat.

— A trebuit să rămân în continuare timp dc patru ore – zbiera fata, dar Demetropoulos era enigmatic şi indiferent ca de obicei. Un zâmbet abia schiţat şi privirea aceea, dincolo de chipul drăguţ şi înfuriat.

— În contract se spune…

Fata făcu un gest dispreţuitor, furioasă.

— Puţin îmi pasă, e o *tâmpenie*. N-am venit pe vas sa fac ore suplimentare; Am venit să văd Hong-Kong-ul.

— N-aveai decât să vii ca pasager.

— N-aş face-aşa o prostie!

Şi pe birou se aflau vreo douăzeci-treizeci de paşapoarte. Nimeni nu avea grijă de ele. „Ca totdeauna”, gândi Tornetta. Ocoli, trecând spre capătul celălalt al tejghelei, ţinându-şi degetele fierbinţi şi umede pe cele două paşapoarte din buzunarul hainei.

Le puse alături de celelalte şi se îndepărtă, cu capul şi gâtul înţepenite, ca şi cum, dacă nu vedea el nimic, nici pe el nu-l puteau vedea. Nimeni nu-i adresă un cuvânt şi se înapoie pe puntea de Paradă. Sirena sună, scoţând aburi şi un şuierat plângăreţ. Particule fine de păcură se aşternură pe punte, pătând şi hainele câtorva pasageri.

Undeva mieuna o pisică.

Pasagerii se înghesuiseră de-a lungul balustradelor, căscând gura la agitaţia din port, la furnicarul de oameni, camioane, macarale, taxiuri sosind în ultimul minut. Tentaţia de a fugi sau de a se ascunde într-o toaletă era irezistibilă. Vizitatorii se revărsau la ţărm într-un şuvoi nesfârşit. Din nou, sirena. Aveau o ora întârziere faţă de timpul de plecare anunţat în orar. Tornetta ar fi vrut să ţipe de nerăbdare, în culmea îngrijorării. „Nu mai pleacă odată porcăria asta?” Nici măcar nu ridicaseră pasarelele. Pretutindeni sclipeau lumini şi iată una pe capota unei maşini ce venea în mare viteză dinspre Kowloon. Poliţia! Au sosit. Dar era o ambulanţă. Nimic important. Altcineva suferea.

Pasarelele se ridicară. Aburul începu să şuiere.

Alături de Tornetta o fată plângea cu suspine. Era Diane. „Proasta, se gândi el, revenindu-i speranţa si aroganţa. Ce-o fi găsit-o de plânge?”

Urale. Nici o senzaţie dc mişcare; îl luă pe neaşteptate; dar, dintr-o dată, portul şi macaralele şi oamenii de pe chei se dădură înapoi cu câţiva metri.

Areopagus intră în calea centrală de navigaţie cu o prudenţă maximă, căci zona era foarte aglomerată de vapoare comerciale ancorate. Un vas comercial se găsea chiar pe direcţia cursului vasului şi echipajul acestuia urmărea cu interes manevrele chinuitoare, până la douăzeci şi cinci de metri, cu cele două remorchere opintindu-se greoi. A fost necesară o jumătate de ceas numai pentru manevra de întoarcere. Drept în faţă, sclipeau luminile de pe insulele Verzi şi Kan Yi chau. *Areopagus* nu părăsea Hong-Kong-ul pe aceeaşi rută pe care venise.

În cabină, Squibb îşi executa ritualul zilnic al picioarelor: deodorant şi prosoape. Observă imediat:

— Ţi-ai cumpărat pantofi noi.

Tornetta se cutremură.

— Da. Nu prea-mi plac.

— Ce-ai făcut cu cei vechi?

— De ce? rispotă Tornetta. Îi voiai tu? Şi apoi, mai potolit; Te-ai distrat bine?

A doua zi dimineaţa, cerul era acoperit de nori şi parcă Hong-Kong-ul nici nu existase vreodată.

Dar fu uluit când, la micul dejun, o femeie se apropie de el şi îl întrebă:

— Unde vă este prietenul în dimineaţa asta?

— Prietenul?

— Domnul Rossi. Nu lipsea niciodată de la micul dejun.

Tornetta pricepu despre ce era vorba.

— A! Poate că de data asta s-o fi culcat prea târziu aseară.

La prânz, aceeaşi femeie îl interogă din nou, deşi fără prea multă îngrijorare.

— Nu pricep unde s-o fi ascuns.

— Nu a debarcat la Hong-Kong?

— Se întorcea la Melbourne.

— Avea treabă, aşa mi-a spus.

— Ce păcat, se plânse ea. Un om atât de drăguţ cu care puteai sta de vorbă. Aţi cumpărat ceva?

— Nu cine ştie ce, spuse Tornetta. Doar un aparat de fotografiat şi o pereche de pantofi, dar aparatul mi s-a furat.

Partea a treia LAT. 21°40’ N/LONG. 120°50’ E

Să ne rugăm Domnului
Binecuvântează-ne călătoria.
Şi Sfintei Marii să ne rugăm,
Protectoarea noastră-n ceruri,
Fereşte-ne de curenţi duşmănoşi
Şi îmblânzeşte furtunile nimicitoare.

COLUMB

Ce plăcut e, când se porneşte vântul de furtună, să stai pe ţărm şi să-l vezi de departe pe cel în pericol, acolo în zare.

LUCREŢIU

21

Tomazos, în camera hărţilor, ascuns vederii lui Yannopoulos, timonierul, trase o duşcă de whisky din sticla pe care îşi luase obiceiul să o poarte la el. Nu era beat, ci numai abătut.

O radiogramă îl înştiinţa că se afla la nord de cursul stabilit; ieşi pe puntea de comandă şi-i dădu instrucţiuni lui Yannopoulos:

— Trei grade la tribord.

Se lăsase seara, dar mai era încă lumină. Tomazos reveni în camera hărţilor şi examina jurnalul de bord. Era de acord cu însemnările făcute de Mollon, ofiţerul de cart de dinainte: direcţia vasului (corect stabilită, după citirile busolei obişnuite şi ale celei giroscopice şi în funcţie de deviere), latitudinea şi longitudinea; timpul de navigaţie de la Hong-Kong până acum; ora aproximativă când vor sosi la Guam; cantitatea de carburant

şi de apă folosită şi rămasă; rotaţiile motoarelor (babord 103,7 pe minut, tribord 104,7); erorile busolei obişnuite şi ale busolei giroscopice (la ultima, ca de obicei, era zero). Observă însemnarea lui Mollon în englezeşte: „Căpitanul a fost la un bal mascat”. Nu era exact, căci carnavalul nu se terminase încă; abia se pornise. Tocmai balul îi declanşase lui Tomazos deprimarea, făcându-l să se simtă foarte singur.

Nu-i prea plăcea temperatura mării şi a aerului şi observă şi o creştere a intensităţii vântului. Controlă din nou şi anemometrul îi indică intensitatea. Deoarece nava crea şi ea un curent de aer, adevărata intensitate a vântului trebuia calculată printr-un paralelogram al forţelor.

Tomazos refăcu calculul; nu mai încăpea îndoială: forţa vântului creştea tot mai mult.

Se duse la marginea punţii de comandă. La suprafaţa mării, intensitatea vântului era mai redusă din cauza frecării. Variaţia zilnică a temperaturii apei la suprafaţa mării şi a aerului la nivelul mării era, de obicei, neglijabilă, deoarece radiaţiile soarelui pătrundeau la o adâncime considerabilă, iar mişcarea valurilor făcea ca temperatura de la suprafaţă să se propage şi în adâncuri. Acum variaţia era foarte mare. Tomazos observă, de asemenea, că hula oceanului îşi schimbase aspectul în comparaţie cu cea de după amiază. Valurile erau lungi, cam de 230 de metri, la un interval de aproximativ douăsprezece secunde. Înălţimea valului de la bază până la creastă nu era chiar aşa mare încât să-i deranjeze pe pasageri, ci provoca doar vasului o legănare uşoară într-o mişcare de ruliu, dând cel mult o senzaţie de instabilitate.

Înainte de a se reîntoarce în timonerie, Tomazos se aşează cu faţa în direcţia vântului propriu-zis, care se schimbase într-o singură oră cu nouă grade. Ştia că centrul de joasă presiune trebuie să se afle acum undeva la 8 sau 12 grade spre dreapta şi remarcă, uşor alarmat, că asta era şi direcţia din care veneau valurile mari şi lungi. Vântul îşi schimbase direcţia, adică de la est la sud sau chiar sud-sud-vest, în sensul acelor de ceasornic. Asta însemna că într-o regiune situată la o distanţă de o sută până la cinci sute de mile se pornise o puternică furtună.

În camera hărţilor, examină barometrul. La tropice, presiunea atmosferică se modifica foarte puţin, cu excepţia variaţiei zilnice. Tomazos controlă în cartea de navigaţie pentru

a afla care ar trebui să fie presiunea atmosferică în această regiune şi în acest moment al anului. Se asigură că barometrul fusese reglat pentru înălţimea, temperatura de latitudine şi indicele de eroare. Dar chiar şi aşa, barometrul arăta cinci milibari sub normal.

Mai avea de făcut încă două lucruri. Cum mai era încă lumină, privi cerul. O aglomerare de nori cirrus acoperea jumătatea de sud a cerului şi la orizont i se păru că zăreşte nori altostratus.

Nu era vorba de o furtună obişnuită, ci, mai mult ca sigur, de un taifun.

Tomazos sună sala maşinilor.

— Măriţi presiunea aburului. Se apropie o furtună.

Ştia că hula mării se extinde pe o distanţă de mii de mile de centrul furtunii şi se făcea simţită până la patru sute de mile depărtare.

Tomazos puse în funcţiune radarul. Se aflau în strâmtoarea Bashi, la sud de Taiwan. Furtuna indicată de hulă părea că se găseşte în faţa lor, în direcţia tribord. Era prudent să pornească ambele instalaţii radar, una pe o rază de 48 de mile marine pentru a urmări furtuna care s-ar fi apropiat şi una pe o rază de 12 mile pentru a observa alte vase şi a le evita.

Nu se zărea nici un alt vapor pe ecranul radarului fixat la 12 mile şi nici urmă de furtună la cel fixat la 48 mile. I se luă o piatră de pe inimă. Asta îi permitea să evite orice mişcare, în ultimă instanţă să se reîntoarcă la Hong-Kong.

Ieşi din camera hărţilor pentru a se duce la radiotelegrafistul turc, al cărui post se afla mai înspre pupa.

— Ai primit vreun buletin meteorologic recent?

— De la Hong-Kong – totul în ordine.

— Şi de la Guam sau Manila?

— Nimic.

— Transmite celorlalte vase şi autorităţilor de la ţărm că bănuiesc prezenţa unei furtuni tropicale foarte puternice la sud de poziţia noastră.

Se conforma astfel articolului 35 din Convenţia Internaţională pentru Securitate pe Mare.

— Du-te şi informcază-l pe căpitan că îl rog să binevoiască să vină pe puntea de comandă, ordonă marinarului de gardă.

Şi aceasta era o obligaţie ce revenea ofiţerului de cart.

Pe radarul de 48 de mile se vedea un mic semnal luminos, în dreptul gradaţiei 34. O altă navă. În timp ce-l aştepta pe căpitanul Vafiadis, Tomazos notă în jurnalul de bord indicaţiile barometrului şi ale hulei şi, ezitând, căci era cam îndepărtat (dar se întreba dacă n-o să vină momentul când, apropiindu-se de furtună, n-o să aibă nevoie de ajutor), consemnă şi prezenţa unui vapor necunoscut, situat la 2° tribord faţă de actualul curs al vasului. Pentru moment, n-avea cum să ştie dacă nava aceea se apropia sau înainta cam în aceeaşi direcţie cu *Areopagus*.

Căpitanul Vafiadis apăru pe punte. Pe faţă i se citea prudenţă şi enervare.

— S-a-ntâmplat ceva, domnule Tomazos?

— Cred că e o furtună tropicală puternică la sud sau la sud-est.

— *Crezi?* spuse căpitanul Vafiadis.

— Am observat o schimbare în aspectul mării, explică Tomazos; vântul şi-a schimbat direcţia cu nouă grade, a crescut până la intensitatea de gradul 6 şi barometrul a coborât cu 5 milibari.

— Şi ce spun dispozitivele speciale? întrebă căpitanul acru.

— Încă nimic.

— Şi radioul?

— Nici un semnal până acum.

— Ce indică barometrul în clipa asta?

— O scădere cu alte două puncte.

Căpitanul Vafiadis se gândi puţin.

— Mulţumesc, domnule Tomazos, că m-ai anunţat. Ai făcut foarte bine. Dar, după câte-mi amintesc eu, în caz de pericol barometrul trebuie să coboare mult mai mult de atât: zece milibari la cincisprezece mile, poate, şi cam şaizeci în centrul furtunii.

— Domnule căpitan, marea arată aşa ceva.

— Nu, domnule Tomazos, nu cred. Hula se extinde din centrul furtunii pe o rază de o mie de mile. Furtuna în sine nu cuprinde o zonă mai mare de treizeci de mile în diametru şi s-ar putea să treacă pe lângă noi la cinci sute sau la o mie de mile. Probabil se va îndrepta spre vest, năpustindu-se asupra insulei Hainan sau se va abate spre nord-est, lovind ţărmul Hong-Kong-ului, pe care, din fericire, l-am lăsat la cel puţin cinci sute de mile în urmă.

— Să vă ţin la curent, domnule căpitan?

— Desigur, domnule Tomazos. Vezi, dacă e aşa cum spun eu, n-are nici un rost să ne întoarcem la Hong-Kong; Şi dacă e aşa cum spui dumneata, unde să fugim? N-avem unde!

— Putem încerca să o evităm, domnule.

— O vom face, dacă va fi necesar, consimţi căpitanul pe un ton puţin zeflemitor.

Radiotelegrafistul turc, Barutcu, apăru pe puntea de comandă.

— Un mesaj radio din Filipine spune că a trecut un taifun pe acolo acum câteva ore, scoţându-i complet din funcţiune. Furtuna se îndrepta spre vest-nord-vest.

— Perfect, spuse căpitanul Vafiadis. Exact ce-am spus eu.

Tomazos deschise gura să-l contrazică:

— Dar asta s-a întâmplat acum câteva ceasuri, poate chiar acum douăsprezece ore. Până acum furtuna putea să-şi schimbe direcţia în sensul acelor de ceasornic, cum se întâmplă adesea în emisfera nordică.

Trebuia, totuşi, să admită că analiza calmă a căpitanului nu era departe de adevăr. Chiar dacă furtuna se îndrepta spre V-N-V, spre nord sau N-E, putea să treacă la sute de mile de ei. Dacă trecea la est de *Areopagus*, oricât de aproape, tendinţa centrului furtunii – care se rotea în direcţia inversă (adică N, V, S, E), era să împingă vasul în afara razei ei de acţiune.

Căpitanul, cu mult calm şi bun simţ, luase decizia de a continua drumul, ţinând cont şi de considerente comerciale. Teoretic, căpitanul Vafiadis *era obligat* să facă totul pentru a-i proteja pe pasageri, dar, de fapt, el îşi asuma riscul pentru a asigura profiturile Companiei. *Areopagus* se conforma, în sfârşit, orarului. Şefii săi ar fi fost neplăcut impresionaţi de un căpitan fricos care s-ar fi întors în ape mai sigure, la Hong-Kong. Asta însemna mai mult combustibil, timp pierdut, imense cheltuieli portuare şi de pilotare; cei 550 de pasageri vor avea şi în continuare pretenţia să li se servească zilnic cele trei-patru mese copioase; în următoarele porturi de escală mărfurile vor aştepta, viitorii pasageri se vor enerva, unii vor face reclamaţii. Din punct de vedere comercial, deci, nu era uşor pentru căpitan să-şi nesocotească orarul.

Tomazos aproape uitase de cealaltă navă văzută prin radar. Era acolo, mai aproape acum şi descoperi nemulţumit că avea

direcţia contrară. Peste un sfert de oră, dispăru iar. O mulţime de zgomote se interferau ca un vuiet şi, când Tomazos le îndepărtă parţial cu ajutorul dispozitivului anti-bruiaj, văzu pe IPP (indicatorul de poziţie plană), la patruzeci de mile depărtare, ecourile distincte şi luminoase ale furtunii. Ştia că ecoul meteorologic radar se producea datorită picăturilor de apă care împrăştiau o parte din energia incidentă a radarului înapoi pe o direcţie paralelă până la receptor. Ceea ce îl îngrijora era strălucirea: căci intensitatea ecoului depindea de cantitatea ele apă pe unitatea de volum, adică de starea vremii, şi de dimensiunile picăturilor de apă.

La patruzeci de mile depărtare, apropiindu-se din ce în ce mai mult pe mare şi pe cer, îi pândea o furtună îngrozitoare. Tomazos schimbă direcţia cu câteva grade pentru a evita celălalt vas şi aşteptă ca furtuna să-şi definească mai precis intensitatea pe micul ecran al radarului. Furtuna începuse în Doldrums, devenind un adevărat taifun undeva în spaţiul alb de o mie de mile dintre Truk şi insulele Palau, la 7½° deasupra Ecuatorului. Vântul atinse foarte repede gradul 12 pe scara Beaufort, adică mai mult de 65 de noduri pe oră, ceea ce reprezenta o presiune atmosferică uriaşă. Furtuna înainta pe o direcţie de 280°, adică chiar spre nord-vest. Se deplasa cu 10 noduri pe oră, intensificându-se puţin odată cu latitudinea, însă pe o rază de 200 de mile de la centrul ei, se înregistrau diferenţe extrem de neplăcute. La două sute de mile vântul nu depăşea gradul 7, fiind chiar mai scăzut spre partea ecuatorială şi, la mai mult de 100 de mile de centru, vântul era maximum de gradul 8. Dar la 75 de mile de centru suflau adevărate uragane şi pe o rază de 50 de mile pe o furtună de peste 150 de noduri pe oră. Pentru comparaţie, un „vânt obişnuit” are o viteză de 16 noduri pe oră şi exercită o presiune de aproape 0,453 kg/0,33 cm

22

— Mi-e foarte rău, îi mărturisise Keith cu patruzeci de minute în urmă.

Era primul lucru pe caro i-l spusese în ultimele zile şi care avea legătură cu ceea ce fusese înainte între ei – prietenia, zilele petrecute ca între prieteni.

Iar în ochii lui Keith se citea implorarea:

— Şi mi-e frică.

Dimitrios reacţionă imediat. E adevărat că el era singura persoană de aici de jos căruia Keith i se putea adresa, în englezeşte, dar faptul că o făcea, chiar bolnav fiind, îi încălzea sufletul băiatului grec, care, iertător, aproape că izbucni în lacrimi.

— Am nişte pastile, îi spuse el lui Keith şi, cu toate că mărturisirea îl durea, adăugă sincer: Mi le-a dat John. Trebuie luate şase deodată…

Keith zâmbi jalnic:

— Şase! Apoi, tot atât de sincer, îşi dădu cu presupusul: Trebuie să fie îngrozitor afară!

— Şi-aici jos e destul de rău, îi spuse Dimitrios cu o undă de umor şi amândoi izbucniră în râs, chicotind ca nişte liceeni.

Şi acum, după patruzeci de minute, cufundaţi în bezna totală, cu apa ţâşnind de peste tot şi cu oamenii care ţipau şi gemeau, Dimitrios se ruga cu voce tare, însă nimeni nu-l auzea:

— Prietenul meu! O, Doamne, salvează-mi prietenul!

Dimitrios avea noroc – dacă se putea spune aşa. În momentul ciocnirii vasului se afla pe nişte traverse de oţel la trei metri deasupra punţii. Zguduitura îl făcuse sa-şi piardă complet echilibrul, însă reuşise să se apuce cu mâinile de ceva. Trupul i se balansase în afară, apoi revenise; barele de oţel îl pocniseră peste piept şi stomac, răsucindu-l, dar atâta tot.

Toate luminile se stinseră.

Era înspăimântător.

Auzea cum ţâşnea de undeva apa – sau poate păcura – şi strigăte de groază, la zeci de metri depărtare, venind parcă de pe altă lume.

Senzaţia era cumplită – răsucirea şi tangajul îngrozitor al vasului nu înceta o clipă, însă oţelul care se sfărâma într-un cataclism multisonor reprezenta vocea indiferentă a zeilor. Şi acum simptomele şi indicaţiile acustice erau cât se poate de neplăcute: şuieratul aburului, tonele de apă pleoscăind în jur, gemetele metalului supus la cazne.

Trase concluzia că luminile se stinseseră din cauza inundaţiei şi că acest lucru trebuie să se fi întâmplat pe toată nava. Ba mai rău, toate aparatele acţionate în mod normal de generatoare – radarul, busola automată, luminile din cabine,

lifturile, pilotul telemotor, pompele, arzătoarele – erau acum, probabil, scoase din funcţiune…

Nu greşea. Fuseseră atinse rezervoarele de combustibil pe jumătate pline de la babord. Acestea se găseau în partea dinspre babord şi tribord a unui coridor central îngust. La capătul de la prova se afla camera de pompare, în care erau supapele pentru a controla debitul rezervoarelor sau pentru a fi umplute cu apa de mare ce servea ca balast.

Capătul coridorului dinspre pupa dădea în camera generatoarelor şi, deoarece coridorul era îngust şi căptuşit pe toate părţile cu straturi impermeabile la apă şi păcură, nu fuseseră prevăzute uşi etanşe, care să nu permită trecerea apei. Coridorul era acum inundat de apă şi era imposibil să se ajungă la supapele de control pentru rezervoarele de la babord pentru a se reduce din înclinare, chiar dacă rezervoarele de la babord n-ar fi fost avariate. Şi nici apa din coridor nu putea fi oprită să inunde camera generatoarelor.

Defectarea curentului electric însemna întreruperea curentului de aer forţat în cuptoare şi a preîncălzitoarelor de aer. Sub imperiul socului, nu se ajungea la nici un rezultat. O răcire violentă din cauza apei ar fi fost dezastruoasă pentru cazane şi pentru aburul sub presiune. Tot aşa şi o creştere bruscă a temperaturii.

Îi mirosea a funingine şi a vopsea arsă. „O, Dumnezeule se gândi el îngrozit… Un foc pe coş!” Impactul coliziunii provocase aprinderea gazului în conductele de evacuare şi de fum. Ştia că or să izbucnească pe coş scântei şi chiar flăcări, care vor fi văzute şi de ofiţerii de pe puntea de comandă… Nava putea să sară în aer. Dacă vaporii de păcură ar fi cuprins nava, era de ajuns să întâlnească undeva o temperatură de 750° Fahrenheit pentru a se aprinde autogen. N-aveau nevoie nici măcar de o scânteie.

Aburul care ţâşnea din conductele sparte ţiuia asurzitor în beznă. La vreo cincisprezece metri mai încolo, metalul topit se revărsa în apă cu un şuierat.

Dimitrios tremura de spaimă în imensitatea sălii cazanelor unde aburul, apa sau focul puteau să-l omoare din clipă în clipă sau unde se putea uşor asfixia. Ce să *facă?* Lumină! Cu toţii aveau nevoie de lumină. Şi să includă supapa principală de oprire a aburului, să oprească aburul la încălzitoarele de

păcură, să închidă atomizoarele si să salveze conductele de păcură şi pompa de păcură. Să blocheze cuptorul pentru că o pală de aer rece (să nu mai vorbim de apă!) în interiorul său supraîncălzit ar distruge căptuşeala refractară, creînd haos în ţevărie.

Toate acestea erau imposibil de făcut. Teoretic, ar fi trebuit să pompeze şi apa din santine! Nu era sigur că în cursul acestei zile îngrozitoare se mai gândise cineva să elimine aburul din santine. Dacă nu, se acumula păcură şi vapori, gata să explodeze.

„Nu orice fel de lumină, îşi spuse el, numai becurile rezistente la aburi ar fi bune…”

Avea pe undeva o lanternă antiacvatică. În cabină!

Ce se întâmplase?

Unde erau ceilalţi?

Deci în ordinea priorităţii. Să întrerupă alimentarea cu păcură cu ajutorul supapelor de închidere rapidă şi să oprească pompa. Să pornească generatorul de urgenţă. Să întrerupă supapa principală de oprire a aburului. Dar dacă mecanismul de control la distanţă era inundat? Atunci va trebui să se urce acolo si să-l închidă cu supapa sferică acţionată de pârghie. „În beznă? Oare o să am forţa fizică necesară?”

Coborî cu grijă de pe traversele de oţel şi îşi dădu seama că apa se ridicase la peste un metru. Asta putea să însemne orice. Totul era cum nu se poate mai rău… Nu putea să se întâmple nimic bun. Când apa va ajunge sau va pătrunde prin pereţii cuptorului… Trebuia să includă cazanele de înaltă presiune.

Cu apa până la piept, înaintă încet, încins, tremurând tot, respirând greu, gâfâind pentru că sistemul de aerisire nu mai funcţiona.

— O, Doamne, prietenul meu, salvează-mi prietenul! – şi se lovi de Keith.

În bezna totală îl recunoscu pe Keith printr-un al şaselea simţ – după înălţime, zvelteţe, mirosul de ulei de păr, felul de a respira, prietenia şi groaza emiţând unde ca la radar.

— Keith!

— Dimitrios! Suntem pierduţi!

— Nu. Ascultă! Dacă am putea întrerupe supapele principale de abur şi de păcură şi dac-am porni generatorul de rezervă…

— Nimic nu ne poate salva!

— O să ne salvăm singuri.

— Totul e zadarnic, se supuse Keith, vrând să spună că toate erau acum strâns legate una de cealaltă şi că nimic nu funcţiona: nici conductele principale de abur, nici mulţimea aparatajelor auxiliare acţionate de abur – robinetele de aer, supapele de drenare, ventilatoarele de funingine, supapele de degajare, indicatoarele de debit ale curentului de abur, supapele auxiliare de oprire a aburului…

— Da, dar putem salva nava. Şi vom scăpa prin motorul de la tribord… Treb*uie.*

— E peste puterile mele, se tângui Keith, care dorea să moară, să se termine odată.

— Te rog, prietene…

— Nu ştiu să înot, mărturisi Keith îngrozit.

În întuneric sclipeau flăcări de la scurgerile de păcură care picurau pe ţevile încinse, şi porţiuni mici incendiate căzeau în apă în apropierea lor şi pluteau, continuând să ardă.

Pe neaşteptate se aprinseră nişte lumini – altcineva reuşise să pornească generatorul de rezervă. Şi în haosul familiar al armăturilor de fier, al ţevilor îmbrăcate în azbest şi al sârmelor de oţel, situaţia, la prima vedere, nu mai părea chiar atât de cumplită.

Doi oameni se cramponau de mânerele supapelor. Unul din ei era ofiţerul mecanic de cart. Alţi trei oameni pluteau în apă, răniţi sau morţi, cu părul şi feţele arse. Trei lipseau…

Dimitrios observă că apa se balansa după tangajul navei şi că, atunci când prova se înclina, apa aluneca în acea direcţie, lăsând aici spaţiu liber de un metru-doi în jos.

Ofiţerul observase şi el acest lucru şi se repezi către mecanismul de control la distanţă. Apa reveni, cu vreo treizeci de centimetri mai înaltă, mai înainte ca el să ajungă la manetă şi îl izbi, azvârlindu-l la câţiva metri în spatele lui Dimitrios.

— Doamne! şopti Dimitrios. Keith, rămâi aici!

Apa îi ajungea până la gât. Cu ochii larg deschişi de groază strigă hotărât:

— Mă duc să închid supapele de întrerupere rapidă.

Se încleşta cu mâinile de rampa de siguranţă, dar picioarele se mişcau şovăielnic înainte.

Dimitrios se lăsă purtat de apă vreo treizeci de metri şi de

acolo începu să lupte contra ei. Se izbea cu coapsele de metale ascuţite, palmele îi ardeau când se atingeau de ceva, sunetele îl îngrozeau şi auzea fără încetare gemetele mdalului; mirosea a funingine şi a vopsea, şi urletele focului de pe coş sau ale furtunii – nu era sigur şi nu avea curajul să analizeze – veneau până la el.

Se căţără dincolo de învelişul posterior şi de cărămizile cuptorului şi, peste ţevi, către supraîncălzitor. Era un calvar – căldura, mirosurile, aerul înăbuşitor. Acest cazan era ameninţat din toate direcţiile. Dimitrios ştia că un sfert din volumul total al cazanului de sub nivelul apei (inclusiv tamburul, ţevile şi pereţii de apă) era umplut cu abur şi că numai 15 la sută din întregul volum se afla în ţeava mare. Fiecare din cazanele de pe *Areopagus* vaporiza cincizeci de mii de litri de apă pe oră. În jur pluteau imense volume de abur la temperatura gurii de încălzire… Probabil că acum, din cauza şocului, nivelul apei în cazan trebuie să se fi schimbat foarte mult și fie că era „umflat”, fie că era „pe fund”, existau toate şansele ca regulatorul de alimentare cu apă să fie scos din funcţiune. Temperatura medie de încălzire se schimbase probabil, cu totul, dacă nu cumva nu încetase de tot…

Se luptă cu supapa de oprire, cocoţat la şapte metri pe traversele de oţel. Era veche şi nu putea să o urnească cu mâinile. Poate că se uzase cablul sau poate opunea rezistenţă presiunea cazanului. Se zbătea, înjurând şi scrâşnind din dinţi. Folosea amândouă mâinile, agâţându-se în acelaşi timp cu disperare, din cauza poziţiei înclinate a navei. Plângea de necaz şi se ruga lui Dumnezeu.

În fine, reuşi, când în spatele lui se produse o explozie. Se afla de cealaltă parte a învelişului de oțel carbon lângă deschiderea arzătorului. Întâi o bubuitură violentă, ca de tun, o flacără şi apoi un şuierat. Pe apă pluteau pete de păcură care ardeau. Dimitrios presupuse că explozia se datora vaporilor de păcură din cuptor sau pătrunderii unei picături în conducta de aer din camera de ardere ca rezultat al stricării (sau opririi deliberate) a ventilatoarelor de curent forţat. Probabil că racordurile de pe conducta de alimentare cu păcură sau chiar pereţii cazanului se spărseseră din cauza ciocnirii… În aceste condiţii era imposibil să ştii dacă cuptorul era închis ermetic; în caz contrar, aerul rece sau apa ar pătrunde înăuntru, învelişul

refractar al cuptorului ar crăpa, iar ţevăria, în cel mai bun caz, s-ar îndoi.

Îndeplinise ceea ce-şi pusese în minte – poate salvase nava de la explozie – şi acum era cuprins de panică. Trebuia să iasă neapărat de aici.

Pentru asta trebuia să înoate sau să se târască până în apropierea tambuchiurilor de ieşire printr-un labirint de ţevi şi scări inundate, rezervoare, rampe de siguranţă, aparate de măsurat, şi cadrane indicând nişte cifre uluitoare, compresoare… Păcura ardea, deşi aerul era acum atât de rarefiat, încât pericolul unei explozii scăzuse.

Îşi făcuse datoria. Nu era treaba lui şi n-avea cum să ştie că elicea de la babord se curbase, iar arborele se rupsese din cauza ruliului şi a tangajului excesiv, care făcea ea elicele să se învârtească mai mult afară din apă; şi că turbina de la babord era salvată de supraaccelerare numai graţie unei supape de control a supraaccelerării… Nici n-avea cum să ştie că uzura rulmenţilor (provocată de supraîncălzire) produsese, la rândul ei, o schimbare în poziţia radială a rotorului turbinei de la babord, care ducea la diminuarea jocului vârfurilor paletelor, adică la frecarea vârfului paletei de carcasă, ceea ce provoca 5 000 de rotaţii pe minut… Sau că, din cauza ciocnirii, aerul putuse intra în caja turbinei, pentru că garniturile de etanşare de pe arbore (care menţineau aburul în interior şi împiedicau pătrunderea aerului) fuseseră sfărâmate… Sau că mecanismele de angrenare dublă de la babord băteau uleiul la fundul cutiei de transmisie, transformându-l într-o emulsie, care făcea ca pompele de ungere să-şi piardă forţa de absorbţie… Sau că o parte din dinţii acestor mecanisme uriaşe nu se mai angrenau cum trebuie, că unii erau chiar rupţi…

Motorul de la babord era complet scos din funcţiune de la cuptor până la elice – dar Dimitrios salvase nava, împiedicase forţa imensă să se năpustească împotriva vasului.

Rămăsese însă un uriaş volum de abur, care putea să izbucnească prin diversele crăpături, lucru deosebit de primejdios şi de înspăimântător. Zeci de mii de metri cubi de abur la o temperatură de patru sau cinci ori mai mare cu aceea de fierbere a apei. Orice defecţiune – şi mai mult ca sigur că erau – putea să tulbure aburul, să-l dirijeze în direcţia greşită sau să-l facă să ţâşnească afară… După câte îşi dădea seama,

reuşise să-l stăvilească, iar aerul urma sa se răcească, să devină inofensiv. Dar acum fugea îngrozit de forţa lui ascunsă, dorind din tot sufletul să pună câţi mai mulţi pereţi de oţel între el şi acest loc.

Apa îi venea până peste cap aşa că a fost nevoit să înoate. O dâră groasă de păcură ardea la suprafaţa apei. Trebuia să înoate pe dedesubt, dar atinse păcura cu pantalonii în jurul picioarelor şi al şoldurilor… Ţipă de durere.

Zări doi ochi care luceau îngroziţi; era Keith care plutea la doi paşi de moarte.

„O, Dumnezeule, salvează-mi prietenul!”, imploră el în minte. Nici un moment nu se rugase: „Salvează-mă, Doamne!”

Păşi prin apă şi-l trase pe băiat de gât, neştiind precis cum e corect să tragi după tine un corp în apă.

I se părea că au trecut ceasuri nesfârşite până să ajungă la cloasonul de oţel, unde s-ar fi putut căţăra pe traversele verticale până la tambuchiurile ermetice de ieşire; era complet epuizat. Îi venea să plângă, eră atât de neputincios! S-ar fi odihnit, dar trebuia să meargă înainte, să-l salveze pe Keith care se zbătea, deşi foarte slab, în ghearele panicii.

Acolo erau doi oameni, bătrâni, obosiţi, cu feţele mânjite de păcură, arse, cu sprâncenele pârlite, privindu-l plini de speranţă cum îşi croieşte drum. Va reuşi să facă ceva. Ei nu mai aveau putere să facă nimic.

Dimitrios se cutremură când, la vreo douăzeci şi cinci de metri depărtare, ţâşni o limbă de foc roşie, fioroasă, care dispăru tot atât de repede pe cât apăruse, şi abia peste câteva secunde izbucni iar, pe neaşteptate. Mintea lui extenuată, îngrozită, îi spunea că e rezultatul coliziunii, agravat acum şi de explozie. În învelişul cazanului existau panouri imobile, prevăzute pentru eventuale reparaţii, curăţare, inspectare. Racordurile între secţiunile cazanului erau ermetice la aer datorită unor garnituri de azbest între flanşe, care însă nu puteau rezista la treizeci de ani de uzură şi la o ciocnire… Simţea respiraţia marelui cazan de foc, ca o gură de iad. Ca şi apa, flăcările se legănau în ritmul tangajului navei… Se întrebă dacă cimentul stabilizator de aer dintre cărămizile izolatoare din hurmuzele verticale şi orizontale va rezista la temperatura şi mişcările violente. Oare buloanele de zăvorâre slăbiseră? Dacă se crea o crăpătură prin care să izbucnească flăcările, mugind,

soarta lor era pecetluită. Flăcările vor înghiţi aerul. Pentru o combustie normală în cuptor erau necesari 38 de metri cubi de aer pe litrul de păcură.

Cu energia pe care i-o insufla panica porni din nou la acţiune. Degetele lui Keith se zvârcoliră când îi dădu drumul, dar, după un timp, realiză, pe jumătate inconştient, ameţit şi aproape secat de orice putere şi voinţă, că Dimitrios îi potrivea degetele în jurul unei bare de oţel. N-avea forţa să se urce pe traversele de mai sus, dar ştia că tot ce-i cerea Dimitrios era să se ţină strâns.

Între timp, Dimitrios se căţără pe cincisprezece traverse, simţindu-şi ca pe o povară imensă trupul şi hainele îmbibate. În câteva clipe, dacă aveau forţa să se caţere pe traverse, vor scăpa şi ceilalţi trei.

Apoi văzu, în culmea disperării, că lucrurile stăteau altfel. Cheia ca un volan care îndepărta clema de strângere a tambuchiului etanş sărise de la locul său sub şocul ciocnirii şi căzuse pe punte. Se putea afla oriunde pe o rază de trei metri, doi metri sau doi metri şi jumătate sub apă.

Atunci îşi dădu seama că o să moară.

Acest lucru îi slăbi brusc forţele, încât era cât pe ce să se prăbuşească. Se cutremură de un fior de mânie. Totul era de o nedreptate strigătoare! Salvase sala cazanelor de explozie şi îşi cucerise dreptul să trăiască, odată cu toţi pasagerii de sus. Era un destin crud, tipic grecesc…

N-o să se mai bucure niciodată când vor ajunge la destinaţie, n-o să mai contemple pădurea de catarge şi clădirile portului şi munţii din apropierea Pireului şi n-o să-şi mai încălzească spinarea la soarele Greciei. Şi nici n-o să mai hoinărească pe străduţele întortocheate şi pe ulcioarele prăfuite din Plaka. N-o să mai simtă mirosul dn cafea prăjită şi n-o să mai bea niciodată vinul aspru. N-n să mai stea în bătătura căsuţei lui taică-său, cu privirea pierdută la văioagele pietroase împărţite în ferme mici și nici n-o să mai audă talăngile oilor. Femei bătrâne în negru umplându-şi ulcioarele cu apă la fântână: maică-sa, fără vârstă, dar veşnic bătrână, înţeleaptă, blândă, miloasă, atât de lipsită de valoare în lumea din Hong-Kong sau San Francisco, stând în bucătarioara ei, în care nu se găsea decât o plită cu lemne şi nimic altceva, surâzătoare, mândră că fiul ei s-a făcut marinar, că a reuşit să facă ceva…

De undeva scăpa abur. Era inevitabil. Văzu cum se îngrămădeşte în nori fierbinţi, umplând volumul imens al camerei cazanelor de deasupra lui. Îl atinse şi pe el, învăluindu-l, şi începu să ţipe, retrăgându-se în jos pe cele cincisprezece traverse, la Keith şi la cei doi bătrâni.

„O, Doamne, imploră el din nou, salvează-*l!* N-a făcut nimic ca să merite asta…”

23

Cei din familia Burston stăteau culcaţi, cu nervii încordaţi, în cuşetele lor din cabina A 73, îmbrăcaţi din cap până-n picioare, cu lumina aprinsă. Marion n-avea cum să ascundă copiilor realitatea – era o furtună şi încă una foarte păcătoasă. Copiilor nu li se putea cere să doarmă, când părinţii lor nu erau în stare să închidă un ochi. Se simţeau mai în largul lor cu lumina aprinsă şi gata îmbrăcaţi – „pentru *ce* oare?” se întreba ea.

Cabina lor era în formă de L. Cuşeta de jos a lui Marion era în unghi drept cu peretele vasului, chiar sub hublou, şi a Stellei se afla deasupra. Mike şi Patricia erau lângă uşă, după cotul lui L. iar Bumble dormea într-un păluţ lângă ei, în spaţiul rămas liber la mijloc. La picioarele lui Mike, la încheietura lui L, era intrarea în minuscula sală de baie. Marion auzea deci izbiturile fioroase ale talazurilor dezlănţuite la numai câţiva centimetri de oţel de urechile ei. Cu toţii simţeau, parcă cu tot trupul, greutatea mării care se năpustea asupra vaporului, zgâlţâindu-l după plac. Aveau senzaţia foarte clară că transatlanticul e o simplă coajă de nucă, o jucărie de hârtie aruncată în bulboana morii, pe timp de ploaie…

Nu prea vorbeau, aşteptând să se sfârşească furtuna; degetele li se încleştau fără nici un rost de marginile cuşetelor şi braţele li se înţepeniseră din cauza efortului pe care-l făceau să nu se rostogolească jos.

— Cât o să mai ţină? se tângui Patricia amărâtă. Mi-e frică, mămică.

— Ţine de două ore şi nu ne-am scufundat încă, fetiţa mamii, aşa că o să supravieţuim, o asigură Marion.

— S-a făcut frig, ripostă Patricia.

Bumble, din fericire, dormea.

Stella era încă în rochia de bal – îi dăduseră voie să se ducă la bal.

— Şi închipuîţi-vă ca am plătit o grămadă pentru asta, se băgă ea în vorbă. Trebuie să fim nebuni!

Marion se ridică în capul oaselor şi strigă:

— Am uitat de rufe – asemenea cuiva care uitase robinetul de la gaze deschis.

— N-am nevoie chiar acum de cămaşă curată, o luă Mike paste picior.

Ea insistă – era important, o datorie:

— Mă duc să le-aduc.

— Nu fi proastă, fată dragă, se opuse Mike cu vocea ridicată, surprins. N-ai să poţi ajunge până acolo. O să cazi pe trepte.

— O să mi le şterpelească, declară ea.

— Când, *acum?*

— Unei femei i s-a furat o frânghie întreagă de scutece. Sunt tare josnici unii dintre ei.

— Las-o baltă!

— Mike, nu ne putem permite să pierdem haine. Bumble are numai două schimburi de flaneluţe.

Îşi dădu seama că nu glumea şi fu uluit. Oare nu a îngheţat de spaimă în cuşeta ei?

— Mă duc eu, se oferi el.

— Tu nu ştii care-s lucrurile.

Era foarte alarmat.

— Fetiţo, nu-i de glumă. E un taifun sau aşa ceva.

O spusese cu voce tare, recunoscând lucrul de care se temeau cu toţii.

— Într-o clipă sunt înapoi, riscă Marion.

— O, las-o să se ducă şi să-şi rupă un picior, spuse Stella cinică.

— De ce nu te duci *tu?* strigă el şi asta-i tot ce-a mai auzit Marion închizând uşa cabinei.

Dădu colţul la stânga şi fugi câţiva paşi până la coridorul principal care străbătea de la prova la pupa porţiunea de la babord a punţii A. Se ţinu de parapet şi-şi dădu seama că Mike avea dreptate. Privind în urmă, văzu coridorul ridicându-se la un unghi înspăimântător – cam 45º pentru ca apoi prăpastia

care se formase să încerce să o târască la vale. Doamne! gândi ea şi pentru prima oară simţi că-i paşte un dezastru. Dar era încăpăţânată ca un catâr. Nimeni n-o să-i şterpelească rufele. Pe când *Areopagus* revenea în poziţie orizontală, pentru a se căţăra din nou în vârful altui munte de apă, se îndreptă spre pupa, aproape „împinsă din spate” la cotitura următoare, la cincisprezece metri mai încolo, unde o luă la stânga.

Pe partea dinspre tribord a acestui pasaj, de-a curmezişul navei, se afla o mică deschidere de unde pornea o scară în spirală spre puntea B. N-avea nimic din măreţia celorlalte scări; era strict funcţională, cu un diametru de vreo trei metri numai.

Puntea B era mai puţin aspectuoasă, ba chiar murdară. Aici erau doar câteva cabine la prova şi la pupa, cea mai mare parte cabine de un loc, fără baie. N-aveau covoare, numai linoleum, şi pretutindeni te izbea mirosul de păcură şi de closet.

Totuşi, uscătoria îi era foarte folositoare lui Marion. Aici era totdeauna foarte cald şi uscat, rufele ude zvântându-se în mai puţin de o oră.

Marion îşi dădu acum seama că pentru a căra rufele trebuia să se folosească de ambele mâini şi, deci, n-o să mai aibă o mână liberă ca să se ţină de balustradă sau ca să se proptească de pereţi. Dar tot se încăpăţână, hotărând că o să se descurce ea într-un fel şi, într-adevăr, avea un echilibru foarte bun.

Tocmai adunase un maldăr de rufe şi le ţinea grămadă la piept, când *Areopagus* şi *Seattle Doll* se ciocniră.

Auzi şuieratul lung al sirenei de pe *Areopagus*, dar pentru ea asta nu însemna mare lucru.

Fu azvârlită la podea, dar avu noroc. Trecu cu capul numai la câţiva centimetri de un obiect metalic, iar rufele uscate îi amortizară căzătura, ca o pernă moale.

Toate luminile se stinseră şi se trezi într-o beznă atât de neagră încât nu putea să-şi vadă nici măcar mâinile sau albeaţa prosoapelor de-abia spălate.

Aflându-se la tribord, Marion nu-şi dădu seama, cu toată zguduitura puternică, că *Areopagus* se ciocnise de ceva şi, cum era pe cea mai joasă punte de pasageri, nu auzi nici ţipete sau strigăte, nici zgomotul obiectelor care cădeau şi se spărgeau… Suferise doar un şoc şi nu vedea nimic în jur. Era sigură că, dacă ieşea din uscătorie, va găsi lumină. Pe pipăite îşi adună rufele; căzu cât era de lungă, în timp ce le căuta stând în

genunchi, şi se înfurie foc pe vaporul ăsta în care fiarele de călcat făceau întotdeauna scurt-circuit, iar megafoanele se stricau în mijlocul unui anunţ.

Se zbătu puţin şi reuşi să iasă din uscătorie, dând peste aceeaşi beznă de nepătruns. Chiar şi atunci se gândi numai la o pană de curent. „Asta-i tipic!” îi condamnă în sinea ei, bâjbâind să găsească scara în spirală, pe care se căţără până sus. La un moment dat, fu nevoită să se agaţe cu o mână şi pierdu câteva rufe.

La capătul scării se opri, incapabilă să meargă înainte până nu se făcea puţină lumină.

Auzi în depărtare nişte strigăte şi apoi o explozie şi în cele din urmă îşi dădu seama, şocată, că se petrecuse ceva destul de grav. În aceeaşi clipă, simţi miros de fum și recunoscu câteva voci îngrijorate deasupra, pe puntea Metaxas.

Marion zvârli rufele şi o luă la fugă în salturi către locul unde bănuia că trebuie să fie coridorul de la babord. Era sigură că-l va găsi, bineînţeles, căci, iată, dădu de rampă. Ghidându-se după ea, cu mâinile încleştate, o porni încet înainte. Senzaţia de înaintare pe care i-o dădea mişcarea navei îi spunea ca se îndreaptă în direcţia bună, spre prova. Şi apoi rampa se termină brusc şi se lovi cu corpul de metal. Închiseseră uşile etanşe la apă şi nu se putea întoarce în cabină, la copii şi la Mike. Frica i se conccntră toată pe acest unic obiectiv, restul devenind puţin important.

Se târî înapoi, de-a lungul balustradei, până ajunse din nou la intersecţie. O luă la stânga şi iar la stânga către scările care duceau pe puntea Metaxas şi urcă sus cu intenţia de a se îndrepta spre prova şi apoi de a coborî undeva ca să-şi găsească cabina.

La următoarea intersecţie, cineva lumina drumul cu o lanternă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marion în direcţia lanternei.

— A izbucnit un foc, pe acolo pe undeva, spuse o voce agitată de bătrân, văicărindu-se. A fost îngrozitor. Nu mai pot să mă întorc înapoi în cabină… Nu-i a bună…

Lanterna se mişcă, subliniind parcă cuvintele, şi Marion care înghiţea fum, observă în lumină că şi aici fusese izolată: se lăsase un ecran ignifug. Văzu şi un steward care zâmbi şi zise optimist:

— Se deschide îndată.

Nimic n-o oprea să se urce pa puntea Attica. Era uşor, deoarece o ghidau balustradele şi treptele.

Se afla încă la babord, bâjbâind înainte de-a lungul punţii Attica. Era o punte luxoasă şi, din loc în loc, se deschideau coridoare de-a curmezişul navei, cu hublouri la capete. De necrezut, prin primul hublou pătrundea o lumină slabă. Lumina venea *de afară*.

Marion nu rezistă şi se duse să arunce o privire: uluită şi îngrozită, văzu o navă arzând. O jumătate de navă? Nu era sigură. Nava apărea şi dispărea din raza vizuală şi, dacă te uitai mai atent, înălţimea la care se ridica şi de la care cădea era de neînchipuit. Marion îşi făcu o idee de dimensiunile mării în ale cărei gheare se zbătea vasul.

Era mai mult decât urgent să se întoarcă înapoi la copii şi la Mike. Se afla într-o situaţie disperată.

Ajunse la o altă intersecţie a punţii Attica şi coborî pe puntea Metaxas, dar se lovi de metalul unei alte uşi ignifuge. Porţiunea asta era inundată şi în spatele paravanului de oţel jucau limbi de foc. *Ştia*, pentru că vedea o dâră roşiatică în partea de jos a uşii de metal. Înăuntru erau oameni care strigau, luptându-se cu focul.

Însemna că izolaseră incendiul, dar, în felul acesta, izolaseră partea centrală a punţii Attica, punţile A şi B. Mike şi copiii se aflau în acea porţiune a navei, mai jos de incendiu, iar ea se găsea dincoace.

Trebuia să existe o cale să ajungă la ei.

Se hotărî să urce mai sus şi de acolo s-o ia înainte. Nu era logic, dar logica nu mai conta, instinctul îl luase locul.

Cu o punte mai sus, la o intersecţie similară, dădu peste o masă de oameni cu lanterne. Îşi pierduseră capul din cauza panicii. Marion a fost târâtă şi ea de curent. Vocile răsunau supărate şi enervate de spaimă și se lăsau călăuziţi de ciudata logică a panicii.

— Abandonează vasul…

— Echipajul a dispărut…

— S-a produs o explozie…

— Nu suntem pe partea bună; n-or să lanseze niciodată bărci de salvare de pe partea asta…

— Asta-i centura mea de siguranţă…

— Unde-i Arthur? Nu putem pleca fără Arthur.
— Unde să plecăm, pentru numele lui Dumnezeu?
— Au zis să mergem în salonul Egean.
— Cine-a spus?
— Omu' ăla.
— Care om?
— Ei, haide! N-ar fi spus asta, dacă…
— Nu vreau să merg.
— Trebuie.
— Într-o bărcuţă? Nu pot. O să fac pneumonie.
— M-am lovit la spate, strigă o femeie, cu spaimă şi amărăciune. O, Doamne, mi-am fracturat spinarea.

Aştepta, evident, să o ajute cineva cu ceva, dar nimeni nu-i dădu nici o atenţie.

Un copil se porni să ţipe ca din gură de şarpe şi Marion simţi cum i se transmite şi ei panica. Îi îngheţa sângele în vine, îşi simţea creierii golindu-se, în timp ce inima îi bătea nebuneşte. Uită complet unde se afla, pierdu orice simţ de orientare. Mintea lupta febril împotriva psihozei care-i spunea să fugă încotro o vedea cu ochii. Panica îi năvăli în stomac ca o supă fierbinte. Îi rezistă cu tăria imboldului dat de raţiune: „Întoarce-te la Mike! Copiii trebuie să-şi pună centurile de siguranţă. Haine groase. Ordine. Să aştepte ordinele. De la un ofiţer, prin megafon. Dacă funcţionează…"

Dar mulţimii puţin îi păsa de gândurile ei. Oamenii îngroziţi o târau pe Marion după ei în sus; alţii se alăturau mulţimii, iar undeva deasupra lor, un bărbat striga cuprins de panică şi amărăciune:

— Bărcile! Ne iau bărcile!

Câţiva o îmbrânciră într-o parte, alţii voiau să treacă înainte, grăbiţi; erau mai importanţi, trebuiau să se salveze.

— Du-te dracului! urlă Marion în nasul cuiva şi el sau ea nu făcu nici o obiecţie.

Ajunseră pe puntea de Paradă şi aici era un adevărat infern, ţipete şi urlete, aer rece năvălind cu vuiet dinspre mare, înghiontiri cu coatele şi cu umerii de la persoane necunoscute, indivizi mai înalţi decât ea. Pe Marion o cuprinse o spaimă grozavă. Oare a neglijat nişte instrucțiuni? Oare restul familiei le-a auzit şi s-au dus la bărci? Oare se găseau şi ei în harababura asta infernală? Oare copiii îşi puseseră centurile de

siguranţă? Vedea pe geamul de la bibliotecă (dar bineînţeles, ea nu ştia unde se află) că, într-adevar, bărcile de salvare erau lansate la apă. Un foc care ardea pe undeva răspândea destulă lumină ca să poată observa acest lucru. Dar Mike şi copiii, fără îndoială, erau prinşi ca într-o capcană în acea porţiune centrală a navei, izolată de uşile ermetice, etanşe la apă şi foc, fără să ştie că la o punte deasupra lor izbucnise un incendiu.

Ruliul puternic al navei o făcu pe Marion să-şi piardă echilibrul şi, în acelaşi moment, cineva strigă:

— Grecii ne părăsesc! şi mulţimea începu să ţipe şi să dea năvală, tropăind; o călcară în picioare; îi zdrobiră mâinile sub tălpi; cineva căzu violent şi se porni să geamă şi Marion se simţi cuprinsă de o satisfacţie sălbatică. Se zbătu cu furie, clocotind de ură, ca să se ridice în genunchi, plină de răni şi cu răsuflarea tăiată, cuprinsă de groaza să nu moară asfixiată.

Pe neaşteptate, se aprinse o lumină slabă, pîlpâitoare, dar suficientă pentru a-i permite să vadă spectacolul fantastic al sutelor de oameni – unii încă în costume de bal mascat – cărându-şi averile – un aparat de fotografiat, o mică valiză, un copil. Mulţi îşi puseseră centurile de siguranţă, incorect prinse.

Chiar şi acum, că se făcuse lumină, nu se ruşinau câtuşi de puţin să se repeadă, să se lupte cu disperarea ca să iasă pe puntea de Paradă, unde-i lua în primire uraganul.

Paradoxal, însă, nava părea mai puţin sigură acum când începuse să se mai vadă. Avea o înclinare de vreo zece grade, care nu se observase din cauza ruliului violent, a răsucirilor, a ridicărilor şi a coborârilor continue pe crestele talazurilor.

— Înapoi! strigă cineva. Unde dracu’ vă duceţi? şi ea recunoscu vocea, era a lui Mollon, al doilea ofiţer, australianul.

— Ne-au spus să mergem la tribord, mârâi furios un bărbat.

— Aici e babordul.

— Dă-te la o parte, tună individul. Marion nu-l mai văzuse niciodată. Au coborât bărcile! Pe noi ne lasă să ne înecăm ca şobolanii.

Mollon îi trânti un pumn drept în faţă.

— Ia ascultă! începu el, dar mulţimea îl dădu la o parte, împingându-l.

Marion ştia ce dorise să spună – că bărcile de salvare lansate erau pentru membrii echipajului celuilalt vas, care ardea.

O împinseră afară pe puntea udă şi, într-o clipă, apa o pătrunse până la oase, iar un vânt puternic o izbi cu forţa şi soliditatea unui munte de apă, prăvălindu-se peste ea, dezechilibrând-o total. Undeva suna o sonerie şi funcţionau şi megafoanele, dar aici, afară, era aproape imposibil să te ţii pe picioare, să nu fii azvârlit în mare de vântul îngrozitor.

Un cilindru de oxigen se rostogolea de-a lungul punţii de Paradă, lovind oamenii care căzeau ca nişte popice, fracturând mâini şi picioare în calea lui. Nimeri într-un grup de pasageri care se luptau să se urce într-o barcă de salvare. Stewarzii şi marinarii greci din barcă încercau să-i dea la o parte pe aceşti oameni înnebuniţi şi zbierau fără încetare că e vorba de celălalt vapor. O femeie scoase un tipăt:

— Salvaţi-mi copilul! Luaţi-l cu voi! N-are centură de siguranţă! Şi aruncă copilul în braţele marinarilor în timp ce barca era lăsată la apă. Cel din barcă nu văzu copilul, care se izbi de marinar şi căzu în mare. Femeia scoase un urlet sălbatic şi fugi ca o nebună pe puntea de Paradă care se înclina şi se înălţa ca o platformă basculantă.

Mollon se găsea acum lângă o altă barcă de salvare, şi îi înghiontea pe pasageri – bărbaţi, văzu Marion ruşinată, răcnind:

— Nu vă părăseşte nimeni. Pentru Dumnezeu, a luat foc un vapor. Nu *vedeţi?*

Dar nu prea vedeau mare lucru pentru că amândouă jumătăţile lui *Seattle Doll* se scufundaseră. Şi, oricum, nu-l auzeau pe Mollon.

Marion era îngrozită, în special din cauza vântului. O lovea vâjâind, mugind cu forţă, o plesnea peste gură şi peste ochi şi-i paraliza braţele şi picioarele. Era convinsă că Mike şi copiii nu se găseau aici şi se lupta cu vântul, cu forţa de gravitaţie şi cu pasagerii ieşiţi din minţi ca să se întoarcă înapoi. O centură de siguranţă de copil, luată pe sus de vânt o izbi cu violenţă peste faţă, ca un bici. Oamenii se agăţau de balustrade, isterici şi înspăimântaţi, refuzând să se desprindă de ele. Un bărbat încerca să împingă o femeie de lângă parapet – probabil nevastă-sa – dar ea se cramponase cu o încăpăţânare disperată, şi nici loviturile nu reuşiră să o urnească din loc. El era bătrân, plângea şi avea răsuflarea hârâită, iar la următoarea clătinare a navei fu luat pe sus, izbit de balustradele de la pupa şi aruncat peste bord. Pe femeia care urla acum ca un câine o părăsiră

puterile, iar vântul o înşfăcă şi o rostogoli pe punte, fracturându-i membrele.

Un copil aluneca pe lângă Marion ca un gunoi udat de ploaie şi Marion, agățându-se cu toate forţele, îl pescui de păr cu o mână.

Mulţimea ameninţa să-l arunce pe Mollon în mare dacă nu le dădea voie să se urce în următoarea barcă de salvare. Stewarzii îi loveau cu ramele peste mâini, sfărâmând degetele celor care ameninţau că se urcă în barcă. Oricum, barca nu funcţiona – gruiele erau ruginite, astfel că se duse o bătălie absurdă până ce apăru o altă barcă de salvare, care se aplecă în exterior când *Areopagus* se înclină, silindu-i pe pasagerii de lângă balustradă să se împrăştie. Câţiva au fost loviţi în mod stupid.

— Duceţi-vă în salon, striga Mollon. Aici sunteţi în pericol.

Câteva femei se prăbuşiră pe punte, hohotind isteric.

Marion se crampona de copil, care urla ca din gură de şarpe.

— Fii cuminte, copilaş, îi răcni ea în ureche. Te duc înapoi în cabină.

Uitase de Mike. Acum nu mai exista decât bătălia înverşunată cu elementele şi cu pasagerii scoşi din minţi ca să poată ajunge înapoi în salonul de pe puntea de Paradă. Vedea cum ies scântei şi flăcări pe coşul de la pupa; inhala fum şi vopsea arsă şi era asfixiată de funinginea fierbinte. Scăpase de perspectiva amară asupra lumii – de tragedia lui Mike şi de secretele murdare şi ieftine ale Stellei. Universul se limita acum la o singură acţiune – să se târască pe o punte udă, luptându-se cu furia taifunului care înţepenea o uşă. Uitase cu desăvârşire, pe moment, de ironia acestei croaziere – de atâţia bani cheltuiţi. Aveau tot timpul să râdă mai târziu, dacă supravieţuiau.

Copilul, îşi dădu ea scama, era Phoebe, fetiţa femeii din Darwin. Lui Marion acest lucru i se păru de un umor sinistru, deşi nu înţelegea prea bine de ce. Ţinea copilul într-o încleştare de fier: avea o mare satisfacţie să salveze odrasla *acelei* femei. Ce-o fi făcând în infernul ăsta doamna Sclifoseală?

Vreo douăzeci de persoane se înghesuiau să iasă afară pe punte. Presiunea exercitată de ei ţinea cel puţin uşa deschisă către interiorul punţii de Paradă. Era o privelişte înfiorătoare,

bătrâni nenorociţi şi femei care se împingeau pe rând; afară îi aştepta o situaţie mai cumplită, rafalele fioroase ale vântului şi apei dezlănţuite, răni, moartea, pneumonia în cel mai bun caz, dacă nu-i omora până atunci șocul…

Dar Marion nu încercă să-i oprească, ci pur şi simplu se zbătu să treacă de ei cât timp uşa era deschisă (căci n-ar fi avut putere s-o deschidă singură: se chinuise o mulţime într-o zi când nu bătea decât o briză).

Se prăbuşi înăuntru, cât era de lungă, împreună cu copilul, şi prima senzaţie a fost de căldură, pentru că aici nu mai bătea vântul şi marea nu se mai rostogolea sălbatică.

Se afla la o intersecţie unde, de obicei, funcţiona un lift (dar nu *acum*) şi unde biblioteca dădea în salonul Egean. Domnea un haos de nedescris. Vreo sută de fotografii şi zeci de afişe ce fuseseră prinse pe un panou zburaseră ca nişte confetti la o nuntă şi zăceau împrăştiate pe podea. Pahare sparte, scaune, scrumiere, viori chiar, şi un cărucior pentru servit se rostogoliseră sau alunecaseră care încotro, făcându-se zob; chiar şi acum se deplasau de colo-colo. Perdelele zăceau în bălţi de apă şi în chiuvetele în care îşi vomitaseră unii răul de mare.

Ţinând copilul după ea, intră în salon, unde mai multe sute de persoane zăceau claie peste grămadă pe podea sau se rezemau de pereţi.

Demetropoulos, administratorul şef, era unul dintre puţinii care se ţineau pe picioare. Asaltat de cohorta de pasageri speriaţi, exasperaţi şi în culmea îngrijorării, el îşi păstra totuşi prestanţa şi aspectul imaculat. Era formidabil de curat, tot în uniforma albă, tropicală – doar o urmă de murdărie se zărea pe guler unde, probabil, se frecase cu mâna, exasperat; nici măcar pantofii nu-i erau stropiţi. Îşi aţintea privirea, ca de obicei, deasupra interlocutorului, de fapt dincolo de scena haotică şi înfiorătoare din salon – apa, oamenii vomitând, plângând şi zbierând, unii răniţi, alţii nemişcaţi sau înţepeniţi de frică – şi pe faţa lui se citea o urmă de scârbă de parcă nu putea să se aştepte la altceva din partea pasagerilor. „*Australieni*, pe drept cuvânt!” Le spunea interlocutorilor în silă, ca şi cum i s-ar fi cerut să dea înapoi un împrumut:

— Nici vorbă să abandonăm vasul. De ce l-am abandona? Vom fi la Guam în mai puţin de trei zile.

Erau enervaţi de calmul lui care, li se părea lor, era de fapt

indiferenţă. O furtună teribilă îi zgâlţâia de câteva ore, un incendiu încă nestins scotea vâlvătăi şi fum, auziseră o zguduitură puternică, o parte din cabine „fuseseră inundate, oamenii răniţi, circula un zvon despre un alt vapor care… Doreau să primească asigurări serioase, nu se mai mulţumeau cu frazeologia stereotipă din prospecte.

Marion se prăbuşi pe covorul din salon şi se rezemă de un fotoliu, ţinând fetiţa strâns la piept. Amândouă erau ude până la piele. Marion răsufla greu şi inima îi bătea înnebunită… În jur domnea dezordinea, vacarmul şi agitaţia unei mulţimi care nu ştia ce se întâmplă. Nu se vedea nici un steward. Nimeni, afară de Demetropoulos.

Cineva începu să cânte.

Edgar se aşeză la pian, în timp ce Ricky şi unul dintre dansatori încercau să proptească pianul care aluneca mereu câte puţin, deşi era ancorat cu o frânghie groasă bine întinsă care, însă, slăbise.

— Porcăria asta se tot mişcă! strigă Edgar.

Câţiva pasageri australieni şi neo-zeelandezi se porniră să cânte. Ricky alegea cântecele şi Edgar acompania la pian. Dansatorul nu făcea decât să zâmbească.

Ricky cântă „Arată-mi drumul spre casă”, şi se auziră râsete. Apoi, şovăitori, atacară cu toţii un cântec Maori numit „A sosit clipa!”

Corul era dezastruos – voci bătrâne şi tremurătoare – dar Marion (care nu li se alătură) fu mişcată şi îi dădură lacrimile, înţelegând caracterul dur, specific celor de la antipozi.

Au fost întrerupţi de o voce metalică, ce urmă unor hârâituri de la megafoane (câţiva aclamară cu amărăciune):

— Atenţiune, vă rog!

— Dumnezeule, sunt tot acolo? tună Edgar.

Pasagerii râseră strâmb, dar făcură linişte, simţind o nevoie disperată de ordine şi bun simţ – şi de a fi îmbărbătaţi.

— Vă vorbeşte primul ofiţer! Situaţia e gravă, dar s-a ameliorat. Am avut o mică ciocnire cu un alt vas. Se cunosc stricăciunile şi nu e nici un motiv de panică, doar de atenţie mărită. Au fost lansate la apă câteva bărci de salvare, dar numai pentru a veni în ajutorul celor de pe cealaltă navă. Înainte de ciocnire a izbucnit un incendiu în salonul de coafură de pe puntea Metaxas. De asemenea, s-au produs inundaţii de mici

proporţii ca rezultat al coliziunii. Câţiva oameni sunt răniţi. Voi redeschide acum uşile etanşe şi ignifuge de pe toate punţile astfel ca pasagerii să se poată reîntoarce în cabinele lor, dacă doresc, şi toţi cei care an nevoie de asistenţă medicală să se îndrepte spre infirmeria de pe puntea A la prova tribord. Îmi pare rău că treceţi prin momente grele şi vă rog să vă păstraţi calmul. Furtuna va mai continua probabil câteva ceasuri, dar nu se va agrava. Vă mulţumesc.

— Hai, fetiţo, o îndemnă Marion. Să mergem s-o căutăm pe mămica!

Alţi câţiva pasageri se sculară şi ei, împleticindu-se, dar majoritatea nu se urniră din loc, mult prea speriaţi ca să se mai mişte. Nu erau prea convinşi de cele spuse de primul ofiţer şi preferau să aştepte aici, ca să nu fie prinşi iar pe una din punţile de jos.

Le-au trebuit cinci minute ca să coboare cele cinci punţi. Puntea A, la babord, era inundată şi mirosea a fum. La o intersecţie cu un coridor perpendicular, stewarzii se luptau cu cineva care ţipa şi se zbătea din răsputeri. Marion îl văzu pe bătrân, cu pijamaua îmbibată de sânge, dându-i-se ajutor şi inima începu să-i bată, strânsă în ghearele unei spaime de nedescris. O ciocnire. „O ciocnire de mici proporţii”, a spus vocea primului ofiţer. Dar fusese destul de puternică ca să scoată instalaţia electrică din funcţiune. Pe ea o trântise la podea. Un vapor care ardea. Undeva, metalul se ciocnise de alt metal. Aici, la şaisprezece metri de cabina ei, o victimă. O, Doamne, gândi ea, dându-şi acum seama de posibilitatea ca…

Stewarzii, deducea ea, intrau din cabină în cabină, acum că uşile etanşe fuseseră redeschise (temporar numai? se întrebă), căutându-i pe cei răniţi. *Aici*, deci, se aşteptau să-i găsească. Bătrânul scăldat în sânge, gemând, fusese o prevestire îngrozitoare.

Din cabina pe care o căuta se auzeau ţipete. Marion bătu, dar nu mai aşteptă răspuns şi intră.

Femeia din Darwin şi soţul ei o priviră uluiţi. Cabina era într-un haos de nedescris. Doi copii plângeau.

— V-am adus copilul, spuse Marion, cu voce tremurătoare. Era pe punte.

Tăcere. Marion observă că femeia plânsese. Deci avea şi ea inimă, totuşi.

— Trebuie să recunosc, imigranto, că eşti o fiinţă foarte folositoare la bord, spuse femeia din Teritoriul de Nord, cu vocea la fel de întretăiată.

— Mulţumesc, zise Marion şi Phoebe alergă în braţele mamei, urlând.

— Cum e acolo sus? întrebă femeia.

— Cam zgomot. Ceva vânt. Unora nu le-a plăcut și s-au repezit să se ducă pe ţărm.

— Îmi imaginez, zise femeia.

Era momentul care îi oferea cea mai mare satisfacţie din ultimii ani, dar Marion era grăbită, nu putea să o savureze. Vânătorul de bizoni, tot aşa de tăcut ca de obicei, încuviinţă din cap, după care Marion se retrase.

O luă la fugă, odată cu aplecarea vasului, degetele abia atingând balustrada şî rugându-se cu voce tare: „O, Doamne Dumnezeule, îndură-te de familia mea…”

Stewarzii scoteau dintr-o cabină pe cineva cu păr roşu. Fata, Diane, rănită la stomac, urlând. Şi pe linoleum, în cabina aceea, o moviliţă – era femeia mărunţică şi bătrână care spunea că în curând va veni sfârşitul lumii. Murise fără a intra în panică, ştiind că Dumnezeu avea dreptate să rupă marea şi pământul în bucăţi…

Ambros şi un ofiţer inferior se luptau cu uşa de la cabina familiei Burston, care nu se deschidea mai mult de doi-trei centimetri. Vorbeau în greceşte, teribil de îngrijoraţi.

O simţiră, mai mult decât o auziră, pe Marion şi Ambros îşi întoarse faţa lui de ţăran, acum tristă.

— A, doamnă! strigă el uşurat, văzând-o. Dar în ochi i se citea o tristeţe şi o milă adincă pentru ea, pentru ceea ce va găsi în spatele acestei uşi pe care o forţa acum cu mâinile.

Mike rămăsese locului, clocotind de mânie, gata să se ridice şi să o pocnească pe Stella, dar se potolise totuşi, îndurerat de situaţia penibilă dintre ei – când cele două nave se ciocniseră una de alta.

Mii de tone de oţel se ciocniră numai la câţiva zeci de metri de locul unde aştepta el, neliniştit, furtuna. Zgomotul fusese atât de puternic încât îl asurzise complet, făcându-l să uite şi de frică. Câteva secunde nici nu îşi mai dădu scama de ce se petrecuse. „Stânci, ne-am izbit de stânci!” trase el concluzia, şi

nici scrâşnetul pereţilor de oţel al navelor freeîndu-se una de alta nu-i schimbară părerea.

Apoi, în bezna totală, cuşeta Patriciei se prăbuşi, destul de încet, peste a sa, o greutate de vreo sută de kilograme si se porniră urletele.

Era glasul Stellei, îşi dădu el seama.

Patricia striga şi ea, înnebunită de groază, chiar deasupra lui, şi copilul, Bumble, se trezise în leagănul ei – care fusese zvârlit la vreo doi metri mai încolo, deşi el nu vedea acest lucru în întuneric. Dar ţipetele Stellei erau cu totul deosebite. Pentru el, răsunau cu acea cumplită senzaţie acustică a urletelor copilului care nimerise sub roţile automobilului său. El era sonometrul care putea indica exact intensitatea sunetelor şi a durerii pe care le provocase. Era, totuşi, o deosebire.

De data asta, nu era el vinovat.

Desigur, i se încrâncena carnea pe el, dar peste câteva clipe ardea de dragostea pe care o nutrise Stellei până acum câteva zile – „Dau orice am – sănătate, bani, maşină, orice pe lume… Dar nu copilul meu". Nu-mi poţi cere asta…

Nu se putea mişca.

O secundă fu îngrozit la gândul că ar putea fi rănit grav, dar, de fapt, nu se prăbuşiseră peste el decât bucăţi de lemn sparte, şi deasupra lui, picioarele Patriciei se zbăteau cu repeziciunea comandată de nervii înnebuniţi de frică.

Copilaşul începu să urle speriat de întuneric şi de zgomot. Căci zgomotul nu înceta. Vântul mugea năpustindu-se undeva prin spărtura metalului – mult timp nu-şi dădu seama că se lovea de o carcasă spartă – cu un urlet care îţi îngheţa sângele în vine. Avea o forţă brutală, ca a unei mase solide, care-i tăia lui Mike răsuflarea. Şi purta după el dezlănţuirea violentă a mării – spuma rece şi tăioasă.

— Tată, mi-e frică! ţipă Patricia, şi vocea ei răsuna distinct în acest infern sonor. O, tată, unde eşti?

— Nu te mişca, strigă el – un ordin absurd, dar nu voia ca fetiţa să cadă şi să se taie în aşchiile de lemn sau de metal. Înveleşte-te!

Încercă să ridice greutatea care-i apăsa coastele şi panica creştea pe măsură ce-şi dădea seama că nu poate să o urnească.

Stella continua să urle, nişte ţipete cutremurătoare, încât te întrebai de unde cunoaşte asemenea cuvinte, de unde ştie să se

roage atât de dureros; adresa o chemare înfiorătoare către un Dumnezeu nebun pe care îl trădase.

— Stella! strigă el. Taci! Termină odată! Cruţă-ţi respiraţia, Venim acum.

„Trebuie să ajung la ea” Unde dracu’or fi ceilalţi? M-au părăsit cu toţii! Nu va veni nimeni! N-or să izbutească. Ah!”

Îşi aminti că aşa prezisese el în urmă cu câteva săptămâni, dându-şi verdictul asupra pasagerilor de mâna a doua şi asupra vanităţii celor din echipaj. Acum însă trebuie să izbutească! Trebuie să izbutească! „Eu trebuie să izbutesc! se gândi el înspăimântat. Măcar de data asta!”

Stella gemea, nu mai avea forţă să ţipe. În curând o să fie complet îngheţată din cauza vântului, a apei, a pierderii de sânge, şi o să moară.

Se ridică, sprijinindu-se cu genunchii şi cu toată puterea mâinilor, iar masa de lemn de deasupra lui se urni cu câţiva centimetri.

De-ar fi măcar lumină!

— Patricia! strigă el.

— Tată, mi-e frică. O, tată, o să murim?

— Nu, o asigură el. Ascultă. Dă-te jos!

— Nu pot!

— Ba poţi.

— Nu pot, nu pot. Nu mai e scară. Nu văd nimic.

— Agaţă-te de ceva şi coboară.

— Nu pot.

Aşteptă puţin, apoi spuse:

— Întinde mâna peste marginea cuşetei.

Cu mâna stângă căută mâna fetiţei.

— Unde-i? întrebă el.

— Aici, spuse Patricia, de prisos. Unde-i mămica? O să moară. De ce nu vine înapoi?

Mike nu ştia, n-avea timp să se gândească!… Îi părea bine că Marion nu era în cuşeta de dedesubtul Stellei. Probabil ar fi urlat şi ea. Dar, poate, acolo unde se găsea ea acum, era mai rău. Va trebui să se ducă s-o caute…

Mâna lui dădu de braţul Patriciei, apucându-l lângă cot. Îşi dădu seama, tresărind, că se prelingea un firicel de sânge. Vru să o întrebe ce s-a întâmplat, s-o încurajeze, dar se răzgândi, şi îi spuse:

— Degetele tale sunt numai la câţiva centimentri de podea. Dă-te jos, Patricia.

— Nu pot. Pentru ce? Mi-e frică.

— Pentru Dumnezeu! mârâi el furios, pierzându-şi răbdarea.

Dar asta o făcu să izbucnească în hohote de spaimă şi de milă de ea însăşi. Iar el era josnic: ştia că nu putea să-l facă pe copil să înţeleagă…

— Îmi pare rău, fetiţo. Dar nu pot să mă mişc de-aici până nu te dai tu jos.

Se strecură pe lângă el, cu degetele încleştate de spaimă, parcă s-ar fi aflat la treizeci de metri înălţime.

— E apă, răcni ea. Ne scufundăm.

— Nu. Nu ne scufundăm.

Mike tot nu putea să urnească povara care-i strivea trupul. Probabil se înţepenise în balamale. Greutatea fetiţei nu contase prea mult. Era disperat, izbea cu piciorul, împingea.

Se aprinse lumina în baie. Uşa care o separa de cabină era închisă, totuşi, prin crăpături, răzbea un pătrat luminos, destul pentru a mai domoli puţin groaza. Undeva, cineva aflase că se produsese o pană de curent şi făcuse ceva ca să o repare. Mai devreme sau mai târziu, deci, o să vină să-i caute şi pe Burstoni.

— Ascultă, Patricia. Du-te în baie şi spune-mi ce-i acolo.

— Tată, Ştella, e sânge…

— Nu-i nimic. Du-te în baie… Totu-i în regulă acolo? strigă el.

— Nu ştiu ce vrei să spui, îi strigă Patricia.

— E inundată sau s-a spart ceva?

— Are apă.

— Multă?

— Ca aici.

Nu-şi dădu seama ce e şi nu îndrăzni să întrebe.

— Ia-o pe Bumble şi duceţi-vă acolo. Nu vă mişcaţi de acolo.

— Nu vreau. Mi-e frică. Cum o să ieşi de acolo?

— Ia-o pe Bumble. Fii atentă!

— Nu putem ieşi din cabină, îi spuse ea. Uşa stă foarte caraghios…

— Bine. Du-te în baie.

O vedea pe Patricia împleticindu-se, împiedicându-se.

— Las-o pe Stella, o preveni el. Du-te… Am eu grijă de ea.

— Mi-e frică. Dacă nu putem ieşi…

— Ştiu. Şi mie mi-e frică. Du-te!

Când fetiţa ajunse în baie împreună cu surioara mai mică, el începu să lovească cu piciorul în lemnul de deasupra, deşi n-avea prea mult loc să-şi ia avânt, împingîndu-l în acelaşi timp cu mâinile în sus. Părea că nu poate să-l urnească şi în tot acest timp Stella gemea şi plângea…

Până la urmă ceva a cedat şi izbuti să deplaseze puţin mai mult unul din capete. Începu să lovească mai tare, rănindu-se rău la picioare şi apoi se zbătu să iasă afară. Aşchii de lemn şi bucăţi de metal rupt îi sfâşiară hainele şi carnea, dar reuşi să-şi elibereze întâi picioarele, apoi se prăbuşi pe punte acolo unde se sfărâmase leagănul lui Bumble; valizele alunecaseră care încotro şi pe podea clipocea apa, cam de doi centimetri.

Brusc fu udat până la piele de şuvoiul zgomotos care năvăli în cabină prin spărtură. Se târî până la Stella, luptându-se cu forţa apei.

Nu putea să vadă exact ce se întâmplase, dar mai mult ca sigur carcasa de oţel se încovoiase ca o foiţă de staniol şi sfărâmase cele două cuşete, ca pe un băţ de chibrit rupt în două, iar fiica lui era captivă în această masă încâlcită de fiare şi lemn. „O, Dumnezeule”, se gândi el, îngheţat de frică, convins că Stella o să moară.

Gemea, tremura şi bolborosea ceva. Mâinile lui o mângâiară uşor, dând de sânge cald. Zăcea într-o baltă de sânge.

— O, fetiţa mea! strigă Mike.

— Sunt rănită! spuse Stella simplu, cu un fir de voce şi se crispă, scoţând un geamăt.

— Te scot eu de aici, zise Mike. Probabil că ţi-ai rupt vreun os, fetiţo, aşa că stai cât poţi de nemişcată.

O cercetă cât mai delicat să vadă dacă e rănită şi în alte locuri; dar braţele şi picioarele păreau neatinse, atât cât putea el să-şi dea seama, căci trupul îi era prins într-un morman de pături, lemn, şi oţel sfărâmat care îi intra în carne.

Cu multă grijă şi dragoste, dar sub imperiul unei nelinişti crescânde, îndepărtă încetul cu încetul bucăţile de lemn. Curentul de aer ce venea dinspre mare îi biciuia faţa, îl asurzea şi îl paraliza. Mişcarea navei îl arunca în luate părţile, dar el smulgea cu îndârjire bucăţile de metal şi de lemn, răsuflând gâfâit; nimic nu mai conta pe lume în afară de *asta*…

O îmbărbăta şi o diezmierda, vorbind fără şir, şi ea părea că

înţelege. Pricepuse că disperarea lui era izvorâtă din dragoste. Avu impresia că el plânge, încetişor.

Mult mai târziu, pierzându-şi cunoştinţa şi revenindu-şi succesiv, îi simţi mâinile pe păr şi pe faţă, mângâind-o, căutându-i rănile. Îl înţelegea perfect acum şi era topită de ruşine când se gândea la purtarea ei.

Era important să i-o spună. S-ar putea să uite dacă adoarme cumva acum, iar lucrurile s-ar putea schimba când se va trezi.

— Tată! şopti ea.

— Nu te mişca, fetiţo, o ruga el. Eşti aproape salvată.

— Iartă-mă, suspină ea.

Cu tot vâjâitul curentului de aer, o auzi, pricepu, fu copleşit de dragoste şi de părere de rău şi începu să plângă.

— Şi tu pe mine, o rugă el.

— Vai, tată, plângi, zise Stella, plăcut surprinsă, în culmea suferinţei.

Nu-i era *indiferent*. Exact cum spunea mama. Simţea căldură, până la urmă asta conta, cei care te iubeau, care nu sunt indiferenţi, care nu aleargă după partea ieftina, după îmbrăţişările şi sărutările şi momentele acelea ruşinoase. Pricepu acest lucru şi avu o senzaţie plăcută, de căldură; era minunat!

Stewarzii loveau în uşa cabinei. Mike auzi vocea lui Marion şi se simţi uşurat. Era teafără; şi el la fel. Izbutise.

24

Ofiţerul radiotelegrafist, turc, Barutcu folosi radio-emiţătorul pentru a transmite semnalul S.O.S. de alarmă. Apoi îl cuplă la un transmiţător de rezervă ca să-l poată lăsa, dacă va fi nevoie, pe navă, în cazul când aceasta ar fi abandonată; astfel, semnalele vor continua să fie transmise când el nu va mai fi de faţă. Apoi pregăti transmiţătorul cu baterie care putea pluti la suprafaţa apei şi pe care-l puse la îndemână pentru a-l lua cu sine în bărcile de salvare, dacă va fi necesar.

Nu credea că vor abandona vasul, deşi recunoştea că s-ar putea ca acest lucru să fie de dorit. Dar trecuse prin război, foamete, cutremure şi sărăcie şi nu se îndoia că va supravieţui şi unui naufragiu.

Îl transportaseră pe căpitanul rănit de pe puntea de comandă. Asta era interesant, deoarece îi dădea lui Tomazos mână liberă la comanda vasului. Barutcu îl considera un om priceput, însă înăcrit şi, în ultima vreme, înclinat să bea. Oricum, o experienţă ce merita urmărită îndeaproape, deoarece comanda unei nave, dacă supravieţuiau, ar putea să-l lecuiască de amărăciune.

Barutcu înţelegea nefericirea altora. Îşi pierduse şi el soţia, care murise, nu care îl trădase, şi suferise mult… Se întinse şi îşi dădu seama că spatele îi înţepenise complet. Îşi turnă cidru pe trei sferturi dintr-un pahar, îl bău şi aşteptă…

Tomazos avea o mulţime de probleme pe cap, pe când stătea în întuneric, pe o punte instabilă. Nu primea nici an răspuns la ordinele sale transmise prin telegraf sălii maşinilor. Sirena vasului nu mai funcţiona şi Yannopoulos tocmai îi comunicase că timona de pilotare prin telemotor era moartă în mâinile sale. Megafoanele nu mergeau. Totuşi, reuşise să închidă cele 23 de uşi etanşe cu ajutorul unei operaţiuni manuale hidraulice. Prospectul de reclamă minţea când vorbea de „simpla apăsare a unui buton”…

Răspunderea îi revenea în întregime lui şi era o povară grea, la capătul unui lung lanţ: proprietarii care considerau acest transatlantic ca o parte dintr-o industrie (de petrol şi hotelieră) şi a căror responsabilitate se limita în întregime la ţărm; guvernele, în speţă grec şi panamez, ca şi fiecare ţară, stat sau port aveau regulamentele lor speciale în privinţa sănătăţii, securităţii şi a diverselor înlesniri; *Areopagus*, la rândul său, trebuia să fie tratat ca o ambasadă plutitoare; şi, în fine, pe mare, comandantul…

Avea mai multe lucruri de îndeplinit – şi orice se mai ivea pe parcurs: să stabilească exact natura avariilor (şi să reechilibreze nava, prin repartizarea balastului); să stăvilească infiltrările de apă, să restabilească curentul electric cu ajutorul generatoarelor de rezervă, dacă era necesar şi posibil. Trebuia să transmită la ţărm rapoarte concludente asupra avariilor suferite, astfel ca autorităţile să poată înţelege gravitatea situaţiei. Trebuia să afle în ce măsură pasagerii avuseseră de suferit sau urmau să sufere. Trebuia să li se dea asigurări, să îi informeze asupra adevărului, când va primi şi el informaţiile respective. Demetropoulos şi oamenii lui aveau datoria de a se

interesa de copii, de centurile de salvare, de cei răniţi, de oamenii blocaţi în cabine sau din cauza uşilor ermetice. Îşi aminti de atitudinea cinică, fără tragere de inimă, a pasagerilor la exerciţiile cu centurile de salvare. Ei bine, cei puţin li se distribuise tuturor aceste centuri. Vasul nu era aglomerat; mai erau o mulţime de centuri disponibile, dacă va fi necesar… Echipajul şi pasagerii nu voiau numai să fie îmbărbătaţi: aveau nevoie, în aceiaşi timp de ordine şi instrucţiuni.

— Du-te jos şi ia în primire puntea de Paradă, Tom, îi spuse el lui Mollon. Vorbeşti englezeşte! Raportează-mi situaţia.

Pe când pronunţa aceste cuvinte, *Seattle Doll* explodă.

— Dumnezeule! strigă Mollon. Nenorociţii de ei!

— Dacă putem lansa bărcile de salvare, să se facă imediat acest lucru, dădu ordin Tomazos. Va trebui să iei hotărâri la faţa locului, Tom.

— Curentul electric s-a întrerupt, îi spuse el lui Makris. Vreau să am la dispoziţie un lot de curieri pentru a transmite ordinele. Tot vasul trebuie să fie verificat în privinţa inundaţiilor, a avariilor, a incendiilor… Vedeţi dacă automobilele din cală s-au mişcat din loc, dacă rezervoarele de balast au fost ciuruite sau porţiuni întregi inundate; te rog să mă informezi, ca să folosim pompele, acolo unde se pot pune naibii în funcţiune. Şi încărcătura se poate repartiza din nou.

Tomazos îşi dădea seama că, pe o astfel de furtună şi după o ciocnire ca asta, pasagerii trebuie să fie răniţi. Probabil striviţi de mese, scaune, cufere, diversele armături sau utilaje grele, smulse din postamentele lor… Ca şi el, se aflau acum cufundaţi în beznă şi unii, probabil, or fi opăriţi de cafea, răniţi de instrumentele orchestrei; vesela, paharele s-or fi spart, o mare de bere şi de alcool o fi inundat covoarele. Alcoolul e inflamabil: îşi amintea de incendii grave provocate de aprinderea alcoolului. Scrumierele or fi căzut pe podea. Lichidele s-or fi vărsat. În unele cabine, o colosală izbitură în metal o fi fost urmată de întuneric complet şi de un şuvoi brusc de apă care năvălea înăuntru, rece, paralizantă. Probabil sunt mulţi răniţi. Copiii or fi îngroziţi… Tomazos îşi trimise primul curier la infirmerie pentru a-i alerta pe doctori.

— Spune-le să-i primească pe pacienţi peste numărul locurilor. Spune-le că am să le mai fac rost de nişte pături, când o să am timp…

Aştepta, neliniştit şi neputincios, să primească informaţiile – porţiunile avariate, cele inundate şi câte din miile de instrumente folosite, motoare şi mecanisme, fuseseră distruse. Sau aştepta doar restabilirea curentului electric. Probabil, se gândea el, principala avarie se produsese în spatele cloasonului coliziunii, atât cât putea să-şi dea seama (căci şi el fusese speriat şi luat prin surprindere), în spatele punţii de comandă, la babord. Structurile metalice, ca nişte coaste, constau din bare grele în unghi, cam la un metru distanță una de cealaltă, extinzându-se vertical de la carenă până la puntea superioară. Numerotate de la unu, lângă prova, până la peste 200, la pupa, erau despărţite cam din zece în zece de nişte cloasoane transversale. Această subdiviziune împărţea vasul *Areopagus* în compartimente etanşe. Dar pe o astfel de mare şi cu pierderea controlului de pilotare şi poate şi cu o parte din puterea aburului pierdută, cu conductele de combustibil avariate şi cablurile de înaltă tensiune gata să provoace un incendiu de la o scânteie de îndată ce curentul va funcţiona iar, şi cu focul care nu putea fi stins în salonul de coafură… Oricum, probabil nu existau avarii de asamblare – în ciuda masivităţii sale, transatlanticul avea o structură flexibilă…

Radarul nu-i arăta nimic, căci şi el era scos din funcţiune. Dar ştia că *Areopagus* se afla în raza de acţiune a unui vânt de taifun şi că, la numai douăzeci de mile depărtare, era ţărmul. Dacă nu se restabilea forţa de înaintare, peste vreo două ceasuri vor fi striviţi de stânci…

Știa care era direcţia de rotaţie a vârtejului furtunii şi nu putea, până nu avea energia necesară, să întoarcă nava din această direcţie. Între timp, considerând că nava sa va supravieţui, ordonase lansarea bărcilor – dacă aceasta era posibil – pentru a culege pe eventualii supravieţuitori de pe celălalt vas, care ardea acum, despicat în două… Privind spre pupa din marginea punţii – cu vântul care vâjâia nebuneşte şi spuma care-i îmbiba hainele – văzu, îngrozit, că pe coşul de la pupa navei ies flăcări şi scântei. Un cilindru de oxigen explodă când se rostogoli peste bord. O clipă, Tomazos avu îndoieli în privinţa posibilităţii de supravieţuire.

Mollon ordonă ca bărcile de salvare de la babord să fie azvârlite în mare prin balansare. Din cauza canarisirii navei, era imposibil să aducă bărcile de la tribord în poziţie de lansare.

Gruiele erau proiectate pentru o înclinare de 15º. Bărcile de la tribord nu puteau fi împinse în sus. Asta însemna că puteau fi folosite doar bărcile de la babord cu o capacitate pentru 50% din pasageri şi echipaj. Înclinarea excesivă a vasului făcea însă ca ele să se balanseze mult în afara carcasei la punctele de apel de pe puntea de Paradă şi nu puteau fi uşor fixate de partea laterală a vasului.

Mollon, împreună cu câţiva marinari şi stewarzi, a trebuit să lupte să-i dea la o parte pe pasagerii înnebuniţi de panică. Una din bărci n-a vrut să se urnească deloc. La alta, nu pornea motorul. Dar, în cele din urmă, barca lui Mollon ocoli nava pe la pupa şi acolo motorul ei tuşi şi se blocă. Mollon rămase sub vânt, la adăpostul vasului, blestemând şi înjurând până ce motorul porni din nou. Apoi se îndreptă spre zona unde îşi închipuia că explodase celălalt vapor…

Două bărci se deprinseră de *Seattle Doll*. Într-una din ele erau cam douăzeci de oameni, când alţi vreo zece se agăţară de ea şi fură răsturnaţi în apă. La fiecare talaz uriaş care se revărsa peste barcă erau zvârliţi doi-trei oameni.

Vreo zece cincisprezece se aruncară sau se agăţară de a doua barcă, atunci când aceasta fu lansată goală, în grabă, de frica exploziei. Au dat drumul parâmei de la pupa. Parâma, în întuneric, se răsuci în jurul elicei lui *Seattle Doll* şi se încurcă de tot cu cârma bărcii. Parâma de la pupa era făcută pentru a remorca plute, dar barca nu se putea depărta acum de *Seattle Doll*. Pupa bărcii se lovi de oţelul navei şi se găuri chiar deasupra liniei de plutire.

În acel moment, *Seattle Doll* se scufundă, trăgând barca după ea. Oamenii au fost înghiţiţi de mare.

Supravieţuiră, totuşi, câţiva şi, când se apropie barca lui Mollon, se aflau în apa plină de păcură, ameţiţi şi răniţi, majoritatea în pielea goală. Era foarte greu pe o mare de furtună să fie apucaţi şi traşi la bord pentru că erau plini de păcură si alunecau.

Alţi supravieţuitori de pe *Seattle Doll* se aflau pe o plută, cramponându-se de ea – şase oameni se agăţau cu disperare de odgonul gros şi unsuros – şi toţi aceştia se aşteptaseră să fie remorcaţi de barca de salvare care fusese ciuruită şi se scufundase. Vizibilitatea era aproape zero, se respira cu dificultate şi marea era un cazan în clocote. Valuri uriaşe, de

câţiva metri înălţime, se revărsau peste plută şi, în scurt timp, apa năvăli cu atâta furie încât o îndoi ca pe un sandviş, sufocându-i şi înecându-i pe aceia care nu căzuseră sau nu fuseseră azvârliţi mai departe. Câţiva nenorociţi înotară până ce îi apucară cârceii, li se înţepeniră muşchii şi se duseră la fund. Câţiva rămaseră acolo unde fuseseră aruncaţi de talaz, susţinuţi de apa cu păcură, până ce bărcile de pe transatlantic veniră să-i salveze.

Nu numai că trupurile acestor nenorociţi erau alunecoase din cauza păcurii, dar aveau şi braţele sau picioarele rupte. Alţii înghiţiseră păcură. Doi erau ţepeni sub efectul şocului şi a fost foarte greu să-i urce în barcă şi apoi la bordul lui *Areopagus*.

Neavând nici curent electric, nici puterea aburului, Tomazos putea profita de avantajul îndoielnic de a se gândi ce-ar fi făcut dacă ar fi avut una din ele sau pe amândouă. Şi, treptat, primi informaţiile cerute de la ofiţeri şi marinari, astfel că îşi făcu o idee precisă în privinţa părţilor vasului care fuseseră inundate şi a schimbării poziţiei cargoului. Câtorva din cele douăzeci şi două de automobile din cală li se rupseseră cablurile de oţel cu care luseseră legate, făcându-le să o pornească la vale, dar, atâta timp cât nu luau foc, greutatea lor era relativ neglijabilă… Îşi dădea seama cam în ce porţiune trebuia să intervină ca să pompeze apa, dar nu ştia dacă era vreo pompă în stare de funcţionare. Făcu un calcul de echilibrare, folosind lista de mărfuri corectată la Hong-Kong şi în combinaţie cu acele indicatoare albastre şi roşii care o amuzaseră pe doamna Triffett şi care indicau poziţia şi cantităţile de apă şi de păcură. Cea mai mare parte a încărcăturii era încă asigurată în manieră marinărească, pentru condiţii normale… Repartizarea încărcăturii la prova şi la pupa nu era rea. Era aplecată cu câţiva metri la prova, dar situaţia nu se înrăutăţea.

Nu lăsă ancorele, căci bănuia că *Areopagus* nu va reveni uşor în poziţia normală, chiar dacă funcţionau motoarele; unul din ele, ştia precis, era complet scos din funcţiune. Avea nevoie de mai multă forţă motrice pentru a face până şi această simplă manevră, deşi va trebui să acţioneze acum într-un fel sau altul, cu sau fără energia necesară… În curând n-o să mai aibă spaţiu de manevre, care, de orice natură ar fi fost, deveneau extrem de periculoase în zona stâncoasă… Vasul avea o canarisire de 10° la babord. Nici un pic de apă nu mai trebuia să pătrundă la

babord, altfel Areopagu*s se va a*pleca şi mai tare şi se va răsturna. Pomparea apei trebuie începută la babord…

Se restabili curentul electric şi primul lucru pe care-l văzu Tomazos era că unicul radar se stricase şi el – imaginea se răsucise. Zâmbi strâmb. Căpitanul Vafiadis ar fi fost încântat de această defecţiune.

Prima sa convorbire prin telefon a fost cu şeful mecanic. Îl auzea foarte slab pe domnul Bitsios, dar cel puţin linia asta nu se defectase, cum se întâmplase cu semnalul prin fluierare.

— Care-i situaţia?

— Cine e?

— Tomazos, primul ofiţer.

— Nu căpitanul?

— A fost rănit.

— A! spuse Bitsios interesat, poate chiar satisfăcut. Deci care sunt ordinele dumitale?

— Dă-mi orice informaţie care mi-ar putea folosi, îi spuse Tomazos.

— Nu prea pot să vă dau mare lucru, îl informă şeful mecanic. Cazanul de la babord şi camera de ardere sunt terminate. Arborele elicei de la babord rupt. Chiar şi turbina are pierderi de abur. Nu avem energie mai deloc. Cavitaţie sigură în angrenajul de la babord, chiar dacă avem energie şi un arbore…

— Cazanul de la babord e periculos?

— Totul e periculos. E un infern aici. Dar unii din băieţii mei au reuşit să închidă alimentarea cu păcură şi conducta principală de abur.

— Aveţi pierderi, domnule Bitsios?

— A, da.

— Îmi pare rău.

— Lipsesc câţiva băieţi.

— Dar tribordul?

— V-am putea da energie peste câtva timp. Să vedem. Da, acum cu restabilirea curentului, cred că da. Am să vă comunic, dar, după câte ştiu eu, tot mai avem ceva abur, iar arzătoarele de la tribord funcţionează…

— Dar pompele?

— Aproape nici una bună. Le-am putea folosi pe cele auxiliare şi de croazieră.

Existau dublete pentru pompele mici. Erau acţionate de un

motor şi, în general, erau folosite în port. Aveau, relativ, o eficienţă destul de ridicată, dar capacitatea lor nu era suficientă pentru a satisface cerinţele instalaţiei la viteze mari.

— Aveţi pierderi de combustibil?

Bitsios îi raportă situaţia aşa cum o ştia şi el; era întocmai cum îşi închipuise Tomazos: inundarea şi avaria principală se produseseră la babord. Din cauza înclinării de 10º pe acea parte, nu trebuia să pompeze cantitatea limitată de combustibil disponibil (la tribord) ce s-ar putea folosi pentru arzătoarele de la tribord, ca să se mărească presiunea aburului, atât de necesar lungii traversări până la Guam... (Erau mai aproape de Hong-Kong, dar furtuna îi îndrepta într-acolo). Va folosi combustibilul de la tribord – 150 de tone pe zi poate, timp de trei zile – şi înclinarea nu va fi mult agravată, în special dacă s-ar putea pompa apa din părţile inundate... Mai erau însă câteva ceasuri de furtună care îl alarmau. Nu putea, în calculele lui, să presupună o mare calmă...

Cu toate acestea, informaţiile îi spuneau că era mai sigur să redeschidă cele 23 de uşi etanşe, ceea ce şi făcu, deşi cu oarecare temeri: un şuvoi de apă putea năvăli printr-o spărtură nedescoperită şi coridoarele de pe punţile inferioare vor fi inundate într-o clipă. Îi dădu instrucţiuni lui Demetropoulos să-i trimită pe stewarzi prin cabinele avariate.

Doctorul australian îl sună în acest moment hotărâtor.

— Tocmai voiam să iau legătura cu tine, spuse Tomazos. Care-i situaţia?

— Nikolaos, e atât de rău că n-am nici măcar timp să-ţi vorbesc. Poţi să deschizi uşile etanşe? Măcar pentru zece minute. Trebuie să fie răniţi şi captivi. Or să moară fără să le putem da vreun ajutor.

— Tocmai asta făceam, confirmă Tomazos. Şi trimit stewarzi în toate cabinele. Apoi o să le spun să aducă pături şi prosoape. Poate chiar supă fierbinte şi sandvişuri, dacă supravieţuim.

— Crezi că scăpăm?

— Da, Daniel, avem o şansă... Mai e ceva?

— Ne cam lipsesc anestezicele şi alte medicamente. Şi poate sânge...

— Îmi pare rău. Pot să transmit un mesaj pentru medicamente, dar toate vasele au fugit în faţa furtunii. Poate un avion, peste câteva ceasuri. Trimite-mi o listă şi o s-o transmită

Barutcu… Ce fel de sânge îţi trebuie?

— Orice fel.

— Mult?

— Cred că da, Nikolaos.

— Înţeleg… S-ar putea să-i alarmez pe pasageri dacă le cer asta prin megafon… N-ar fi mai bine să aşteptăm o jumătate de oră?

— Dacă crezi că o jumătate de oră contează, încuviinţă Dempsey. Şi încă ceva, Nikolaos. Scoate-ne de aici! Unii din ei or să moară, poate. Alţii au arsuri… Trebuie transportaţi la spital.

În ciuda multelor întreruperi, Tomazos putea acum să dea toată atenţia duşmanilor principali – marea şi vremea. Luă timona de la Yannopoulous care nu se mișcase de acolo de şase sau şapte ore. Acum că *Areopagus* avea oarecare energie, simţea timona mult mai bine. Marea şi furtuna apăsau cu furie pe partea de la tribord, deşi timona nu mai opunea rezistenţă atunci când nava se înălţa în talazuri agitate. O dată, în timpul unei alte furtuni, ţinuse timona, pe o mare furioasă, vreo şase ceasuri, lăsând-o să se răsucească în voie zece minute pe oră, astfel ca energia hidraulică să nu se piardă.

Nu se punea problema să lase nava *Areopagus* să meargă în derivă pe această mare şi pe vântul acesta, căci s-ar fi strivit de stânci. În orice caz, avea un ruliu extrem de neplăcut. Nu era o navă care să reziste bine la ruliu şi putea cădea uşor victimă sincronismului. Chiar un vapor de dimensiuni mai mari era ca un pendul, începea să oscileze dacă se legăna, fie că avea ruliu lateral, fie că era supus tangajului, înălţându-se în aer când cu pupa, când cu prova. Valurile puteau să lovească nava cu aceeaşi frecvenţă ca şi ruliul – adică în izocronism – şi dacă ea nu-şi schimba cât de puţin cursul sau viteza, ar fi pornit să oscileze atât de violent încât, la un moment dat, s-ar fi înclinat până ce parapetul ar fi intrat în apă. În apropierea acestei regiuni, în 1944, trei distrugătoare americane care se îndreptau spre Filipine au fost prinse de un taifun. Dstrugătoarele au intrat într-un ruliu fatal care a devenit din ce în ce mai puternic până ce înclinarea a atins 70° şi atunci apa a năvălit pe coşuri; toate trei s-au scufundat. *Areopagus* avea o canarisire de 10° şi situaţia ar fi devenit foarte periculoasă dacă ar fi continuat să se legene tot aşa. S-ar putea să înceapă să reacţioneze la valurile

componente, cu frecvenţe de oscilaţie care să se potrivească cu ritmul lor, adică să înceapă să se legene la fiecare val care izbea vasul lateral. Într-o mişcare atât de regulată, ruliul ar fi putut creşte foarte mult, devenind fatal.

Dar nu avea cum să-i schimbe direcţia şi asta îl îngrijora mai mult ca orice. Trebuia să-i schimbe direcţia. Dar cârma nu avea nici un efect chiar şi în cursă directă a arborelui la actuala viteză, Şi arborele de la babord era, oricum, scos din funcţiune. Observă că arborele de la tribord făcea 84 de rotaţii pe minut, în loc de 130, ceea ce reprezenta viteza normală de croazieră. Elicea de la tribord, deci, nu prea putea servi la schimbarea capului navei, deoarece puterea ei era infimă. Cel mult, elicea de la tribord va răsuci vasul *Areopagus* la babord, cu marea şi vântul în spate, împingându-l, totuşi, către stânci. O inversare a sensului de mers la motorul de la tribord ar putea ajuta, dar n-ar fi la fel de eficace ca turbinele la înaltă presiune care făceau ca nava să înainteze. În plus, apa „slobodă” se găsea în faţă, iar prova s-ar fi cufundat foarte periculos. Cu nava în viteză înapoi, cârma ar fi şi ea aproape inutilă.

Voia să îndrepte vasul cu prova în contra furtunii şi a mării. O mişcare de înaintare, sau chiar nici o mişcare, ar face-o, deci, să înfrunte furtuna şi i-ar scoate, probabil, la liman, până în cele din urmă, deşi pericolul ruliului şi al tangajului nu diminua câtuşi de puţin. Valuri mai mici decât trei sferturi din lungimea vasului nu vor produce un tangaj prea puternic, chiar dacă s-ar sincroniza cu propria mişcare a vaporului. Carcasele navelor se construiau mai lungi, tocmai pentru a rezista acestor valuri dificile şi, într-adevăr: asemenea vapoare înfruntau cu succes vremea proastă şi ajungeau întotdeauna la timp la destinaţie. Dar talazurile acestui taifun erau imense: transatlanticul părea o bărcuţă de hârtie aruncată în mijlocul lor. Şi bătălia cu valurile cerea cantităţi uriaşe de combustibil şi de energie mecanică.

Cu toate acestea, dacă nu reuşea să îndrepte nava în contra valurilor, soarta ei era pecetluită. Şi n-avea cum să-i schimbe direcţia… Cunoştea puterea apei şi a vântului. Un talaz de furtună de şase metri putea să azvârle un bloc de piatră de zece tone. Apa eroda promontoriile, mânca din plăjile ţărmului şi din stânci, uneori peste noapte. Ştia din cărţi că, dacă diferenţa de temperatură între un curent cald şi apele înconjurătoare ale oceanului era de 11° centigrade, fiecare 2 000 de metri cubi de

curent emanau o căldură egală cu aceea obţinută din arderea a şase milioane de tone de cărbune de calitate superioară… Apa din aer nu reprezenta numai o cantitate de precipitaţii potenţială, ci şi o imensă energie latentă, care se strângea datorită evaporării moleculelor de apă. Această energie era eliberată în furtuni – şi reprezenta mai mult ca energia unei bombe nucleare de 110 kilotoni. Curenţii ridicători şi coborâtori din nucleul vijeliei ajungeau la o forţă da uragan. Într-o furtună de o asemenea violenţă, chiar dacă acţiunea ei se întindea pe o rază mai mare, Areopagu*s nu era* decât un firicel de nisip. Unele din talazurile care-i loveau bordajul aveau şi treizeci şi şase de metri înălţime.

Singura soluţie era să arunce ancorele. Asta însemna un risc nemaipomenit, căci marea putea să rupă cablul… Hotărî să le coboare, dar nu numai una singură, căci atunci Areo*pagus ar* fi fost aruncat înapoi, ci pe amândouă deodată. Dacă această manevră eşua, erau pierduţi şi vor fi nevoiţi să ia măsuri rapide de urgenţă.

Fură coborâte ancorele de la babord şi tribord. Multă vreme nu s-a simţit nimic. Apoi îşi dădu seama că *Areopagus* se răsucise, înfruntând valurile.

Tomazos îi ceru lui Bitsios toată energia pe care i-o putea da motorul de la tribord.

Areopagus se legăna pe valuri, ancorat. Singurul motor în funcţiune, arborele său supraîncălzit şi cu elicea corodată dădeau toată energia posibilă pentru a uşura imensa solicitare care încorda cablul la maximum. În intervalele de acalmie, transatlanticul era propulsat puţin înainte, solicitând ancorele, pentru a reveni apoi la loc, tras de cablurile încordate.

Tomazos se ocupa de toate problemele, dădea ordine, vorbea la telefoane, dar, tot timpul, aştepta îngrozit ca unul sau ambele cabluri să plesnească.

La un moment dat, se uită la ceas şi constată, surprins, că trecuseră şase ore. Atunci simţi că-i revine încrederea şi că, până la urmă, vor supravieţui.

25

— Te urăsc, zbieră Barbara spre încântarea lui Tornetta,

căci în aceste cuvinte, simţea, deopotrivă, teamă şi curaj. Eşti scârbos si crud şi egoist! continuă ea să ţipe.

Tornetta se hlizea.

Acuzaţia era, desigur, adevărată. Trebuie să domoleşti personalitatea femeii, înjosind-o la rândul său, altfel câştigă statut de superioritate şi începe cu pretenţiile. Devine repede arogantă şi-l pune pe bărbat cu botul pe labe, cât ai zice peşte şi, pe urmă, îşi bate joc de el în faţa celorlalţi. Ah, trebuie să-i scoţi superioritatea pe nas!

— Vorbeşti ca o nevastă, nu ca o amantă! spuse el indiferent.

Dansatoarea nu mai avu ce să riposteze; trebuia să-şi recunoască situaţia de amantă: hainele zăceau împrăştiate pe cuşetă şi era aproape goală.

Îl lovi şi îl zgârie pe nas cu unghiile ei lungi, mai înainte ca el să-şi poată trage capul îndărăt. Era puternică, n-avea de gând să plângă. Îşi dădea seama cu necaz că situaţia ei e cu mult inferioară celei de amantă. Fusese o târfă. O durea, inexplicabil, căci nu era deajuns de nevinovată ca să se recunoască murdărită. Mai cunoscuse o serie întreagă de bărbaţi, dar nici unul nu o făcuse să se simtă atât de înjosită. Au sedus-o, e adevărat, dar n-au dispreţuit-o. Tornetta însă o sfida chiar şi când plesnea de satisfacţie. De asta se luase dinadins la ceartă cu el.

O prinse de încheietura mâinii şi îi trase braţul spre spate. Trebuia să se lase sau să ţipe în zadar de durere. Locuia în cameră cu altă fată, Rowena, o dansatoare înaltă, plăcută, plină de tact, care acum era în altă parte, la un pahar. Întruchiparea discreţiei. Dar ştearsă, mare şi simplă. Tornetta o ochise şi nu-i displăcuse.

— Eşti un ticălos, gâfâi Barbara. Şi un hoţ! Crezi că nu ştiu?

Nu era Tornetta omul care să-şi trădeze vina, dar cuvintele astea îl uluiră, făcându-l să clipească des. Trebuia s-o lovească…

Se făcu că nu-i observă dispreţul. Doar nu însemna nimic. Ştiuse toate lucrurile astea şi tot venise să cerşească amor…

— Dar ţi-a plăcut, nu? o luă el peste picior.

— O să le spun la toţi, ameninţă ea, o să le spun de banii pe care-i furi. Or să vadă ce le lipseşte. Şi o să le arăt…

— Ce? îşi dezgoli el colţii şi o izbi de o făcu să se umple toată de sudoare şi să scoată aburi din gură.

Nu-şi imaginase niciodată că poate să fie lovită în halul ăsta. Era un chin. O cuprinse scârba. Nu voise asta – ce ştia ea era, oricum, vag, deşi instinctele nu o înşelau: ceva în legătură cu cabinele şi cu locurile unde dispărea el câteodată. Şi ceasul pe care i-l dăduse. Nu-l luase de la magazinul de pe vas. Aşa că ce căuta la el un ceas de aur de damă? Pe vas lipsea un ceas. Auzise o femeie care se văicărise. O australiană pioasă, de vârstă mijlocie. O să-l urmărească pe Tornetta la tribunal. Ea, Barbara, o să dea mărturie scrisă.

Tornetta îi citi gândurile.

— Unrie-j?

— Ha! îl luă ea peste picior.

Îi trase un pumn, îi pipăi încheieturile mâilor ca să-i precizeze concret despre ce e vorba. Apoi îi dădu drumul şi sări din cuşetâ. Cât pe ce să cadă. Doamne, ce agitată era marea! Ea nu se putea duce acum la ofiţeri – era mult prea despuiată. Zvârli furios lucrurile de pe măsuţa de toaletă, apoi se repezi, bălăbănindu-se, în mica sală de baie. Ştia el cum sunt femeile. Barbara se ridică să-l urmeze, urlând. Văzu ceasul după borcanele de cremă și alte fleacuri.

Şi apoi se auzi bubuitura răsunătoare a oţelului care se sfărâmă în bucăţi şi, numaidecât, urmă bezna; vacarmul care se stârni pe loc era atât de imens şi de total, încât Tornetta rămase îngrozit. Nu din cauza zgomotului sau a metalului sau pentru că fusese zvârlit de o forţă uriaşă în baie, la vreo doi metri, cu capul înainte, ci pentru că în câteva clipe care nu se mai sfârşeau, crezu – ştiu – că Dumnezeul copilăriei lui căuta să se răzbune pe el pentru uciderea domnului Rossi.

Dar momentul trecu şi se simţi rău, vlăguit, zgâlţâit de friguri. Nu putea să gândească. Apa plescăia zgomotos pe undeva şi duşul curgea. Se afla oare sub duş? Nu. Îşi dădu seama de unde venea jetul violent şi bănui că se scufundă vasul.

Panica îl făcu să acţioneze, nevoia cruntă de autoconservare. Ceasul! Să-l azvârle! Toate sticlele se spărseseră. Călca pe sticle sparte şi pe lucruri învălmăşite. Barbara gemea, cerând ajutor. Rugându-l pe *el!* Oare absurditatea femeilor n-are nici o limită?

Aprinse un chibrit şi încă unul, zorit. Trebuia să găsească ceasul şi apoi să iasă. În felul ăsta n-o să mai aibă nici o dovadă; era atât de vulgară, încât s-ar putea ca nimeni să nu-i dea

ascultare.

Un al treilea chibrit lumină ceasul de aur care căzuse în baie. Tornetta îl vâri în buzunar şi încercă să se mişte. Reuşi cu efort. Îi era rău. Se simţea bolnav. Îi era milă de el însuşi. Viaţa e o povară! Toate problemele astea! Balansul vaporului, îşi dădea el seama în beznă, era înfiorător. Cum de nu observase când se desfăta cu dansatoarea din Aberystwyth? Îl zvârlea de colo colo, încât chiar şi a încerca să se ţină pe picioare era o grozăvie. Vaporul părea destinat pieirii. Nimeni şi nimic nu putea supravieţui. Se aprinsese în el o panică cumplită şi ieşi din baie poticnindu-se. Nu vedea nimic. Ea gemea. Idioata! Dacă nu vedea nu era vina lui. Lua-o-ar dracu!

Îşi găsi cabina tot aprinzind chibriturile. Îi auzea pe oamenii din faţa cabinei A 145 – care se afla spre pupa – strigând şi ţipând. Nu dădu atenţie nenorocirii lor. Avea probleme. Îi era rău. Era grav.

În cabină, Squibb se agita de colo-colo cu o lanternă. Hâtrul îşi pusese centura de salvare.

Se scuză neputincios pentru ceea ce i se părea că e un act de laşitate – să fii gata îmbrăcat ca să părăseşti vasul.

— Ne-am ciocnit. S-a auzit o bubuitură îngrozitoare.

Dar pe Tornetta puţin îl interesa examenul de conştiinţă al lui Squibb.

— Mi-e rău, spuse el. Asta conta. Sunt foarte bolnav.

Pentru Tornetta faptul că se simţea rău era ceva nou, o experienţă inedită. Credea că asta l-ar putea interesa pe Squibb, care ar putea să-i dea un sfat sau să-i arate compătimire, cu experienţa lui îndelungată.

— Aşa-ţi trebuie. O meriţi, scânci Squibb ursuz.

Tornetta se simţi ofensat. Îl copleşea mânia. Ce porc nemilos şi ăsta!

— Ai râs de mine când mi-era rău, profită Squibb să-i spună. Ai adus-o aici pe împuţita aia de dansatoare. Nu mi-ai oferit nici măcar o ceaşcă de ceai şi nici nu m-ai întrebat cum îmi e…

— Asta n-avea nici o importanţă, se justifică Tornetta.

Era foarte dur. Squibb, la urma urmei, fusese bolnav când totul era normal. Atunci nu însemna nimic, nu conta. În asemenea situaţii, omul n-are nevoie de compătimire. Dar acum, acum era cu totul altceva. Vasul putea fi părăsit, el, Tornetta, trebuia să fie ajutat, deoarece altfel ar fi fost pierdut.

— Nu avea importanţă, eh? ripostă Squibb înciudat. Vrei să spui că nu-ţi păsa nici cât negru sub unghie. Află atunci că am fost grav bolnav.

— Eşti un laş, zbieră Tornetta. Te-ai îmbrăcat gata să o iei la fugă. Eşti un nimic, un bărbat fără bărbăţie.

Clocotea de furie, de nervi că dobitocul ăsta nu-şi dădea seama cât de lipsit de importanţă e.

Dintr-o dată, i se păru că trebuie şi că are dreptul să-l lovească pe Squibb. Nătărăul ăsta pios nu cunoştea începuturile durerii...

— Iar tu eşti un barbar ordinar şi un om de nimic, afirmă Squibb.

Tornetta se repezi la lanternă şi îl lovi pe Squibb în stomac. Lanterna căzu, dar nu se stinse. Lumina pantofii lui Squibb.

Squibb se încovoie imediat. Era un nimic.

Ce ştia el de violenţă? Tornetta îl doborî aproape fără nici un efort. Numai mişcarea vaporului îl împiedică să-l rănească grav. Acum însă Squibb căzu numaidecât pe podea şi începu să suspine.

Tornetta luă lanterna. Deschise geamantanele cu o grabă frenetică. Dacă vaporul se scufunda, trebuia să coboare imediat într-o barcă de salvare şi să nu piardă toţi dolarii pe care pusese mâna. Aruncă hainele la o parte, aproape plângând de nerăbdare până găsi cheile. Vârî dolarii într-unul din tocurile aparatelor de fotografiat ale lui Squibb. În tot acest timp, vocea lui Squibb se smiorcăia enervant:

— O să-ţi pară rău... Am să mă plâng... şi dansatoarea aia... O să fii pedepsit... să nu crezi că-i poţi ataca pe oameni şi să scapi...

Smiorcăiala asta îi aminti lui Tornetta de copilărie. Cineva – cine oare? – care bâzâia, pentru că nu-l putea învinge pe Tornetta, şi nu suporta durerea... Acela, oricine o fi fost, se aşteptase ca Tornetta să renunţe la victorie pe motivul că era imoral ca marile batalioane să câştige... Ceea ce era o prostie. Marile batalioane câştigă inevitabil...

Îşi legase cu greutate vesta de salvare şi era îngrijorat să nu-şi piardă tocul de la aparatul de fotografiat, aruncat pe după gât. Îl scoase şi îl legă cu cureaua în jurul taliei.

Îl părăsi pe Squibb fără remuşcări şi o luă la fugă fără să dea atenţie văicărelilor lui pioase, cum că lanterna îi aparţine.

Marile batalioane au *dreptul* să câștige. În lumea lui Tornetta s-a pus întotdeauna problema supraviețuirii celui mai tare. Dacă l-ar fi biruit Squibb, făcându-l să se predea, nu s-ar fi așteptat la nici o cruțare și la nici o lanternă lăsată drept consolare, sau la mustrări de conștiință în legătură cu apartenența tocului aparatului de fotografiat.

Se îndreptă, împleticindu-se, spre pupa până la cea mai apropiată scară, ținându-se de parapet. N-avea nici o îndoială că *Areopagus* e sortit pieirii, deși va mai dura puțin. Auzea țipete și strigăte și simțea miros de vopsea arsă și de fum.

Lanterna lumina piulițele de oțel. Pe Tornetta îl trecu un fior de groază. O apucase într-o direcție greșită? Nu.

Își dădu seama cu spaimă că ușile compacte care nu lăsau să treacă apa fuseseră închise și el era blocat pe puntea A de la mijlocul vasului spre pupa.

Judecând după propria lui etică, era logic. El era plevușcă; aici marile batalioane erau ofițerii vasului și era ușor de înțeles că ei or să-l înece pentru a prelungi viața vaporului și a celorlalți, inclusiv a lor… Își dădu seama de asta numaidecât: așa ar fi procedat și el și la orice anchetă ulterioară i-ar fi făcut pe interlocutorii săi să plângă de simpatie pentru curajul, prevederea și grija arătată celorlalți. Așa e lumea. Și el, în mod normal, o accepta, cu toată ipocrizia și frauda ei, dar acum zbiera:

— Ucigașilor! Am să mă înec! În numele sfintei Fecioare, deschideți ușile… Și apoi se porni să bată cu pumnii în oțel și, când începură să-l doară, cu lanterna.

Încerca să iasă. Cu câteva clipe mai înainte, Marion Burston dăduse peste aceeași ușă de oțel și nu reușise să *intre*…

Senzația de boală îi trecuse. Fusese doar frica. Nu se așeză să se văicărească sau să aștepte ajutor, cum ar fi făcut oameni ca Squibb. Își aduse aminte de ceva.

Deschisese odată o ușă aici, cercetând regiunea pentru un posibil furtișag. Pe ușă erau scrise, cu vopsea albă proaspătă, cuvintele „Numai echipajul”. Dar chiar dedesubt, cu vopsea ștearsă – poate de la proprietarul american inițial – era inscripția „Ieșire în caz de pericol”.

Tornetta descoperi ușa dincolo de care era o scară prăpădită de lemn, îngustă, în spirală, ca scările de serviciu din spate, la unele conace. N-avea balustradă, așa că balansul vasului îl

azvârli jos după ce urcă primele trei trepte. Fierbea de mânie şi de panică.

Treptele urcau tot mai sus, epuizându-l. Poate sfredeleau tot drumul până la coşuri…

Ieşi prin dispozitivele de admisie ale ventilatorului în partea de la pupa a punţii de Paradă şi văzu numaidecât vasul *Seattle Doll* despicat în două şi arzând, iar pe *Areopagus* marinari greci care coborau bărci de salvare. În mintea lui se asociau, incorect, două lucruri: un vapor ardea, şi *acest* vapor era avariat în mod fatal… Pe coş năvăleau foc şi scântei şi ieşea o trâmbă fierbinte de fum şi de particule de păcură aprinsă.

Marea şi vântul erau înfricoşătoare, dezlănţuite, o forţă vitală, iar Dumnezeul Vechiului Testament mâniat. Tornetta căzu, nemaiputând să respire din cauza presiunii aerului. I se făcu de îndată frig şi se udă leoarcă. Cu o mână ţinea încleştat tocul cu bani. Cu cealaltă se prindea de toate lucrurile de metal din jur. Îi curgea sângele printre degete acolo unde se tăiase în alama zimţată. Peste tot domnea groaza – chiar şi în bărcile de salvare, tot teroare şi frig şi suferinţă de ore în şir. Dar teama de moarte era mai mare şi Tornetta aleargă spre mulţimea care se zbătea să se urce într-o barcă de salvare.

Femeile ţipau, bătrânii îşi făceau loc cu pumnii.

În întuneric, Tornetta înaintă uşor printre ei, lovindu-i pe câţiva cu picioarele.

Barca de salvare se legăna în afara bordului, iar oamenii se împrăştiau cu ţipete de groază ce nu se auzeau de vânt. Barca se răsuci în spate zdrobind capetele unor bătrâni.

Tornetta se ţinea acum strâns de ea, cu un picior în aer. Ofiţerul australian îi striga ceva în faţă, dar Tornetta era apucat de un acces de nebunie. Un marinar izbi cu ceva în mâna lui şi Tornetta se trase brusc înapoi şi căzu, cu toate degetele de la mână rupte. Căzu pentru că nu mai avea nici putere, nici echilibru. Ceilalţi îl călcau în picioare fără nici o ezitare. Îi izbea pe bâtrâni cu picioarele, se rostogolea, era zvârlit de mişcare şi de vânt, dar nu pierea ca ceilalţi pentru că dorea cu disperare să supravieţuiască. Se agăţa de parapet, urlând de mânie şi de groază şi, pe când *Areopagus* se scufunda, el încercă să se ridice pe picioare, iar mâna teafără i se încleşta de parapetul punţii.

Durerea, în nevoia lui de a supravieţui, era neînsemnată.

Marele batalion îşi exercitase drepturile. Pierduse lanterna şi, după un timp, îşi dădu seama că scăpase şi tocul cu bani.

Începu să plângă cu o disperare amarnică.

Se lansase barca de salvare. Vedea că e goală. Vedea? Da. Vedea! Se aprinseseră luminile! Ce însemna asta? Însemna că ofiţerul australian spusese adevărul şi că scopul lansării bărcii de salvare era să-i salveze pe alţii şi nu pe ofiţerii greci…

Tornetta nu se ruşină câtuşi de puţin, deşi se bucura că nu prea putea fi recunoscut.

Lumina venea din salon şi cădea pe vestele de salvare, pe haine, pe câţiva pantofi, pe o pălărie şi… O, Doamne, într-adevăr! Iată şi tocul plin cu bani!

Îl tot necăji, alunecând întruna când bâjbâia după el. Din clipă în clipă putea fi prins de furia mai aprigă a răscrucii de vânturi şi zvârlit peste bord.

Căzu peste el şi se rostogoli până la parapet.

Rostogolindu-se peste mâna rănită, îl duru sfâşietor. Dar recuperase tot bănetul. Squibb nu putea face nimic. Se vor rearanja cabinele. Mulţi se vor ruşina după toate cele întâmplate. Ofiţerii n-aveau să dea prea mare importanţă unor fleacuri ca astea – că te-ai culcat cu o fată în cabină sau c-ai avut o mică încăierare. Vor avea atâta de furcă cu reamenajarea vasului şi cu rezolvarea unor plângeri, injurii şi reclamaţii mai importante, încât vor avea treabă până peste cap timp de două săptămâni.

Era sigur că *Areopagus* va supravieţui.

Lângă el, femeile făceau crize de isterie. Oamenii aşteptau să încerce să se înghesuie în următoarea barcă de salvare, răsucită pe gruie.

Dar Tornetta voia acum „siguranţa” adăpostului. Îşi puse cureaua săculeţului pe după gât şi, cu mâna liberă, cea care nu-i fusese zdrobită, bâjbâi de-a lungul parapetului, ca un orb, până ajunse la uşă şi la gloata zăpăcită care se zbătea să iasă şi să moară.

Se prăbuşi extenuat pe covorul din salonul Egean, printre mame îngrijorate, copii care plângeau, bătrâni înţepeniţi de spaimă, dar temându-se să nu arate groaza cumplită care-i paralizase. O mulţime de pasageri cântau şi ofiţerul însărcinat cu distracţiile era, ca de obicei, cu partenerul său, Edgar, la pian.

Tornetta, revenindu-şi din şoc şi din epuizare, îi privea pe toţi fără milă. Dobitoci pioşi, care cântă acum imnuri, de parcă asta i-ar salva.

După un timp i se făcu frig din cauză că era ud leoarcă, degetele rupte îl dureau. Se întrista. O femeie îl privea îngrozită şi văzu că mâna îi era muiată de sânge.

Nu face nimic, dreptatea socială, cum ar fi numit-o în Sicilia. Prin megafoane se difuzau anunţuri uneori fără să se mai întrerupă…

După câtva timp, Tornetta îşi făcea drum spre infirmerie, mai înainte ca cineva să ştie că, pe o noapte ca asta, nişte degete zdrobite însemnau o leziune care dovedea panică, laşitate şi indiferenţă faţă de ceilalţi…

26

De jur împrejurul salonului fuseseră răspândite fotolii grele în care să ia loc persoane ca domnişoara Wearne, ca să se poată bucura din priviri de ceea ce nu aveau capacitatea fizică să facă. Dar ea nu reuşi să găsească şi să ocupe decât un scaun drept de lemn, unde i se servi o supă indiană de curry şi o porţie de pui condimentat şi bău o sticlă de bere, pentru că nu se simţea în apele ei. După un ceas, luminile difuze, modelele şi fasciculele de diverse culori vii deveniră prea puternice pentru ea. Luminile pâlpâiau şi se plimbau. Parcă te aflai la o dioramă ciudată, plină de fum şi de oameni care strigau, îmbrăcaţi în costume bizare sau de-a dreptul vulgare.

Domnişoara Wearne se mai afla încă sub imperiul şocului, chiar şi după câteva săptămâni de croazieră. Câteva fete ţopăiau mândre, cu o energie nedisimulată, vulgară în sine, în costume care fuseseră evident studiate îndelung ca să le arate cât mai goale. Ca de obicei, erau tratate cu egalitate şi dispreţ grobian de tinerii care transpirau din plin în cămăşile de prost gust. Câţiva australieni şi neo-zeelandezi mai în vârstă dansau demodat, asemenea oamenilor la un bal de hotel, dar alţii, de atâta căldură şi băutură, se comportau ca nişte mahalagii. Oribilul domn Ballantyne, observă ea, agăţase o tinerică obraznică de vreo treizeci de ani şi îi tot dădea zor, sub influenţa alcoolului, cu nişte complimente vulgare la adresa inteligenţei

ei. Domnişoarei Wearne îi plăcea mai mult ziua decât seara pe *Areopagus*…

În salonul de bal se înghesuiau trei sute de oameni. Măsuţele de cafea şi scaunele grele fuseseră mutate din drum. Stewarzii transpirau purtând sus tăvile prin mulţime; şi ei erau costumaţi – vestoane roşii cu nasturi de alamă, în care năduşeau.

— Se distrează grozav, fu de părere o doamnă în vârstă care şedea într-un fotoliu confortabil lângă domnişoara Wearne. Îi tuşi domnişoarei în faţă. Grozav se mai distrează!

Şi acustica o dovedea – orchestra, zbieretele, râsetele, strigătele după stewarzi. Pielea de pergament crăpat a femeii se boţi uimită atunci când domnişoara Wearne îi răspunse pierită:

— Da.

Zăpăceala era neplăcută, dar parcă nu devenise jenantă, făcând-o pe domnişoara Wearne să asude într-o anticipare îngrijorată. Prea multă lume de înregistrat pe retină, pentru trupul şi mintea ei obosite.

Caleidoscopul de lumini orbitoare te ameţeau foarte uşor, poate erau făcute special… Oare o să i se facă rău aici? Se temea acum să nu se dea în spectacol şi oamenii, cărora o să le strice distracţia, să nu o privească cu ciudă, îşi dădea seama că majoritatea pasagerilor se sinchiseau prea puţin de cei care se îmbolnăveau, ba chiar îi dispreţuiau… Sau poate că senzaţia asta de ameţeală se datora mării? Parcă se schimbase puţin mişcarea mării, destul de greu de perceput, dar era sigură de asta.

Se ridică, ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva, de nişte lucruri importante de rezolvat în altă parte. Dar pe femeia de-alături nu o putea păcăli.

— Obosită? o întrebă ea, sorbind vin de Xeres prin dinţii galbeni. Plecaţi? Cred că de data asta o să ţină până la trei.

Domnişoara Wearne nu-i dădu nici o atenţie.

În drum spre ieşire o văzu pe Debbie, decentă, într-un fel de rochie orientală vaporoasă. Chipul ei, machiat pronunţat, cu ochii de căprioară înnegriţi şi cu o privire aprigă, părea mâhnit. „Tare se mai amărăşte şi fetiţa asta, se gândi domnişoara Wearne. Probabil că a fost din nou jignită”. Domnişoara Wearne îşi dădea seama că cineva e vinovat de deprimarea fetei acesteia drăguţe. Debbie nu ştia să-şi ascundă proasta

dispoziţie.

Dansa cu adjunctul administratorului, dar se desprinse de el, scuzându-se, când o văzu pe domnişoara Wearne împleticindu-se spre ieşirea alăturată. Cei din orchestră aveau privirile reci, absente.

— Nu vă simţiţi bine?

— Obosită, recunoscu domnişoara Wearne.

Se temea de moarte, pe care o simţea pe aici, pe aproape, dar nu voia să fie o povară pentru fată. Trebuia să o recunoască şi să o înfrunte singură. Probabil că e foarte penibil să fii de faţă bănui ea.

— Vă duceţi să vă odihniţi?

— S-ar putea, încuviinţă domnişoara Wearne. E şi timpul pentru o bătrână ca mine.

— Vă conduc până la cabină. Scuzaţi-mă, i se adresă ea lui Eleftheriadis, care dădu din cap.

— Nu trebuia să faci asta, ţinu să remarce domnişoara Wearne, foarte uşurată, totuşi. Să te întorci numaidecât!

— De ce? întrebă Debbie, amărâtă. Pot tot atât de bine să citesc o carte.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă pe şleau domnişoara Wearne, odată ajunse în cabină.

— O, nimic, domnişoară Wearne.

— Nu pot să te ajut, dar te ascult sau, cine ştie, pot să te ajut. Sfaturi cu sânge rece, dacă înţelegi la ce mă refer…

Fata avea nevoie de sfaturi şi de mângâiere, îşi dădea seama domnişoara Wearne, dar era prea sfioasă ca să-şi descarce sufletul.

— Poţi să-mi spui orice, sugeră ea.

— Nu ştiu ce-i cu mine, începu Dcbbie. E o prostie, Un fel de rău de mare. E un bărbat în toată firea. Dar a spus – e ceva mult prea incert ca să-mi daţi vreun sfat, domnişoară Wearne.

— Ştiu. Bănuieşti ceva?

— Chiar aşa, sunt suspicioasă, dar e absurd şi nu am dreptul.

— Ai tot dreptul. Bărbatul e burlac, nu?

— Da, dar… chicoti Debbie uşor isterică.

— Atunci ce bănuieşti?

— O, *asta* nu ştiu, spuse Debbie, foarte stânjenită, îmbujorată la faţă.

— Atunci *ce* ţi-a spus?

— Asta-i simplu. Că o să mă ducă la balul ăsta caraghios…

— Şi a uitat?

— Cred că da.

— N-a venit?

— Mai rău.

— Nu-l găseşti, sondă domnişoara Wearne, prudentă, terenul.

— E în cabină.

— Nu vrei să te duci să-l iei?

— E cu o femeie.

— O pacientă. O fi plecat acum…

— Nu. E femeia aia, doamna Triffett, suferă de nevroză, e impertinentă, dar, trebuie să recunosc, e frumoasă.

— Eşti sigură că-i acolo? Dă-i un telefon, propuse domnişoara Wearne. Fă-i o glumă! Spune-i că suferi de melancolie acută… Să-i dau eu?

— O, nu, nu trebuie, se opuse Debbie surprinsă. Şi totuşi, nu-i o idee rea.

Ridică receptorul şi ceru cabina lui Dempsey. Urmă o pauză lungă şi apoi telefonista întrebă:

— E urgent? Dacă vreţi, folosesc sistemul de amplificare.

— Nu, lăsaţi, spuse Debbie grăbită, şi puse receptorul la loc.

— Nu-i în cabină? întrebă blând domnişoara Wearne…

— Nu.

— Nici în infirmerie?

— Nu mi-am mai bătut capul…

— Du-te înapoi la bal, Debbie. E acolo. Dacă vine aici…

— Nu-i acolo.

— Du-te şi uită-te.

— Bine, spuse Debbie resemnată.

Domnişoara Wearne se spălă pe dinţi, se dezbrăcă şi luă o pilulă. Îi spuseseră că, dacă e surescitată sau ameţită de oboseală, să ia o pilulă, care o va calma, o va face să adoarmă. Nu mai luase până acum, pentru că îi fusese teamă. Acum nu-i mai era. Era extenuată. Marea începea să se agite. Dacă e vreme rea, o să rămână trează, într-o stare proastă, şi mâine va avea o zi de oboseală penibilă. Nu cunoştea puterea pilulei, dar avea încredere: va dormi câteva ore…

Adormi pe loc… Faţa lui Debbie o privi rugătoare. Nu putea

să facă nimic pentru fetiţa care fusese atât de săritoare. Vezi, nu era nimeni. Şi nici nu fusese vreodată. Doar fata şi frate-meu mai mare. Îngenunchiau când se rugau în salon cu mama. Albert citea din Biblie. Gazul lampant sfârâia. Şi un anumit bărbat. Aşa a grăit Iisus. Cu mâinile ei mici atinse milieul. Era verde închis. Îl vânduseră când a murit tata, dar iată-l. Timpul se derula de-andăratelea. Un vis despre monumente şi despre un vapor care intră în port – Salonic? Plin de cadavre, cu carcasa murdărită de excrementele oamenilor de la Gallipoli care muriseră de dizenterie. Un vis care se derula de-andăratelea. Îl văzu pe tata citind despre război, mâniat pe cineva, şi apoi coloane de oameni duri, vânjoşi, asudaţi, şi tunurile aliniate. Nu văzuse niciodată artileria decât lângă monumentele dispreţuite acum. Cinci-şase detaşamente de artilerie şi catârii care izbeau cu copitele şi şirurile de corturi pe deal.

Tunurile bubuiră…

Domnişoara Wearne scoase un strigăt de panică şi se trezi, odihnită de câteva ceasuri de somn, dar visul era încă prezent, urletul vântului şi un sunet de metal care se sfărâmă.

Ameţea, simţea că ameţeşte îngrozitor şi strigă:

— Debbie, nu mă simt bine… Trebuie să chemi doctorul… Prietenul tău…

Dar ştia că nu era nimeni s-o audă şi cuvintele îi piereau pe buze.

În zgomotul care nu avea nici o noimă sălăşluia totuşi o tăcere care o îngrijora. Tăcerea lui Debbie.

— E un vânt cumplit, se plânse domnişoara Wearne, dar în zadar.

Sau poate boala o făcea să-i vâjâie urechile? Întinse degetele după butonul lămpii. Lumina e o mângâiere. Va vedea că totul e „normal”. Debbie o fi încă la bal.

Comutatorul ţăcăni, dar lumina nu se aprinse.

Domnişoara Wearne auzi strigăte undeva; se simţea în ele starea de urgenţă şi de alarmă. Ceva, îşi dădea ea acum seama, era complet pe dos. Şi nu era ameţeală. Era marea, o furtună de proporţii înspăimântătoare.

Un foc trandafiriu lumină scurt cabina şi auzi o explozie. În aceeaşi clipă văzu că era ceva în neregulă cu cabina…

Deasupra capului se auzea zgomot de paşi care alergau pe punte, pe puntea Metaxas… Din tot vaporul ţâşnea alarma;

puteai să respiri panica, să o înghiţi în stomacul agitat.

Domnişoara Wearne avea o lanternă. O ţinea ca să se duca la closet, în toiul nopţii, fără să o deranjeze pe Debbie.

Cu toată mişcarea vasului, lanterna se afla acolo, pe policioara mică de lângă ea, destinată cărţilor de la bibliotecă, scrumierelor sau ceştilor de ceai. Nu-şi amintea să fi pus lanterna acolo. Poate că zăcuse acolo de mai bine de treizeci de ore.

Fasciculul ei îngust arăta că lucrurile fuseseră răsturnate. În cabină era o învălmăşeală de valize si hârtiile zburau.

Domnişoara Wearne se dădu jos din cuşetă. Imediat se udă leoarcă de la jetul rece, iar presiunea aerului îi tăie răsuflarea. Păşi cu picioarele goale într-un strat de apă, ceea ce era alarmant, deşi domnişoara Wearne nu se gândea că *Areopagus* se scufundă, întrucât puntea A era mult deasupra apei.

În apă zăcea Debbie, ciudat contorsionată; văzu pete de sânge, alături de fragmente de bilete, de foaia care informa despre evenimentele zilei şi hărţile Hong-Kongului, Singapore şi Bali date fiecărui pasager de Companie.

Domnişoara Wearne se aplecă îngrijorată şi îngrozită, iar peruca îi căzu şi o scăpă în apă. Nu părea să mai aibă vreo importanţă.

Debbie era atât de înaltă încât umplea cabina, chiar şi aşa, frântă în două – căci aşa îi apăru la prima vedere domnişoarei Wearne. Întoarse lanterna şi văzu că cuşeta fetei era înclinată, iar Debbie fusese zvârlită cu violenţă. Cuşeta putea să se prăbuşească peste amândouă. Domnişoara Werne descoperi surprinsă – ba chiar cu oarecare plăcere – că nu era alarmată. Sună după steward, dar ştia, în timp ce suna, că n-o să vină nimeni. Stewarzii ţineau de timpurile normale, ori starea normală se sfârşise. Pentru domnişoara Wearne astea toate contau mai puţin, căci ea, oricum, o să moară în curând. Şi nu era curioasă să ştie *cum*. Fata conta. Era una din puţinele persoane, din toată viaţa domnişoarei Wearne, care îi arătase bunătate şi dragoste. Se tot întreba cum să o răsplătească vreodată pe fetiţa asta sau cum să se revanşeze. Acum ştia.

Dar forţa trupului ei nu era pe măsura sufletului.

Încercă să o ridice pe fată, luând-o de sub braţe, dar Debbie gemea şi se zvârcolea în suferinţă.

Medicul era doar la vreo treizeci de metri de cealaltă parte

a vasului.

Domnişoara Wearne ridică receptorul, dar nu se miră când văzu că nici acesta nu funcţionează…

Dădu peste un scaun, un scaun ieftin de trestie împletită cu găuri în tăblie.

Debbie nu cântărea mai mult de cincizeci şi patru de kilograme. Domnişoara Wearne asudă ridicând-o. Inima îi bătea cu putere, sângele îi zvâcnea în cap. Dar, în sfârşit, izbuti să facă ce îşi propusese. O aşeză pe fată pe scaun. Nu ştia cât de periculoasă era hemoragia, dar era sigură că, dacă Debbie nu era dusă la infirmerie, murea. Şi domnişoara Wearne îşi dădea seama, cu o luciditate cumplită, că era puţin probabil ca medicul să vină aici… O fi ocupat tocmai acum.

O legă pe fată de scaun cu ciorapii şi cu o curea, înclină scaunul şi se apucă să-l târască. Debbie şuiera de durere.

Pe coridor nu era lumină, dar domnişoara Wearne nu se descurajă. Simţea mirosul de fum şi de păcură şi auzea strigăte şi ţipete de copii. Nu avea cum să-i ajute. Asta trebuia să facă ea, cu trupul ei plăpând şi bolnav – să tragă un scaun pe puntea care se înclina, se hurduca, se înălţa şi cădea ca un ascensor de mare viteză.

La un moment dat, scaunul îi fu târât de forţa mării şi de panta punţii şi l-ar fi pierdut, dacă n-ar fi avut lanterna. Însemna să tragă scaunul pe loc şi domnişoara Wearne începea să obosească. Unica şi suprema ei dorinţă era acum să ducă fata la infirmerie. Îi era frig şi se udase, era fără perucă şi îmbrăcată doar în cămaşa de noapte, dar se simţea atât de preocupată, încât nici nu se gândise la această umilinţă.

Trebuia să ţină scaunul, în pofida forţelor potrivnice, dar după ce făcuse vreo cincisprezece metri, scaunul se rupse, încet, însă, aşa că Debbie nu se lovi prea rău.

Domnişoara Wearne suferea şi ea acum – o stare proastă generală, care o făcea să respire greu, inima să-i bată repede şi ochii să nu mai vadă în anumite momente. Dar până acum nu-şi pierduse forţa şi se minuna singură de capacitatea ei, în timp ce o târa îndârjită pe Debbie, neținând seama de presiunea exercitată de mare şi de gravitaţie.

Descoperi apoi că uşa etanşă de oţel, care nu lăsa să treacă apa, fusese închisă. Era atât de cumplit încât lacrimi de furie i se prelinseră pe obraji. Se prăbuşi în genunchi şi apoi,

incapabilă să se oprească, se lăsă pe o parte, zbătându-se şi gâfâind, în timp ce dureri sfâşietoare o treceau ca nişte şocuri electrice prin piept şi prin cap. Totul a fost în zadar, o dragoste fără sens, se gândea ea cu amărăciune. Un eşec, ca de obicei!

Se aprinseră câteva lumini şi, după câteva momente, uşa compactă se deschise. Văzu că fata era într-o stare de nedescris. Se ridică şi reîncepu să o tragă; era mai grea, acum, pentru că îşi pierduse cunoştinţa, devenind inertă.

După colţ, la vreo douăzeci de metri, avu impresia că a ajuns în infern. Pe jos zăceau mulţi răniţi, majoritatea bărbaţilor erau aproape goi, gemând, duhnind a păcură şi a sânge. Nu putea să intre în infirmerie din cauza acestei revărsări. Nimeni nu-i da nici o atenţie. Surorile şi câteva femei, pe care domnişoara Wearne le recunoscu, se agitau frenetic.

În spatele domnişoarei Wearne soseau alţi răniţi, care se târâseră, fuseră traşi sau transportaţi.

Auzi o voce de bărbat spunând enervat:

— Ăsta e mort!

Domnişoara Wearne îşi luă inima în dinţi: o târî pe Debbie peste picioarele marinarilor zdrobiţi, şi se prăbuşi lângă intrarea în infirmerie. Se auzi un mieunat de pisică şi aceeaşi voce de bărbat care porunci brusc;

— Scoateţi naibii pisica aia de aici!

Şi Debbie spuse încet, dar coerent:

— Nu-i niri o pisică, Daniel.

Vocea bărbatului se tulbură, schimbându-şi tonul.

— Doamne sfinte! Tu! strigă el şi domnişoara Wearne îşi dădu seama că izbutise.

Bărbatul acesta era doctorul, prietenul pe care îl iubea Debbie.

Nimeni n-o luă în seamă pe ea, fără perucă, caraghioasă şi suferindă. De îndată ce îşi atinsese scopul cu îndârjire, domnişoara Wearne se prăbuşi. Durerea o sfârşi, doborând-o foarte repede şi în câteva clipe muri.

A fost aşa cum dorise: de fapt, mai bine.

Dorise un anunţ mic, ca o ştire măruntă; în schimb, acum va fi în titlurile principale, de o mie de ori mai cutremurător decât anticipase ea. Ţări de care ea, profesoară de geografie ieşită la pensie, nu auzise niciodată, vor tipări şi anunţa prin agenţii şi sindicate ştiri despre un transatlantic şi o ciocnire undeva

departe… În toată lumea – în locurile unde acum era noapte şi în altele unde era zi – oamenii vor vorbi de ironia soartei unei femei (acum moartă) care câștigase un bilet pentru o croazieră…

27

— Ăsta e mort, spuse brusc Dempsey.

Obosise şi i se făcuse rău de ruşine, o inexplicabilă greaţă de sine. Se simţi mult mai uşurat când reveni lumina, chiar aşa cum pâlpâia slab. Îngrijirea căpitanului Vafiadis fusese un coşmar. Infirmierele – Anna şi Sophia – intraseră direct de serviciu, cu hainele şifonate, desigur, cu părul răvăşit (simţise cum părul Sophiei îi gâdilase nările când îi ţinuse lanterna ca să ajungă la căpitan). Sora Eleni şi doctorul Zafiropoulos apărură şi ei imediat. Era o ironie. Primul rănit, căpitanul, îşi fracturase maxilarele, avea pulsul accelerat şi tensiunea scăzută – nu era de glumit: căpitanul trebuia dus la ţărm şi tot ce putea face Dempsey era să-l trateze împotriva şocului. Ridicol! De prost augur. Dempsey bănuia că aveau să urmeze şi alţii…

La lumină se văzură ravagiile cumplite – marinari care zăceau acoperiţi de păcură, goi sau pe jumătate goi, gemând, răniţi adânc, însângeraţi; călătorii care începură să se târască sau să fie târâţi. O bătrână în cămaşă de noapte, care îşi pierduse peruca opintindu-se; în curând avea s-o doboare şocul, o să facă pneumonie…

Se auzi un mieunat.

— Scoateţi naibii pisica aia de aici! ordonă Dempsey.

— Nu-i nici o pisică, Daniel, spuse o voce stinsă, de copil cu umor, dar ostenită, pierită, trădând durerea.

— Doamne sfinte! Tu! o recunoscu el disperat, şi ruşinea îl slei ca o oboseală fizică.

Dacă s-ar fi gândit la ea, dacă s-ar fi preocupat de ea la tâmpenia aia ridicolă de bal mascat în loc să – să facă ce făcuse – ea n-ar fi fost aici…

— De unde ştii? o întrebă el automat, dar îl văzu zâmbind pe stewardul care zăcea cu faţa în jos, îmbibat de păcură și însângerat, şi se dumiri.

— Au păcură în stomac. Fă-i să vomite, îi ordonă Paulinei.

Bagă-le degetele pe gât. Am să-ţi cumpăr o pereche de pantofi, îi promise el în glumă.

Avea destulă energie şi resurse în el ca să-şi consume respiraţia, dar în scurt timp nu va mai rămâne nimic…

Era de pe acum la pământ. Îi propusese lui Zafiropoulos ca cei răniţi să fie duşi la infirmerie si în sala de aşteptare, iar răniţii care se puteau ţine pe picioare să se ducă în cabina lui şi în călcălorie, căci acolo era cald. Dar încăperea era supraaglomerată şi oamenii zăceau la o bifurcare de-a curmezişul coridorului. Trebuia să lase organizarea pe seama celorlalţi.

Veneau voluntarii. Se şi aflau acolo domnişoara Reidy, care era calificată, şi un doctor din Adelaida. Ceilalţi doi doctori coborâseră, unul la Singapore şi celălalt la Hong-Kong.

— Mă ocup eu de ăsta. Pan, îi spuse lui Zafiropoulos… O mulţime au înghiţit sau au inhalat păcură. Trebuie să aşteptăm să treacă efectul şi să vedem pe urmă dacă au leziuni abdominale sau toracice. S-ar putea să nu aibă…

— Am să le dau un sedativ după ce prietena ta îi va ajuta să vomite, spuse Zafiropoulos.

Unii se agitau de durere, alţii erau atât de epuizaţi, încât şi adormiseră.

Telefonă pe puntea de comandă şi îi explică lui Tomazos situaţia.

Masa de operaţie era mică şi îngustă, semănând cu o scândură de călcat. Era fixată în podea, ceea ce prindea bine, în situaţiile în care toate obiectele mobile şi nefixate era aruncate de colo-colo, dar îl făcea pe pacient să simtă toate mişcările provocate de furtună. De trei ori pacienţii căzură. Masa de operaţie era în unghi drept cu structura longitudinală a carcasei. Când nava se ridica, era rău, dar Dempsey îşi menţinea echilibrul cu picioarele proptite ţeapăn şi la fel făcea sora care îl ajuta şi care putea să se proptească şi cu spatele de un dulap. Totuşi, nava era cu tribordul spre marea dezlănţuită, dar, din nefericire, nu rămânea tot timpul aşa. Se întâmplau lucruri neaşteptate. Rostogolirea era mai periculoasă decât balansul în sus şi îl ridica pe Dempsey cu câţiva centimetri deasupra pacientului, sau făcea nava să urce, atunci când el aştepa încordat o mişcare de coborâre. Nava se scutura ca un câine ud, aşa încât mâna lui care executa mişcări delicate putea

fi împinsă cu multă forţă la o parte. Să faci faţă cu mintea şi cu muşchii la toate aceste forţe puternice centrifuge şi gravitaţionale era îngrozitor de extenuant şi el obosise făcând dragoste cu Pauline în seara aceea… În plus, era şi el om şi era speriat, deşi prin muncă reuşea să-şi învingă în mare măsură teama.

Un bolnav alunecă şi căzu de pe masa de operaţii ca un sac de cărbuni, fără ca Dempsey sau Anna să-l fi putut salva. Dar şi ei erau împinşi de colo până colo. Mai căzu şi un alt bolnav într-o parte, dar Dempsey îl opri să se prăbuşească cu toată greutatea. Cu toate acestea căzătura era fatală pentru un bolnav cu leziuni şi singura scuză în faţa conştiinţei lui Dempsey era siguranţa că pacientul tot ar fi murit.

După acea, dacă leziunile permiteau, îl lega pe pacient cu curelele de masă.

Alţii administrau anestezice, fără măcar să aibă vreme să-l consulte pe Dempsey. Asta însemna că, dacă diagnosticul celorlalţi era diferit, se puteau face erori cutremurătoare. Dar simptomele şi plăgile arătau foarte clar ce avea bolnavul.

Debbie avea o ruptură de splină. Pulsul era accelerat, mult prea rapid, dar slab şi pierdut. Gemea încetişor.

— Nu mai e mult, Debbie, nu-i nimic prea grav. Am să te operez chiar eu, spuse el.

Era foarte îngrijorat şi avea mustrări de conştiinţă. Îi făcu el personal anestezia.

— Ajută-mă să o urc pe masă, le spuse celor două infirmiere grecoaice.

O tăie în stânga sub coaste. Îi era foarte greu să se ţină pe picioare. Fata putea trăi şi fără splină. Nu făcea decât să înmagazineze sângele. Era optimist. A fost un act al naibii de eroic din partea bătrânei că a târât-o pe fată până aici! O va deschide şi va vedea.

Observă că mâna dreaptă a fetei era pătată cu verde. Nu avea nici o importanţă, dar se uită din prudenţă. Ţinea strâns în pumn vaporaşul „cu trei picioare” de jad verde ne care i-l cumpărase. Ca şi el, recunoscu doctorul cu amărăciune, era un fals. Era vopsit.

Pacienţii îi erau aduşi acum repede, gata anesteziaţi şi destinşi. Bărbaţi şi femei cu coaste rupte care le ieşeau în afară prin carne sau care le împungeau plămânii, provocând

hemoragii şi sufocări. Dacă sângele le pătrundea în plămâni, îi reducea presiunea, drenându-l cu un ac. La câţiva pacienţi coastele perforaseră inima, provocându-le moartea.

Unul avea ficatul perforat şi nu prea ştia ce să-i facă. O infiltraţie de plasmă şi lasă-l în pace… Dacă Guam era la peste 1500 de mile distanţă, ce însemna asta în timp? Patru zile la viteza normală. Dar cu un vas avariat? Prea mult şi prea departe. N-o să supravieţuiască. Un elicopter? Nu, elicopterele nu aveau capacitatea asta. „O, Doamne, cât sunt de inutil! Fă tot ce poţi, omule! Dă-i înainte şi nu te mai smiorcăi!”

În faţa lui se perindau când Eleni, când Pauline, când Anna. Zafiropoulos îi luă locul şi el se ocupă de altceva. Pauline se apropie, albă la faţă.

— O, Daniel, e îngrozitor!

Era atât de concentrat, încât se simţea gata s-o plesnească dacă devenea isterică; crezuse că are curaj.

— Nu, strigă ea, citindu-i gândurile, vreau să spun că miroase a vopsea arsă.

Dempsey îşi dădu pe loc seama la ce se referă – ghicitoarea din Hong-Kong.

— Atunci o să supravieţuim, spuse el cu asprime, pentru că ţi-a mai prezis şi alte lucruri.

— Sigur că da, încuviinţă simplu Pauline. Iartă-ma, Daniel, mă bucur că pot fi de ajutor.

O înţelegea şi avu timp să-i zâmbească amar; acum se punea punct banalităţilor, disperării prefăcute şi neghiobiei: iată ceva autentic…

Recunoscu câteva figuri şi, firește, ar fi vrut ca aceştia să trăiască… Iată un chip de grecoaică, palid ca un crin, trist, frumos şi ostenit. Era mama pe a cărei fetiţă el şi Eleni se străduiseră să o salveze. Acum trebuia să lupte pentru copilul din pântec şi pentru mamă. Avea o leziune provocată de o izbitură în abdomen şi de toată zguduirea vasului şi era sleită din cauza răului de mare. Îi dădu ergometrină ca să i se retragă pântecul şi o bandajă cu metri de tifon pentru a opri hemoragia. Nu ştia unde să o aşeze, căci n-ar fi vrut să moară şocată de ceea ce vedea…

Era şi o fată cu părul roşu pe care o observase nai înainte, când era obraznică, se fâţâia ţanţoşă şi îi plăcea să fie privită… Acum avea şoldul şi braţul drept fracturate şi țipa

înspăimântată de durere şi de cantitatea de sânge pierdut. Atelele erau pe terminate, dar îi mai rămăseseră câteva pneumatice. Îi dădu un calmant, plasmă şi o tratã împotriva şocului…

Se întinse, căci înţepenise de cât stătuse aplecat cosând carnea şi îşi încordă muşchii ca să se menţină cât se poate de imobil în timp ce *Areopagus* se balansa, cobora cu optsprezece metri, continua să supravieţuiască… Se duse să vadă cum se simte Debbie şi s-o caute pe bătrâna doamnă care o târâse până acolo.

Bătrâna murise…

Domnul Ballantyne intră în infirmerie, împleticindu-se sub povara imensă pe care o căra pe umeri, Pybus, care numai slab nu era. Cântărea, probabil, o sută de kilograme şi de unde oare l-o fi cărând Ballantyne?

— Bună, doctore, îl salută Balantynne, gâfâind fără să-i pese de sânge şi de haosul de acolo. A căzut pe două rânduri de scări. Şi era treaz.

— Pune-l jos… Uşurel.

— E tot o băltoacă de sânge, spuse Ballantyne fără ocolişuri, ceea ce era adevărat: hainele lui Pybus erau pătate de sânge.

— Două-trei oase rupte, deduse Dempsey. Totuşi, destul de greu pentru pacient.

— Nu-i nimic, şopti Pybus, palid la faţă, dar plin de interes pentru cazul său. Ascultă, doctore, ţi-aminteşti de pariul ăla? Mai crezi şi acum că ai şanse de câştig?

— Da, am să-l câştig, spuse Dempsey. Şi acum, gura, cât îţi fac injecţia şi alte lucruri nu prea plăcute.

Era prea ocupat ca să-i mai mulţumească lui Ballantyne. Îl auzea vorbindu-i sorei Eleni:

— Ascultă, soră, n-ai nevoie de nişte muşchi vânjoşi? Cineva care să-i ducă, să-i mute pe bieţi prăpădiţii ăştia?

— Da, mulţumesc, încuviinţă sora Eleni cu umor amar. Vreţi să luaţi cadavrele astea din drum?

Acum veneau oamenii din sala maşinilor, purtaţi de ceilalţi sau de actori, ori de tineri care apăruseră gata să dea o mână de ajutor.

Arătau sinistru, opăriţi şi arşi de păcură. Avea nevoie de sânge, aşa că îi telefonă din nou lui Tomazos:

— Acum îmi trebuie sânge.

— Vreo grupă anume?

— Identificarea grupei nu e de necesitate vitală. Vreau doar să-l introduc. Grupa sanguină O, donatori universali, dacă vrei să sune bine. Şi am nevoie de el repede, Nikolaos!

Auzi numaidecât anunţul la distanţă, prin megafon.

Gravitatea arsurilor depindea de pierderea de plasmă în întreaga zonă a pielii. De obicei, se vorbeşte de ea în procente. Şi bieţii nenorociţi fuseseră opăriţi de abur şi arşi de păcură aprinsă, aşa că procentele erau în general ridicate. Trebuia să lase arsurile deschise şi să le pudreze cu antibiotic, căci în cazul ăsta putea să aibă norocul să se cicatrizeze pe o bună porţiune. Nu-i putea suspenda undeva, cum ar fi fost ideal. Nu le putea asigura cu pături protecţia de şoc. Unii nu puteau nici măcar să fie întorşi… Le injecta pentru început vreo trei centigrame de morfină, intravenos, şi plasmă… Nici unul nu avea pielea uşor înroşită ca la arsurile de gradul întâi. Aveau băşici, adică arsuri de gradul doi, şi vreo doi carne vie, arsură de gradul trei.

Iată o figură pe care o recunoştea, unul din ăştia doi. Recunoscu cicatricea pe care o cususe numai cu zece zile în urmă. Băiatul care se ţicnise şi îl cotonogise pe stewardul ăla. Meritase el soarta asta? Băiatul muri în timp ce mâinile lui Dempsey se întinseră cu milă către el. Poate că pentru el era o uşurare, dar, dintr-odată, lui Dempsey îi veni să plângă…

Îşi dădu seama că e privit fix de nişte ochi dintr-un obraz tuciuriu, plini de groază şi de implorare.

— Ai să te faci bine, îl linişti el pe celălalt băiat. O să te doară, totuşi, al naibii…

Băiatul nu-l slăbea din ochi.

— Prietenul meu? şuieră el.

— Îmi pare rău, spuse Dempsey.

N-avea cum să ascundă adevărul în asemenea clipe.

Ochii băiatului tuciuriu se umplură de lacrimi. Nu scăpă nici un geamăt de protest sau de durere când Dempsey îi smulse resturile de haine care i se lipiseră, arse, de corp.

Mai erau de îngrijit multe leziuni mai puţin periculoase, în timp ce Dempsey se ocupa de cazurile grave, iar Zafiropoulos de operaţii. Oameni cu degete zdrobite, cu braţe şi picioare opărite, şocaţi.

— Bătrânul a murit, spuse Eleni.

— Care bătrân?

— Băutorul de wisky cu inimă slabă.

Pybus!

— Ah, se mărgini Dempsey să spună. Căci ce era de spus? Datora acum cuiva 100 de dolari. Unei fiice necunoscute.

Situaţia organizării lor se ameliora. Prosoape, pături, sânge, sandvişuri…

Oameni care să poarte tărgile, deşi, slavă Domnului, nu mai era nevoie de ele. Îi văzuse, probabil până acum, pe toţi cei grav răniţi. Făcuseră turul cabinelor – tineri şi dansatori, stewarzi şi voluntari – cu tărgile, dar îşi pierduseră timpul ducându-se întâi la tribord… Dempsey auzea anunţurile menite să încurajeze, dar erau de un comic sinistru şi se întrerupeau câteodată din cauza defecţiunilor de la sistemul de amplificare.

Şi apoi fata începu să ţipe.

Dempsey era ocupat cu un bolnav, dar îşi dădu seama, despre ce fată e vorba şi ştiu de ce. Şovăi. Sora Eleni veni repede şi îl imploră din toată inima!

— Daniel, ştiu că eşti ocupat… Fac eu asta… Îi deranjează pe ceilalţi… N-am cum s-o calmez.

— Am înţeles.

Fata zăcea întinsă pe pături pe punte, ţipând. Îşi pierduse cunoştinţa când o aduseseră. Era vina lui, de neiertat. Ştia că se trezise şi aflase… Acum nu mai urla, dar printre dinţi îi ieşea un sunet tremurat de groază, de parcă se zguduia şi îi clănţăneau dinţii încleştaţi. Dempsey se gândi că nu mai văzuse pe nimeni atât de îngrozit şi îi era milă, pentru că situaţia era aproape tot atât de gravă pe cât îşi închipuia ea…

— Hai, taci, fetiţo! ordonă el.

Se uită la el cu o privire sălbatică în care apărea o vogă urmă de recunoaştere, ba chiar şi de respect pentru medicină, doctori, autoritate.

Înghiţi cu noduri şi spuse cu efort:

— Mi-am pierdut picioarele, nu mai am nimic aici.

Era atât de îngrozită, încât se zăpăci puţin şi nu mai ştiu ce să facă. Dar el o mângâie uşurel pe obraz cu mâna pătată de sânge.

— Biata fetiţă! Dar nu-i nimic grav! Picioarele sunt tot la locul lor, poţi să le simţi cu mâna, fetiţo.

Ea îl crezu şi fără să pună mâna.

— Dar nu mai pot merge!

Dempsey o privi în ochii ei frumoşi, deasupra nasului acvilin.

— E greu, fetiţo. Ai nervii zdruncinaţi, aşa cred, o minţi el. Acum n-ar fi fost în stare să suporte adevărul. Dacă te-ar fi izbit mai sus, plămânii n-ar mai fi funcţionat şi aici n-avem plămâni de fier, aşa că ai fi murit. Cum te cheamă?

— Stella, spuse ea fără nici o tragere de inimă, căci acum îi era ruşine.

— O să te faci bine, Stella. Mai mult sau mai puţin.

— Nu mă iubeşte Dumnezeu, şopti ea drept încheiere.

Dempsey se minună de felul în care organismul uman poate suporta orice, atâta timp cât spiritul e intact; altfel, se prăbuşeşte. Ştia că lucrul acesta este de mare importanţă pentru fată, hotărând chiar şi rezultatul restabilirii fizice. Vrăjitorie? Ridicol! Sau de necrezut, frumos, o dovadă a existenţei cuiva? Era emoţionant. Dacă exista un Dumnezeu, acesta era prea subtil pentru Daniel Dempsey şi, în aparenţă, prea dur. Dar erau zile când ştia că şi el, nu numai Dumnezeu greşea…

— De ce să nu te mai iubească Dumnezeu pe tine şi nu pe mine? o întrebă el fără ocolişuri.

— Mi-e ruşine. Ştiu că nu mă iubeşte.

— Prostii! strigă el pe şleau, aproape cu uşurătate. O mulţime de oameni de pe vaporul ăsta au fost răniţi, arşi, striviţi sau chiar ucişi. Şi asta din cauză că s-au făcut vinovaţi de păcate omeneşti? Unul dintre ei e un copilaş care încă nu s-a născut şi care s-ar putea să nu supravieţuiască. Crezi că toată înscenarea asta a fost pusă la cale ca să fii tu pedepsită? Câtă vanitate! Te doare?

Ea îl privi ţintă.

— Nu prea tare.

— Lasă, atunci. Să nu-ţi mai fie ruşine, Stella. Nu cred că ai fost mai rea decât am fost eu de când am plecat din Australia! O s-o iei de la început, nu-i aşa? Am de gând să…

— Pot să ascult radioul? întrebă ea dintr-odată.

— Dacă găsim vreun radio.

— Am nevoie de mămica şi de tăticu, se rugă ea.

— De îndată ce va fi posibil, făgădui Dempsey.

— E o ceaşcă de ceai gata, doctore, spuse cineva.

— Poate-o beau eu, încuviinţă el.

Se rezemă de un dulap care fusese acum golit de toate instrumentele, cu excepţia unui burghiu. „Doamne, Dumnezeule! se gândi el, căci înainte erau treizeci de instrumente în dulap. Am făcut noi oare atâtea? Cât o fi ceasul?”

Trecuseră şapte ore de la ciocnire. *Areopagus* tot se mai balansa şi se clătina. Dar bănuia că o să supravieţuiască şi asta era ceva.

Pauline se apropie şi rămase lângă el.

— Obosită? o întrebă.

— Da.

— Şi eu. Dar câştigăm, Pauline. Pentru noi aproape s-a terminat.

— Daniel, dragul meu, şovăi ea, plângând.

Dempsey, văzând groaza de pe chipul ei, păli.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu glumesc, insistă ea serioasă. De data asta nu mă prostesc… Dar parcă nu pot să mişc braţul şi piciorul stâng… şi am răcit, încheie ea.

Văzu cum lichidul spinal îi curgea din nas şi-şi dădu seama îngrozit că va trebui să folosească şi ultimul burghiu.

— O, Doamne, protestă el cu o îngrijorare pe care nu şi-o putea ascunde. *Vezi?*

— Sunt aşa de obosită că nu prea văd… Ciudat. Văd dublu, mi se pare.

— Uită-te la mine.

— Cu plăcere.

Văzu că pupilele nu erau egale ca mărime.

— Îţi place să mă sperii, nu-i aşa, doamnă Triffett?

— Sunt o prefăcută?

— Ai căzut?

— Sigur că da! Când am terminat şi m-am îmbrăcat. Îţi aminteşti? Şi am fost azvârlită când s-a produs ciocnirea aia mare… Am plâns, dar nu ţi-am spus…

— Unde te-ai lovit?

— La cap. Dar n-am sângerat, şi durerea mi-a trecut.

— Pauline, te-ai lovit!

— Dar cum?

— Intercranial.

— Cuvinte mari şi scârboase!

— Înăuntrul căpşorului ăstuia frumos şi prostuţ. Te-ai lovit

în dreapta, nu?

— De unde ştii?

— O să trebuiască să te operez. Din cauza sângerării s-a produs o presiune în cap.

— E grav? Pari îngrijorat.

— Dacă nu se operează, o să se agraveze repede.

— Ce croazieră ciudată, Daniel Dempsey!

— Eu sunt mulţumit.

— O să mă urâțesc?

— Nici gând! răspunse el. O să te îngrijesc eu.

— De acord, spuse ea… Ce-ai să-mi faci?

— Am să-ţi dau un anestezic şi n-ai să mai ştii nimic de tine câteva ore, răspunse el evaziv. Asta-i tot ce trebuie să ştii.

— Adică asta-i tot ce eşti pregătit să-mi spui?

— O să te operez chiar eu.

— Arăţi obosit, Daniel, dar nu vreau s-o facă altcineva.

Curând după aceea o urmărea cum îşi pierde cunoştinţa şi parcă vedea acest lucru pentru prima oară.

Li se terminau antibioticele. Spera că mai rămăsese ceva, poate şi penicilină care nu trece prin fluxul sanguin în fluidul spinal. Era mare pericol de infecţie, deşi nu-şi spărsese timpanul, ceea ce se întâmpla foarte des în asemenea tipuri de accident şi făcea zona respectivă susceptibilă de meningită.

Lucra cu sora Eleni, înjurând tare, fără ruşine, când vasul se străduia din răsputeri să ţină piept mării.

Trecu un ceas de parcă ar fi trecut zece minute.

Când termină, era stors până la ultima picătură, dar Pauline era salvată. De necrezut că acest chip palid, fără cunoştinţă, era acelaşi care îl privise în ochi, în timp ce făceau dragoste.

Sora Eleni se duse să răspundă la telefon. „De ce dracu', se întrebă el, nu se duce altcineva să răspundă?"

Se întoarse şi privi de jur împrejurul cabinetului, buimăcită – la haosul de cutii de carton, golite în grabă, la cilindrii care zăceau acolo, proptiţi cu cărţi, la sângele…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Eleni, spuse Dempsey repezit, nu te mai foi!

— A sunat telefonul.

— Ce-mi pasă. Dă-l dracului de telefon!

— De la Nikolaos.

— Ah, spuse el.

— Spune că barometrul urcă vertiginos.

Dempsey se uită la capul pe care îl îngrijea.

Ce au să zică pacienţii şi personalul din Sydney când femeiuşca asta obraznică şi nostimă va deveni soţia lui? Zâmbi chipului trist şi spiritual al surorii grecoaice. Tot nu era de acord cu Pauline, iar el se mulţumi să spună jenat:

— Slavă Domnului!

— Nu-i rău, observă sora Eleni, privind din nou în jur şi înroşindu-se, pentru un vapor panamez condus de o mulţime de greci împuţiţi şi prefăcuţi!

— Nu-i rău deloc, încuviinţă el.

Se duse să constate cine trăia şi cine murise.

Debbie tot îl mai privea în felul acela absurd, observă el.

— Mulţumesc că m-ai salvat, îi spuse ea.

— Nu mie să-mi mulţumeşti, spuse el. Mulţumeşte-i bătrânei doamne din cabina ta. Nu eu te-am adus. Eu uitasem de tine, Debbie, şi pentru asta îmi cer scuze.

Mărturisirea o interesă.

— Nu te poţi gândi la toate, remarcă ea.

Părinţii Stellei veneau cu un aer solemn. Arătau ca nişte oameni care primiseră un picior în stomac. Dempsey era obosit. Trebuiau să afle singuri… Fata îşi pierduse cunoştinţa.

— E foarte grav, nu-i aşa? întrebă tatăl.

— Da, spuse Dempsey.

— Ce şi-a rupt?

— Coloana vertebrală inferioară. Regret, spuse Dempsey, că nu pot să mă exprim mai bine şi că nu vă pot da veşti plăcute.

— Ce înseamnă asta? întrebă mama, care însă ştia, observă Dempsey. Era o dorinţă amară de a auzi adevărul rostit cu glas tare.

— Înseamnă că nu mai poate umbla cu ambele picioare.

— Adică, sondă tatăl, va fi paralizată?

— Da.

Mama începu să tremure şi să se zguduie. Lacrimile păreau să-i vină de undeva din străfunduri, dintr-o altă teamă, înăbuşită de multă vreme. Dintr-odată, se lipi de bărbatu-său, cerând disperată iertare şi rugânduse:

— Îmi pare rău, Mike. Iartă-mă. Te iubesc.

Tatăl fetei o mingâie cu mare duioşie pe nevastă-sa pe cap.

— Vă rog, spuse Dempsey, înghiontindu-i uşor cu palma, în

semn de mare simpatie. Duceţi-vă în altă parte! Mi-e până peste cap.

Femeia nici măcar nu-l vedea pe Dempsey.

— Ştii ce-aş vrea Mike? Să beau ceva!

— Şi eu aş vrea, spuse bărbatul cu un rictus amar.

Nu erau cuprinşi de isterie, aşa că Dempsey, atras de idee, le spuse:

— Nu cred că-s deschise barurile! E şase dimineaţa! Hai să bem nişte coniac. Vă ofer eu…

Turnă coniacul, câte un pahar mare fiecăruia.

— Marea se linişteşte, spuse omul.

— Stella a întrebat de voi, spuse Dempsey. Iertaţi-mă. Ar fi trebuit să vă spun. A vrut să asculte radioul şi i-a vrut pe mămica şi pe tăticu.

Îl priveau fix.

— Nu ştie ce s-a întâmplat, spuse maică-sa.

— O, ba da, sunt sigur că ştie ce s-a întâmplat, îşi dădu Dempsey cu părerea.

— E un copil minunat, spuse tatăl.

— Ştii ce-aş vrea, Mike? întrebă femeia.

Omul clătină din cap.

— Aş vrea să mă întorc.

— Hai să bem pentru asta, încuviinţă omul, dar nu cu vreun afurisit de vapor, fetiţo…

28

Tomazos se bărbieri prima oară după treizeci şi şase de ore şi îşi puse o cămaşă curată. Poate nu după mult timp va dormi şi el câteva ceasuri.

Cerul era albastru, iar marea destul de neliniştită. *Areopagus* înainta fără vlagă cu o viteză constantă de zece noduri şi cu înclinaţia redusă la 5°.

Coborî pe puntea de Paradă şi în salonul Egean, unde se adunaseră mulţi dintre călători, după cum fuseseră anunţaţi. Demetropoulos, imaculat ca totdeauna, intră odată cu el şi cu Eleftheriadis.

Cum înaintau spre estradă și spre pianul care acum, din

cauza piciorului rupt, trebuia să fie rezemat de ceva, se auzea un zumzet de agitaţie, de curiozitate şi chiar râsete.

Scaunele rupte, paharele sparte, perdelele sfâşiate, urmele de sânge şi de vomitat fuseseră de mult îndepărtate şi curăţate; în aer mai plutea doar amintirea recentelor evenimente.

Când Tomazos se întoarse ca să se adreseze pasagerilor, aceştia izbucniră în urale, aclamându-l din toată inima minute în şir, iar el se emoţionă.

— Sunteţi foarte amabili… spuse el, dar trebuie mai curând să-i mulţumim lui Dumnezeu. Aşa fac toţi marinarii…

Au fost cu toţii de acord, manifestându-şi chiar dorinţa. Tomazos îi privea cu afecţiune şi cu cinism. Auzise de halul în care se comportaseră. Trăiau, cei mai mulţi dintre ei, de la un an la altul, fără nici un Dumnezeu. Dar, Doamne, să-i fi văzut rugându-se în ceasurile acelea de primejdie! Şi mulţi intraseră în panică şi se făcuseră de ruşine, iar alţii nu făcuseră nimic. Acum, zguduiţi, aproape doborâţi de natură, de ghinion, erau recunoscători, pocăiţi, gata să-şi ispăşească păcatele.

Dar peste câteva zile şi săptămâni, reîntorşi în mediul banilor şi al vorbelor, unde orice poate fi dovedit, sentimentele de recunoştinţă vor trece şi – stimulaţi de alţii – se vor gândi la ce afaceri să mai facă. Îşi vor aminti de observaţiile lor în legătură cu bărcile de salvare cu gruiele ruginite, de cilindrii de oxigen care se rostogoleau; se vor gândi la multe lucruri la care nu se gândeau acum. Vor curge reclamaţiile şi justificările la biroul Companiei, unde vor trimite şi cereri de despăgubire.

Dar până atunci, adică azi, se găseau în actul final al dramei, în relativă siguranţă. Alături navigau distrugătoare americane. Din când în când treceau avioane în recunoaştere. Unul lăsase medicamente. Bucătăriile şi barurile intraseră din nou în funcţiune. Luându-li-se o piatră de pe inimă, cu toţii deveniseră vorbăreţi. Îi aşteptau emoţiile discuţiilor cu ziariştii, a întâlnirilor cu rudele şi prietenii, să tot ai ce povesti o viaţă – nimic nu va stimula mai mult o conversaţie: „Când eram pe *Areopagus*…” Cu timpul fiecare va amplifica rolul pe care îl jucase în timpul furtunii şi al ciocnirii…

Unii, mai traumatizaţi decât îşi închipuiau, vor suferi, în săptămânile şi lunile ce vor urma, de boli ciudate, coşmaruri şi claustrofobie, care îi va face să alerge în grădină, transpiraţi, plângând în toiul după-amiezii, sau să se trezească noaptea şi să

coboare, căutând medicamente.

Oricum, aici făceau faţă cu bună dispoziţie situaţiei.

Şi Tomazos socoti că umorul blând va fi cel mai potrivit.

— Încă o dată, îi înştiinţă el, vasul nu s-a ţinut de program.

Izbucniră în hohote de râs şi începură să aplaude.

— Vom ajunge la Guam poimâine, le spuse Tomazos, şi totul e în ordine.

Şi cuvintele astea li se părură comice.

— Funcţionează numai o singură sală a maşinilor, îi informă Tomazos, dar care se află în perfecte condiţiuni…

Căpitanul Vafiadis, cum bine ştiţi, a fost rănit în timpul ciocnirii, dar vă trimite urări de bine şi scuze tuturor… Ştiu, continua Tomazos după ce se sfârşiră aplauzele, că doriți cu toţii să vă continuaţi croaziera pe acest vas.

Râsete înfundate.

— Dar *Areopagus* urmează să intre pentru câtăva vreme în reparaţii, la Guam. Compania face deci demersurile ca să puteţi lua avionul până la San Francisco, iar de acolo să vă puteţi îmbarca pe alt vapor şi, am bucuria să vă anunţ, pe aceeaşi rută. În acelaşi timp, vă vom oferi posibilitatea de zbor pentru destinaţia de pe biletele dumneavoastră şi poate chiar şi în alte direcţii, în caz că această ocazie nefericită v-a produs dumneavoastră sau rudelor neplăceri sau îngrijorare… Administratorul şef şi adjunctul său se vor afla la dispoziţia dumneavoastră toată ziua pentru a vă înregistra intenţiile… Dacă mai doriţi să puneţi vreo întrebare în legătură cu vasul, rămân aici încă un ceas…

Erau cam intimidaţi în faţa lui, dar propria lor situaţie îi fascina, aşa că vreo douăzeci-treizeci – nerăbdători, se pare, să obţină informaţii pentru a verifica zvonurile – îi ocupară întregul ceas cu întrebări, ascultând cu deosebit interes părerea lui despre cele întâmplate.

Cineva îi aduse un pahar de whisky.

— În sănătatea dumneavoastră, insistă omul, voios.

— Mă iertaţi, dar sunt de serviciu, refuză Tomazos, scuzându-se, şi mă aşteaptă o grămadă de treburi.

Nu fusese deloc abătut în cele treizeci şi şase de ore şi nici nu credea că o să mai fie vreodată.

Pe insula Guam ardea un foc de la o instalaţie de ţiţei, iar pasagerii, înainte de a fi zărit uscatul, văzuseră coloana neagră

de fum care se ridica pe cerul albastru şi fierbinte. Marea semăna cu cea din prospectele Companiei: calmă şi albastră, de parcă era pictată.

Treptat, în faţa ochilor le apăru şi insula, cu coline joase, înverzite, prăfuite de căldură, cu palmieri supli în aerul nemişcat, cu intrarea în port construită din beton.

— Port 20, ordonă Tomazos şi *Areopagus* se apropie, făcând un ocol perfect. Ar fi fost penibil să fie văzut apropiindu-se de intrarea în port, lăsând în urmă-i un siaj în zigzag. Cu loată starea lui de avarie, transatlanticul făcu ocolul, trasând în urmă un arc ferm.

Lângă far, Tomazos văzu pe cineva care filma sosirea.

Luă două remorchere chiar la intrarea în port. Ar fi putut intra în Guam fără remorchere, dar se gândise la pasageri şi nu era sigur de forţa arcurilor. Remorcherele – unul la babord şi celălalt la tribord – îi asigurau cablurile de remorcare la pupa, care era, evident, zona cea mai avariată.

Intrară în portul mare şi trecură încet de cinci submarine nucleare, înghesuite unul într-altul ca într-o cutie de sardele. În port erau pe puţin douăsprezece distrugătoare şi crucişătoare americane şi un vas menit trasării distanţelor, cu discul lui alb imens; toate vasele din care ieşea abur sunară sirena în semn de bunvenit.

Era întotdeauna emoţionant când un transatlantic al Companiei trăgea la dig sau la chei. *Areopagus* era, ce să mai vorbim, un vas mare. Pentru călători era anost şi o nimica toată, dar pentru căpitan şi pentru ofiţerul de cart era o problemă. Chiar şi într-un port „uşor”, cum era Guam, condiţiile difereau de fiecare dată. Vântul sufla cu un sfert sau cu jumătate de intensitate sau, ca acum, nu sufla deloc. Orice curent crea condiţii noi. Conta până şi adâncimea apei în diverse porturi din lume, căci elicele nu-şi exercitau toată forţa propulsoare la apă mică. Şi odată cu reducerea vitezei, scădea şi efectul cârmei până la punctul în care vasul pierdea direcţia de pilotare şi nu mai răspundea la cârmă.

Pasagerii se aliniaseră tăcuţi la parapet, impresionaţi poate, sau conştienţi de posibila întorsătură a destinului lor. În faţa rezervoarelor de apă şi a clădirilor era o mare de oameni. Şi cânta o fanfară. Sunetul muzicii lovea ritmic aerul dimineţii şi nu putea să nu te emoţioneze. Urcaţi pe automobile, oamenii

făceau semne cu mâna şi aclamau. Camerele de televiziune filmau.

Tomazos mai puse un remorcher la pupa pentru avans, ocolind cu mare prudenţă pe la tribord spre port. „Oprit motoarele”, telegrafie el când cablurile de la prora şi de la pupa, roţile din faţă şi arcurile fură dirijate spre bolarzi. Se întrebă dacă *Areopagus* va mai naviga vreodată.

Îşi dădea acum seama că fanfara militară cânta „Nimic nu-i mai grozav decât o fată!”. Asta penlru că soldaţilor americani le plăceau fetele? Nu. Atribuiau vasului însuşiri feminine formidabile, Era emoţionat…

Lăsară pasarelele şi oamenii dădură numaidecât năvală la bord. Era imposibil să-i opreşti sau să pui vreo stavilă felului în care îşi exprimau americanii emoţia. Printre ei erau brancardieri, medici din marina SUA, marinari, ziarişti, localnici şi, bineînţeles, funcţionari de la asigurări, oficialităţi locale şi doi inşi de la Companie. O echipă de la televiziune se instală pe punte şi, fără să ceară permisiunea, începură să pună întrebări pasagerilor. Puneau întrebări până şi ofiţerilor, dacă puteau. Tomazos, care acompania un grup ca să le arate avariile şi să discute cu căpitanul Vafiadis, îl auzi pe un tip de la televiziune întrebându-l pe Mollon:

— Puteţi să-mi relataţi pe larg reacţiile dumneavoastră emoţionale în timpul stressului?

— Sigur. Eram al naibii de speriat, râse Mollon.

— Obiectul ăsta e asigurat? întrebă cinic un ziarist.

Şi aşa continuă ceasuri întregi. Tomazos a trebuit să-i invite pe reprezentanţii Companiei şi pe oamenii de la asigurări la dejun şi să continue să discute despre jurnalul de bord şi despre documente. Când verificaseră ultima dată aparatul de radio? Dar bărcile de salvare? Dar cazanul? Atunci de ce crede el că s-a întâmplat cutare şi cutare? Când a aflat mai întâi despre o posibilă furtună? Cine a hotărât continuarea cursei? Întrebări dificile pentru cineva care dorea să rămână fidel Căpitanului Vafiadis. L-au invitat pe inginerul şef la un bridge, după-masă, încercând să-l tragă de o parte. Dar Bitsios, care era cinic şi tăios, le puse, la rândul lui, câteva întrebări iscoditoare care-i făcură să se înfurie, să se congestioneze.

Pe la mijlocul după-amiezei toride şi plicticoase un steward îi şopti lui Tomazos la ureche:

— Vă caută o doamnă.

— Unde? tresări Tomazos.

— Pe puntea de Paradă, la tribord în faţă.

Se gândi că trebuie să fie Elaine şi se grăbi să o întâmpine, uşor neliniştit. Şi ea era, în picioare lângă parapet. Se uita în altă parte, cum era de aşteptat, fără să fie jenată, aşa cum erau relaţiile dintre ei. Elaine ştia întotdeauna să se poarte civilizat. Doar o dată…

Se întoarse, când se apropie el, cu acel instinct deosebit al femeilor frumoase. Alte femei s-ar fi întors prea repede şi ar fi avut timpul să-şi schimbe expresia, luând un aer glacial sau deprimat. Dar nu Elaine. Era îmbrăcată fără cusur, de parcă, oricum, ar fi venit să viziteze Guamul.

— Nikolaos! îl salută ea.

Îl lăsă să o sărute mai jos de bărbie, sus pe gât.

— Nu m-aşteptam să te văd, Elaine, recunoscu Tomazos sincer.

— M-am speriat grozav. Am auzit buletinul de ştiri la radio şi la televiziune.

— Ai venit cu avionul?

— Sigur. Spuneau că *Areopagus* se îndreaptă spre Guam. Copiii erau fascinaţi. N-au avut nici cea mai mică îndoială, bineînţeles.

— Ce fac copiii?

— Sunt bine.

— Și tu, Elaine?

— Sunt bine; ca întotdeauna.

Bineînţeles, nu era adevărat.

— Mă bucur, spuse el.

— Or să te avanseze?

— Nu prea-mi vine să cred, zise el. Se vor face cercetări *ani de zile!*

— Dar ai adus nava cu bine la destinaţie.

— Nu m-am gândit la recompensă. Orice ofiţer ar fi putut să facă asta. Ne-am adus cu toţii contribuţia.

— Văd locul unde focul a ars coşul şi carcasa.

— Da, ne-am alarmat, deşi focul din salonul de coafură a fost, probabil, mai primejdios.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Nu ştiu. Sper să mănânc şi să recuperez orele de somn.

— Stau la Palm Leaves, îi spuse Elaine.

Rămase uluită când el nu reacţionă în nici un fel.

Credea că făcuse prea multe concesii. Nici nu-i trecu prin minte să se arate disperată, deoarece nici nu fusese disperată. Nici să-şi ceară iertare. Oare gestul de a fi zburat mii de kilometri nu însemna în sine o scuză suficientă?

Nu avea nici o subtilitate. Venise şi atâta tot. Fără să se căiască, fără remuşcări. Doar o femeie frumoasă putea crede că scapă cu aroganţa.

Era emoţionant şi ar fi fost poate deajuns, dar prea fusese el la doi paşi de moarte ca să nu-şi dea seama că nu era suficient. Farmecul, ştia bine, se schimba repede în făţărnicie. Suferise dureros în urma infidelităţii ei, dar se lecuise; Elaine se pierduse odată cu furtuna. Nu-i dorea nici un rău, dar era o străină, deşi atrăgătoare.

Privi peste parapet şi zări ceva care îl făcu să tresară.

— Iartă-mă spuse el.

Elaine clipi, căci nu se aşteptase la aşa ceva; se îmbătoşă, uluită, şi se înroşi de furie. Dar el plecase mai înainte ca ea să-şi manifeste indignarea şi îl vedea croindu-şi drum prin mulţime şi coborând foarte grăbit pasarela. Venise dintr-un impuls şi acum îi părea rău.

Îl văzu pe cheiul docurilor stând cu cineva de vorbă. Doamne, ce *necioplit!* Făcuse atâta drum, iar pentru el vasul ăsta ridicol era mai important decât…

Atunci văzu că era o femeie tânără, o grecoaică într-o uniformă absurdă…

— Bună, Kristina, o salută el cu plăcere. Ce drăguţ din partea ta că ai venit! Mă bucur că te văd, recunoscu el deschis.

— Îmi pare bine, spuse ea grăbită, înroşindu-se, ceea ce era caraghios. Se mişca de pe un picior pe altul şi tot balansa în mână, agitată, o geantă de avion. Ce mai faci? îl întrebă.

— Sunt treaz, răspunse el, zâmbind. M-am lăsat de băutură. Nu mi se potrivea… Cum e pe avion?

— Binişor, spuse Kristina. Făcu o pauză şi îl întrebă. O să mai navigheze *Areopagus*?

— Nu sunt sigur, spuse Tomazos. Compania se gândeşte să achiziţioneze un transatlantic sud-african care a ieşit pe piaţă. Are stabilizatoare şi propulsie cu arc, de toate.

— Crezi, începu Kristina, că ar fi vreo şansă…

— Da, sunt sigur, îi spuse Tomazos cu certitudine.

29

Tornetta se uită prudent prin hublou. Se afla într-o cabină luxoasă de pe puntea Delphi. Fratele insistase. Discutaseră dacă să vină şi Squibb, dar Tornetta lăsase uşor să se înţeleagă că Squibb e un mare pisălog. Nu era un domn, era un laş, din păcate. Tornetta făcuse aluzie la un condamnabil act de laşitate, la o scenă urâtă petrecută în cabină, iar fratele, care auzise unele zvonuri, încuviinţă ca un înţelept ce se afla. Era un om pus pe fapte bune, dar, şi n-aveai ce să-i faci, mânat de curiozitate. Ca să facă bine trebuia să cunoască cât mai multe lucruri, iar Tornetta n-avea chef să i le furnizeze.

Domnul Brook – aşa îl chema – îşi petrecu mult timp în decursul celor trei zile, alături de alţii, în comitete de binefaceri. Stăteau la nişte mese în salon şi notau neobosiţi plângerile şi pierderile financiare ale călătorilor. Se consultă cu Demetropoulos, dar nu fu prea mulţumit de cele ce află de la administratorul care uitase dintr-odată sa mai vorbească englezeşte.

Pe la zece, domnul Brook se retrase să se culce, cu un ritual tot atât de enervant ca şi al lui Squibb. Vorbea în întuneric şi Tornetta se enervă, deşi nu-şi putea exprima furia. Domnul Brook era „om sigur” şi Tornetta căuta să-i facă pe plac cu glume, minciuni şi atenţii.

Acum nu era în cabină, ci discuta cu reprezentanţii Companiei, punându-şi la bătaie importanţa şi autoritatea în numele pasagerilor, foarte politicos, dar ferm şi perseverent.

Alţi călători fugiseră cât putuseră de repede de pe *Areopagus* şi, cu egoismul lor caracteristic, se zbătuseră să obţină primele locuri în autobuzele spre hotel, spre Boeing sau spre orice altceva. Totuşi, se mai învârteau pe acolo un număr enervant de oameni. Tornetta îi evitase şi pe ziarişti şi camerele de luat vederi. Dorea să dispară fără să-şi spună nimănui numele.

Ce *făceau* toţi oamenii ăştia care stăteau la soare? Îl iritau la culme. Ce tot aveau de vorbit de nu mai terminau?

Ăştia doi de exemplu. Un american în cămaşă şi unul din

echipajul maşiniştilor. Stăteau lângă un turn de apă, pălăvrăgind aiurea. Se scurse o oră. Tornetta fierbea de nelinişte şi de teamă. În curând se va întoarce şi Brook şi va începe să debiteze nişte tâmpenii. Fusese tare greu să scape de activitatea de binefacere a tipului, să evite să devină membru într-un comitet. Tornetta nu voia să piardă bunăvoinţa sau calitatea de domn pe care i-o atribuise nerodul ăla din cauza „prieteniei" cu domnul Rossi. Se prefăcuse că îl doare mâna si că e sleit de oboseală.

Nu o mai văzuse pe Barbara, dar îl zărise pe Squibb cu un ceas în urmă, încărcat cu aparatele lui de fotografiat şi cu valizele, împleticindu-se, împreună cu alţii, spre un autobuz. Câteva fete îi aşteptau pe călători la capătul pasarelei şi dădeau fiecăruia dintre ei o pălărie de frunze de palmieri împletite, verzi şi proaspete, din copacii din partea locului. Squibb îşi aruncase şapca şi-şi pusese pălăria verde, făcând o glumă nesărată. Era nemaipomenit…

La vreo sută de metri mai încolo, se opri o limuzină americană, mare, şi Tornetta văzu doi bărbaţi îndreptându-se spre vapor. În urma lor venea în fugă o fată care păşi pe urmă alături de ei. Cei trei şovăiră şi schimbară câteva cuvinte cu cineva de la capătul pasarelei. Omul dădu din cap într-o doară.

Începură sa colinde agale, sporovăind. Trecură la câţiva metri de Tornetta, habar neavând de el.

Văzu că unul din ei e frate-său, Ignazio. Era un moment emoţionant, uşor neliniştitor chiar. Dar Ignazio, fără îndoială, se gândise la toate. Toate vor fi aranjate. Ignazio cunoştea situaţia dramatică a fratelui său. Tot ce avea Tornetta de făcut era să coboare de pe vas.

Şi asta n-avea cum să prezinte dificultăţi. Şi, totuşi, se temea: ucisese un om; rănise o dansatoare şi îl bătuse pe Squibb. În buzunare şi în valiză avea peste şase mii de dolari, în mare parte furaţi. Nu credea că Compania grecească sau altcineva putea să se lege de el. Camerele de televiziune plecaseră. N-avea de ce să se teamă şi, totuşi, era leoarcă de sudoare.

Se forţă să deschidă hubloul când cei trei treceau pe lângă el.

Fură surprinşi.

— Bartolomeo! îl strigă frate-său. Să venim sus?

— Cobor eu, spuse Tornetta.

Se agita nerăbdător să coboare de pe vas.

Oamenii se uitau la el, însă fără nici o intenţie, iar un ofiţer de pe vas îl întrebă cum îl cheamă şi îi şterse numele de pe o listă. Tornetta era convins că asta nu avea nici o importanţă. Cel mult notaseră că trăieşte, că a coborât la Guam şi că e rănit la o mână.

Ignazio şi cei doi tovarăşi stăteau mai la o parte de îmbulzeală. Tornetta îl îmbrăţişă pe frate-său.

— Să-ţi duc valiza insistă Ignazio. Doamne, prin câte ai mai trecut! Dar s-au sfârşit toate. Am rezervat bilete pentru mâine la avion. Să te prezint. Arnaldo, partenerul meu, şi Anna care lucrează pentru noi.

Nu precizase natura ocupaţiei ei. Fata era foarte frumoasă, dar dură, şi Tornetta bănui că şi frate-său se ocupa să furnizeze omenirii cele trebuincioase…

— Ceva necazuri? întrebă Ignazio.

Tornetta deschise gura să recunoască că l-a ucis pe domnul Rossi. Dar nu era încă sigur dacă Rossi era sau nu mafiot, şi, oricum, asta i-ar fi şocat pe frate-său şi pe fată. I-ar fi alarmat şi îngrijorat în plus şi doar fuseseră amabili şi luaseră toată problema în mână.

— Nimic, spuse el prin urmare.

— Bine, răspunse Ignazio. De acum, toate vor fi cum trebuie.

Celălalt, Arnaldo, deschise portiera limuzinei mari şi Tornetta se urcă şi se lăsă pe scaunul moale. Relaxându-se, îşi dădu seama cât fusese de încordat şi de obosit. Câteva săptămâni de odihnă şi îşi va reveni, va fi din nou cel de odinioară.

Fata stătea în faţă cu Arnaldo, iar Ignazio în spate cu frate-său.

— Tare cald… se plânse Ignazio. Un loc frumos, insula asta! Dar americanii… începu el cu o notă de sarcasm. Oamenii s-au lenevit prea tare acum ca să mai muncească pe câmp. Preferă să lucreze pentru americani şi să mănânce conserve. Le ies gologani. Dacă pleacă vreodată yankeii… Ce flori frumoase, remarcă el cu ton indiferent.

— Pe unde o luăm? întrebă Arnaldo când ajunseră la un drum principal.

— La dreapta, îi spuse Ignazio. Am închiriat mașina, îl

informă el pe Tornetta.

Tornetta era tulburat. Nu ştia de ce.

— Nu mergem în oraş? întrebă el.

— Nu, Doamne iartă-mă! protestă Ignazio. Hotelurile or să fie pline de ziarişti şi de tovarăşii tăi de călătorie. Ia uită-te! insistă el cu o mândrie indirectă. Ia priveşte anunţul ăsta!

Tornetta deschise ziarul cu amândouă mâinile. Se anunţa cu litere de-o şchioapă: TRANSATLANTICUL CARE A ÎNFRUNTAT TAIFUNUL ÎŞI FACE CU GREU DRUM ÎN ACEASTĂ DIRECŢIE. Era ziarul de ieri.

Cu o mişcare iute, fermă, Ignazio îndreptă cuţitul spre locul unde se deschisese haina lui Tornetta.

— Regret, dar trebuie s-o fac, spuse el printre dinţi. Tornetta icni de spaimă. În ochii căprui, catifelaţi, citi ura. Frate-său o făcea cu bună intenţie, în ciuda celor ce spunea.

Când durerea izbi scurt şi când viaţa se nărui în învelişul de piele încă umed şi fierbinte, ştia că mai trebuia să-şi amintească de ceva. Ce era oare?

Ignazio oftă satisfăcut după săvârşirea faptei.

— S-a făcut, le spuse el pe nerăsuflate celorlalţi doi.

Se gândea la omul acesta acum mort, îşi amintea de copilăria pe care stârvul ăsta o uitase când i-a scris din Australia. O copilărie de suferinţă şi de teamă: el, fratele mai mic, brutalizat şi jignit de cel mai mare şi ca ani şi ca forţă… Ignazio avusese douăzeci de ani timp să se gândească la toate astea.

— Or să fie foarte mulţumiţi de tine, spuse tipul pe care îl chema Arnaldo.

Ignazio dădu din cap, răsuflând încă greu şi asudând:

— Nu ţineam deloc la el, dar n-a fost uşor. Facem o fotografie să le dovedim că s-a îndeplinit?

— Cred că da, dădu din umeri Arnaldo, deşi cuvântul meu e deajuns.

Erau tot pe drumul principal, înaintând cu optzeci la oră. Automobile ale forţelor aeriene şi navale americane treceau în goană în direcţie opusă. „Probabil că e ora prânzului”, se gândea Ignazio cinic.

— Unde-l ducem? întrebă el într-o doară.

— Nu-i o problemă, spuse Arnaldo, luând-o pe un drum lateral plin de praf, care şerpuia spre colinele înverzite. Tâmpiţii

ăştia nici n-or să ştie de unde să înceapă. O să-l îngropăm în pădure.

— Şi valiza? întrebă fata.

— N-am ce face cu hainele lui murdare, spuse Ignazio cu dezgust.

Bali
Fiji
Guam
Hobart
Hong Kong
Singapore
Taiwan
Tenerife
1968 – 1970

Cuprins

Partea întâi ANTIPOZI 3

1 3

2 14

3 23

4 32

5 47

6 70

7 81

8 94

9 107

10 110

Partea a doua ASIA 121

11 121

12 141

13 147

14 167

15 184

16 199

17 208

18 224

19 236

20 271

Partea a treia LAT. 21°40’ N/LONG. 120°50’ E 281

21 281

22 297

23 304

24 319

25 328

26 334

27 340

28 350

29 356